

ДЖЕНИФЪР БЛЕЙК СРЕЩА НА РАЗСЪМВАНЕ

Част 2 от „Майсторите на оръжия“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2008

chitanka.info

1

Ню Орлиънс, Луизиана

Март 1840 година

След полунощ да мине през гробището, за да се прибере вкъщи — Сейд Рой О'Нийл сам си бе наложил това наказание. Не го правеше, за да си напомня, че е смъртен, не, точно обратното — за да опознае смъртта.

Мъж като него, за когото боравенето с оръжие беше професия, живееше под постоянна заплаха от смъртоносен удар, все едно дали щеше да улучи него или неговия противник. Недостатъчен замах на китката, секундно колебание при парирането на сърчен финт — и край. Какво ще стане след това? Счупена шпага, приятелите му с черни ленти на ръкавите, мрачно шествие към гробищата. Но понякога, когато мракът падаше над Ню Орлиънс като отвратителна гъста мъгла и единствените шумове бяха далечно трополене на кодела и лай на кучета, О'Нийл беше убеден, че няма да му е никак трудно да приеме един такъв край с равнодушие, та дори с известна благодарност.

Подобни размишления не произтичаха от меланхоличен нрав, а бяха естествен израз на ирландския му произход. Сейд беше католик и бе получил строго възпитание в манастирски училища. Свещениците и монасите застъпваха становището, че ирландските хлапаци трябва отрано да опознаят сенчестите страни на живота. Сега, след толкова години, той разбираше, че са били прави.

В една ранна сутрин точно преди един месец Сейд прониза с шпагата си сърцето на Йожен Моасан. Усещането не предизвика у него нито срам, нито триумф, само някакво неясно удовлетворение, което не желаше да изпита още веднъж.

Гордо изправен, той крачеше през гробището, стиснал шпагата си, и разглеждаше белите мраморни гробници, които приличаха на малки къщи с фронтони и куполи, блестящи под лунната светлина. Не му се щеше да си има неприятности, но нямаше намерение да ги избегне. По улиците на града винаги беше опасно, но тук, в така

наречения град на мъртвите, беше още по-опасно. Поради високото ниво на подземните води всички гробове бяха над земята и редом с високите паметници и мраморните гробници предлагаха превъзходно укритие за скитащите крадци и убийци.

Пътеката от счукани мидени черупки скърцаше под ботушите на Сейд, наметката му се издуваше при всяка крачка и метеше праха от сухите храсти, обграждащи алеята. Сейд вдишваше сухия въздух и усещаше слабия полъх на гнило и на варта, с която бяха боядисани стените на гробището. Нощта беше хладна за началото на март по тези ширини. Миналия ден от север бе нахлул студен въздух и бе прогонил обичайната мека топлина, така че дъхът на Сейд образуваше бели облачета.

Когато зави зад ъгъла на алеята в този тих град, където тесните, извити пътеки бяха прокарани повече според нуждите, отколкото по план, той видя пред себе си гроба на Моасан. Беше направен от сив мрамор, отдалеч напомняше на голямо легло и бе ограден с желязна решетка, украсена с прастария символ на гробищата — плачещата върба.

Тази нощ на гроба лежеше нещо... крехка, бледа фигура в тънка рокля... Сейд остана няколко мига неподвижен. После шумно пое въздух и продължи пътя си. Скърцането на ботушите му по алеята беше крайно неподходящ шум — сякаш можеше да смути покоя на издяланите ангели, особено на онзи, който лежеше върху гроба на Моасан, бял като алабастър. Когато наближи, Сейд забеляза меки златнокафяви къдрици, нападали безредно по раменете на фигурата и върху надгробния камък, фините линии на лицето, високо извитите вежди и съвършените скули. Картината извика в паметта му спомен, който му причиняваше тежки угризения на съвестта.

Жената беше Лизет Моасан, младата вдовица на Йожен Моасан, когото бе убил точно преди месец. Значи се беше натоварил не само с вината за смъртта на мъжа, ами и жената щеше да тежи на съвестта му.

Сейд прескочи ниската желязна ограда и се отпусна на едно коляно пред гроба. Обхвана внимателно тясната китка на Лизет Моасан... колко студена беше тя в топлата, закриляща хватка на ръката му! Очите ѝ бяха затворени, ресниците хвърляха ветрилообразна сянка върху нежните бузи. Мекият бриз влезе в косата ѝ, хвана един златнокафяв кичур, фин като копринена паяжина, и го уви около

ръкава на дрехата му. Сейд остана неподвижен, пленник на нощната тишина:

Когато видя за последен път Лизет Моасан, тя беше бледа и нещастна в черната си траурна одежда. За момент погледите им се срещнаха и изведнъж го връхлетя буря от противоречиви чувства. Пожела да грабне тази жена и да я отнесе някъде далеч, да я скрие, да я опази завинаги от злото. Едновременно с това си пожела да легне с нея на най-близкия гроб, да я вземе в обятията си и двамата да спят цяла вечност. Копнееше тя да отвори ръце и да му се усмихне, да го познае и да каже името му. Жадуваше да чуе прошката ѝ и да бъде приет в изискания кръг на хората, които тя обичаше. Беше готов на всичко, за да изглежда в очите ѝ чист и благороден. Желаете да върне времето назад и да стане отново безгрешен, неопетнен от кръвта на извършените в гняв убийства. За нея. Копнееше да стопли студените ѝ устни, да ги накара да се отворят. Желаете да му се отдаде с готовност и нежност — само така щеше да я притежава. Само тогава докосванията му щяха да я излекуват. Той щеше да я закриля и да...

Той беше идиот.

Да размисли. Сега трябваше да размисли. Беше длъжен спешно да намери убежище за дамата. Място, където можеше да се грижи за нея и да я излекува. Място, където можеше да я опази от себе си и от всичко, което беше извършил. Място, подобно на нейния закрилян свят.

Отговорът дойде на устните му като отговор на молитва.

Морел Ерио.

Градската къща на семейство Ерио се намиреше съвсем близо, на Рю Дофин. Морел със сигурност не спеше — нейният дневен ритъм беше като на котка, тя оставаше будна до късна нощ и спеше до обед. Доколкото Сейд знаеше, тази вечер нямаше гости, защото не бе получил покана, а вероятно не очакваше и тайно randevu. Морел живееше в разрез с традицията, но никога не забравяше, че само безупречният ѝ произход от френско-креолско благородническо семейство ѝ позволява тези ексцентрични навици. Затова се пазеше да не направи нещо, което би застрашило сериозно мястото ѝ в доброто общество. В същото време не можеше да се откаже от желанието си да стои в центъра на вълнуващи събития — те бяха нейният жизнен еликсир. Затова нямаше да има нищо против да се включи в поредното

интересно приключение. И нямаше да му се разсърди, че отива в къщата ѝ толкова късно. Откакто преди няколко години се бяха срещнали в Париж, тя беше приятелка на Сейд и вече му бе простила много неща. Без да се бави, той пое към къщата ѝ.

Морел беше облечена като за вечер вкъщи. За разлика от другите жени тя не харесваше скромния халат, който се препоръчваше за такива случаи. Вместо него бе увита в ориенталска роба от ръждивочервен копринен брокат и носеше подходящ по цвят тюрбан, обшит с перли. Екзотичната дреха ѝ отиваше, подчертаваше тайнствения израз на красивите тъмни очи и изтъкваше пищността на фигурата, чиято закръгленост без усилия съхраняваше с предпочитанията си към разкошни вечери и шоколадови бонбони. Когато икономът ѝ въведе Сейд заедно с товара му в салона ѝ на първия етаж, тя скочи изненадано и робата ѝ зашумоля приятно.

— Боже мой! Какво си направил пак? Сложи бедното същество на дивана до камината. — Морел се обърна към верния иконом, който чакаше на вратата, и плесна с ръце. — Донеси амонячни соли и вода, Солон! Побързай!

— Дамата има нужда от лекар — каза Сейд, положи Лизет на дивана, коленичи до нея и започна да разтрива леденостудените ѝ ръце. — И топла завивка.

Морел кимна на иконома си.

— Нали чу какво ти казаха?

Когато възрастният мъж затвори вратата зад гърба си, Сейд продължи:

— Не съм причинил зло на дамата. Повярвай ми, когато я намерих, тя вече беше в това състояние. — И набързо разказа на Морел какво се бе случило.

— Значи смяташ, че бедното момиче е пило лауданум, защото е било отчаяно след смъртта на Йожен Моасан? Глупости! Шампанско може би, но нищо отровно.

— Трябва да призная, че и аз не виждам причина младата дама да иска да се самоубие. Но може би тя е на друго мнение.

— Моасан беше същински пън — отговори остро Морел. — Много бих се изненадала, ако ми кажат, че е бил нежен с жена си. Затова твърдя, че това младо същество би трябвало да е благодарно за

загубата. Според мен няма нищо по-приятно от това да си млада, финансово независима вдовица.

Морел обичаше ясения, точен език — едно от многото качества, които Сейд ценеше у нея. На шестнайсет години я бяха омъжили за един стар козел, тридесет години по-възрастен от нея, но само след четири години бе овдовяла — благодарение на многото пламенни молитви към небето, както обичаше да подчертава. След преживяното със съпруга си вече не желаше да обича, камо ли пък да се омъжи повторно — още едно обстоятелство, което харесваше на Сейд, защото не искаше да буди в сърцето ѝ очаквания, които не може да изпълни.

— Само защото на погребението на твоя мъж си тананикала ликуващата траурна ария от „Дон Жуан“, това още не означава, че всички жени мислят по този начин — възрази Сейд през рамо. — Смяташ ли, че дамата лежи удобно?

— Ти не беше тук, когато Лизет Сейн и Йожен Моасан се венчаха. Това стана преди две години. Мосю Анри Моасан, бащата на покойния Йожен, повярва, че е извадил най-големия късмет за сезона, когато уреди женитбата на сина си с наследницата на семейство Сейн. Имуществото ѝ беше предостатъчно да я оженят за някой барон или дори за граф, но мадам Сейн не си направи труда да посети Европа. Наистина е жалко, че майката не потърси по-изгодна партия във висшите кръгове.

— Какво искаш да кажеш?

— Твърди се, че мадам Сейн се пазарила дълго. Настоявала Лизет и след женитбата си да разполага свободно с по-голямата част от огромната си зестра. Като ответна услуга изплатила всички дългове на Йожен Моасан по игралните маси и добавила солидна сума към семейното богатство. Мадам нямаше никакво доверие в Моасанови, не харесваше нито бащата, нито сина и искаше да е сигурна, че ще се отнасят добре към Лизет. Очевидно е знаела, че няма да живее дълго.

— Но усилията ѝ са били напразни. — Сейд изрече тези думи, потънал в мислите си. Очите му бях впити в младата дама на дивана. Ресниците ѝ затрепкаха, но тя не отвори очи. Страхът стягаше гърлото му и той едва дишаше.

— Прав си. Казват, че мосю Моасан се развивал веднага щом двамата си казали „да“ пред олтара. Заявил на всеослушание, че не е редно младата му снаха да притежава такова богатство. Според него

отказът ѝ да му възложи грижата за парите си бил доказателство, че не е склонна да потисне личността си и да стане истинска Моасан. Вероятно е смятал, че лесно ще я убеди да го направи управител на имуществото ѝ, особено след като заживее под неговия покрив. Но Лизет се оказала неподатлива на „увещанията“ му. И не просто неподатлива, ами направо дебелоглава.

Сейд поклати глава с отсъстващ вид.

— Само я погледни! Толкова млада и крехка! Кой би повярвал, че ще издържи на натиска на мъж като мосю Моасан? Три пъти по-стар от нея, грамаден и нагъл. — Морел се изсмя тихо. — Той беше свикнал да командва жените в дома си, като се започне собствената му нещастна съпруга, която много скоро се спомина от тайнствена болест, та се стигне до последната слугиня в кухнята. В неговите очи беше унизително младата снаха да се противопоставя на исканията му.

— Сигурно е давала много средства за домакинството. Когато го видях за първи път, Йожен пръскаше парите с лека ръка.

— Трябвало е да пази лицето си, нали? Но повечето беше взето назаем. И той, и баща му редовно надхвърляха месечната си издръжка.

— Нима нямат собствено имущество?

— Дългове — обясни лаконично Морел. — Точно преди краха на банките преди три години Анри Морел направи няколко неразумни инвестиции. Богатството на Сейн ги спаси от кредиторите. Но ако си мислиш, че са били поне малко благодарни, много се лъжеш. Той непрекъснато се ядосваше, че няма право да разполага свободно с богатството на Лизет.

— Бедната млада лейди — пошепна съчувствено Сейд и нежно плъзна палец по крехката ръка със синкави вени. — Съмнявам се, че смъртта на Йожен е облекчила живота ѝ.

— Ти го казваш. Един от методите на Йожен да измъква пари от жена си беше да ѝ иска определена сума, за да стои далече от спалнята ѝ. Поне така се шепнеше в обществото. Може и да е вярно, защото не остави наследник. За разлика от него старият Моасан не разполага с такива средства за натиск и много скоро изпадна в трудно положение. Разправят, че публично се оплаквал от неблагоприятността на снаха си и говорел ужасни неща за нея.

— Бедното момиче! Няма ли роднини, които да ѝ помогнат? — Опитът на Сейд показваше, че в Ню Орлиънс всички са роднини, поне

между френските заселници.

— Не, никакви. Мадам Сейн дошла преди около 40 години от Санто Доминго, придружена от чичо си, след като родителите ѝ и голямата ѝ сестра били убити в робското въстание. След като се омъжила, чичо ѝ, освободен от отговорността за племенницата си, веднага се качил на кораба за Франция. Там си купил имение, принадлежало на един от Наполеоновите министри. Той никога не е виждал Лизет и не можем да очакваме, че ще се погрижи за нея.

— Ами баща ѝ и семейството му?

— Той умря преди осем години, когато върлуваха холера и жълта треска.

Морел не каза нищо повече. Не беше нужно. В града постоянно се говореше колко много хора са загубили близките си при тази епидемия, как умирали цели семейства, как погребвали мъртвците в общи гробове, нахвърляни един върху друг, и градът загубил повече от половината си население.

В този момент се появи икономът с амонячни соли и вода. Лизет не реагира. Не се събуди и когато пристигна лекарят, жизнен мъж с голо теме и разкошни бакенбарди, набързо намъкнал жилетка и жакет върху нощницата, чиито връзки стърчаха навън. Ала още първият преглед показва, че си разбира от работата. Нареди да отнесат младата мадам Моасан в спалнята и помоли за леген и кана с вода. През това време извади от лекарската си чанта няколко кафяви шишенца и ги отпуши. При вида им Сейд се потресе вътрешно. Лекарят прие с благодарност чашата кафе с коняк, която му предложи Морел, за да се подкрепи за предстоящата работа, изгони всички от стаята и здраво затвори вратата.

Сейд се почувства като дезертьор, но не намери претекст да остане вътре. Морел го хвана под ръка и двамата се върнаха в салона през задната галерия. Известно време крачиха мълчаливо от прозорец към прозорец и вдишваха дълбоко свежия нощен въздух.

От дясната им страна беше красивият малък двор, от едната страна затворен от съседните сгради — кухня и пералня, склад и елегантен клозет. От другата страна дворът беше ограден с висока тухлена стена, чиято отблъскваща строгост бе смекчена от зелената каскада на нощно цъфтящ жасмин. Къщата нямаше алея за карета, защото Морел не искаше екипаж — според нея конете означаваха само

тор, слама и мухи. Иначе къщата по нищо не се отличаваше от останалите двуетажни градски домове, където спалните бяха на втория етаж, а отзад имаше двор, същинският център на дома. На партера имаше помещение, което Морел беше дала под наем за аптека и не се интересувахе от него.

— Не е нужно да стоиш тук — каза след малко Морел. — Мога и сама да се погрижа за Лизет.

Сейд я погледна мрачно.

— Преча ли ти?

— В никакъв случай. Просто нямаш причина да останеш.

— Чувствам се отговорен.

— Мили мой, откъде ти хрумна тази мисъл?

— Ако не бях предизвикал Йожен, ако не го бях оставил да лежи на земята...

— Тогава нямаше да се проявиш като мъж и със сигурност не като любящ брат. Вината беше на Йожен Моасан. Той се държа като идиот. Не говори за отговорност. Ти нямаш нищо общо с това нещастно момиче.

— Намирам, че е безсърдечно да я донеса в къщата ти и да изчезна.

— Ще изпратя вест на Моасанови и утре сутринта ще дойдат да си я приберат. Разбира се, ако малката оживее. Кой знае дали ще изкара нощта. Ако умре, хората ще си помислят нещо лошо, като разберат, че си бил наблизко.

— Значи си загрижена за доброто ми име... — Лицето на Сейд остана безизразно. Погледът му беше устремен към тъмния двор. Под тъмнозелените клони на старото маслиново дърво беше поставена пейка от ковано желязо, каквито обикновено се виждаха в гробищата. Дребните звездовидни цветове на дървото разпространяваха сладкия си аромат в нощния въздух. Така ухаеше и Лизет, когато я държеше в обятията си. Изглеждаше толкова крехка, толкова безпомощна в припадъка си! Не можеше да си представи, че тя ще умре. Не можеше и да допусне да се върне в дома на свекъра си.

— Имах предвид по-скоро реномето на салона по фехтовка. — Думите на Морел го върнаха в действителността. — Ти ми каза, че след дуела с Йожен броят на посетителите намалял, защото старият Моасан разказал на всички, че си убил сина му с коварен удар,

недостоеен за джентълмен. Събитията от тази нощ няма да подобрят реномето ти.

Сейд осъзна, че тя има право. Само фактът, че има работа с тъгуващ баща, го бе възпрял да поиска сметка от стария Моасан за несправедливите обвинения.

— Въпреки това бих искал да чуя от самата дама защо се е опитала да се самоубие.

Морел вдигна закръглените си рамене.

— Обстоятелствата са я лишили от малкото ѝ смелост. Била е отчаяна. Останала е сам-сама в света. Такива неща се случват.

— Ти ми каза, че Лизет Моасан не е имала причина да тъгува за убийтия си съпруг. Според мен жената, посмяла да се опълчи срещу стария Моасан, не е от онези, които биха погълнали лауданум само защото са самотни. Освен това...

— Освен това — прекъсна го подигравателно Морел, наклони глава и перлите на тюрбана ѝ заблестяха, — дамата е забележително красива, била е обект на постоянни заплахи, а ти си я спасил поне от белодробно възпаление. Каква галантност! Каква романтична история! Чак ми се дощя и аз да измисля някой подобен трик, за да спечеля благосклонността ти.

Сейд усети укора зад саркастичната забележка. Морел със сигурност нямаше намерение да завърже сериозна връзка с него, но и тя имаше своята гордост. Обичаше да флиртува и много се сърдеше, когато някой от светските лъвови и дръзките типове, с които се заобикаляше, не я даряваше с желаното внимание. Сейд улови ръката ѝ и я целуна нежно.

— Както знаеш, скъпа, аз съм ти предан до гроб. Какво още искаш?

— Ласкател — отвърна тя все така подигравателно, но вече покритоко. — Ако не се интересуваш от доброто си име, помисли за Лизет. Няма да заздравиш позицията ѝ в обществото, ако се разбере, че си я донесъл тук и си останал при нея.

Дълбоко в себе си Сейд трябваше да признае, че тя е права. Но все пак се поколеба.

— Ако я отнесем при онзи човек, последствията ще бъдат още по-ужасни. Ами ако Моасан е виновен?

— Съмнявам се, че би се унижил чак дотам. Дори той. Все пак е джентълмен. А и най-лошото за една млада дама е да загуби доброто си име и да бъде отхвърлена от обществото. Това е по-лошо от смъртта.

Сейд не беше непременно на това мнение, но неговата дума нямаше тежест. Той беше само *maitre d'armes*, майстор по фехтовка, и притежаваше салон на Пасаж дьо ла Бурсе, късата пешеходна уличка, която тръгваше от Ченъл Стрийт в горния край на френския квартал и стигаше до мястото, където миналия месец бяха изгорели търговската борса „Сейнт Луи“ и едноименният хотел. Като учител по фехтовка той заемаше специфично място в обществото на френския Ню Орлиънс. Макар и не от благороден произход, без изискани роднини и значителни финансови средства, той се ползваше с уважение в града. То почиваше на сръчността му в боравенето с шпагата и на застрашителната му способност отново и отново да гледа смъртта в лицето. Мъжете му отстъпваха да влезе преди тях, младите контета, които за пръв път участваха в сезона, връзваха шалчетата си като него и избираха същите жилетки. Възрастните господа се състезаваха за честта да плащат напитките и обедите му, а малките момчета тичаха подире му по улиците. Беше винаги добре дошъл и в мъжките компании на уважаваните господа, и в салоните на ексцентрични дами като Морел. Жените му се усмихваха зад ветрилата си и тайно го молеха за нощна среща. Ала никога не го канеха в домове, където имаше млади дами за женене, никога не го водеха на опера или на зимните балове за дебютантки. Защото не беше „мъж за женене“. Не принадлежеше към висшето общество. Не само заради произхода си — решаващия пробен камък в този град, а главно заради професията си. Джентълменът можеше да работи като адвокат, лекар, банкер или комисионер, но при никакви обстоятелства нямаше да избере професия, от която човек се изпотява. Джентълменът в никакъв случай не даваше уроци по капризното изкуство на фехтовката.

Обикновено Сейд не се сърдеше на съдбата за общественото си положение, което почти не се различаваше от онова в родната му Ирландия. Тази нощ обаче беше различно.

— Все още не съм убеден, че трябва да се върне при онзи, човек — рече замислено той.

— Какво друго би могла да направи? Къде ще отиде? — попита обвинително Морел.

— Защо да не остане няколко дни при теб, поне докато се възстанови?

— Помисли малко, миличък. Моасан ще нареди да я търсят. Ще я видят тук и ще се питат защо живее при мен, а не там, където ѝ е мястото. Ще плъзнат слухове. Освен това дамата може би няма да иска да остане тук.

— Не съм убеден. — Как да ѝ обясни защо му е толкова трудно да напусне жената, която бе спасил, след като самият той не знаеше какво изпитва? Имаше усещането, че ако се раздели с нея, ще наруши душевния си мир.

— По-добре да изчакаме и да видим какво ще предприеме Моасан. Все пак мястото ѝ е в неговата къща.

Сейд знаеше, че Морел е права, но не беше в състояние да вземе решение. Положението беше направо смешно. Нищо не го свързваше с Лизет Моасан. Да, тя беше красива, но това още не означаваше, че е бил улучен от стрелата на любовта от пръв поглед. Той нямаше нужда от любов. Харесваше жените и с удоволствие се любеше с тях, но не искаше да преживее онази любов, която превръщаше мъжете в хленчеци идиоти. Бе загубил първите си илюзии за това възвишено чувство още докато живееше със семейството си и виждаше как майка му ражда всяка година по едно дете и повечето умират още преди да са проходили. Това продължи, докато на четиринайсет години бе прелъстен от една кръчмарска слагиня. Първите два пъти се любиха в плевнята за удоволствие, на третия път тя му поиска шилинг. Последните му романтични представи получиша смъртоносен удар от красивата парижка баронеса, която го подигра жестоко за страстната му влюбеност, докато двамата си почиваха след бурната любовна игра.

Любовта не беше нищо друго, освен лъжа, чувство, което тласкаше мъжете и жените към връзки, завършващи с болка и разочарование. Тя беше само полезна приказка, с която църквата и нотариусите изкушаваха хората да се обвързват и да раждат пицци бебета, които израстваха като гладни деца. Достатъчно храна, повече пари, обич и взаимна привързаност — все невъзможни неща. Затова Сейд не искаше да има нищо общо с любовта.

Въпреки това инстинктът му подсказваше, че между Лизет Моасан и него съществува тайна връзка, по-здрава от желязо, която го държи също като оковите, оставили ръждиви следи по китките и глезените му. Нямаше да си отиде, преди да се увери, че тя ще преживее нощта и ще остане на сигурно място.

— Бъди разумен, приятелю — опита се да го укроти Морел. — Ти наистина не носиш отговорност за тази млада жена.

— Ако позволиш, ще почакам още малко. Ако желаеш да се оттеглиш, ще се скрия в библиотеката. — Думите му прозвучаха категорично.

— Е, добре, щом непременно искаш да поемеш риска...

— Какъв риск?

— Моасан няма да се зарадва, като чуе, че снаха му е дошла тук. Колкото по-дълго стоиш в къщата ми, толкова по-голяма става опасността новината да стигне до ушите му. Може би ще реши даже да те извика на дуел, защото си я докоснал.

Сейд усети как по лицето му пропълзя предателска червенина. Докато носеше Лизет насам, копнееше да целува бледите ѝ устни, но се поддаде само веднъж. Стисна ръце в юмруци, но гласът му прозвуча спокойно:

— Нищо не съм направил.

Морел го придружи до вратата на библиотеката, решена да бъде напълно откровена.

— Защо, мон ами? Защо се намесваш в тази история? Защо донесе Лизет Моасан тук, вместо просто да съобщиш на близките ѝ къде си я видял?

Сейд напразно се опита да се усмихне.

— Ти да не би да се съмняваш в намеренията ми?

— А ти имаш ли намерения? — Погледът ѝ беше съвсем сериозен.

— Не такива, каквито си мислиш. Как бих могъл, след като едва познавам дамата?

— Но може би имаш други намерения? В такъв случай ще те посъветвам отново да размислиш. Няма да ми е приятно, ако злоупотребиш с гостоприемството на къщата ми, за да вършиш нередни неща с една невинна жертва.

Сейд усети как в гърдите му се надигна гняв и отвърна със скърцащ ирландски акцент:

— Наистина ли смяташ, че съм довел нещастната жена тук от чиста злоба и ще я използвам като оръжие в кървавото си отмъщение?

— Нямам представа. Но съм убедена, че много хора ще си зададат този въпрос. И на първо място мосю Моасан.

— С него нямам спорове. Синът му ми даде удовлетворение за онова, което стори на сестра ми. Това е достатъчно.

— Не съм сигурна, че мосю Моасан вижда нещата по същия начин. Той те мрази с адска пламенност и този случай само ще налее масло в огъня. Лизет Моасан не заслужава да бъде въвлечена в спора ви.

— Надявам се, че ще успея да го предотвратя.

— И аз се надявам, но мосю Моасан няма особени скрупули. Той се кара с всеки и с всички. Помисли си: за теб Йожен може да е бил чудовище, но за мосю Моасан е любим син и наследник. За него синът му е бил просто момче, което обича да си поживее и не е много съобразително в отношенията си с жените. Такива са повечето мъже чук. Той беше последният от рода Моасан, надежда за безсмъртие за баща си, а загина толкова рано. Анри Моасан ще направи всичко, за да отмъсти за смъртта му.

— Синът му стори непоправимо зло на сестра ми. Ако Моасан не се гордееше толкова с родословното си дърво и бе изявил готовност да приеме в семейството си едно ирландско момиче, сега нямаше да има причина за отмъщение.

— Ти знаеш, че това е невъзможно. За него тя не беше жена от добро семейство, а просто...

— Улично момиче. Дъщеря на дребен селянин, родена в къща над обора. Емигрантка, попаднала в тукашния бедняшки квартал, който хората наричат Айриш Ченъл, нали? — прекъсна я остро той. — Или намекваш, че е била курва, защото се е отдала на мъж, който не е имал намерение да се ожени?

— Никога не бих казала такова нещо, скъпи.

— Но го мислиш. — Сейд бързо отвърна поглед. — Не, че има голямо значение.

Морел докосна ръката му и в гласа й звънна тъга.

— Разбира се, че има значение, мили мой, поне в тесния малък свят, в който живеем. Знам, че това е ужасно за теб, все едно какво казваш. Ако Моасан поиска да те нарани, ще намери тук твоята уязвима точка. В прекалената ти загриженост и в огромната ти гордост.

— Моята гордост — отговори твърдо Сейд — не се основава на това къде съм роден или как живея.

— Не, тя се гради върху това, което си сега, знам. Ти си *maitre d'armes*, който е готов да се изправи срещу всеки, който се опита да го уязви, смъртоносен за неприятелите си и за неприятелите на онези, които обича. Но какво ще остане от теб, когато прибереш шпагата в шкафа, Сейд?

Мъжът вдигна рамене.

— Човек като всички други.

— Спомни си това, ако някога те изненадат невъоръжен.

Морел се завъртя рязко и кафтанът ѝ се изду като копринена буря. Сейд се заслуша в стъпките ѝ, докато звукът се изгуби в галерията. Тогава влезе в библиотеката.

Починалият съпруг на Морел беше истински книжен червей. Кривокрак старец, който се грижеше единствено за сбирката си от прашни томове и за хаванските пури, от които постоянно кашляше. Поне така твърдеше Морел. Тук, в тази малка стая, където винаги миришеше на тютюн и кожена подвързия, духът му продължаваше да присъства. Сейд отиде до прозореца, вдигна кадифените завеси и се загледа към улицата. Тук все още нямаше модерни газови фенери както по Рю Роял. В мрака не се различаваше почти нищо, само на ъгъла светеше най-обикновена лампа с рибено масло. Сейд пусна завесите и се настани в едно кресло. Взе си от масичката списание „Пчела“, чието заглавие беше изписано на френски и на английски, сложи го в скута си и се загледа право пред себе си.

В една студена нощ като тази Брона умря от треска, предизвикана от несръчния и опит да се отърве от детето, което носеше. Детето беше на Йожен Моасан, а Брона живееше като негова метреса в малка къщичка на Рю Рампарт. Моасан призна бащинството си, но настоя любовницата му да се отърве от бебето. След аборта Брона беше постоянно болнава и той я изхвърли на улицата само с дрехите на гърба ѝ. Така поне му бяха разказали съседките ѝ, две елегантни светлокожи мулатки, издържани от млади френско-креолски

господа. Брона беше мъртва от няколко седмици, когато Сейд проследи пътя ѝ от Ирландия до Ню Орлиънс и откри къде и с кого е живяла. Никога не я беше виждал като млада жена. За него тя си бе останала луничавото дете с липсващ преден зъб, каквото беше, когато английските войници го отвлякоха.

Велики боже, и сега усещаше миризмата на торфените огньове и студената ирландска мъгла, която охлаждаше горещото му лице, докато затворническата кола го отнасяше незнайно къде. В миризмата на торф се примесваше миризма на запален сламен покрив — войниците бяха подпалили къщата им. Майка му и сестра му стояха под дъжда, увити в кърпи, и плачеха, на земята до тях имаше няколко тенджери и вързопчета. Вече не видя нито едната, нито другата.

Проклетите англичани го отведоха на един от затворническите си кораби. Те наричаха предателство неговата борба срещу потискането на приятелите и съседите му, срещу ограбването на страната, която открай време беше земя на ирландците. Самоуверени и могъщи, те се опитаха да му внушат дълг и лоялност към английската корона — сякаш можеше да бъде благодарен на британското право, което му бе отнело всичко, което означаваше нещо за него. Тъй като беше още момче, се показаха милостиви и го изпратиха в Австралия с цял кораб затворници. Не беше тяхна вината, че Сейд така и не стигна до петия континент. Силна буря край брега на африканския рог помете вонята на смърт и потопи кораба.

Сейд щеше да се удави като повечето си другари, ако седмици преди това не се бе сприятелил с един тип, който със сплъстената си сива коса приличаше по-скоро на животно, отколкото на човек. Мъжът, когото наричаха „Трол“, беше почти два метра висок, имаше криво рамо, разбито лице, на дясната му ръка липсваха три пръста и беше силен колкото четирима мъже. Трол каза на Сейд, че никога не е имал приятел, особено такъв, който да може да пее като него. Сейд му пееше всяка нощ, за да заспи, и гонеше кошмарите, които измъчваха обезобразения великан и той не смееше да затвори очи. Срещу това Трол го научи да се бие по почтен и непочтен начин и го спаси от ужасната съдба да стане жертва на низките страсти на натъпканите в трюма мъже — съдба, която заплашваше всеки добре изглеждащ, неопитен затворник. Предпазваше го, докато Сейд се научи да се пази сам. Грозният великан с меко сърце споделяше с него оскъдната храна

и малкото допълнително място, което бе успял да си извоюва. Когато ги връхлетя бурята, Трол разкъса с могъщите си ръце веригите, с които бяха приковани към стената.

За съжаление Трол не можеше да плува. Той хвърли Сейд в разпенените вълни, но не намери смелост да скочи след него.

Сейд нямаше спомен за следващите часове. Нито за това, как се е покатерил на плуващо дърво, нито колко време се е носил по водата. Когато най-сетне го взе един френски търговски кораб, вълните го бяха блъскали толкова време, че бе останал съвсем гол, беше целият в драскотини и червен като варен омар. Когато се събуди след неколкодневна треска, разбра, че един пътуващ учител по фехтовка е платил не само на лекаря, но и билета му до Франция. Единственото обезщетение, което майсторът поиска от него, беше да му партнира в двубоите с шпага, за да се забавляват по време на дългото пътуване. Капитанът на търговския кораб беше бретонец и не обичаше англичаните — поне не толкова, че да им предаде намерения затворник. Той хареса идеята и Сейд започна да се учи на фехтовка. Колкото повече възстановяваше силите си и колкото по-сръчен ставаше в боравенето с оръжието, толкова повече си възвръщаше самоуважението. Когато корабът хвърли котва в пристанището на Хавър и Сейд потегли към Париж, за да довърши обучението си и да получи майсторска диплома, той отдавна вече не беше неопитен хлапак.

След малко чу зад себе си тихо покашляне, обърна се и видя, че Солон бе внесъл табла със сребърен сервиз за кафе и гарафа коняк.

— Помислих си, че една глътка от укрепващото средство, което докторът сам си предписа, ще бъде от полза и за вас, мосю Сейд — рече икономът. Очите му бяха сведени, но в гласа му звучеше искрено съчувствие.

— Вие сте необикновен човек. — Сейд кимна с благодарност, когато икономът остави таблата пред него.

— Мадам си легна. Искате ли да приготвя стая и за вас?

— Много мило от ваша страна, но не е нужно. Няма да остана дълго.

— Както желаете, мосю.

Икономът се поклони и излезе. Сейд погледна след него и поклати глава.

Почти беше преполовил гарафата, а каната с кафе беше празна, когато след около три часа икономът въведе в библиотеката лекаря.

— А, вие сте тук, мосю О'Нийл! Казаха ми, че ще ви намеря в библиотеката. Желаете ли да ви кажа какво е състоянието на дамата?

— Бъдете така любезен — помоли учтиво Сейд и се надигна.

— Положението не беше добро, но вече се успокои. Трябваше да повикам на помощ всичките си знания, за да...

— Ще се оправи ли?

— Не мога да твърдя със сигурност. Въздействието на вредния нощен въздух, охлаждането... всичко това може да причини белодробно възпаление. Ала дамата не е толкова крехка, колкото изглежда. Освен това има силна воля, затова предполагам...

— Да, разбрах — прекъсна го Сейд. — Будна ли е? Говори ли?

— Да. Даже е бодра, нещо, което не предполагах в началото. Опитах се да отговоря на въпросите ѝ, но се боя, че не бях достатъчно изчерпателен. Тя желае незабавно да говори с вас. При дадените обстоятелства се опитах да я разубедея, но тя настоява.

— Велики боже, човече, защо не казахте веднага?

Сейд скочи, мина покрай лекаря и хукна през галерията към спалнята за гости. Блъсна вратата на стаята, която през последните три часа беше в центъра на вниманието, и пристъпи до леглото.

Лизет Моасан лежеше върху сатенена възглавница, обшита с валансиенска дантела. Носеше една от нощниците на домакинята си, не толкова добродетелна като онази, в която беше облечена преди. Лицето ѝ беше бледо, но на бузите горяха две яркочервени петна. Устните бяха все така безкръвни, а разголената шия изглеждаше бяла и беззащитна като на дете.

Когато Сейд се приближи, тя вдигна завивката до брадичката си и той видя нервното треперене на ръцете ѝ.

— Наистина сте вие — изрече тя с леко дрезгав глас и го погледна изпитателно в лицето. — Мислех си... казаха ми, че вие сте ме донесли тук.

— Ако с това съм ви създал проблеми, съжалявам, но ми се стори единствено правилното. — Сейд не беше съвсем сигурен, но сега забеляза, че очите ѝ наистина са сиви като ирландското небе през зимата и меки като ирландския дъжд.

Младата жена спусна ресници, за да скрие погледа си — а може би и от смущение, че той я гледаше така втренчено.

— Разбирам, че не сте имали друг изход. Много... много мило от страна на мадам Ерио да ме приеме, и то без да е била предупредена. Нямам думи да изразя благодарността си.

— Сигурен съм, че тя го направи с готовност.

— А вие, мосю О'Нийл? Ако не бяхте минали случайно оттам...

Сейд поклати глава.

— Не мислете повече за това.

— Напротив, трябва. Аз съм ви вечно задължена, мосю.

— За мен беше чест да ви помогна. Ако мога да направя още нещо за вас или ако имате нужда от нещо, можете спокойно да разполагате с мен.

Лизет го погледна и въпреки смелите думи в погледа ѝ имаше нещо като предпазливост, да, дори страх. Заедно с това в очите ѝ се четяха изпитателност и пресметливост, които го смутиха.

— Много сте добър. Но бих искала да зная дали говорите сериозно.

— Всяка дума, която казах, е напълно сериозна. Вярвайте ми. Имате ли нужда от нещо?

— Да, възможно е.

— Наистина ли? — Сейд изпита лека неловкост фините косъмчета на тила му настръхнаха. Надушваше надвиснала опасност. Проследи как розовото езиче на Лизет облиза безкръвните устни и усети силно теглене в корема.

— Наистина не би трябвало да ви занимавам с това. Случаят е доста... деликатен.

— Искате ли да повикам мадам Ерио? — попита той, когато тя се поколеба. — Може би ще ви е по-лесно да обсъдите проблема с дама.

— Не, не — възрази бързо тя и отново сведе поглед към ръцете си, притиснати до гърдите. — В никакъв случай. Просто не знам как стоят нещата между вас и не искам да застана помежду ви.

Аха. Значи тя смяташе, че той и Морел са любовници. Естествено беше да си го помисли, след като той я бе довел посред нощ в чуждата къща. Сейд потисна усмивката си, като видя, че между тъмните ѝ вежди се вдълба отвесна бръчка.

— Уверявам ви, че такъв проблем не съществува. Моля, разкажете ми всичко.

— Е, добре. — Тя въздъхна дълбоко и той проследи красивото движение на гърдите ѝ под сатенената нощница. Тя се изчерви до корените на косата, но погледът и беше ясен и настойчив.

— Вие сте мъж, който не се страхува от бащата на починалия ми съпруг, който дори му вдъхва страх. — Гласът ѝ трепереше, но тя не се побоя да продължи — Освен това вие сте един от малкото хора, които знаят, че мъжете от неговото семейство никак не ценят жените, особено когато вече нямат нужда от тях. По тази причина искам да ви помоля... По-точно, искам да ви отправя настойчива молба...

— Какво желаете, мадам? Кажете ми.

— Искам да ме закриляте.

2

— Да ви закрилям?

Гласът на Сейд О'Нийл прозвуча безизразно. Лизет не можеше да му се сърди. Идеята да се обърне за помощ към ирландския учител по фехтовка беше зашеметяваща и за самата нея. Беше ѝ хрумнала преди няколко дни, докато слушаше горчивите оплаквания на свекър си, че този мъж е непобедим. Но междувременно беше свикнала с тази мисъл.

— Ако нямате нищо против — потвърди тя учтиво, докато сърцето ѝ биеше с такава сила, че направо ѝ се завиваше свят.

— Какво по-точно желаете?

— Нищо, което би ви създало особени проблеми. Просто си мислех... искам да кажа... първо трябва да ми намерите квартира.

— Надявам се, не намекувате, че искате да се настаните при мен?

— О, не, мосю! — Кръвта нахлу в бузите ѝ. В същия момент забеляза, че френският език на джентълмена, дори когато гласът му преливаше от ирония, има мелодично звучене, което издаваше произхода му.

— Точно така — кимна мрачно той. — Мога да си представя, че търсите почтен дом. И внушителен.

— О, мисля, че този въпрос ще се реши с лекота. — Погледнат отблизо, той изглеждаше спокоен и решителен. Със сигурност щеше да се справи с всичките ѝ проблеми. Беше по-едър и по-силен, отколкото бе очаквала, и като цяло по-впечатляващ. Тенът му не беше маслинен като на мъжете, които познаваше, а показваше здравата бронзовина на човек, който не се съобразява с обществените изисквания, според които един джентълмен в никакъв случай не бива да събужда впечатлението, че е работил на открито. Имаше класически прав нос, ъгловата брадичка и ясно очертана уста, чиито извити ъгли му придаваха леко развеселен израз. Гъсти прави вежди и тъмни мигли обрамчваха очите му, които под трепкащата светлина на свещите в разкошния свещник изглеждаха сини и дълбоки като Мексиканския

залив. Тези очи свидетелстваха за остър ум и интелигентност и тя се уплаши, че той ще разкрие отчаяната ѝ хитрост със същата лекота, с която съумяваше да я извади от равновесие.

Този мъж, този майстор на шпагата я бе целунал. Нежният, романтичен жест, с който бе притиснал устни към нейните, я бе накарал да дойде на себе си. Споменът за целувката я разтрепери. По тялото ѝ премина гореща вълна и устните ѝ се стоплиха. Това я наведе на мисълта, че той съвсем не е толкова безчувствен, колкото се представя. Значи можеше да се надява.

— А после, когато се настаните някъде?

— Тогава искам да се погрижите да не ми се случи нещо лошо.

— Значи ви е необходима лична охрана.

— В известен смисъл — отговори тя. Полагаше мъчителни усилия думите ѝ да иззвучат колкото се може по-нормално.

— А какво ще стане с доброто ви име? — попита той. — Само преди няколко часа ми обясниха, че с моето присъствие ви излагам на опасност.

— Докато не ме заплашва опасност, никой няма да узнае, че ми помагате. Естествено, не очаквам постоянно да обикаляте около квартирата ми.

— С други думи — заяви провлечено той — не искате никой да знае за познанството ни.

Лицето ѝ пламна.

— Не исках да ви засегна. Мислех само за вашето удобство. И... да, мислех и за приличието.

— Естествено. — Устните му се накъдриха в лека усмивка, преди да продължи: — Вие имате дом. Живеете при семейството на съпруга си. Какво ви тласка към такава опасна крачка?

— Много неща, които няма защо да ви интересуват, мосю О'Нийл.

— Значи искате от мен да ви закрилям, без да знам каква опасност ви заплашва?

— Не съм сигурна, че опасността ще продължи да ме заплашва, когато заживея сама — заяви тя и се надигна, сякаш искаше да се подготви за предстоящия отказ. — Вече не съм младо момиче и имам достатъчно средства да водя собствено домакинство. Защо да не постъпя като мадам Ерио и да стана независима?

— Мадам Ерио е най-малко десет години по-възрастна от вас и има богат житейски опит. Освен това до миналата зима тук живееше възрастната ѝ братовчедка и това допринесе съществено за запазването на доброто ѝ име.

— Спътницата не е компаньонка — възрази почти сърдито Лизет. — А що се отнася до останалото, аз също ще остареея и ще събера житейски опит.

— Но може би това ще стане едва след като сте направили голямата глупост и доброто общество ви е отблъснало.

— Как можахте да кажете подобно нещо! Аз не съм лекомислена.

— Трудно ми е да го повярвам, след като молитے някакви си мъже да се грижат за вас.

— Аз помолих само един мъж и го избрах много грижливо. — Тя се надигна още и завивката се свлече от гърдите ѝ.

Лицето му остана безизразно.

— И този мъж съм аз?

— Да, вие сте — или поне бяхте, преди да се покажете така неуслужлив.

Сейд рязко ѝ обърна гръб и полите на сюртука му се развяха. Лизет втренчи поглед в гърба му. Широки рамене, тясна талия, гарвановочерна коса, подстригана по-късо, отколкото изискваше модата, естествено къдрава. Дълги крака, които изглеждаха още по-дълги, защото панталонът беше силно опънат, и излъскани полуботуши. В тялото ѝ пламнаха чувства, които ѝ напомниха, че е жена. Внезапно се сети, че само те двамата бяха будни в спящата къща и че тя не знаеше почти нищо за този мъж — само слухове. Ръцете ѝ овлажняха и тя ги изтри скрито в завивката.

— Невъзможно е — проговори Сейд О'Нийл, без да се обърне. — Трябва да разберете.

— Нищо не разбирам. Вие ме докарахте до това положение. Длъжен сте да ме измъкнете от него.

— Длъжен ли съм? — попита той с измамно мек глас и се обърна отново към нея. — Редно е да ми обясните защо смятате така.

Мъжествената и не безопасна сила, която се излъчваше от него, завладя Лизет. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Искях да кажа само, че след като ми отнехте мъжа...

— „Отнехте“? Доста странна дума в тази връзка...

— Нима бихте предпочели да кажа „убихте“? — Очите му се присвиха и Лизет продължи бързо: — Не, моля ви. Знам, че сте имали пълното право да го извикате на дуел. Освен това и вие можехте да загубите живота си. Но след смъртта на Йожен станах изцяло зависима от свекър си и за това сте отговорен вие.

— Да, добре, признавам. А после?

Лизет отново извърна очи.

— Почти не смея да го произнеса. Звучи така...

— Как? Детински?

— Безумно. Звучи безумно и никой няма да ми повярва.

— Пробвайте с мен — предложи с лека усмивка той.

Лизет захапа долната си устна и се взря право пред себе си. На стената насреща ѝ висеше разпятие от слонова кост с реалистична фигура на Христос. Погледът ѝ се плъзна по-нататък и откри тоалетна масичка, покрита с плат, параван от бамбук и голям гардероб с резбовани врати. Нищо от това не ѝ помогна да измисли убедителен претекст.

— Аз мисля, по-точно, сигурна съм, че свекър ми полага всички усилия да ме докара до лудост. Или по-скоро да накара хората да повярват, че душевното ми състояние бързо се влошава и вече не съм в състояние да управлявам финансите си.

Когато Сейд не отговори, тя събра цялата си смелост и го погледна в лицето. Той я гледаше със смръщено чело.

— Нали ви казах, че не е за вярване — пошепна тя с пресекващ глас.

— Откъде се появиха тези обвинения?

— Той ми говори като на душевноболна и по два-три пъти на ден ме принуждава да пия някаква отвара, в която вероятно слага алкохол и успокоителни средства. Нерядко, когато има гости, ме заключва в стаята ми, за да не сляза в салона. Слугите ми разказаха, че извинил отсъствието ми пред гостите с пристъп на нервна слабост. Мога да ви уверя, че не страдам от нервна слабост. Не съм нервна, никога не съм била.

— А случилото се тази вечер — или по-скоро снощи, защото вече е почти утро... Значи не сте отишли на гроба, защото сте имали намерение да последвате съпруга си в смъртта?

— Не! — Самата представа я накара да потрепери.

— Как тогава се озовахте на гробището?

— Нямам представа. Дори не знаех, че сте ме намерили там. Разбрах го едва когато чух как мадам Ерио каза на доктор Лабатут.

— Значи не сте пили и лауданум?

— Разбира се, че не!

— Сигурна ли сте?

Тя го погледна възмутено.

— Разбира се, че съм сигурна! Знам, че не искам да умра.

— Какво пихте на вечеря? Вино? Кафе?

— И двете. Всички правим така, нали?

— Някое от питиетата имаше ли странен вкус?

— Не мога да кажа. За съжаление от известно време насам всяка храна и напитка имат вкуса на средствата, с които ме поят.

— Разбирам — пошепна замислено Сейд. — Вероятно е станало точно така.

— Значи ми вярвате? — Лизет едва се осмели да зададе този въпрос.

Той не отговори. Само я погледна със смущаваща настойчивост, после плъзна поглед към раменете и полуразголените ѝ гърди. Като се погледна, тя установи, че нощницата на мадам Ерио се е опънала по тялото ѝ и очертава прекалено ясно женските ѝ закръглениости. А зърната на гърдите ѝ стърчаха така неприлично... За момент се запита как ли я виждаше Сейд. Повечето хора я смятаха за дребна, може би защото имаше крехки кости. Тя обаче беше сигурна, че е със среден ръст и прилична фигура. Може би бюстът ѝ не беше толкова пищен, колкото изискваше последната мода, но изглеждаше добре. Тя се зави до брадичката и когато вдигна глава, видя, че Сейд О'Нийл е втренчил поглед в стената над леглото ѝ.

— Това все още не обяснява как сте се озовали на гроба на мъжа си — рече той и тонът му беше корав и отблъскващ.

— Във всеки случай не в пристъп на меланхолия. Това е всичко, което мога да кажа.

— Ясно ли ви е, че можехте да умрете от свръхдоза или от белодробно възпаление, ако не се бях появил навреме?

— Значи трябва да ви бъда благодарна и да смятам, че всичко, което ми дължите, е уредено? — Тя го удостои с мрачен поглед.

Аргументът му беше убедителен, колкото и да не ѝ се искаше да го признае.

— Мисля, че има по-лоши неща от това да те тласнат към лудост...

— Прав сте — кимна тъжно тя и отново устреми поглед към разпятието. — Например да те отнесат на гробището и да те предоставят на съдбата ти.

— Да те отнесат — повтори той със задавен глас.

— След като нямам причини да ходя там, трябва да приема, че са ме отнесли.

Последва дълго мълчание. Докато чакаше отговора му, Лизет не смееше да диша. Големият часовник в коридора удари четири. Долу в двора, зад стъклената врата на балкона, запяха първите птички. Някъде изкукурига петел. Колко мирни шумове, съвсем различни от атмосферата в тази спалня...

Сейд О'Нийл ѝ обърна гръб, зарови ръце в косата си, после разтри тила си.

— Би трябвало да сте наясно, че съм крайно неподходящ за мястото, което сте ми избрали.

— В обществено отношение — това ли имате предвид? В момента ми е все едно. Защото не се нуждая от постоянен придружител. По време на траура са разрешени съвсем скромни забавления.

— Траурът ви няма да трае вечно.

Много ѝ се искаше да му признае, че сърцето ѝ изобщо не тъгува. Но съзнаваше, че това ще прозвучи неестествено. Не можеше да му каже, че тъгува за мъжа си, колкото за най-обикновен познат.

— Смятам, че така наречената ви служба при мен няма да продължи дълго. Само докато всички се убедят, че съм напълно господарка на душевните си сили и не страдам от тайнствена болест.

— Дотогава може да минат месеци.

— По-скоро седмици — възрази тя, изпълнена с оптимизъм.

— Сигурно няма да ви хареса да живеете сама.

— Напротив. Убедена съм, че ще бъда много щастлива. Вие не знаете...

— Какво? Какво не знам? Към какво се стремите?

Лизет се поколеба за миг, после отговори решително:

— Искам да бъда свободна.

— Свободна? — Сейд отново смръщи чело.

— Да. Свободна да правя, каквото искам, без да се налага да обяснявам причините. Свободна да отида, където ми е приятно, без някой да ми иска сметка. Искам да бъда сама, напълно сама. Разберете, никога не съм била сама. Винаги имаше някой при мен. Гувернантката, майка ми, по-късно камериерката... накрая съпругът ми. Даже когато ме заключваха в спалнята, камериерката оставаше с мен.

— Невъзможно е да се изпълни такова желание — отговори спокойно Сейд. — Каквото и да правите, в света, в който живеем, жените се нуждаят от защита.

Тя втренчи поглед в невероятните му сини очи и не го отмести, макар че се разтрепери.

— Защитата е едно, потисничеството — съвсем друго. Затова се обърнах към вас.

— Най-добре ще е да си намерите нов съпруг. Това завинаги ще сложи край на амбициите на Моасан. — Сейд се облегна на рамката на прозореца, скръсти ръце под гърдите и зачака отговор.

— Не искам заместник на Йожен. Съпругът е последното, което искам.

— За момента.

— Завинаги.

— Вие сте млада и красива жена и със сигурност няма да останете сама — рече той с небрежно вдигане на раменете.

Значи я смяташе за красива? Странно, но това я зарадва.

— Всичко това е въпрос на далечното бъдеще. Сега говорим за настоящето.

— Естествено. Разбирам.

Не му повярва съвсем, но ако трябваше да се престори на тъгуваща вдовица, за да го накара да застане между нея и свекъра ѝ, с готовност щеше да изиграе тази роля.

— Що се отнася до наемането на къща...

— По-късно — прекъсна я категорично той. — Достатъчно дълго ви оставих да говорите. Засега сте на сигурно място в тази къща. Позволете ми да помисля какво трябва да се направи. По-късно ще обсъдим подробностите.

Предложението беше разумно, но Лизет въпреки това се ядоса. Искаше веднага да уредят всичко, за да е сигурна, че е избягала от свекъра си. Все още не можеше да повярва, че е обърнала гръб на градския дом на семейство Моасан и на неговия господар — може би завинаги.

— Да, но...

— Трябва да си починете — прекъсна я той, отдели се от прозореца и се запъти към вратата. Движенията му се отличаваха с мъжествена грация, която показваше, че дългите часове упорити тренировки са направили тялото му гъвкаво и послушно на волята му. — Ще бъда наблизко, обещавам ви.

Очевидно трябваше да се задоволи с постигнатото. Вратата се затвори зад гърба му.

Странно, но Лизет изведнъж се почувства изтощена, сякаш само присъствието на ирландския *maitre d'armes* ѝ беше вдъхвало сили и решителност и когато я напусна, той отнесе със себе си и двете. Но все пак бе преодоляла първото препятствие на своя набързо съставен план. Имаше още препятствия, но трябваше да изчака решението на учителя по фехтовка.

Лизет вдигна ръка към устата, за да прикрие прозявката си, и учудено поклати глава. От доста време не беше спала, както трябва — след смъртта на Йожен почти не смееше да затвори очи. Даже когато свекърът ѝ не я заключваше, тя спускаше резето отвътре и се барикадираше. Веднъж или два пъти някой бе натиснал бравата, за да влезе посред нощ в стаята ѝ. Кой би се осмелил да направи подобно нещо, ако не мосю Моасан?

При спомена за онези нощи я побиха студени тръпки. Тук поне беше сигурна от натрапници. Докторът ѝ бе казал, че действието на лауданума ще трае още известно време. Лизет затвори очи с намерението да подремне, докато навън стане светло.

Не знаеше колко време е минало, когато реалността излезе от упойващата мъгла и се върна в съзнанието ѝ. Още в полусън чу гласовете, които отекваха в къщата. Един от тях, гневен мъжки глас, ѝ причини болка и тя се събуди изведнъж.

Анри Моасан нахлу в стаята като торнадо, силно задъхан от изкачването на стълбата. Все още носеше шапката си и бастуна от абаносово дърво със сребърна дръжка — очевидно не бе пожелал да ги

върчи на иконома. Беше облечен от главата до петите в черно, кадифената яка на финия вълнен жакет беше съвсем същата като жилетката. На верижката на часовника му бяха окачени мъртвешки череп с тракаща челюст и мъничка урна. Чертите на лицето му бяха скрити зад мустак и остра брадичка, сребърносиви като косата му. Изглеждаше добре, макар да беше прекалено загладен, и се държеше като мъж, който остарява с достойнство и напълно го осъзнава.

По вените на Лизет се разля страх като отрова. Без да бърза, тя седна в леглото. Тесните устни на Анри Моасан се опънаха във фалшива усмивка — заради мадам Ерио, която влезе след него. Ала очите му святкаха гневно, шията му бе почервеняла. Лизет бе виждала тези признаци достатъчно често и ги познаваше добре.

— Каква глупости си извършила пак, шери? — попита Моасан. — Просто не можах да повярвам, като получих вест от домакинята ти. Знам, в последно време беше доста объркана, но това поведение е наистина невероятно.

— Положението е наистина загадъчно — отговори Лизет с учудваща за самата нея твърдост. — Може би вие ще внесете малко светлина.

— Точно аз, който от няколко дни не съм разговарял с теб? Камериерката ти каза, че снощи си я изпратила да приготви питие срещу главоболие. Ала когато се върнала, заварила вратата на стаята ти заключена. Тя те е видяла последна.

Думите му звучаха разумно, но заклинателният им подтекст я разтърси до дън душа.

— Последното, което си спомням, е, че си легнах и зачаках завръщането ѝ.

Анри Моасан мушна бастуна си под лявата мишница и хвана ръката ѝ. Коровата му хватка, която за пред другите трябваше да изглежда утешителна, ѝ причини болка.

— Може би си сомнамбул. Или главоболието напълно те е объркало. Колко затрогващо, че си поискала да отидеш при нашия скъп Йожен! Аз съм дълбоко развълнуван.

Лизет хвърли поглед към мадам Ерио, която също се бе приближила до леглото.

— Не, не беше така...

— Напротив, напротив — отвърна успокояващо той, сякаш говореше на дете. — Хайде да не говорим повече за това. Ела, дошъл съм с каретата, нося и достатъчно одеяла, за да ти е топло и удобно. Ще те отведа вкъщи, там ще се погрижат за теб и ще забравиш цялата история.

— Аз не желая да забравя, мосю! А и не бих могла. Тази нощ едва не умрях. Не искам това да се повтори.

— Да се повтори? Това е малко вероятно, но в крайна сметка зависи изцяло от теб, шери. Ти сама определяш съдбата си. За съжаление имаш безкрайно чувствителна душа.

Това беше намек за душевното ѝ „умопомрачение“. Лизет не пропусна да го отбележи, видя и погледа, който Моасан размени с мадам Ериу, но пренебрегна и двете.

— Много съм ви благодарна, че се изразихте така ясно, мосю. След като съм господарка на себе си, значи имам право да ви съобщя, че съм решила да остана тук, докато си намеря подслон другаде. — Тя се обърна към Морел: — Естествено, само ако вие нямате нищо против да ми окажете гостоприемство, мадам.

— Разбира се, вие сте добре дошла в дома ми — отговори Морел и в красивите ѝ тъмни очи светна леко безпокойство.

— Глупости! — прекъсна я мосю Моасан и стисна по-силно ръката на Лизет, сякаш искаше да я издърпа от леглото. — Твоето място е в къщата ми. Само там можем да се грижим за теб.

Лизет направи опит да изтръгне ръката си от болезнената хватка.

— Там не мога да живея спокойно. Затова предпочитам да имам свое домакинство.

— Как можа да го кажеш! Виждам, че жестокият удар на съдбата напълно е разрушил нервите ти. Какво ще си помисли мадам Ериу, като те слуша да говориш такива глупости?

Клатейки угрижено глава, Моасан се усмихна на домакинята и впи пръсти в плътта на Лизет. Като забележа, че Морел се колебае, младата жена бе обзета от отчаяние. Погледна право в изразителните тъмни очи на жената насреща си и изрече умолително:

— Трябва да ми повярвате, мадам. Не съм пренапрегната. Наистина се нуждаю от защита.

— Тъжна гледка, нали? — попита свекър ѝ и вдигна рамене. — Ако знаете колко ме боли сърцето, че именно любовта ѝ към сина ми

причини всичко това... Ала няма да допусна някой друг да поеме тежката грижа за съпругата на сина ми. Не, не, нашата обща мъка слага отговорността за нея в моите ръце.

— Не бива да му вярвате! — пошепна отчаяно Лизет.

Домакинята изглеждаше нерешителна.

— Наистина изглеждате превъзбудена, шери, ако ми позволите да кажа.

— А вие как бихте се чувствали, ако някой иска да ви отвлече против волята ви?

— Стига толкова — заяви твърдо Моасан и се приготви да издърпа Лизет от леглото. — Да си вървим, преди да си изпаднала в истерия. Скоро ще кажеш, че съм искал да те отровя.

Лизет напрегна всичките си сили, изтръгна се от него и се вкопчи в таблата на леглото.

— Няма да тръгна с вас!

— Чухте ли какво ви казаха? Бъдете така любезен и пуснете дамата. Веднага.

Искането прозвуча кораво и режещо като острие на шпага. В спалнята влезе Сейд О'Нийл. В позата му нямаше нищо заплашително, но дори аурата, която го обграждаше, и шумоленето на дрехите му шепнеха за внезапна смърт.

Сърцето на Лизет направи огромен скок. Сейд О'Нийл бе дошъл точно навреме, за да я избави от бедата. Той щеше да бди над нея и да я защитава, както никой не беше правил от смъртта на майка ѝ насам... Може би наистина беше намерила защитника, който щеше да ѝ донесе свободата. Сърцето ѝ се изпълни с изненада и благодарност.

— Вие? — Лицето на Моасан изрази смайване и неверие.

— Вие го казвате — отвърна Сейд и пристъпи към леглото.

Моасан моментално пусна Лизет. Обърна се рязко, измъкна абаносовия си бастун и го размаха като тояга срещу мъжа, който бе убил сина му.

— Какво правите тук? Не, не казвайте нищо. Трябваше веднага да се сетя кой е замесен в тази история.

— Мосю Моасан! — извика възмутено домакинята. — Мосю О'Нийл е тук защото именно той намери снаха ви на гробищата.

— Колко подходящо.

— По-скоро случайност — отвърна Сейд, — но добра.

— Вие май ме смятате за глупак? — Моасан размаха бастуна си пред лицето му. — Вие сте виновен за безумните идеи на Лизет, никой друг! Вие сте готов да направите всичко, за да отмъстите на семейството ми.

— Случайно се лъжете. Но ви уверявам, че се радвам да служа на дамата.

— Мога да се обзаложа, че се радвате. Обзалагам се също, че знам каква ще е тази услуга.

— Забравяте се, мосю — укори го остро Сейд.

— И какво ще направите? Може би ще ме извикате на дуел, за да заколите и мен като сина ми? — Моасан се изсмя безрадостно. — Да знаете, че ще си изгорите пръстите. Всички ще разберат, че това е само евтин акт на отмъщение.

— Аз нямам спор с вас, мосю Моасан — отговори тихо Сейд.

— Но аз имам! — С тези думи Моасан направи скок към Сейд О'Нийл и вдигна бастуна си да го удари.

Сейд отскочи настрана, посегна светкавично към бастуна и го задържа. Моасан изръмжа разярено и раздруса ръката си. Бастунът се счупи с оглушително пращане. В ръката на Сейд остана празната тръба, докато в десницата на Моасан блесна стоманено острие.

— Внимание! — извика предупредително Лизет, но в същия миг разбра, че беше излишно. Сейд обърна половинката от бастуна, хвана го за дебелия край, приведе се и зачака атаката на противника си.

— Господа! — изпищя Морел Ерио. — Не можете да се биете! Не и в моята къща!

В отговор Моасан се изсмя грозно и веднага премина в атака.

Всички чуха остро изпращяване и стържене, когато Сейд парира удара на късото, святащо острие и отново се отдръпна назад, подвижен като змия. Моасан направи крачка напред и отново започна да нанася удари.

Морел се хвърляше от едната стена към другата, за да не се изпречи на пътя на биещите се мъже. Накрая се скри зад леглото и се развика за иконома си Солон, за жандармите, за който и да е, само да спре този нечестен дуел. Лизет седеше като вкаменена в леглото и следеше двубоя със замряло сърце.

Много скоро разбра, че малката спалня ограничаваше подвижността на Сейд, но той притежаваше бързите рефлексии и

гъвкавостта на професионалист, който всеки ден многократно избягва смъртоносната стомана. Моасан не успяваше да го улучи, въпреки че размахваше оръжието като камшик и острието му непрестанно се стрелкаше нагоре и надолу под светлината на утринното слънце. Лицето му стана на тъмночервени петна, дишането му — бързо и неравномерно. В очите му светеха омраза и жажда за кръв и той се хвърляше отново и отново срещу ирландеца, който се отбраняваше без никакви усилия.

После Сейд изведнъж спря. На фона на шум от чупещо се дърво той парира един особено опасен удар, след което завъртя счупената тръба така бързо и силно, че окото не можа да проследи движението. Проби защитата на Моасан и го принуди да вдигне ръка. Двата противника застанаха лакът до лакът, нос до нос. В следващата секунда Сейд изби оръжието от десницата на Моасан и то падна със звън на пода. Едно светкавично движение — и Сейд вече бе опрял строшения край на тръбата в силно пулсиращата вена на шията на Моасан.

Шпагата, паднала от ръката на Моасан, се търкулна към високото легло. Лизет отметна завивката, скочи от леглото и клекна да я вземе. После бавно се надигна с шпагата в ръка.

В стаята се възцари тишина. Всички стояха неподвижно и се наблюдаваха взаимно. Секундите се точеха бавно.

Най-сетне Морел прекъсна мълчанието.

— Слава на бога! — извика тя и се обърна към вратата, където стоеше икономът. — Мосю Моасан трябва да ни напусне, Солон. Придружи го навън.

— Веднага, мадам. — Икономът излезе малко напред и спря в очакване, с ръка върху дръжката на бравата.

Свекърът на Лизет се отдели от Сейд и със силно дръпване изпъна жакета си. Само по блясъка в черните очи личеше колко дълбоко е унижен.

— Напускам ви с удоволствие, защото явно дойдох много късно и не успях да предпазя съпругата на скъпия ми син от собствената ѝ лудост. Надявам се, че един ден няма да съжалява за днешното си решение. Предполагам, че е обмислила нещата много добре, като е повикала на помощ убиеца на собствения си съпруг. — Той се обърна директно към Лизет: — Вероятно няма да се изненадате да чуете,

мадам, че от тази минута всяка връзка между нас е разрушена. Единственото ми желание в този момент е също така лесно да успея да предпазя семейството си от опасността да бъде окаляно от недостойни хора.

Той кимна на Морел и излезе от стаята, сякаш Сейд изобщо не съществуваше. Солон го последва бавно. Стъпките им се отдалечиха и най-сетне заглъхнаха.

— Мон шер — извика тихо мадам Ерио, втурна се към Сейд и улови ръката му, — нали си невредим? Онзи човек... не те ли рани?

— Нямам нито драскотина — отговори Сейд със сардонична усмивка.

— Този мъж е истински дявол! Как посмя да те нападне така коварно? През целия си живот не съм изпитвала такъв страх.

Лизет видя как Сейд погледна към нея, докато продължаваше да говори с Морел.

— Може би вече се убеди колко е важно да държиш гостенката си далеч от него. — Той освободи ръката си и направи няколко крачки към леглото. — Как сте? Всичко наред ли е?

— Напълно — отговори тя, но гласът ѝ не звучеше така твърдо, както ѝ се искаше, а шпагата в ръката ѝ трепереше леко.

Сейд протегна ръка и ѝ отне оръжието.

— Предлагам да се върнете в леглото и да хапнете нещо. Обед вече минава, а вие проспяхте закуската.

Лизет нямаше представа колко е часът, не беше и гладна, но не искаше да спори с него. Затова се върна обратно в леглото и се отпусна на възглавниците.

— Ще се погрижа веднага да ви донесат малко бульон и топъл хляб — каза Морел и побърза да излезе.

Лизет промърмори някаква неразбрана благодарност и се взря за момент в неспокойните си ръце, преди да се приготви да заговори.

— Не — прекъсна я рязко Сейд. — Ако отново ще започнете да ми благодарите или да се извинявате, не го правете.

— Той можеше да ви убие. — Гърлото ѝ бе пресъхнало и думите излизаха накъсано.

— Невъзможно. Не и с тази играчка. — Сейд хвърли късата шпага на масичката.

— Никога не съм помисляла, че може да се стигне дотам. Сега знам, че направих грешка, като ви въвлякох в тази работа. Повярвайте ми, нямах намерение да подклаждам омразата между вас и бащата на Йожен.

— Той ме мрази смъртоносно още от смъртта на съпруга ви. Надявам се, думите ви не означават, че искате да прекратите споразумението ни, нали?

— Мисля, че трябва. — Неспособна да го погледне, Лизет започна да machка сатенената завивка.

— Ако зависи от мен, няма да го прекратим. Освен ако не изпитвате страх от мен — след онова, което се разигра в тази стая.

Лизет го изглежда унищожително.

— Как бих могла, след като всичко стана заради мен!

— Или се страхувате заради обвиненията на Моасан?

— Че сте ми помогнали поради някакви си тайнствени причини? Според мен го направи от чиста злоба.

— Без съмнение. Но се радвам безкрайно много да го чуя от вас. — Той сложи топлатата си ръка върху неспокойните ѝ пръсти и тя утихна. — Опитайте се малко да се отпуснете.

— Да — пошепна със замиращ глас Лизет, защото докосването му ускори пулса ѝ и изпрати по тялото ѝ горещи вълни.

— Днес ще ви потърся подходящ дом. Ще се видим утре рано сутринта. Сигурен съм, че тогава ще проведем дълъг разговор.

Сейд стисна бързо ръката ѝ, кимна ѝ и се обърна. След секунди вратата тихо се затвори зад гърба му.

Лизет остана да лежи тихо, почти без да диша. Той щеше да дойде отново. Двамата щяха да говорят. Той ѝ бе обещал. Наистина щеше да бъде неин закрилник. Да ѝ помага, когато има нужда от него, да я пази от бащата на Йожен. Само до преди няколко минути щеше да е луда от радост.

Само че допреди няколко минути не бе видяла как той гледа смъртта в очите и я побеждава, без да трепне. Не познаваше нито силата на личността му, нито твърдостта, която пазеше съкровената му същност като броня. Не знаеше каква смъртоносна мощ притежава, когато има в ръката си шпага. Даже насън не можеше да си представи какви тайни се криеха зад усмивката му, в блестящосинята пропаст на

очите му, където святкаха зелени искри — като по морската повърхност при залез-слънце.

Не подозираше, че докосването му ще я кара да трепери. Че той ще я бележи със знака, с който дяволът бележеше жертвите си.

Може би си бе избрала неподходящ закрилник. От този момент нататък щеше да се моли на добрия бог ирландецът да не я поведе към гибел.

3

Всъщност днес не беше денят на Сейд в салона. Уговорката беше учителите по фехтовка да работят в различни дни. По този начин клиентите получаваха възможност да наблюдават техниката на различни майстори и да вземат уроци при повече от един учител. От своя страна, учителите можеха да си починат от многочасовите напрегнати тренировки в салона. Днес Сейд почти съжаляваше за тази уговорка. Изпитваше нужда от няколко схватки — за да прогони гнева, който все още бушуваше в гърдите му.

Той излезе под аркадата, от която започваше стълбището към неговия фехтовален салон на първия етаж. В този час Пасаж дьо ла Бурсе беше спокоен, защото френският квартал пазеше традицията на сиестата, произхождаща още от времето, когато Луизиана се управляваше от Мадрид и Хавана. Двама-трима чиновници бързаха нанякъде с документи от канторите на Ченъл Стрийт, предназначени за правителствените служби в Кабилдо. По пешеходната улица, запазена за служещи, те напредваха по-бързо, макар че все още трябваше да заобикалят мястото, където разчистваха руините на хотел „Сен Луи“. По този път можеха да вървят бързо, без да избягват разперените поли на дамите или постоянно да се кланят и да поздравяват. Твърде малко жени се показваха на тази улица, където можеха да се видят десетки господа по ризи, упражняващи се при широко отворени врати. Освен това се излагаха на опасност да чуят подсвирквания и обидни коментари от страна на младите момчета, които седяха на откритите балкони. Единствените жени по улицата бяха търговки, които предлагаха разни неща за ядене, а през нощта — и по-лични услуги.

Сейд спря и се замисли какво би могъл да обядва. Можеше да хапне в някое от кафенетата — в близката околност имаше поне половин дузина. Можеше да отиде в новото заведение на Алварес, чийто предишен локал бе изгорял заедно с хотел „Сен Луи“. Там щеше да си поръча голяма чаша креолска бира и да си избере няколко парчета ростбиф и багета от студения бюфет. Можеше да отиде и в

ресторанта на градската борса, за да похапне печени стриди и калкан. Ако искаше да походи малко повече, можеше да стигне чак до хотел „Сен Чарлс“ и да избере някое от великолепните менюта, които включваха две дузини ордьоври и двойно повече супи и салати, сервирани в огромни кристални купи, за които се твърдеше, че са най-големите в Америка.

Решението на проблема се появи в лицето на продавачката на гумбо, едра жена с канелена кожа и снежнобяла шапчица, чиито краища стърчаха като котешки уши над главата, и пищна плът, която говореше в полза на стоката ѝ. Зимната супа в котела ѝ беше приготвена по тайна рецепта на главния готвач на Алварес и съдържаше наденица и пилешко. Супата ухаеше прекрасно и Сейд се върна в студиото си, за да хапне една голяма купа.

След като реши спешния проблем, той посвети мислите си на уговорката с мадам Лизет Моасан. Все още не беше в състояние да каже какъв дявол го бе накарал да сключи такова споразумение, но то до голяма степен се дължеше на меките сиви очи и на отчаяното положение на младата дама. Във всеки случай бе поел задължение и трябваше да го спазва.

Първо трябваше да ѝ намери къща. За самия него и за скромните му потребности това не би било проблем, но заможната млада вдовица сигурно имаше специални изисквания. Нуждаеше се от добър съвет и знаеше къде да го потърси. Затова слезе в студиото, което беше точно под неговото.

Едва влязъл в салона, насреща му излезе Рио, собственикът на студиото. Истинското му име беше Дамян Франсиско Адриано де Вега и Риордан, прясно изпечен конт дьо Лерида. В студиото беше и Ла Рок. Това любимо на креолите име бе дадено на италианеца, защото по време на битка стоеше като скала в прибоя. В действителност се казваше Никола Паскуале, а може би и другояче, защото много учители по фехтовка предпочитаха псевдоними, а добрият тон във фехтовалните салони изискваше да не се задават лични въпроси. Двамата мъже изглеждаха напълно спокойни, но това беше само привидно. Бдителните им погледи не пропускаха нищо от онова, което ставаше в салона или на улицата. Бдителността им бе добре позната на Сейд, тя беше станала и негов навик.

Този ден бе ред на Рио да отвори своя *salle d'armes*, но сега беше време за обед и нямаше много работа. Домакинът му посочи един стол и напълни още една чаша от бутилката бордо, поставена на масичката до съвсем нова кутия за рапири.

— Къде беше изчезнал, мон ами? — попита Ла Рок, облегна се назад и вдигна ботуша си на седалката на съседния стол. — Снощи отидох в квартирата ти, тази сутрин още веднъж, но все те нямаше.

— Извинявай — отговори Сейд с крива усмивка, — но предполагам, че не е било нищо важно, или се лъжа? Сигурно пак си се разходил до Туин Оукс да се видиш с приятелките си или нещо подобно.

— Да, нещо подобно — отговори италианецът и вдигна рамене.

— Тогава всичко е наред. — Сейд не беше престанал да се учудва как Ла Рок успява да прекарва нощите си в тайни рандевута, за които не казваше дума пред никого, и на следващия ден да се явява на работа свеж и бодър. С тъмна коса, тъмни очи и с трогателната нежност, която проявяваше към жените, той беше вече прочут със завоеванията си, макар че беше отскоро в града.

— Е, къде беше?

— Имах работа.

— Аха — промърмори с усмивка Ла Рок.

— При дама ли си бил? — попита Рио, който се бе разположил до италианеца. — А аз си мислех, че нямаш време за жени.

— Наложил се — отговори Сейд и усети как се изчерви. — Освен това никога не съм твърдял, че нямам време. Имам си по-важни задължения от това да се мотая пред къщата на някоя жена като скитащ котарак. Само защото възхитителната Селин скоро ще те отведе пред олтара, това още не означава, че другите непременно трябва да те последват.

Рио беше сгоден за Селин Амалия Вилие и връзката им без съмнение беше по любов, макар че годеницата беше богата наследница.

— Кой е говорил за женитба?

Развеселеният поглед на Рио показва на Сейд, че е казал твърде много. Време беше да смени темата, преди да стане недискретен.

— Никой, освен теб, защото непрестанно мислиш за прекрасната си годеница. Как напредват сватбените приготовления?

— Добре, доколкото знам — отвърна ведро Рио. — След две седмици изморително тичане по магазините вчера изпратих кошницата със сватбените подаръци. Задачата ми е изпълнена. Сега остава само да се явя в катедралата.

— Мадмоазел Вилие харесала ли е подаръците?

Лицето на Рио се разкриви в широка усмивка, тъмносивите му очи станаха сребърни.

— О, да! Дамата оцени високо положените от мен усилия.

Сейд много добре си представяше каква е била тази оценка, но чувството за приличие и здравият инстинкт за самосъхранение го възпряха от дръзки забележки. Ако се съдеше по усърдието, с което Рио ги беше търсил, подаръците сигурно бяха разкошни. Традиционната сватбена кошница беше дар от жениха за невестата. Бяха казали на Сейд, че кошницата обикновено е позлатена и трябва да бъде напълнена с най-прекрасните, най-редките дарове, което могат да се купят с пари — кашмирени шалове, толкова фино изтъкани, че да минат през брачна халка, огърлици със скъпоценни камъни, изкусно изрисувани ветрила, резбовани гребени, ръкавици, обшити с бисери, и така нататък, и така нататък. Всеки бъдещ съпруг изпитваше безкрайно облекчение, щом напълнеше кошницата и я изпратеше.

— Големият ден приближава — каза Сейд. — Подготви ли вече пътуването до Испания?

Рио поклати глава.

— Селин предпочита да си останем в града, докато свърши светският сезон и започнат летните горещини.

— А ти какво предпочиташ? Мога да си представя, че гориш от желание да видиш старата си родина.

— Вече минаха толкова години, че няколко седмици повече нямат значение — отговори безгрижно Рио.

Прав е, каза си Сейд. Освен това Рио беше толкова влюбен в своята френско-креолска годеница, че беше готов на всичко за нея. Ако Селин не беше също толкова влюбена в него, щеше да стане обект на присмех. Имаше моменти, в които Сейд завиждаше на Рио за тази любов и за блестящото му бъдеще, но не позволяваше това да се забележи.

— Значи все пак ще присъстваш на турнира по фехтовка?

Ла Рок изпревари Рио с отговора.

— Защо му е да кръстоса шпага с другите *maitre d'armes*, след като вече няма да е учител по фехтовка, когато напусне града? Освен това няма да смее да рискува живота, който му предстои с красивата Селин.

— И двете твърдения са верни — съгласи се добродушно Рио. — Ще предоставя наградата на един от двамата ви.

— С това естествено иска да каже, че нямаме шанс срещу него — ухили се Сейд и намигна на Ла Рок.

— А ние, разбира се, сме му много благодарни за деликатността. — Италианецът вдигна чашата си и отпи тържествено.

Сейд трябваше да признае, че шансовете му наистина се увеличават значително, ако Рио не участва в турнира. Испанецът беше сериозен противник, получил образованието си в Париж, както и самият той, макар че пътищата им не се бяха пресекли, което беше наистина странно. Ла Рок, майстор на италианския стил, също беше отличен фехтовач. Съперничеството между тримата беше приятелско, което не можеше да се твърди за всички учители по фехтовка по улицата. Твърде възможно беше предстоящият турнир да намали броя им. Още не беше започнал, а чувствата преливаха като вълните на Мисисипи при наводнение — особено между онези майстори, които бяха изключени от турнира, защото нямаха диплома от призната фехтовална академия. Сейд беше получил дипломата си в Париж, затова се биеше във френски стил, докато Ла Рок и още няколко души предпочитаха италианската методика. Всички очакваха с напрежение да разберат кой стил ще се наложи.

Естествено, това не беше главното при турнира. Победителят щеше да спечели чест и слава. Освен това щеше да предизвика по-широк интерес към фехтовката и да даде възможност на много учители да се представят пред възможните клиенти със силата и сръчността си.

— Какво е това? — попита Сейд и посочи кутията за рапири на масата. — Сега сигурно ще ми кажете, че един от вас е продал душата си за едно майсторско острие?

— О, не, разбира се. — Ла Рок вдигна капака на кутията.

— Това е по-скоро резултат от облог. Как ги намираш?

Върху кадифена подложка лежаха две тънки рапири, произведени от Кулак и Сие от Париж. Истински произведения на оръжейното изкуство, излъскани като огледала, с гравирани спирални

шарка, с елегантни дръжки и предпазители. Сейд извади едната рапира, огледа острието от върха до дръжката, претегли оръжието на ръката си. То легна в дланта му, сякаш беше направено за него.

— Красива е — каза той сдържано, опитвайки се да скрие завистта си. — Имал си дяволски късмет.

Ла Рок вдигна рамене.

— Понякога наистина имам. Да се надяваме, че ще спечеля и от лотарията.

— Пак ли си даваш парите за лотарийни билети?

— Какво искаш? Нали знаеш, че се стремя към богатство?

— Меко казано. — Всъщност това е безобиден навик, помисли си Сейд, но знаеше, че никога не би пожертвал така лекомислено спечелените с тежък труд сребърни долари. А може би му липсваше и необходимата увереност.

— Смятах, докато чакаме началото на турнира, да постъпя в Луизианския легион — продължи Ла Рок, извади другата рапира от кутията и я завъртя във въздуха.

— В милицията? Господи, как ти хрумна? — попита развеселено Рио.

— Причините са много — обясни италианецът. — Най-важната е моята фатална симпатия към слабата партия в двубоя. Чух, че легионът набирал спешно доброволци, за да се намеси в споровете между Тексас и Мексико.

— Според мен идеята не е лоша — кимна Сейд.

Ла Рок се обърна към него.

— Освен това, когато предстои война, дисциплината става по-строга, обучението — по-изтощително, а в момента аз имам предостатъчно излишна енергия.

— И когато въодушевлението от войната нарасне, в легиона ще има нужда от професионални учители по фехтовка, които да научат доброволците как да си спасяват кожата по време на сражение, прав ли съм?

— С течение на времето ще увеличат броя на полковете и ще има все повече доброволци. Нашите потенциални клиенти ще бъдат провъзгласени за офицери и на коланите им задължително ще виси шпага.

— Защо и ти да не си между тях? Може би като офицер...

— Точно така. Това ще ми даде възможност да им демонстрирам, че имат съвсем сериозни основания да посещават редовно моята *salle d'armes*.

— Браво на теб. — Сейд внимателно плъзна палец по блестящото острие и отново го огледа замислено.

— Освен това униформата придава на мъжа величествен вид, да не говорим за впечатлението пред дамите.

Сейд изпухтя презрително.

— Като че ли имаш нужда! — Обърна се към Рио и попита: — А ти какво ще кажеш, мон ами? Харесваш ли военните?

— По-скоро не. — Рио се облегна назад и се усмихна. — Освен това възнамерявам да остана в Испания няколко месеца, а може би и година. Когато се върна, дребните недоразумения с Мексико отдавна вече ще са изгладени.

— Мога да си представя, че няма да отвориш отново студиото си. Значи не е нужно да си търсиш нови клиенти.

Макар че забележката дойде от Ла Рок, Сейд също чакаше с напрежение отговора.

Рио ги удостои с ленива усмивка.

— Значи сте на мнение, че трябва да се откажа от занаята? А трябва ли и да препоръчам на клиентите си вашите услуги?

— Защо не? — Сейд погледна приятеля си с добре изиграно учудване. — Естествено е да си го помислим, нали? Ако се ожениш за Селин, няма да имаш нужда от пари. Баща ѝ е богат като Крез. Да не говорим, че имаш огромно имение в Испания.

— Признавам, че е несправедливо — въздъхна Рио, — но звънът на оръжията, неудобствата и преди всичко компанията на приятелите ужасно ще ми липсват.

Тази поредна проява на южняшка сантименталност малко смути Сейд, макар че разбираше чувствата на Рио. Зад външното съперничество на учителите по фехтовка, все едно приятелско или ожесточено, се криеше силно чувство за взаимна принадлежност. Те бяха особена порода хора. С необикновената си физическа и душевна сила правеха силно впечатление. Някои се бояха от тях, повечето им се възхищаваха, всички им подражаваха, но не се ползваха с уважение. Тези учители, образци и гладиатори, чиито дела на полето на честта привличаха масовото любопитство, образуваха затворена общност във

френско-креолското общество на Ню Орлиънс и сърцето на тази общност беше в няколкото къщи на Пасаж дьо ла Бурсе. Те имаха свои правила, помагаша си и се защитаваха взаимно, макар че винаги се стремяха да надминат и враговете, и приятелите си на площадката за фехтовка. Всеки от тези мъже отговаряше за себе си, но когато беше засегнат някой от тях, всички се вдигаха в негова защита и искаха удовлетворение. Те бяха особена общност и никой не искаше да излезе от нея.

Тримата приятели заговориха за други неща: за убийството на един уважаван гражданин, за това, че в последно време убийствата и грабежите бяха зачестили, за ужасната експлозия на един от параходите по Мисисипи, взела трийсет и четири жертви, за президентските избори, където със сигурност щеше да има двубой между вигите и водените от Джаксън демократи. В момента навсякъде се носеше предизборният лозунг „Типекано и Тейлър!“ — партията на вигите се опитваше да събуди спомена за победоносната битка при Типекано, за да настрои масите да гласуват за Джон Тейлър като вицепрезидент.

Най-сетне, когато изчерпаха другите теми, Сейд заговори по въпроса, който не му излизаше от ума, откакто бе напуснал Лизет Моасан.

— Изненадваш ме, приятелю — рече Рио с високо вдигнати вежди. — Никога не бих помислил, че имаш време и желание за сърдечна приятелка.

— Нямам нито време, нито желание — гласеше хладният отговор. — Дамата е абсолютно почтена. Трябва да ѝ намеря къща в добър, почтен квартал.

— И защо тази задача се падна тъкмо на теб? Няма ли роднини от мъжки пол, които да свършат работата?

— Нито един, който би си направил труда.

— Но ти си готов да го направиш, така ли? Хайде, кажи ни коя е красавицата. И как смяташ да я настаниш в почтен дом, без да се изложи чрез общуването си с теб?

Сейд стисна устни. Знаеше си, че трябва да им разкаже цялата история. Не се опасяваше, че приятелите му ще го обвинят в користни мотиви или ще разгласят случката, но не му беше приятно да им

разкрие истината. Просто защото познанството му с вдовицата Моасан беше нещо много лично и не искаше да го сподели с никого.

Ала знаеше, че няма да се отърве, затова пое дълбоко въздух и разказа за нощната среща на гробищата.

— Божичко, каква бъркотия — отбеляза Ла Рок, когато Сейд свърши. — Дамата няма ли и други възможности?

— Тя твърди, че няма.

— И ти се закле да ѝ помогнеш? Много ми се иска да разбера как е успяла да те накара.

— Просто ме помоли — отвърна Сейд и отговори открито на изпитателния поглед на италианеца. Не се сърдеше на недоверието на Ла Рок. Щеше да бъде съвсем нормално, ако Лизет бе използвала женски трикове, за да спечели съчувствието му. Защо не го бе направила? Дали беше твърде наивна, за да знае каква сила се крие в красотата и женската и привлекателност, или беше твърде открита и честна, за да прибегне до подобни трикове?

Естествено, имаше още една възможност. В нейните очи той беше човек от друго съсловие и стоеше много по-ниско от нея.

— Чувстваш се отговорен, нали? Или тя е апелирала към кавалерството и към доброто ти сърце?

— Не притежавам нито едното, нито другото — отговори гневно Сейд и очите му засвяткаха.

— Напротив, приятелю, убеден съм, че притежаваш и двете — възрази Ла Рок. — Повече от всички нас.

— Аз не познавам града по-добре от вас — намеси се в този момент Рио и сложи край на краткия словесен сблъсък, — но тук е като в повечето европейски градове, което означава, че най-добри са местата около катедралата. Прав ли съм?

— Прав си. — Сейд кимна замислено.

Ла Рок упорито поклати глава.

— Ако наемеш къща на името на дамата, хората много скоро ще научат и ще тръгнат слухове за тайнствените ти мотиви, приятелю.

— Какво друго бих могъл да направя?

— Би могъл да помолиш мадам Ерио — предложи Рио и се почеса по носа. — Макар че може би не е добра идея да я забъркваш още повече в случая. Моасан вероятно ще ѝ прости, че е приела снаха

му за една нощ, но ако продължи да ѝ помага, ще се постарее да ѝ направи живота черен.

— Прав си. Морел и без това се движи върху тънък лед с авантюрите си и надали има желание да си създаде още врагове — кимна отново Сейд.

— Можеш да потърсиш адвокат — предложи Ла Рок. — Той ще уреди проблема дискретно, щом избереш къщата.

— Тук също виждам проблеми — възрази Рио. — Ако бившата снаха на Моасан си наеме къща, той ще загуби източника на доходите си, нали така? Да не мислите, че ще го приеме безропотно? Как ще му попречиш да нахлуе в къщата и да я отвлече?

— Нали съм обещал да я закрилям — припомни му с мек глас Сейд.

— И как ще го правиш? Особено нощем, когато не можеш да седиш до нея?

— Ще стоя на пост.

— Аха, значи ще спиш на прага. Това би подходило на ролята ти на странстващ рицар, но ще тръгнат приказки. Освен това ще ти е дяволски неудобно.

— Много си остроумен — реагира Сейд без капчица чувство за хумор. — Какво предлагаш?

— Можеш да ѝ направиш предложение за женитба.

Сега вече чувството му за хумор съвсем се изпари.

— Положението не е чак толкова отчаяно.

— Другото решение, което ми хрумва, е да я настаниш в къща, където има верни слуги и до която ще имаш достъп по всяко време.

— С други думи, при Морел.

— Точно така.

— Не ми се вярва да ми направи тази услуга и да приеме квартирантка в къщата си.

— Освен ако не успееш да я убедиш.

— Нима намекаваш, че имам особено влияние върху нея?

Рио поклати глава.

— Възползвай се от чара и красноречието си. Можеш да напомниш на мадам Ерио за някогашните ѝ лични проблеми, за да прояви съчувствие към гостенката си.

— Сигурен съм, че ѝ съчувства.

— Какво тогава те спира?

— Не знам точно. — Сейд отново плъзна пръст по острието на рапирата. — Трябва да помисля.

Тримата замълчаха. След малко Сейд отново взе думата.

— Знаете ли, приятели, май размислих.

— Само внимавай да не ти стане навик — отбеляза Ла Рок с типичния си италиански хумор.

Рио поклати глава с привиден укор.

— И до какъв резултат стигна?

— Ако не съм прав, поправете ме. Ние тримата пристигнахме в Ню Орлиънс с една и съща цел — да си отмъстим. И постигнахме целта си — всеки по свой начин. Ала същите престъпления, които толкова ни възмущават, се случват всеки ден около нас и няма кой да ги накаже. Причината е, че преди няколко години градът бе разделен на три административни единици. Жандармите са малко, полицейските участъци в трите квартала почти не работят заедно. След падането на мрака улиците вече не са сигурни, както по времето преди да дойдат американците, обществото не е така цивилизовано. Смятам, че трябва да направим нещо. — Той млъкна рязко, смутен, че бе изказал открито онова, което го вълнуваше.

— Чакай да отгатна — отвърна сухо Ла Рок. — Ти искаш да пуснеш в ход вярната си шпага, за да изчистиш улиците от крадци и убийци и да направиш от градската измет почтени хора.

Сейд го удостои с мрачен поглед.

— Ако изобщо имам идея, тя е да дадем урок на негодниците, които нападат жени и деца. На мъжете, които бият жените си, на садистите и изнасилвачите, чиито жертви са беззащитни и не могат да очакват помощ от закона. Обществото смята, че публичното презрение държи такива мъже в шах, но това не е вярно.

— И ти искаш да го промениш?

— Бихме могли, ако искаме.

— Ние? — Въпросът бе зададен съвсем тихо.

— Да, ние, учителите по фехтовка, а отначало само ние тримата — отговори Сейд и се обърна към Рио: — Толкова е просто! В повечето случаи ще е достатъчен лек укор, подкрепен с блясъка на студената стомана. Ако не, ще последва извикване на дуел и суров

урок по добро поведение. След няколко такива случая броят на нападенията и насилията рязко ще спадне.

— Такива неща се случват и сега — намеси се замислено Ла Рок. — Припомнете си случая с Дефосат, който миналата седмица бе пронизан с шпага от доведения си син. Официално бе казано, че става въпрос за дългове, но слугите разправят, че мосю Муре вече не можел да гледа сините петна на майка си. Тя овдовя преди три години и миналото лято се омъжи за Дефосат. Едно от благословените въздействия на кодекса на дуелиста е, че можеш да научиш някого на добри маниери.

— Няма да е проблем да обединим силите си.

— Аз не бих казал, че няма да е проблем — възрази Ла Рок.

— Тогава забравете какво ви казах. Беше само идея.

— Заради сестра ти — заключи остро Рио.

— Вярно е. Правя го заради Брона, но и заради Морел Ерио, Лизет Моасан и всички други. Освен това се надявам, че като ги научим да се боят от нас, ще направим нещо добро.

— Това ми харесва — рече замислено Рио. — В името на всички светци, това ми харесва! — Той докосна шпагата в ръката на Сейд с острието на своята. — Даже намирам идеята ти за страхотна, защото тя ще ми помогне да не загубя формата си. Много по-добре, отколкото да отида в милицията. Искате ли да се закълнем върху кръстосаните си мечове?

Сейд знаеше още от самото начало, че приятелите му ще участват. Въпреки това не можа да сдържи вълнението си.

— Непременно.

— В какво да се закълнем? — попита замислено Рио. — О, много просто. За мен важното е едно: отмъщение.

— Да, защо не? Нали искаме точно това: да отмъстим за измъчваните? — С тези думи Ла Рок взе една шпага от стената зад гърба си. — Освен това ще се закълнем в постоянна бдителност.

Когато приятелите му сложиха ръце на масата, изправените и кръстосани шпаги със сребърни острия образуваха искрящо V.

— За смелостта и оръжията — изрече Сейд първите думи, които му дойдоха на ума, и сам се учуди колко подходящи бяха. Сабята му застана под същия ъгъл редом с двете други.

За няколко секунди погледите им се срещнаха над оръжията. В този момент сърцето на Сейд беше изпълнено с рицарски чувства, силни и неудържими. Желаше да направи света по-добър, да го види чист и почтен — за такъв свят бе мечтал в момчешките си години. Поривът скоро отшумя и той се почувства неловко. Ами ако някой беше видял този величествен жест?

— Правилно постъпихме — рече Рио, който бе забелязал погледа на Сейд, и отново окачи шпагата на стената. — Само че трябва да сме предпазливи и да не издаваме намеренията си.

— Точно така. Единственото, което има значение, е какво въздействие ще оказат делата ни. Ние ще стоим на заден план. — Сейд внимателно прибра рапирата в кутията.

— Маски — предложи Ла Рок и щракна с пръсти.

— Виж, не мисля...

— Но в женските романи тайнствените рицари са най-интересните фигури.

— Твърде мелодраматично. — Рио изкриви уста в усмивка. — Ние сме трима, затова наказателните акции трябва да изглеждат по-скоро случайни, отколкото планирани. Поне за известно време.

Ла Рок въздъхна и също прибра рапирата в кутията.

— Вие двамата нямате никакъв усет към романтичното.

— Прав си — кимна сериозно Сейд. — Нали знаеш, че това не е игра.

— Да, да, знам. Двамата сте винаги дяволски сериозни. — Ла Рок вдигна рамене. — С какво ще започнем? Да знаете какво ми се случи преди два дни...

Той млъкна рязко, защото в този момент на вратата застана посетител. Едър, забележително красив, с кафява кожа на мулат. Посетителят носеше гълбовосив сюртук и тъмносив панталон, сатенена жилетка в бледосиво и прасковено и снежнобяло шалче, украсено с изкусно изработена камея. Той се запъти бавно към тримата мъже, обърна един стол и го възседна.

— Много се радвам, че ви намирам заедно, приятели — изрече тържествено той и плъзна поглед от единия към другия. — Каква лудория сте намислили? Искам веднага да ми разкриете тайната, защото умирам от скука. Не се страхувайте, че ще ви издам, защото и аз искам да се забавлявам.

Новодошлият беше Базил Крокер, известен в града със сбирката си от камеи, със съвършената си елегантност и с уменията да си служи с шпагата. Той имаше студио в близост до руините на хотел „Сен Луи“. Както бе чул Сейд, някога Базил бил известен с избухливия си темперамент, но междувременно се бе научил да отреагира гнева си във фехтоваческото изкуство. Салонът му се посещаваше предимно от млади момчета, макар че, подобно на известния Хуан Пепа Лула, и той не бе допуснат до турнира, защото нямаше диплома. Това беше наистина жалко, защото състезание без тези двама майстори не беше истинско състезание.

Сейд размени поглед с Рио и Ла Рок. Мисълта да приемат Базил в своя кръг ги изкушаваше — той щеше да бъде много полезен. От друга страна обаче, може би беше по-добре да изчакат как ще тръгне начинанието им, преди да се доверят на други майстори по фехтовка. По-късно щяха да му позволят да участва.

— Говорим за годеници и други дами — отговори небрежно Рио. — Я кажи, слуша ли снощи мадам Калве в операта? Аз твърдя, че гласът ѝ не е добър, но мадмоазел Вилие смята, че съм несправедлив и че Дивата просто страда от пролетна хрема. Кой от двама ни е прав?

— Дори в най-лошата си форма мадам Калве е по-добра от всички други в най-добрата им форма — отвърна дипломатично Крокер и заговори за надбягванията, които много скоро щяха да започнат на пистата „Метер“ извън града.

Беше късен следобед, когато Сейд се запъти към дома на мадам Ерио. Искаше да говори насаме с Морел, но Солон го отведе право в задната дневна, където бяха домакинята, Лизет и модистката. При появата на Сейд Морел тъкмо даваше указания как да подгънат роклята на Лизет. Младата дама беше стъпила на столче, подплатено с брокат, и шивачката бе коленичила в краката ѝ.

— Прощавайте. — Сейд се смути и понечи да излезе. — Ще дойда по-късно.

— Не, не! — спря го Морел и му махна да се приближи. — Искаме да чуем мнението ти. Не намираш ли, че тази рокля е достатъчно затворена и без шал на раменете? Не стига, че бедната Лизет трябва да носи черно, ами и държи да изглежда като монахиня.

Роклята беше скромна, но добре скроена — поне доколкото Сейд можеше да прецени. Кройката подчертаваше тънката талия на младата

дама и чудесно закръгления бюст. Тъмната коприна създаваше красив контраст с белите рамене и наситения кестенов цвят на косата. Меката материя загатваше за мекотата на тялото под нея. Ако Морел наричаше шал парченцето дантела, което Лизет притискаше до гърдите си, според него то беше напълно излишно. Той го каза, като пламенно се надяваше трескавата горещина, която нахлу във вените му, да не проличи в гласа.

— Видяхте ли? И аз ви казах същото. — Морел грабна „шала“ и го хвърли на пода. — Винаги когато искате да чуete истината за тоалета си, питайте някой мъж.

— Сигурно нямаше да го каже, ако бях изразил мнение, различно от нейното — отбеляза Сейд с подигравателна усмивка и погледна Лизет. — Защо сте станали, мадам Моасан? Очаквах да ви заваря в леглото с табла на скута.

— Вече съм съвсем добре, благодаря. Освен това не съм надарена с търпението, необходимо за модните днес женски неразположения.

— О, значи вие не страдате от припадъци и свръхраздразнени нерви? Трябва да го запомня.

Лизет се намръщи леко.

— Какво искате да кажете? Аз изпитвам потреса и болката от загубата като всички хора на този свят, мога да ви уверя в това.

— Никога не съм наемквал нещо друго — отвърна той, учуден от острия ѝ тон. — Позволете да кажа, че съм много облекчен от бързото ви възстановяване. — И направи движение към модистката — възрастна терцеронка, която не го бе удостоила с поглед, откакто бе влязъл в стаята.

— Обещавам ти, че няма да я изложа на твърде голямо напрежение. Приготвила съм само две-три рокли, които носех, докато бях в траур — обясни Морел. — Трябва само да ги постесним тук-там. Новите рокли за визити и вечери, за разходка и езда могат да почакаат, докато се почувства по-добре.

— Като те слушам, започвам да си мисля, че мадам Лизет няма никакви дрехи.

— Абсолютно си прав, мон шер. Най-учтиво помолих мосю Моасан да ми изпрати дрехите на Лизет, но той категорично отказа.

Това можеше да се очаква. При дадените обстоятелства Моасан щеше да се държи като грубиян.

— Моля за извинение. Трябваше да се сетя.

— Тоалетите, които оставих там, не биха напълнили и половин гардероб, освен това повечето бяха абсолютно демоде — намеси се Лизет и леко вирна брадичка. — Няма да ми липсват.

Беше му невъзможно да прецени дали тя казваше истината или искаше да оправдае свекъра си. Но каквото и да беше, Сейд ѝ се възхищаваше.

— Бих искал и проблемът с квартирата ви да се реши така лесно. Колкото повече обмислям въпроса, толкова по-малко съм съгласен да наемете отделна къща.

— Наистина ли? — Гласът на Лизет стана хладен като северен вятър.

— Боя се, че тогава ще бъдете изложена на обиди и дори на по-лоши неща.

— Аз също обмислих проблема — съобщи с достойнство тя. — И се сетих, че познавам дама, която може да ми окаже помощ и да бъде постоянно до мен. Тя е абсолютно почтена и винаги мога да разчитам на нея.

— Вярвам ви, но това не е достатъчно. За да е сигурна в своя дом, мадам Ерио е наела няколко силни лакеи. Сигурен съм, че няма да ви откаже гостоприемството на дома си, поне до края на сезона.

— Сейд, мон шер... — започна колебливо Морел.

— Да, да, знам какво ще ми кажеш! — Той се обърна към нея и направи умотелен жест. — Нима вече си забравила колко труден беше животът ти с възрастния съпруг с труден характер? Знам колко беше щастлива, когато най-сетне се отърва от принудата. Знам също, че сърцето ти е много милостиво. Отвори дома си за тази дама. Приеми я и в сърцето си.

— Естествено, щом поставяш въпроса по този начин — отговори Морел и на бузите ѝ избиха червени петна. — Въпреки това не мисля...

— Аз предпочитам да вървя по собствения си път — отсече енергично Лизет.

— Даже ако е неразумен и опасен?

— Даже тогава — отговори натъртено тя. — Няма да допусна мадам Ерио да страда заради мен, което непременно ще се случи, когато свекър ми повярва, че тя стои на пътя на желанията му. Освен това няма да позволя онзи господин да продължи да ръководи живота ми, макар и отдалече — сега, след като най-сетне успях да избягам от него. Няма да се крия от мосю Моасан, няма да лежа трепереща в леглото си и да чакам да ме принуди към послушание. Искam и ще бъда своя собствена господарка.

— А по-нататък? — попита Сейд. — Какво ще правите, щом се устроите в къщата си и никой не ви посещава, никой не ви праща покани, никой не се „унижава“ да ви приеме.

— Никой ли? Или говорите за висшето общество? Никак не ме е грижа за изисканите граждани на Ню Орлиънс и за безкрайните им празненства, на които слушаш винаги една и съща музика и срещаш все едни и същи хора. Ще се радвам да имам няколко добри приятели, които споделят моите интереси и с които мога да разговарям на интересни теми. Приятели, които са твърде умни, за да повярват в лъжите, които разпространява свекър ми.

— Не говорите сериозно. Сигурен съм, че няма да ви хареса да сте изключена от доброто общество и да не участвате в баловете и соаретата на сезона.

— О, я престани, мон шер — намеси се сърдито Морел. — Защо представяш нещата в толкова черни краски?

— Само описвам проблемите — отговори кратко Сейд.

В очите на Лизет светна войнственост.

— Той иска да каже, че като не излизам сред хората, трудно ще си намеря съпруг. Господин О'Нийл е на мнение, че трябва да се омъжа повторно, и не желае да се вслуша в думите ми, че нямам такива намерения.

— О, така ли? — промърмори Морел.

— Това би било най-доброто решение — настоя Сейд. Перспективата след две години зависимост от съпруг и свекър най-сетне да бъде свободна явно бе завъртяла главата на Лизет. Трябваше да я върне на земята, преди да е станало късно.

— Най-доброто решение за кого? — Морел се обърна към Лизет: — Знаете ли, сетих се за една къща на Рю Роял, която е много подходяща за вас, ма шер. Принадлежи на мосю Фрер, който преди

четири седмици се качи на кораба за Франция. Придружава дъщеря си, която трябва да получи най-доброто възпитание. Той и съпругата му ще останат една година в Париж при роднини и желаят да дадат къщата си под наем. Докато се върнат, сигурно вече ще имате подходящ дом.

— Отлично. Веднага ще отида да разгледам къщата — отговори Лизет и хвърли към Сейд поглед, който един мъж можеше да определи само като предизвикателен.

— Сигурна съм, че борсовият агент ще се зарадва много да ви види. Ако къщата ви хареса, въпросът ще се уреди много лесно.

— Много сте мила.

— Да, нали? — Сейд погледна Морел с присвити очи. — Надявам се никога да не съжаляваш за любезността си. — Тя мина на страната на Лизет, защото се ядоса на опита ми да ѝ натрапя нежелан гост, помисли си вбесено той.

— И аз се надявам — отговори с медено гласче Морел, — но мисля, че няма от какво да се страхуваме. Като закрилник на дамата ти ще се погрижиш всичко да бъде наред.

Лизет обходи с поглед просторния салон и в гърдите ѝ се надигна пърхаща радост като перлите в скъпо шампанско. Помещението беше много елегантно, с две камини от сив мрамор в двете срещуположни стени, над които бяха поставени огледала. Двете остъклени врати бяха украсени с драперия от розова коприна, а огледалото на стената между тях отразяваше прекрасния обюсонски килим в приглушени есенни цветове. Обзавеждането се състоеше от удобен диван, шезлонг, столове и масички с интарзии от слонова кост и патина.

Още една цяла година това помещение, тази къща щеше да ѝ принадлежи. Борсовият агент на мосю Фрер прие бележката ѝ до банката за изплащане на уговорената сума и ѝ връчи ключовете от къщата.

Тя беше свободна. За първи път в живота си беше истински свободна. И това никога няма да се промени, закле се тя с желязна решителност. Да се подчинява на чужда воля, да изпълнява неразумни искания, да крие мислите и чувствата си — всичко това беше по-лошо от смъртта. Но сега, след преживяното огромно напрежение, най-сетне можеше да бъде самата тя. От днес нататък щеше да живее с радост, без страх. Разпери ръце и бавно се завъртя в кръг. Приповдигнатото ѝ настроение... сигурно така се чувстваше човек след няколко чаши вино. Ако беше вярно, тя можеше да свикне с това чувство.

Лизет спря така внезапно, че полите ѝ се увиха около глезените. Може би все пак не биваше да отхвърли изцяло съветите на Сейд О'Нийл. Съмненията му бяха оправдани. Не беше толкова глупава, че да не го разбира. След като бе поел задължението да се грижи за нейната сигурност, той искаше да изпълни задачата си колкото може по-добре. Не му се сърдеше, но ужасно ѝ беше омръзнало да ѝ предписват как да живее. Искаше да бъде господарка на себе си. На всяка цена.

Господи, как я погледна, когато му каза, че не се интересува от хорските приказки и предпочита интелигентни разговори! Смайване и неодобрение се сменяха по интересното му лице. А нямаше ли и малко възхищение? Но какво право имаше той да не одобрява делата и думите ѝ? Само защото беше изпълнил молбата ѝ да я закриля, това не означаваше, че е неин собственик.

Шумът от карета, която спря пред вратата, привлече вниманието на Лизет. Тя отвори едната стъклена врата и излезе на балкона към улицата. Опря се на парапета от ковано желязо и се наведе.

Точно под нея бе спряла наемна карета, от която слизаше доста висока дама с изправен гръб и стройно тяло, облечена в костюм от мрачна сиво-кафява вълнена материя, на главата с евтина сламена шапка. Тя се обърна с енергично движение и заповяда на кочияша да сваля багажа ѝ.

— Агата! Ето те и теб! — извика зарадвано Лизет. — Не мога да повярвам на очите си! Остани там, моля те! Ей сега ще слеза и ще платя пътуването ти.

— Глупости — отговори сърдито дамата, но Лизет не я чу, защото вече тичаше през салона. Излезе в галерията, която обикаляше вътрешния двор, и стигна тичешком до стълбата в отсрещния му край, близо до стената на съседната къща. Полетя надолу с развени поли и няколко пъти едва не падна. Прекоси приятно хладния вход за карета, който минаваше под горния етаж и беше иззидан с тухли. Най-сетне отвори малката портичка за пешеходци, вградена в голямата желязна порта, и излезе на улицата.

Каретата вече се отдалечаваше. Агата Стилтън стоеше до скромния си багаж — очукан куфар, препълнена пътна чанта и огромна вълнена торба. Държеше чадъра си в дясната ръка и на тясното ѝ лице играеше загадъчна усмивка.

— Е, мила моя?

— О, Аги! — Лизет употреби съвсем естествено името, с което я беше наричала като дете, и се хвърли в прегръдките ѝ. — Толкова ми липсваше!

— И ти на мен — отговори възрастната дама. Бузите ѝ пламнаха, в очите блеснаха сълзи. — Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто бяхме заедно.

— Да, цяла вечност — потвърди Лизет, защото оттогава наистина бяха минали много месеци. Агата, родом от Бостън, беше нейна гувернантка от петата ѝ година чак докато се омъжи. Тази достойна дама имаше свои собствени, доста екстравагантни възгледи за способностите и правата на жените и възпита Лизет по начин, подходящ по-скоро за млад мъж, отколкото за девойка. С течение на времето връзката между учителката и ученичката се задълбочи и прерасна в искрено приятелство. Лизет не криеше нищо от своята скъпа Аги.

Когато майката на Лизет сгоди дъщеря си за Йожен Моасан, Агата възрази решително. Първо, защото смяташе, че осемнадесетгодишната ѝ питомка е твърде млада, и второ, защото годеникът съвсем не проявяваше задължителното според нея възхищение от избраницата си. Макар да беше практична жена, поне в повечето области на живота, тя беше страстна почитателка на романтичната поезия и често си мечтаеше за невъзможни неща. Затова и креолският обичай браковете да се уреждат на базата на имуществото и произхода ѝ се струваше невъзможен.

След женитбата на Лизет Агата си намери работа при семейство от Сейнт Франсисвил и остана там почти година. Когато се върна в града, Лизет поиска да я покани в дома на Моасан, но бащата на Йожен ѝ забрани. Той хранеше дълбока враждебност към жената, внушила собствената си независимост на своята възпитаница, и искаше да попречи на Лизет да си намери съюзница. Когато искаше да се види с Агата, снаха му се измъкваше тайно, което преди смъртта на Йожен беше много трудно, а след това стана невъзможно.

— Хайде да влезем — извика въодушевено Лизет. — Ужасно съжалявам, но тук няма никой, който би могъл да ни помогне за багажа. Аз самата идвам за първи път в къщата. Дай ми куфара, а ти ще вземеш останалото. Все ще стигнем някак до стаята ти.

Скоро след това двете вече седяха удобно край малка масичка в салона. Лизет бе купила от един уличен търговец оризов сладкиш и кафе. Наля кафето в каната от севърски порцелан, която бе намерила в един шкаф, и подреди сладкиша в подходящи чинийки. Беше много щастлива, че може да предложи нещо на гостенката си, защото нямаше нищо по-неприятно от това да седиш с празни ръце, когато ти дойдат гости.

Лизет предпочиташе чай пред кафе — предпочитание, наследено от Агата. Имаше време, когато подражаваше на гувернантката си във всичко. Обличаше се като нея, държеше се като нея, хранеше се като нея. Агата беше нейният идеал за жена. И това не беше чудно, защото в много отношения гувернантката беше по-близо до момичето, отколкото собствената му майка. Детската смъртност беше толкова висока, че повечето хора не обръщаха внимание на децата си, докато не навършат пет или шест години — само така можеха да понесат болката, ако ги загубят. Лизет опозна майка си едва когато се подготвяше сватбата ѝ с Йожен. Точно тогава майка ѝ се разболя и повече не стана. В месеците преди женитбата си Лизет осъзна, че тревогата на майка ѝ, страхът ѝ да я остави съвсем сама на света бяха израз на любовта ѝ към нея. През дългите нощи, когато майката не можеше да спи от болки, двете разговаряха за много неща. В часовете, когато държеше сухата ръка на умиращата, Лизет получи съветите и спомените на един цял живот. За да я успокои, тя най-сетне се съгласи да се омъжи за Йожен.

— Радвам се, че дойде толкова бързо — каза Лизет, отмести чинийката си и наля още кафе в крехките порцеланови чашки.

— Така всичко става по-просто.

Фините бузи на Агата се обагриха в лека червенина.

— Трябваше само да събера скромния си багаж и те уверявам, че го направих с удоволствие. След като напуснах последното си място, не можах да намеря нищо подходящо. Естествено, вината си е само моя — защото не мога да си държа езика зад зъбите. Знаеш ли, човекът, за когото работех, заяви, че няма да ми даде препоръка, защото не исках да приема, че прекрасното му петгодишно момиченце трябва да носи корсет с дъски на гърба, даже нощем. Никога в живота си не съм била толкова бясна от гняв. Детето беше толкова крехко и нежно! Горките жени трябва да понесат много неща, за да изглеждат така, сякаш първият полъх на вятъра ще ги прекатури.

— Така изисква традицията...

— Вярно е, но това не прави нещата по-добри. — Агата поклати глава. — В скоро време сигурно ще чуем, че лекуват децата с оцет и арсен, също както майките им. Но, както казах, перспективите ми не бяха добри, а малкият пансион за самотни жени, в който отсядам

между две назначения, е удобен, но доста... скучен. Милата ти покана дойде като подарък от небето.

В действителност пансионът беше мрачно място с грозни, износени мебели и миришеше ужасно на котки — Лизет знаеше това. Беше ѝ ужасно неприятно да посещава учителката си там.

— Тук ще си живеем много по-весело, обещавам ти.

— Но ти си в траур! Да, знам, че не си неутешима вдовица, но въпреки това...

— Е, добре, ще направя някои компромиси. — Лизет отпи глътка кафе. — Знаеш ли, в това отношение Ню Орлиънс не е така строг като Бостън. Наистина не мога да се оплача. На вдовиците е разрешено например да посещават операта, но трябва да седят най-отзад в ложата или да са скрити зад решетка. Освен това никой няма нищо против да канят приятелите си на вечеря.

— Ти ще правиш онова, което смяташ за правилно, но всяка млада вдовица трябва да е много предпазлива. Знаеш, че всички внимават младите вдовици да се държат прилично.

— О, стига! Хич не ме е грижа.

— Трябва да те е грижа, мила моя. Нали искаш и занапред да принадлежиш към доброто общество.

— Това е прекалена чест за мен.

— О, съгласна съм с теб. Но какво друго ти остава? Доброто поведение е особено важно, ако искаш да си намериш съпруг.

— Защо всички ме убеждават, че трябва да се омъжа повторно? Живея си много добре и като вдовица.

— Да, засега.

— Ти как си уредила живота си без мъж — напомни ѝ Лизет, убедена в непобедимата си логика.

— Самостоятелността изисква душевна сила и способността да се радваш на собствената си компания. Освен това не съм сигурна, че бих отхвърлила предложение за женитба, което идва от подходящ мъж. С радост бих имала дъщеря като теб, мила моя. — Агата отново се изчерви и това беше знак за вълнението ѝ.

— Какъв хубав комплимент — рече тихо Лизет. — О, Аги, толкова е прекрасно отново да живеем под един покрив!

Агата я огледа изпитателно и вдигна чашата, за да скрие вълнението си. След малко се покашля и рече:

— В писмото си споменаващ някакво романтично спасение. Умирам от любопитство! Кой те измъкна от къщата на починалия ти съпруг? Как точно се случи? Хайде, разкажи ми всичко.

Лизет изпълни молбата ѝ с удоволствие. Когато свърши, Агата седеше насреща ѝ и я зяпаше с отворена уста. След малко пое шумно дъх и пошепна:

— Велики боже, какво приключение! Не мога да повярвам.

— Уверявам те, че всяка дума е вярна.

— О, мила моя, не исках да кажа, че лъжеш. Само че е толкова... толкова необикновено! Да се предадеш в ръцете на един *maitre d'armes* — как ти хрумна тази безумна мисъл?

— Накратко казано, от чисто отчаяние. В града няма мъж, който ще посмее да се изправи срещу мосю О'Нийл.

— Те правят, каквото им е изгодно, тези майстори на фехтовката, чувала съм за тях какви ли не скандални неща, ти сигурно също. Някои забогатяват чрез шантаж, като срещу пари се отказват от предизвикателства за дуел. Други печелят, като отстраняват враговете на възложителите си. Трети пък сменят непрекъснато метресите си и между тях има даже момичета от висшето общество, защото коя дама би посмяла да им откаже, ако съпругът, братът или баща ѝ е заплашен от дуел? В това отношение фехтовачите са наистина безскрупулни.

Лизет си представи какво се случва с дамите и по гърба ѝ пробягаха странни тръпки на страх и наслада. Тя се намръщи и побърза да ги потисне.

— Твоите истории нямат нищо общо с мосю О'Нийл. Той е в града едва отскоро.

— Това означава само, че никой не може да каже какъв човек е всъщност — установи строго Агата. — Ти вече си сключила споразумение с него и аз не знам какво ще излезе от това.

— Няма от какво да се страхуваш. Мисля, че мосю О'Нийл ми помогна с готовност, защото се чувства виновен за смъртта на мъжа ми. Във всеки случай той обеща само да ме закриля.

— Да, но може би закрилата му ще те компрометира още повече. Пази се от отзивчивостта на джентълмените, мила, защото повечето очакват ответна услуга.

В гласа на Агата звучеше горчивина — и не е чудно, помисли си Лизет. Когато останала сама след смъртта на родителите си, Агата се

наела като гувернантка при един джентълмен от Бейкън Хил, който без колебание се възползвал от трудното ѝ положение. За да избяга от него, тя се съгласила да се омъжи за кочияша и двамата заминали за Западна Индия, където мъжът ѝ уж имал роднини. Щом стигнали в Ню Орлиънс, той я изоставил и изчезнал. Бедната Агата така и не бе преодоляла този удар на съдбата.

— Много се съмнявам, че мосю О'Нийл има такива помисли — махна безгрижно Лизет. — Той е много зает в своята *sale d'armes* и със сигурност може да си представи по-приятно прекарване на времето.

— За което трябва да сме благодарни.

— Правилно. Няма да се тревожим, а ще се занимаваме с практични неща. — Лизет отчупи парче оризов сладкиш и го пъхна в устата си.

— И какви са те?

— Слуги, например. Тази къща е твърде голяма и двете не можем да я поддържаме.

Агата вдигна вежди.

— Сигурна ли си? Уверявам те, че с удоволствие ще търкам подовете и ще бърша прах.

— Много мило от твоя страна, но не съм те поканила, за да бъдеш момиче за всичко. Как мислиш, кой ни е необходим на първо място?

— Ами... ако искаш да даваш вечери, дори в най-тесен кръг, ще ти трябва готвачка. Освен това и иконом, който ще въвежда посетителите, ще сервира яденето, ще купува храна и ще се грижи за гостите от мъжки пол — обясни с усмивка Агата. — Нужни са още жена и момче за миене на чинии, прислужница, която да чисти салона и спалните, и мъж, който да поддържа градината и да мете тротоара. Значи най-малко пет души. А ако искаш и екипаж...

— Май ще се наложи.

— Тогава трябва да назначим кочияш и оборски ратай. Значи седем, ако не искаш камериерка. С нея стават осем.

— Толкова много? — прошепна Лизет със смръщено чело. — Не знам дали мога да поема отговорността да купя и да издържам толкова много роби.

— Ти ще бъдеш по-добра господарка от доста други. Ако държиш да се покажеш човеколюбива, ще им плащаш заплата и ще я

приспадаш от покупната им цена. Или ще им позволиш в свободното си време да продават зеленчук, бонбони или други подобни. Има и трета възможност: да потърсиш подходящи хора между ирландските емигранти.

— Това е отлично предложение, Агата. Виждам, че ще се разбираме прекрасно.

— Сигурна ли сте?

Дълбокият глас дойде откъм вратата. Лизет се обърна стреснато и позна Сейд О'Нийл. Небрежно облегат на рамката на вратата, скръстил ръце под гърдите, той я наблюдаваше изпитателно. Лизет нямаше представа колко време е стоял там и е слушал разговора им, но мрачната линия около устата му я накара да предположи, че е чул как се готвеше да наеме слуги от сънародниците му.

— Мосю О'Нийл... — започна тя и стана.

— Това сигурно беше шега — пресече я той, отблъсна се от вратата и направи крачка към нея. — Дори само представата, че две жени ще живеят сами в тази хубава къща, където всеки може с лекота да проникне през двойните стъклени врати, стига да си направи труда да счупи едно стъкло...

— Защо сте тук?

— Мадам Ерио ме изпрати. Каза, че е трябвало да се върнете преди повече от час. Предполагам, че сте се задържали поради срещата с приятелката си.

— Така е. Прощавай, Агата, вероятно си отгатнала, че това е...

— Мосю Сейд О'Нийл — каза Агата, стана и му подаде ръка.

— Много ми е приятно. Радвам се да се запозная с вас.

— Е, вече ме познавате.

В гласа на Сейд звучеше трудно потискан гняв. Той направи лек поклон и я измери с преценяващ поглед. Агата се направи, че не го е забелязала.

— Мисля, че наистина е най-добре да се запознаем веднага, защото и двамата имаме една и съща задача: да опазим мадмоазел Лизет от лапите на бившия ѝ свекър.

— Останах по-скоро с впечатлението, че вие искате да я опазите и от моите лапи.

Лизет усети как по деколтето ѝ пропълзя гореща червенина. Агата само порозовя и остана забележително спокойна.

— Значи сте подслушвали. Опасявах се от това, но не съжалявам. И без това много скоро щяхме да заговорим на тази тема.

— Тогава не е зле да го направим веднага. Добре, мадам Стилтън.

— Мадмоазел.

Сейд прие поправката с кратко кимване.

— Позволете да ви уверя, че не планирам покушение срещу добродетелта на мадам Моасан. По никакъв начин.

— Абсолютно никакъв? Сигурен ли сте?

Лизет с учудване установи, че чакаше с напрежение отговора му. Коя жена, помисли си с насмешка тя, би искала да чуе, че не буди дори една искрица желание в сърцето на мъжа?

— Тя е тук, защото аз причиних смъртта на Моасан. Би било ужасяващо подло да се възползвам от обстоятелствата.

— Тук сте прав — кимна Агата и скръсти ръце в скута си. — Но още не сте отговорили на въпроса ми.

В очите на Сейд блесна гняв — както лъч от светкавица се отразява в морските вълни. Ала искрата изчезна бързо и отстъпи място на уважение, примесено с леко веселие.

— Аз се заклех да я пазя от зло и ще удържа на думата си. Нищо повече не мога да кажа.

— Тогава ще спрем дотук — кимна мрачно Агата. — Поне засега.

Двамата се измериха с дълъг поглед и Сейд сведе глава, сякаш подпечатваше съгласието им.

— Е? — попита Лизет и изпусна въздуха в гърдите си. — Доволни ли сте най-после? Ако отговорът е да, ще бъдете ли така добри да си припомните, че аз също съм тук и имам право да участвам в разговора?

Двамата се обърнаха към нея със слисани лица и тя едва не се изсмя с глас.

— Мила моя — отговори разтревожено Агата, — не исках да те засегна. Искam само най-доброто за теб.

— Знам, знам — прошепна Лизет с малко крива усмивка и се обърна към ирландеца: — От забележките ви заключавам, че вече сте разгледали помещенията.

— В известна степен. — Сейд изглеждаше затворен и вгълбен в себе си.

— Проверихте ли вече прозорците, ключалките и портичката към пътя за карети?

Смръщването на челото му беше невероятно красиво — още повече че не трябваше да се страхува от него.

— Още не, но съм твърдо решен да проверя всичко това и още много други неща.

— Отлично. Аз ще ви придружа, защото още не съм разгледала всички стаи. Агата?

— Да, и аз ще дойда.

С Лизет начело малката компания излезе от салона. Лицето на старата ѝ учителка изразяваше решителност да се погрижи в празните стаи да не се случи нищо неприлично. Сейд вървеше последен. Представата, че той наблюдава развиването на полите ѝ, докато вървеше, я смути толкова силно, че тилът ѝ почервения. Дали щеше да усеща така остро присъствието му, ако Агата не бе изрекла онези думи? Вероятно да. Сейд притежаваше крайно обезпокояващия талант да смуцава душевното ѝ равновесие.

Минаха през горната галерия и започнаха да влизат от стая в стая, като използваша или свързващите врати, или дългата покрита веранда, която служеше като външен коридор. Сейд проверяваше ключалките и резетата и им показва дървените клинове, мушнати между вътрешната и външната рамка на прозорците, за да ги държат затворени, както и дългата желязна щанга на портичката към пътя за карети. Тя служеше за резе и щом влезеше в пръстена в стената, портичката вече не можеше да се отвори отвън. Къщата изглеждаше в ред. На партера бяха кухнята и пералнята, над тях беше гарсоньерата, така нареченото ергенско жилище.

— Е? — попита Лизет, когато излязоха от пералнята, приятно хладна с каменния си под. — Не мога да си представя, че имате забележки по отношение на сигурността на помещенията, мосю О'Нийл.

— Да, мисля, че са в ред — трябваше да признае Сейд. Въпреки това огледа с остър поглед двора и преди всичко обраслите с бръшлян стени.

— И какво сега?

— Все още не ми харесва.

Лизет въздъхна примирено.

— Защото още от самото начало не бяхте съгласен.

— Защото тук сте сама.

— Не съм. Нали имам Агата.

— Сигурен съм, че дамата е абсолютно почтена и притежава смелостта на лъвица — отговори той с бегъл страничен поглед към придружителката ѝ. — Но тя не е в състояние да ви защитава.

— Това важи и за мадам Ерио.

— Както вече ви казах, тя има добра охрана. Освен това аз имам свободен достъп до къщата ѝ, докато тази ще остане затворена за мен.

— Но нали сега сте тук — отбеляза Лизет, стараейки се да запази търпение.

— Посещение, което ще се повтаря извънредно рядко и само в общество.

— Не виждам защо.

— Защото вие настоявате да си останете дебелоглава и неразумна.

Тя го удостои с гневен поглед.

— Искам да си имам своя къща. Толкова ли ви е трудно да го разберете?

— Разбира се, че не, но това прави задачата ми да ви защитавам дяволски трудна.

— Тогава ви освобождавам от нея — заяви твърдо тя и опря ръце на хълбоците. — Забравете молбата ми. Забравете къде сте ме намерили преди два дни. Забравете, че ме има.

— Невъзможно.

Какво искаше да каже? Много ѝ се искаше да го попита, но не посмя.

— Тогава се постарайте да си свършите работата, защото нямам намерение да се натрапвам на мадам Ерио нито минута повече.

Този път смръщването му беше еднозначно заплашително.

— Значи смятате да нощувате тук?

— О, да — отговори тя и упорито вирна брадичка. До този миг не беше взела решение, но сега беше твърдо убедена, че така трябва да бъде.

— Без слуги в къщата? Без никаква защита?

Така погледнато, решението ѝ не изглеждаше особено умно, но тя нямаше намерение да отстъпи.

— Няма да остане дълго така.

— И откъде ще намерите подходящи хора? Нима ще отидете сама на пазара за роби?

Тук беше напълно прав. Приличието не го позволяваше. Жените се считага за твърде чувствителни същества и не се допускаха на такива места. Приемаше се, че са готови да купят роб повече от съжаление, отколкото по практична преценка.

В този момент на няколко метра от тях се отвори скърцаща врата и през процепа се подаде тъмно лице. Появи се едър слаб негър и колебливо направи крачка към тях.

— Извинете, мосю, мадам — изрече той колебливо. — Чух всичко. Ние сме тук. — И посочи полутъмно помещение, в което се очертаха фигурите на още няколко роби. Помещението беше нещо като склад, разположено до същинските квартири на робите.

Сейд моментално застана пред Лизет, сякаш трябваше да я защити. Тя го изгледа остро, но не се възпротиви. Тъмнокожият мъж не посмя да се приближи повече.

— Кой си ти и какво правиш тук? — попита строго Сейд.

— Аз съм Феликс и ние живеем тук, ако позволите, мосю. Това е моят дом, поне в момента.

— Аз не позволявам нищо тук, само дамата — рече Сейд и посочи с глава Лизет. — Защо не сте се показали досега?

Слугата виновно погледна настрани.

— Не бяхме сигурни... искам да кажа, сметнахме, че е по-добре да изчакаме някой да ни потърси.

Лизет веднага разбра: робите се бяха скрили в склада, за да разберат какви са хората, нанесли се в къщата. Не беше възможно да са се уплашили от нея и Агата!

Сейд също не изглеждаше убеден.

— Дамата нямаше представа, че сте тук. Нямаше представа, че в къщата изобщо има хора.

— Не сме искали да направим нищо нередно, мистър.

Усмивката на мъжа беше успокояваща, но не покорна. Ала когато откри във влажните кафяви очи истински страх, Лизет смело заобиколи Сейд и застана пред него.

— Предполагам, че принадлежите на мосю Фере, собственика на къщата. Съжалявам, но борсовият агент не ви спомена. Отдавна ли сте сами тук?

— Почти три седмици. Откакто господарят и семейството му заминаха за Франция.

— Как се справяхте без него?

— Много добре, мадам, благодаря за загрижеността.

Думите бяха произнесени колебливо и Лизет можеше само да предположи, че ги бяха оставили в къщата с малко храна и малко пари.

— Значи вие принадлежите към къщата и аз мога да се възползвам от услугите ви, права ли съм?

— Напълно права, мадам. Би било извънредно мило от ваша страна. Ние се молихме на добрия бог да ни прати нов господар. Ако вие не можете да ни намерите работа, пълномощникът трябва да ни отведе на пазара за роби, преди да е изтекла седмицата.

Агата едва сдържа вика си, Лизет вдигна ръка към гърлото си.

— Това е доста... сурово отношение.

— Да, мосю Фере е суров човек, но справедлив. Каза да се постареем и да ви докажем, че се нуждаете от услугите ни.

Лизет изпита чувството, че върху раменете ѝ е легнал тежък товар.

— Колко хора сте?

— Не много, само една дузина. Но, милостива госпожо, ние сме дребни и не ядем много. С нас е и леля Магда, която вече почти не вижда, затова пък разказва прекрасни истории за духове, джуджета и призраци. Тя няма да ви се мотае в краката, уверявам ви.

— Ами ти? — намеси се Сейд. — Какво е мястото ти в къщата?

— Бях иконом и камериер на мосю Фере, мосю — отговори Феликс и изпъна рамене.

— Ходил ли си на лов с господаря си? Можеш ли да стреляш с пистолет?

В очите на негъра блесна интерес.

— О, да. Често ходех с господаря на лов. Той ме научи да стрелям.

— Струва ми се, че вече имаме необходимия персонал — каза тихо Агата, която бе застанала до Лизет.

Младата жена кимна и се обърна към Феликс:

— Би ли казал на другите също да излязат?

— Веднага, мадам. — Слугата се обърна и махна заповеднически. Примигвайки, останалите негри излязоха от тъмния склад. Първо мъжете, после жените и няколко деца, вкопчили се в полите им. Наредиха се в редица, сякаш бяха на пазара за роби, и сведоха глави към земята. Редицата излъчваше униние и враждебност. Но поне всички бяха чисто облечени и по телата им нямаше следи от бой.

— Това е по-добре, отколкото да купуваш роби — каза Агата. — Ще поемеш грижата за тези хора за следващата година вместо мосю Фере.

— Да, точно така. — Много по-добре, отколкото да търси ирландски работници.

— Мадам Моасан... — започна Сейд.

Лизет не му обърна внимание, а огледа с очакване редицата.

— Има ли между вас готвач?

Мъж с впечатляващ корем, най-дебелият от всички, направи крачка напред.

— Аз съм готвач, мадам. Учих в кухнята на мосю Алварес. Аз съм необикновен готвач.

— Вярвам ти — отговори тя и се усмихна на очевидната му гордост. — За мен ще бъде удоволствие да подложи изкуството ти на проверка. А има ли домашна прислужница?

— Аз съм учила за домашна прислужница, мадам. — До готвача застана едра жена, скрила косите си под бяла кърпа със стърчащи краища, и направи лек поклон.

— Отлично! — Лизет се обърна тържествуващо към Сейд: — Виждате ли! Вече не съм сама. Заобиколена съм от хора, които ще ме обслужват и защитават.

Той поклати глава.

— Не е достатъчно.

— Как можете да говорите така, след като вече сме толкова много хора?

— Добре е да има прислуга в къщата, това е безспорно. Но то няма да възпре човека, решил да ви стори зло, който не се бои от нищо.

— Да ми стори зло? Това е силна дума.

— Може би трябваше да кажа „да ви убие“? Това не е невъзможно.

Лизет го погледна обидено.

— Сигурна съм, че няма да се случи нищо подобно. Само ме плашите.

— Но за съжаление не постигнах успех.

Лизет кимна успокоително на загрижената Агата и се обърна отново към своя, закрилник:

— Оценявах високо загрижеността ви, мосю, и до голяма степен съм съгласна с вас. Но няма да допусна животът ми да се определя от страх. Ще изпратя Феликс или някой друг да вземе малкия ми багаж. От днес ще живеем тук.

Сейд помълча няколко секунди, после кимна кратко.

— Както желаете. — Обърна се рязко, мина през тъмния вход за карета и затръшна портата зад гърба си.

При този звук по гърба на Лизет пробягаха студени тръпки. Странно, но изведнъж бе загубила сигурността си. Присъствието на Сейд О'Нийл беше като преграда срещу злото и сега, когато той си бе отишъл, чувството за непобедимост я напусна. Прозрението не беше особено приятно, особено придружено от съзнанието, че вече нищо не може да се направи.

Скоро се стъмни. Слугите донесоха от дома на мадам Ерио всички неща на Лизет: изпананата нощница, поправените рокли на Морел и някои дребни неща като прах за зъби, фуркети, чорапи и ластици, доставени от модистката заедно с нов корсет и фуста, ушита с конски косми, за да стои разперена. Поднесоха им импровизирана вечеря, състояща се от рядка супа и разни остатъци, след което Лизет състави дълъг списък с продукти и го връчи на Феликс, за да отиде рано сутринта на пазарите край реката. Застлаха леглата с ленени чаршафи, които ухаеха на теменужки — намериха ги в шкафа за бельо. Феликс обиколи цялата къща и провери дали всички врата и прозорци са затворени, след което съобщи, че всичко е наред. След като слугите се оттеглиха в квартирите си, Лизет и Агата поседяха още доста време заедно, разговаряха за миналото и правеха планове за бъдещето. Найсетне шумът от карета и пешеходци по улицата утихна, кучетата спряха да лаят и дойде време да си лягат.

Лизет запали две свещи в салона и даде едната на компаньонката си. После угаси лампата и отведе Агата през галерията до стаята ѝ. Двете си пожелаха лека нощ и се разделиха. Лизет влезе в стаята си и първата ѝ работа беше да заключи вратата. Само след миг обаче някой стегна талията ѝ в корава хватка и я привлече към твърдо мъжко тяло. Силна ръка посегна към свещта, — угаси я и я хвърли настрана. Във внезапния мрак прозвуча глас, дълбок и мелодичен, които пошепна в ухото ѝ:

— Тук съм, за да ти сторя зло. Какво ще правиш сега?

Сейд.

Когато осъзна кой беше нападателят ѝ, Лизет изпита облекчение и гняв едновременно. Ала най-силно беше усещането за присъствието на могъщото мъжко тяло, притиснато до нея като скална стена. Гладките, изпъкнали мускули, скрити под лен и вълна, стоманената сила на ръцете, обхванали тънката талия и меките гърди. В тялото ѝ се разля горещина, събра се в центъра на женствеността ѝ и запулсира. Мина цяла минута, преди гневът да вземе връх.

— Пуснете ме! Веднага! — изрече тя през стиснати зъби.

— Не и преди да признаете, че тук сте в опасност. Не и преди да разберете, че аз или всеки друг мъж, който поиска, може да влезе необезпокоявано в стаята ви и да ви стори зло.

Лизет знаеше много добре за какво намеква той. При мисълта, че би могла да преживее с този мъж неопишуема интимност, сърцето ѝ заудря като безумно в гърдите и кръвта потече по-бързо през вените ѝ. Опитва се да се изтръгне от хватката му, но Сейд само леко стегна ръце и тя остана неподвижна, не можейки дори да диша.

Можеше да изпищи, но какъв смисъл имаше да буди къщата? Нито Агата, нито Флекс бяха в състояние да се справят с този мъж. Освен това беше сигурна — или почти, — че Сейд О'Нийл е дошъл само за да ѝ даде нагледен урок колко уязвима е в тази къща. Ако му признаеше, че е сгрешила, сигурно щеше да сдържи обещанието си и да я пусне. Но нещо в нея упорито отказваше да се разкае и да му достави това удоволствие.

— Това ли наричате закрилничество? — попита остро тя. — Аз не съм особено убедена.

— Опитвам се да ви обясня какво може да се случи.

— Откъде знаете, че вече не ми е ясно? Не съм чак толкова глупава, повярвайте.

— Как да ви вярвам, като не искате да се вразумите? Какво още трябва да се случи, за да проумеее най-после, че ви заплашва

опасност?

— Нищо няма да промени решението ми... — започна тя, но той изобщо не я чу. Преди да е разбрала какво я очаква, Сейд я обърна към себе си и притисна гърба ѝ към стената. Хвана китките ѝ и ги вдигна на височината на лицето. Долната част на тялото му се притисна към слабините ѝ и тя се почувства безпомощна като препарирана пеперуда. Той сведе глава и след кратко колебание завладя устните ѝ със своите.

Устата му беше топла, твърда и сладка като мед. Целувката изискваше подчинение, но в нея имаше и още нещо, което я разтърси до дън душа, макар че не го разбра. Езикът описва контурите на здраво затворените и устни, сякаш искаше да ги вкуси, да ги изследва, да проникне в най-дълбоките им тайни. Тя усещаше с цялото си същество гладките му движения, лекото гъделичкане на наболата брада, горещината, която се разливаше на вълни, биенето на сърцето му до гърдите ѝ. Свежата мъжка миризма на колосан лен и бергамотова вода за коса се качи в главата ѝ и всички сетива се завъртяха във вихрушка от неподозирани обещания. Неустоимата му сила би трябвало да предизвика у нея страх и враждебност, но вместо това тя се разтопи от слабост и сладост и само като впрегна цялата си воля, успя да предотврати отварянето си като екзотично цвете под топлия тропически дъжд.

Цялото ѝ тяло се скова. Тя пое шумно въздух и извърна глава. Още няколко секунди тялото му остана притиснато до нейното, после от устата му се изтръгна проклятие, заглушено от вълните на меката ѝ коса. Ръцете му изведнъж я пуснаха и той отстъпи крачка назад.

Известно време в стаята се чуваше само шумното им дишане. После полите ѝ прошумоляха и той отстъпи още крачка назад, за да увеличи разстоянието помежду им. Гласът му прозвуча задавено, почти като от отвъдното:

— Простете ми. Нямах намерение да ви дам чак такъв... драстичен урок.

— Да... — Лизет се покашля. — Вярвам ви. — Тя приглади полите си, попипа косата си и изпрати благодарствена молитва към небето за мрака, който скриваше зачервеното ѝ лице. — Разбирам... искам да кажа, знам, че оставането ми тук и отказът ми да се вслушам в добрия ви съвет ви се струват неразумни, но ви уверявам, че не го правя от неразбиране или от глупаво самочувствие.

— Никога не съм мислил такова нещо.

— Според мен повечето мъже мислят по този начин. Но зад решението ми се крие повече. Не можете да си представите какво е непрекъснато да ограничават свободата ви на движение, да контролират всяка ваша стъпка, да ви надзирават и през цялото време да знаете, че няма измъкване. Заклех се, че никога повече няма да се поставя в това положение. Няма да се преклоня пред ничия принуда, дори да е добронамерена. По-скоро ще умра.

— Тук не сте права.

— Уверявам ви...

— Не — прекъсна я гневно той. — Искях да кажа, че много добре знам какво е да си затворен и да копнееш за свобода. — Говореше с пресекващ глас, сякаш му беше трудно да произнесе думите.

— Защо тогава не се съгласите, че имам право на свой дом?

Сейд помълча малко и отговори:

— Предполагам, че преди не съм ви слушал внимателно.

— А сега?

— Сега вече да — отговори той съвсем тихо.

Натискът в гърдите ѝ отслабна, макар и съвсем малко. Навлажни устните си с език и продължи:

— Осъзнах, че поведението ми затруднява изключително много онова, което искам от вас. Наистина мисля, че трябва да ви освободя от даденото обещание.

— Моля ви, не го правете.

Лизет не повярва на ушите си.

— Какво казахте?

— Вие имате пълното право да искате от мен да поправам онова, което ви сторих. Щом трябва да ви защитавам, ще го правя с радост.

— Но не и без възражения — уточни тя. Перспективата да се радва и занапред на закрилата му я настрои по-ведро.

— Винаги съм вярвал, че знам кое е правилното. Това е грешка, която ми е създала много неприятности.

— Например... затвор? — Въпросът беше крайно неприличен, но в момента Лизет се осмели да го зададе.

— Шокиращо ли го намирате?

— Зависи от престъплението.

— Подбуждане към неподчинение, предателство към короната... само че аз не признавах краля на Англия.

— Значи не сте извършили убийство, не сте откраднали...

— Не, никого не съм убил и ограбил — отговори с твърд глас Сейд. — Това се случи в Ирландия, страната, където съм роден.

— Сигурно сте били още много млад.

Той се обърна към нея и сянката му се очерта на светлината, която влизаше през жалюзите на прозореца.

— Какво искате да кажете?

— Мадам Ерио спомена за дългото ви пребиваване във Франция, където ви срещнала за първи път.

— Говорили сте за мен?

— Накратко. Тя искаше да разбере в какво положение се намирам.

— Е, разбрахте ли?

— Мисля, че да. Но трябва да знаете, че много хора в Ню Орлиънс имат между предците си затворници. Разбира се, всички искаме да вярваме, че произхождаме от невинните млади сирачета, изпратени от френската корона като годеници за колонистите, или от семейства, избягали от терора на Френската революция. В някои случаи това е така, но никой не иска да признае, че първите заселници са били изпратени от парижките затвори. Моята баба ми довери, че нейната майка, т.е. прабаба ми, била затворница в Бастилията, защото отровила любовницата на мъжа си.

Сейд мълча толкова дълго, че тя вече не очакваше отговор, когато чу резкия му глас:

— Вие имате меко сърце.

— Да не мислите, че ви разказах за стария семеен скандал само за да направя собствената ви история по-поносима? Не ме мислете за толкова добра. — Лизет изведнъж изпита несигурност. Не знаеше дали историята на баба ѝ е вярна. Майка ѝ, жена с изключителна елегантност и желязна воля, говореше подигравателно за предците си, докато се водеха преговорите за годеща ѝ с Моасан.

— Не ви вярвам. Но както и да е, сега трябва да вървя. Иначе някой ще ме види и ще тръгнат слухове за поквареността на младото поколение.

Той направи крачка към вратата и тя отстъпи настрана, за да му освободи пътя. Ала щом той отвори вратата, извика задавено:

— Почакайте!

— Какво има?

— Как влязохте? Сигурна съм, че всички врати и прозорци са добре затворени. Нали обиколих стаите с Феликс.

— Не беше особено трудно. Промуших шпагата през решетката на портичката и вдигнах резето. Още утре сутринта ще се погрижа за него.

— А дотогава?

— Сигурно няма да заспите от страх, че ще влезе още някой? Обещавам ви, че това няма да се случи.

— Не съм си и помислила, че ще влезете втори път.

— Не, колкото и голямо да е изкушението — отвърна твърдо той.

— Но и никой друг няма да влезе. Можете да спите спокойно, защото аз ще стоя на пост.

— Но вие също трябва да спите — възрази Лизет.

— Ще спя утре.

Какво искаше да каже? Че не може да спи или че не му е необходим сън? Лизет не знаеше, а Сейд не изчака още въпроси. Излезе от стаята, мина през галерията и се спусна по стълбата. Лизет излезе след него в галерията и се вслуша да чуе шума от стъпките му по пътя за карети и скърцането на малката порта, но не чу нищо. Или бе излязъл на улицата абсолютно безшумно, или все още беше в къщата.

Тя постоя още малко навън, загледана в мрака, но нощта остана все така тиха. По-добре да се върне в стаята си и да заспи.

— За бога, мила моя! — извика на следващата сутрин Агата, когато Лизет влезе в трапезарията. — Изглеждаш като нещо, което котката е донесла, а котенцата не са харесали. Добре ли си?

Лизет се опита да се усмихне.

— Не можах да заспя. Много съм развълнувана от преместването си, нали разбираш?

— О, божичко! Тази сутрин трябваше да пазаруваме, но ако не си си отпочинала, можем да го отложим.

— Не, не. Трябва веднага да поръчаме някои неща, иначе сезонът ще свърши, преди да ни ги доставят.

— Имаме достатъчно време, мила моя. В никой друг град зимният сезон не е така дълъг като в Ню Орлиънс. Наистина се учудвам колко са издръжливи френско-креолските дами. Не стига, че не им е позволено дори да се ръкуват с мъже, ако са сами, но и от ноември до Великден трябва да танцуват практически всяка нощ.

— Може би защото танците са главното ни занимание — обясни с усмивка Лизет. — Това важи поне за младите и необвързаните. Освен това през постите не се танцува.

— А, да, постите... — Агата избухна в тих смях. — Когато за първи път дойдох тук, бях направо ужасена от липсата на набожност.

— А сега?

— Боя се, че се заразих от тукашните настроения. Може би защото знам, че креолската набожност е по-скоро вътрешно усещане, отколкото външно поведение. Сигурна съм, че когато се върна в Бостън, ще усещам болезнено липсата на неделните вечери в театъра и на веселите празненства.

— Нали няма да си заминеш пак?

— Е, сигурно няма да е толкова скоро...

— Ако зависи от мен, изобщо няма да те пусна да си отидеш — отговори категорично Лизет. При креолите беше обичай да възразяват веднага, щом гостът спомене за заминаване, но тя наистина не можеше да понесе мисълта да загуби Агата толкова скоро след новата им среща. При никой друг човек на света не намираше такъв уют, такова разбиране, все едно дали искаше да стане сама или търсеше компания.

В този момент се появи Феликс с табла топли кроасани от буланжерията насреща и две канички с топло кафе и мляко. Ароматът, който се понесе по стаята, когато икономът повдигна ленените покривчици, беше в състояние да изкуши и светец. След закуската Лизет и Агата се запrikaзваха за дрехи и шапки, за новите блузи и модните цветове на сезона: всички отсенки на сивото, розово и бледожълто. Тази извънредно важна тема още не беше приключена, когато след час двете дами си сложиха бонета, воали и ръкавици и излязоха от къщата.

Първо влязоха в модния магазин на мадам Кревон, където Лизет си купи възхитителна сламена шапчица. След това спряха при

Сканлон, където според обявата в списание „Лабел“ трябваше да намерят докарани с кораб от Хавър пролетни и летни шапки от известния салон на мадам Гинет в Париж. Тъй като въпреки очакванията си намериха само вечерни шапки, Лизет купи прекрасна шапка от батиста, органза и дантела за Агата, но не хареса нищо за себе си.

Когато отново излязоха на тротоара, и двете забелязаха интересен мъж. Седеше в близкото кафене, чиито стъклени врати бяха отворени, за да влиза свежият утринен въздух. Беше едър, добре облечен и привлекателен, но Лизет го забеляза преди всичко заради изпитателните погледи, които им хвърляше. Щом двете излязоха от магазина, той глътна кафето си наведнъж, хвърли на масата няколко монети и се изправи с гъвкаво движение. Сгъна вестника, прибра го във вътрешния джоб на сюртука си, взе бастуна си и тръгна по отсрещния тротоар на една линия с тях.

Лизет си каза, че лицето му ѝ е познато, но не можа да се сети откъде. И тъй като беше и неучтиво, и неразумно да зяпа чужд човек, тя втренчи поглед право пред себе си. Въпреки това през цялото време усещаше присъствието му. Той се разхождаше бавно, от време на време размахваше бастуна си, поздравяваше познати с лек поклон и правеше път на дамите с вдигане на ръка към шапката и крачка встрани.

След кратък престой в малък магазин за дамски чорапи на Рю Биенвил, Лизет и Агата се запътиха към големия текстилен магазин на Боари д'Инверноа на Рю Шартр. Магазинът предлагаше богат избор от френско мерино, фин муселин, китайска коприна, разноцветни шалове, италиански бродерии и най-различни памучни тъкани. Там можеха да се купят испански мантили, шотландски тартани и всякакви швейцарски платове.

Лизет хареса няколко вида черни материи, но когато видя топа черно копринено кадифе, направо загуби ума и дума. Никога не беше носила толкова скъпа материя. Коприненото кадифе беше забранено за неомъжените жени, но след като се омъжи, Йожен също не ѝ разреши да си направи тоалет от такава материя. Според него всичко, което привличаше вниманието на хората към съпругата му, беше вулгарно и неприлично, затова го забраняваше. Не го правеше от страстна привързаност, а защото пазеше своята собственост. Обичаше да вижда

Лизет в приглушени цветове и скромно скроени рокли — тогава не беше нужно да се притеснява дали е привлекателна за мъжете. Но това кадифе не беше ни най-малко вулгарно. Падаше на меки вълни и блестеше под светлината като кожата на легендарната блатна пантера. Плат, достоен за кралица.

Лизет напусна магазина като горда притежателка на топ копринено кадифе, което обещаха да ѝ доставят вкъщи заедно с другите покупки. Сега трябваше да намери шивачка, която да ѝ ушие нови тоалети. Строги, за да са подходящи за траура ѝ, но не прекалено. Хем да правят впечатление, хем да са добродетелни. Жената, която вършеше тази работа в дома на свекър ѝ, беше порядъчна и усърдна, но напълно лишена от талант. Трябваше да намери друга, но откъде?

Тъкмо когато се бяха зазяпали в латернаджията с малката му маймунка и кимнаха благодарно на един господин, който спря да ги изчака, Агата каза:

— Ако онова, което ми разказа за мадам Ерио, е вярно, тя може да ти намери добра шивачка.

— Нима не познаваш Морел?

— Никога не съм имала удоволствието, но съм чувала разни неща.

Лизет погледна изпитателно бившата си гувернантка и с лекота прескочи локвата, останала от миячите, които бяха чистили тротоара.

— Какви например?

— Най-вече за ексцентричния ѝ начин на живот. Казаха ми, че била по парижанка от парижанките.

— Което е абсолютна глупост — отбеляза сухо Лизет. Повечето френски креоли в Ню Орлиънс се ориентираха във всичко по Париж. Френската столица беше център на техния свят и им диктуваше с какво да се хранят и какво да носят, как да обзавеждат домовете си, какво да четат и какво да мислят. Всеки ден на пристанището спираха кораби от Англия и от Източното крайбрежие на Съединените щати, но стоките, които разтоварваха, почти не оказваха влияние върху градския живот. Съвсем друго беше с корабите от Хавър.

Агата смръщи чело.

— Дамата се движи по самия ръб на позволеното.

— С мен се отнесе много добре.

— Значи има добро сърце. Щом е така, готова съм да стана нейна приятелка. — Агата ѝ намигна съзаклятнически. — Хайде да пресечем улицата и да отидем на сянка. Тази сутрин е доста топло.

Това не беше преувеличение. Пролетта бе дошла и слънцето напомняше за потискащата горещина на лятото. С настъпването на топлото време във всички вътрешни дворове разцъфваха маслинените дървета. От двете страни на улиците и в горите извън града дърветата цъфтяха с пълна сила и вятърът разнасяше нежните цветчета като разноцветни облачета. Шапките на дамите и тротоарите бяха покрити с жълти цветни килимчета.

Бяха направили само няколко крачки от другата страна на улицата, когато един очевидно пиян моряк им препречи пътя. Заби здраво стъпала в земята, сякаш се намираше на люлеещата се палуба, и застана наред тротоара. Лизет понечи да го заобиколи, но той разпери ръце и я спря.

— Здравсти, красавице — изрече той с провлечения говор на лондонското простолудие. — Я ми дай една целувчица.

Лизет вирна брадичка и отстъпи крачка назад.

— Пуснете ме да мина, мосю.

— Махнете се от пътя ни, добри човече — подкрепи я Агата с най-строгия си тон. — Или ще повикам жандармите.

— Айде, повикай ги, старо, какво чакаш! И без това ме сърбят ръцете да се сбия с някого. — Морякът поклати глава и протегна големите си ръце към Лизет. — Хайде, хубавице...

— Достатъчно! — прозвуча заповеднически глас зад тях. Появи се джентълменът, когото Лизет бе забелязала преди. Застана до нея, вдигна бамбуковия си бастун и блъсна моряка в гърдите. Той се олюля и отстъпи назад. — Изчезвай, глупако, или ще съжаляваш!

— Я го виж ти! — Англичанинът блъсна бастуна настрана и отново политна към Лизет. Бастунът изфуча във въздуха и го удари здраво отляво и отдясно. Пияният изрева, преви се и се хвана с едната ръка за корема, а с другата — за кървящото ухо.

— Недейте така, мастър! Не исках да сторя зло на дамата. Исках само малко да се позабавлявам.

— Дамата не понася такива забавления. Изчезвай оттук!

— Тъй вярно, капитане. — Морякът се опита да отдаде чест, удари токове, но политна назад. Обърна се тронаво и забърза по

улицата.

Лизет издиша шумно и се обърна към своя спасител.

— Много ви благодаря, мосю. Дойдохте тъкмо навреме.

Джентълменът дори не се беше задъхал. Без да бърза, той мушна бастуна под мишница, направи поклон и свали елегантната си боброва шапка.

— За мен беше удоволствие да ви помогна.

Погледнат отблизо, той беше образец на шик и елегантност. Носеше златнокафяв сюртук, ушит по мярка, който му стигаше до коленете, кафяв панталон и грижливо вързано шалче на кафяви и черни карета. Една-единствена къдрица се бе отделила от вълнистата му коса и падаше на високото чело. Дълбоко в черните очи грееше тих смях. Когато бе спрял пред дамите, в краката му се свря малко улично кученце, а дрипавите улични хлапета също спряха и го загледаха със страхопочитание. Кучето заскимтя, момчетата си зашепнаха нещо на езика на робите, така наречения „гумбо“, но джентълменът изглеждаше сляп и глух за всичко, освен за присъствието на Лизет.

Тогава едно от момчетата, малко по-едро и по-дръзко от станалите, се обади почтително:

— Sacre, мосю Ник, дадохте му да разбере на онзи глупак!

Комплиментът изтръгна джентълмена от съзерцанието.

— Внимавай какво говориш, момченце! Присъстват дами.

Цялата банда занемя, сякаш бе прозвучал небесен глас.

Във френския език на джентълмена звучеше лек италиански акцент. Лизет го погледна по-внимателно и в главата ѝ се промъкна подозрение.

— Ще позволите ли да узная името ви, мосю? Добре е да знам на кого дължа благодарност, когато разказвам за случката.

— Но разбира се, мадам Моасан. — Джентълменът отново се поклони. — Аз съм Никола Паскуале, на вашите услуги. Ще позволите ли да кажа колко се радвам да се запозная с вас и с прекрасната ви придружителка?

Предположението ѝ се оказа вярно. Никола Паскуале си беше завоювал име като *maitre d'armes*, макар че едва наскоро бе пристигнал от Рим.

— Знаете името ми — пошепна изненадано тя.

На красиво извитите устни заигра развеселена усмивка.

— Имам честта да съм приятел на Сейд О'Нийл.

— Нима той е говорил за мен? — попита Лизет и леко присви очи.

— Да, но да не си помислите, че е проявил лекомислие? Уверявам ви, че не. — Никола притисна длан към смръщеното си чело. — Мили боже, лудият ирландец ще ми откъсне главата, ако думите ми са оставили у вас това впечатление.

— Значи ви е разказал за мен?

— Той е загрижен за вашата сигурност. Естествено, не можеше да предвиди онова, което се случи току-що, но предпазливостта му е оправдана.

— Вие ме следите.

— Аз... ами...

— Не си правете труда да отричате. Мосю О'Нийл ви е помолил да ме следите, нали?

Паскуале направи безпомощен жест и Лизет неволно се възхити на красивите му ръкавици.

— Всеки мъж има нужда от сън, дори да е силен и издръжлив като О'Нийл.

— Но да ви въвлече в тази история... човек, който няма нищо общо... това е позорно.

— Аз съм негов приятел — отговори просто италианецът. — А сега съм и ваш, мадам.

— За което трябва да ви благодарим от цялото си сърце намеси се Агата и гласът ѝ прозвуча учудващо топло. Протегна му ръка и се представи непринудено: — Аз съм Агата Стилтън, мосю. Моля, приежете и моята благодарност.

Нежната кожа на бузите ѝ се зачерви, на устните ѝ изгря сияеща усмивка. Като забеляза това, Лизет забрави раздразнението си и дори се развесели. Кой би помислил, че приятелката ѝ ще се поддаде на чара на този красив чужденец с учтиви маниери и съмнителна слава?

В този миг по паважа загракаха бързи стъпки. Лизет извърна глава и видя да се приближава забележителна двойка. Господинът беше също така едър и гъвкав като Паскуале, дамата изглеждаше много изискана. Целият ѝ тоалет — от бонето до свръхмодните ботушки от козя кожа — беше издържан в сиво и лавандуловосиньо. И двамата изглеждаха ведри и дружелюбни.

— Мосю Паскуале! — извика красивата дама. — Браво на вас! Рио и аз наблюдавахме действията ви от самото начало. Казах му, че трябва да ви се притече на помощ, но той заяви, че преди да е направил две крачки, вие ще уредите въпроса. Глупаво е, че пак се оказа прав — това ще го направи непоносим.

— Доверието му ме ласкае — отговори италианецът с подигравателен поклон.

— Вярвам ти, приятелю — намеси се сериозният млад мъж, наречен Рио, със същата ирония.

— Въпреки това дойдохме тъкмо навреме — продължи дамата. — Нали не сте забравили, че ви очаквам на малката вечеря, която давам на последния ден от карнавала преди постите? Искам да потвърдите съгласието си.

— Но разбира се, *ma belle*. За нищо на света няма да я пропусна.

Италианецът направи шеговит поклон. Държи се много по-различно, отколкото с Агата и мен, помисли си Лизет. Очевидно познава добре и двамата. Прониза я нещо като завист и тя се учуди на себе си. Сигурно беше прекрасно да имаш толкова близък приятел.

Никола Паскуале се обърна отново към нея.

— Простете небрежността ми, мадам Моасан, и позволете да ви представя мадмоазел Селин Вилие, ако, разбира се, вече не се познавате. А този джентълмен е Дамян Франсиско Адриано де Вега и Риордан, конт дьо Лерида — продължи той, подчертавайки с удоволствие всяко име. — Но в града е познат с псевдонима си Рио да Силва.

— Мадмоазел, мосю, за мен е истинско удоволствие да се запозная с вас. — Лизет направи лек поклон пред Селин и подаде ръка на кавалера ѝ. Той улови пръстите в тънка ръкавица с почти нежен жест, който би бил неприличен за неомъжена жена.

— Мадам Моасан се е запознала наскоро с нашия ирландски приятел — обясни Никола и хвърли бегъл поглед към приятелите си.

— Аха — кимна Рио да Силва. — Името ми се стори познато.

Лизет веднага заподозря, че и той беше осведомен за историята ѝ. Нещо в гласа му я накара да предположи, че Рио знае не само за нея, но и за дуела на О'Нийл с мъжа ѝ и последствията му. Но не допусна да се забележи нищо, само представи Агата. След представянето настана неловка пауза в разговора, прекъсната от малкото куче, което

изведнъж заскача по полите на Лизет и се опита да стигне с муцунка до ръката ѝ. Тя се наведе и му позволи да подуши ръкавицата ѝ, после помилва сплъстената му козина.

— Какъв си ми ласкател — пошепна нежно тя и погледна в смешната муцунка, която сякаш ѝ се усмихваше. — Много бих искала да знам дали си имаш име.

— Той е уличен пес — отговори Паскуале и огледа със смръщено чело малкия мелез, който утвърдително завъртя опашка. — Не го окуражавайте, защото незабавно ще ви последва.

Лизет вдигна глава. Като чу гласа на Паскуале, малкото куче хукна към него и се скри между краката му.

— Значи кучето е ваше?

— О, не, мадам, никога не бих предявил претенции към това жалко същество. Кучето не е ничие. Щом изляза от студиото си, изскача отнякъде и тръгва след мен, но иначе си играе със събратята си от улицата. — Никола посочи с небрежен жест уличните хлапета, които междувременно бяха посветили вниманието си на бъчва с оцет, докарана пред близкия магазин.

— Мисля, че кучето има претенции към вас — отвърна сериозно Лизет.

— Младата дама веднага те разкри, Ла Рок — засмя се весело да Силва и Селин Вилие се присъедини към смеха му.

— Имате ли нещо предвид за вдругиден вечерта, мадам Моасан? — попита дамата.

Лизет поклати глава и отново помилва кучето, което пак се уви около полите ѝ.

— Знам, че не е редно да се отправя покана за след два дни, но ние — баща ми, брат ми и аз — ще се радваме много, ако присъствате на соарето ни по случай последния ден на карнавала. Няма да правим голяма вечеря, само семейно празненство с няколко приятели, което няма да е в разрез с вашия траур. Ще потанцуваме, ще си поговорим, ще хапнем нещо леко за вечеря, а после ще гледаме от балкона нощния парад.

— Много мило от ваша страна, но...

— Моля ви, не казвайте не! Вече безброй пъти съм канила Сейд, но този път със сигурност ще дойде, ако трябва да ви придружи. —

Усмивката в кафявите очи на Селин Вилие изведнъж угасна. — Искам да кажа, че се надявам да стане така. Дано не съм сбъркала.

— Не виждам нищо нередно в мислите ви — отговори предпазливо Лизет.

— Браво, мадам! Тогава значи ще ви очаквам.

Въодушевлението на Селин беше заразително, убедителността ѝ — неустоима. Освен това бяха минали месеци, откакто беше ходила на официална вечеря. Изведнъж Лизет закопня да бъде сред хора, които се смеят, шегуват се и са радостни и безгрижни. Освен това ѝ се дощя да научи повече за дамата и годеника ѝ, учител по фехтовка. Затова изпъна рамене и отговори:

— Описанието на вечерта звучи много привлекателно, мадам. Как бих могла да устоя?

— Отлично! — Очарователната домакиня се обърна към италианеца: — Никола, ти ще кажеш на Сейд за нашата уговорка. Предай му, че не приемам отказ.

— Ясно ли ви е, че излагате живота ми на опасност? — попита той с добре изигран ужас. — Но за две толкова красиви дами си заслужава да рискувам.

Малкото куче ги следваше и лапичките му чаткаха по паважа.

Тя прибра полите си и се обърна към него.

— Върви си! — заповяда строго тя. — Върни се при господаря си.

Малкият мелез седна на задните си крака, наклони глава и я погледна умолително.

Агата, която бе продължила пътя си, погледна през рамо и също се обърна.

— Къш! — извика тя и размаха чадърчето си. — Махай се!

Кучето премести тежестта си, вдигна единия заден крак и най-спокойно започна да се чеше зад ухото, сякаш не чуваше заповедите им.

Смятайки, че е заето с бълхите си, двете жени продължиха, но само след няколко крачки Лизет отново чу равномерен тропот. Обърна се сърдито и извика на кучето:

— Нали ти казах да се махаш!

Малкият мелез отново седна на задните си крака и наклони главичка, сякаш ѝ се подиграваше.

— Върви си, защото приятелчетата ти ще избягат и ще те оставят сам!

Кучето скочи към полите ѝ и се опита да стигне до ръцете ѝ. Лизет вдигна безпомощно рамене и се обърна към Агата:

— Какво да правим сега?

— Той не може да ни следва чак до къщи!

— Не знам как бих могла да му попреча.

— Животното е пълно с бълхи. Само го погледни!

Кучето отново се чешеше.

— Бедничкото — въздъхна съчувствено Лизет. — Явно има нужда от баня. Нека остане известно време при нас, после ще пратя вест на мосю Никола да дойде да си го вземе.

— Направи, каквото смяташ за правилно — кимна примирено придружителката ѝ.

Тя е права, каза си Лизет. Вече никой не можеше да ѝ предписва какво да прави.

— Идва с нас — отсече тя, врътна се и тръгна решително към къщи. Кучето се залепи за полите ѝ.

Посрещна ги Феликс, взе бонетата и ръкавиците им и им сервира освежителни напитки. Съобщил, че покупките им вече са пристигнали. Лизет му благодари и му заръча да изкъпе кучето в сапунена пяна. Икономът не беше особено очарован от задачата, но малкият мелез прие банята като страхотна игра, хукна през двора и залая весело, подканвайки Феликс да го хване.

Лизет ги наблюдаваше неравната борба от горната галерия и се превиваше от смях. Накрая съжали икономата си, слезе и повика кучето. То се подчини веднага и залая от радост, че му е обърнала внимание. Когато го взе на ръце, въодушевено облиза лицето ѝ. Беше ѝ жал да го предостави на Феликс и съдбата му и се почувства като предателка, когато отново се качи в галерията.

През следващите два дни двете с Агата усърдно преправяха една от роклите на Морел, за да стане подходяща за вечерята у семейство Вилие. Вече нямаше време да се ушие нова. Вечерната рокля от Морел бе от черна коприна, с прилепнал корсаж и тесни ръкави. Широка набрана пола се разделяше отпред като буквата V. Шемизетка и фуста

от фин памук допълваха тоалета, затваряха деколтето и падаха като бял водопад от дантелени рюшове от талията до пода. Това лишаваше роклята от първоначалната ѝ строгост, но я правеше достатъчно почтена за вдовица. Може би не беше последният писък на модата, но нямаше да изложи нито дамата, която я носеше, нито домакинята.

Леля Магда, възрастната жена, която се грижеше за децата на слугите, предаде чрез Феликс предложението следобеда преди соарето да доведе при Лизет фризьорка. Обясни, че познавала майсторката, която редовно обслужвала бившата ѝ господарка мадам Фере, и била убедена, че Мари Лево ще направи най-прекрасната прическа на младата дама. Освен това фризьорката щяла да донесе напитка, която щяла да накара всички мъже да си загубят ума по мадам Моасан.

Лизет нямаше нищо против мъжете да си загубят ума по нея — за разнообразие, защото бившият ѝ съпруг винаги твърдеше, че тя е „приемлива“. Затова веднага изпрати момчето от обора да доведе фризьорката.

Мари Лево се оказа млада и красива, с бронзова кожа и пищни черни къдрици, които падаха по раменете ѝ на меки вълни. Тя се възхити на гъстотата, дължината и топлия цвят на косата на Лизет, раздели я на път, заплете две красиви плитки и ги уви на темето. Свободните краища образуваха коронка от къдрици.

— Много си сърчна — похвали я с усмивка Лизет, която наблюдаваше в огледалото бързите движения на крехките ѝ ръце.

— Така ли мислите, мадам?

— Радвам се, че дойде веднага.

Мари Лево кимна без следа от суетност.

— Това е необичайно за последните дни от карнавала и стана възможно само защото една от клиентките ми се разболя. Тези неща са в божиите ръце.

— Чух, че имаш и друг талант.

— Наистина ли, мадам?

— Талант, свързан с молитви, магически заклинания и чудодейни питиета.

— Имате ли нужда от определена молитва?

Очите им се срещнаха в огледалото и Лизет се усмихна колебливо.

— Всъщност не. Трябва да призная, че съм просто любопитна.

— Не звучи лошо — гласеше равнодушният отговор.

— А ако наистина искам някой... да се заинтересува от мен?

— За мъж ли става дума?

— Може би. — Естествено, Лизет не говореше сериозно. Нямаше причини да го иска — нов съпруг беше последното, от което имаше нужда в момента. Само си приказваше, за да убива времето и да не седи в неловко мълчание, докато я фризируют. Въпреки това мисълта да даде нов обрат на живота си по магически начин я вълнуваше.

— Чували ли сте някога за вуду? — попита Мари.

— Кой не е чувал?

Лизет знаеше, че целият Ню Орлиънс е проникнат от тази религия, или поне от очебийните ѝ проявления. Родена в Африка, магията вуду бе дошла в града с робите през миналия век. Преди около четиридесет години, когато хиляди роби избягаха от господарите си по време на робското въстание в Санто Доминго, вуду бе преживял нов разцвет. По форма и съдържание бил първоначално чисто езически култ, но след приемането на католически ритуали се бе превърнал в смесица между езически и християнски вярвания. За съжаление много хора се чувстваха привлечени от опасните страни на култа.

— Ако искате, ще ви сваря напитка. — Големите бадемовидни очи на фризьорката притежаваха хипнотична сила.

— О, наистина ли?

— Ще ви е полезна за много неща: за да ви желае мъжът ви и да ви обича до края на живота си, за да не ви изневерява. А ако ви напусне, можете да го накажете с помощта на напитката.

— Но аз нямам мъж...

— Тогава напитката ще ви намери.

Лизет избухна в тих смях.

— Присмивате ли ми се?

— Не, не — отвърна снизходително младата дама, защото не искаше да нарани чувствата на негърката. — Ти явно си сигурна в действието ѝ.

— Да, сигурна съм. Искате ли ирландския учител по фехтовка?

Лизет не се помръдна.

— Какво знаеш за него?

— Всичко — прошепна с тъмен глас Мари Лево. — Аз съм прорицателка. Нищо не остава скрито от погледа ми.

— Мислех си... по-точно, чух, че си привърженичка на доктор Джон.

— Да, но няма да е за дълго.

Лицето на жената беше неразгадаемо. В града се говореше, че двамата с доктор Джон са любовна двойка. Докторът беше грамаден негър с татуирано лице, който твърдеше, че бил син на африкански крал, и се бе провъзгласил за висш жрец на вуду в Ню Орлиънс. Дали Мари Лево беше честолюбива и искаше да го надмине? Дори да беше така, това изобщо не засягаше Лизет, затова тя каза само:

— Може да стане опасно, ако се опиташ да направиш магия на един *maitre d'armes*.

— Животът е достатъчно опасен, мадам. Какво значение има още един малък риск?

Права е, каза си Лизет. Съдбата на Йожен беше убедителен пример: днес жив, утре мъртъв.

— Много ли ще струва? Не съм сигурна дали ще използвам твоята напитка. Може би да, може би не...

— За вас няма да струва много, защото вие нахранихте гладните и дадохте подслон на беззащитните. — Мари Лево посочи с глава робските квартири в двора, после малкото куче, разположило се удобно в краката на Лизет.

— Не съм направила нищо особено. — Обзета от странно смущение, Лизет извърна поглед. Беше постъпила така, както ѝ диктуваше сърцето.

— За вас може да не е нищо особено, но всичко се брой. Напитката ви ще стане скоро.

— А плащането?

— Знаете къде да ме намерите, мадам.

Лизет осъзна, че не биваше да стига толкова далеч. Въпреки това вече не можеше да отстъпи, защото щеше да създаде впечатление, че не вярва в силата на Мари Лево. Най-добре да вземе напитката и да я излее. Нямаше нужда от нея. Никога не би я използвала. Все пак тя беше цивилизована жена, получила строго възпитание при монахините. Такива неща бяха под достойнството ѝ.

Никога, никога нямаше да я използва. Не искаше мъж. Нямаше нужда да си го набави по този начин.

Не, това в никакъв случай.

Мадмоазел Вилие бе обещава малка компания. Само семейството и няколко приятели — това бяха точните й думи. Сейд изпуктя невъздържано, като преброи в къщата поне пет дузини гости, ако не и повече. Ако това беше малка компания, той беше проклет британски гренадир.

Помещенията блестяха под светлината на свещите в многоръки свещници и на газените лампи по масите — мосю Вилие не одобряваше новомодното газово осветление, дошло от Америка. През стъклените врати на балконите, разположени към улицата и към осветения с факли вътрешен двор, влизаше хладен нощен въздух. От кухнята в двора идваше миризма на пушек и ядене, която се състезаваше с аромата на букетите и парижките парфюми. Дамите, насядали по пейки и позлатени столове, приличаха на напълно разцъфтели цветя в бухналите копринени и сатенени поли, в които почти се губеха. Някои си вееха хлад с ветрила, украсени с панделки и дантели, други използваха палмови листа, които изваждаха от напълнените с пясък вази по масите. Вътре беше толкова топло, че палмовите листа бяха добре дошли, освен това с тях можеха да гонят москитите — неканени гости на всяка порта. Най-внимателните господа отпъждаха москитите от своите дами (и от себе си) с такава сила, че палмовите листа се чупеха и по пода се сипеха листенца.

Като цяло вечерта беше много приятна, но Сейд нямаше никакво намерение да ѝ се наслаждава. Чувстваше се не на мястото си сред всички тези креолски аристократи с изискани маниери, които самодоволно излагаха богатството си на показ и хвърляха криви погледи към учителите по фехтовка, които се разхождаха между гостите. Защо бе позволил на Селин да го убеди, че трябва да присъства на вечерята като кавалер на Лизет Моасан? Нали се бе заклел да стои далече от нея!

За разлика от него дамата се забавляваше отлично. Бе танцувала веднъж с Рио и веднъж с Никола, което беше напълно приемливо за

млада вдовица. В момента флиртуваше с Дени Вилие, сина на домакина, който винаги се държеше като разгонен котарак. Сериозното лице на хлапака беше украсено с глупава брадичка, кацнала като муха в средата на брадата — затова и романтиците я наричаха *mouche*.

Не, това беше несправедливо. Лизет просто разговаряше с момчето, а младият Вилие не беше по-нахален от другите горди креоли на неговата възраст. Сейд го харесваше, но да гледа как малкият се увива около Лизет беше свръх силите му. Младият джентълмен държеше нежно ръката ѝ в дантелена ръкавица и я засипваше със сладникави комплименти — най-вероятно възхваляваше сияещата ѝ усмивка. Защо да му се сърдя, запита се Сейд, като усмивката на Лизет наистина е наслада за окото.

— Жалко е, нали? — Думите излязоха от устата на Никола, който безшумно бе изникнал пред прозоречната ниша, в която бе намерил убежище Сейд. Погледът му издаваше разбиране.

— Кое е жалко?

— Че мъжът не може да бележи дамата със своя знак, преди да се е сгодил официално за нея. Според мен най-добре е да закрие лицето ѝ с кърпа, както правят ориенталците.

— Не разбирам какво говориш.

— Говоря за мадам Моасан, дамата, която от половин час зяпаш непрекъснато — отвърна колегата му, без да се притеснява от грозното му смръщване. — Внимавай, приятелю, да не те забележат и други хора, които не са доброжелателни като мен.

— О, върви по дяволите!

— Какви мили думи — въздъхна Никола. — Защо никога няма да изкача този връх на красноречието?

— Защото винаги изричаш по десет думи, когато е достатъчна само една — отговори откровено Сейд. — И след като заговорихме за дамата, ще ми кажеш ли как си успял да ѝ натрапиш досадния пес, който те преследваше така упорито?

— Не съм виновен, кълна ти се! Като всяко нормално същество от мъжки пол бедното малко куче се влюби лудо в нея и се залепи за полата ѝ. — Италианецът стисна устни. — Е, признавам, че му помогнах малко, като се измъкнах, докато не гледаше към мен.

— Така си и мислех.

— Значи тя наистина го е приела в къщата си?

— Когато отидох да ѝ предложа да я придружа на вечерята, кучето лежеше в скута ѝ и спеше дълбоко — отговори Сейд. — Ако не ми вярваш, погледни по-отблизо роклята ѝ и ще откриеш кучешки косми. Когато влязох, малкият проклетник скочи и ме залая бясно. Точно мен! Нима не помни, че миналата седмица му купих кокал на пазара на улица дьо ла Лево!

— Животното има остър ум, винаги съм го казвал. Значи дамата има нов защитник.

Сейд кимна.

— Това е добре за нея.

— За което трябва да благодариш на мен. По всякакъв начин.

— Ще го направя, ако никой друг не разбере, че Фигаро си има стопанка, и ако никой не се запита как куче от Пасаж дьо ла Бурсе е попаднало в спалнята на една дама.

— Фигаро? — Италианецът трепна от неприятна изненада.

— Да. Ти винаги го наричаше дяволско изчадие или скитник, защото дъвчеше ботушите ти. Разказах ѝ това и тя го кръсти Фигаро.

— Аз си мислех по-скоро за Казанова, защото малкият...

— Знам какво прави, но се надявам да се държи прилично пред мадам Моасан... поне докато заздравя позицията си в къщата.

— Каква позиция? — Селин се бе приближила и очаквателно местеше поглед от единия към другия.

— Като гост на дома — отговори любезно Никола.

— Кой, Дени? — Селин хвърли бърз поглед към Лизет и брат си, които все още бяха задълбочени в разговор.

Сейд не се въздържа и я поправи:

— Фигаро.

— Не говорите сериозно — укори го тя. — При мадам Моасан не живее никой с това име.

— Доколкото знам, дошъл е наскоро. — Лицето на Никола остана напълно безизразно.

Очите на Селин засвяткаха под гъстите мигли.

— Мисля, че двамата сте пияни.

— Още не — поклати глава Сейд, — но идеята е добра.

— Първо, трябва да изпълните дълга си към дамите, които още не са танцували — подкани ги енергично тя. — Веднага. И двамата.

— Вашето желание е заповед за мен, прекрасна моя — отвърна Никола, направи елегантен поклон и послушно се запъти към най-близката дама.

Сейд не постъпи като него, защото знаеше, че никога няма да достигне такова съвършенство в поклоните.

— Хиляди благодарности, че се пожертва, Ла Рок! — извика той след италианеца.

Никола му благодари с кратко кимване, но не отговори. Може би е бил привързан към кучето по-силно, отколкото сам е признавал пред себе си, помисли си изненадано Сейд.

— Още не сте танцували с мадам Моасан — отбеляза Селин.

— Това заповед ли е?

— Предложение. — Годеницата на Рио го погледна доста странно. — Намирам, че пропускът ви е повече от необичаен.

— Тя ми е обещала следващия танц, макар че по мое мнение е по-умно да стоя далеч от нея.

— Сигурен ли сте, че така ще я закриляте по-добре?

Селин беше жена с остър ум и Сейд много я уважаваше за това качество. Но сега предпочете да се направи на глупак.

— Как така? Тя се нуждае от уважаван съюзник и съм сигурен, че ще намери поне един.

— Аз бих казала, че има нужда преди всичко от приятел.

— Нали има вас? — напомни ѝ с усмивка Сейд. — Видях как седяхте в ъгъла и обсъждахте важни въпроси.

— О, да, извънредно важни. Ако причислявате към тях модистките, шивачките и фризьорките...

— Сигурен съм, че тя се нуждае и от тях.

Селин кимна с отсъстващ вид.

— Убедена съм, че Лизет има голяма нужда от приятели. До ушите ми стигнаха неприятни слухове...

— Какви по-точно? — В гласа на Сейд звънна стомана.

— Променливи настроения, опит за самоубийство, даже следи от лудост...

— Нима сте повярвали в тези глупости?

— Няма никакво значение в какво вярвам аз. Знаете, че много хора ще повярват. А в нашия град лудите ги затварят, защото вярват, че

лудостта е наследствена. Случай на лудост в семейството е много по-страшен от няколко капки млечнокафява кръв.

— Това значи ли, че никой няма да поиска ръката ѝ?

— Правилно отгатнахте. Няма да има и съюзници.

— Но тя е богата наследница!

— Затова ще я ухажват ловци на зестри... с твърдото намерение веднага след сватбата да я тикнат в лудницата.

Сейд преглътна ядното проклятие, което не бе предназначено за дамски уши.

— Сигурен съм, че това е работа на Моасан. Ако убеди целия град, че снаха му не е наред с главата, вероятно ще изпревари нейните обвинения, че я е държал затворена.

— Да, и ще има причина да го направи отново. — Селин сложи пръст под брадичката си. — Според мен, колкото повече хора видят, че тя се държи напълно нормално в обществото, толкова по-добре. Най-добре е да я засилят с покани.

— Какви покани? Имате предвид опера и театър?

— Не само това. Добре е да се организира излет сред природата — за целта някой трябва да убеди мадам Ерио, че би било прекрасно да даде градинско парти. Постите ограничават възможностите, но все ще измислим нещо.

— Колко мило от ваша страна, че сте се замислили за тези неща, макар да сте затънали в приготовленияа за сватбата — отбеляза признателно Сейд.

— В никакъв случай. Лизет има пълното ми разбиране. Самата аз имам неприятен опит с мъже, които са готови на всичко, за да се сдобият с пари.

Това беше вярно. Един негодник и ловец на зестри от най-лошия сорт бе влязъл в заговор с бащата на Селин, официалния домакин на вечерта, за да я принуди да се омъжи за него и да се добере до зестрата ѝ. Само здравият човешки разум на Селин и Рио предотврати катастрофата.

— Въпреки това — промърмори тихо и сви рамене.

Селин го погледна с топла усмивка.

— Освен това сте добър приятел на Рио, а значи и мой. Ако съвестта ви ще се успокои, като видите дамата с нов съпруг, аз няма да ви попреча.

— Обаче тя не иска съпруг. Или поне така твърди.

Селин го погледна изпитателно.

— Но вие сте решили да ѝ намерите мъж, все едно дали иска или не. Защо, мон ами?

Вероятно бе разбрала това от Рио, защото той не бе казвал нищо подобно.

— Това е най-сигурното средство да се сложи край на преследванията на Моасан.

— Но това означава, че вече да няма нужда от вашата защита.

— Това е най-доброто решение, мадмоазел. — Сейд кимна кратко и се отдалечи, защото бе дошъл моментът за задължителния танц с Лизет.

Малкият оркестър, състоящ се от цигулка, арфа, пиано и валдхорна, засвири отново валс. Защо не беше кадрил или някой друг танц без постоянен телесен контакт, помисли си ядосано Сейд. Богините на съдбата явно бяха против него. Старите вещици искаха да го направят още по-нещастен.

И успяха, защото Лизет пасваше съвършено в прегръдките му. Тя трябваше да придържа с едната си ръка тежката пола и понеже ветрилото ѝ беше без шнур, той го взе от ръката ѝ и го сложи в джоба на жакета си. Тя му благодари с усмивка и двамата се смесиха с другите танцуващи.

Движенията им бяха в пълна хармония. Тя беше толкова лека в обятията му и толкова красива с белите камелии в червено-кафявите плитки и тъмната рокля, която караше очите ѝ да блестят като сребърни лунни лъчи. Копринената материя беше изкусително мека и Сейд изпита неустойчивия напор да свали ръкавиците и да плъзне пръсти под тежките дипли. Дали кожата ѝ беше също така мека и гладка като коприната на роклята? Въпросът зае мислите му и той не беше в състояние да разсъждава разумно, камо ли да води разговор. Отчаяно затърси начин да отклони вниманието си.

— Мадам Стилтън очевидно се забавлява много добре тази вечер. — Това беше първата тема, която му хрумна.

— Една от братовчедките на мадмоазел Вилие се оказа нейна бивша ученичка и Агата пожела да научи какво ново има в семейството. Нищо не я прави по-щастлива от спомените.

— Не мислех, че е толкова сантиментална.

— Разбрала съм, че хората, които са най-мекосърдечни, често не го показват, а го крият... просто от чувство за самосъхранение.

Темата беше доста деликатна и Сейд заговори за друго.

— С Дени Вилие направихте завоевание.

Лизет го погледна изненадано.

— Той е млад и галантен и трябва да се поупражнява с някого.

— Не е много редно да го окуражавате.

— Не съм имала такова намерение.

— Ако не внимавате, ще разпъне шатрата си на прага на къщата ви и се съмнявам, че това ще ви хареса. Баща му също няма да е особено доволен.

Последните думи я смутиха и това го зарадва. Лизет въздъхна и поклати глава.

— Защо всичко трябва да е толкова сложно?

— Не е сложно. Огледахте ли се вече за подходящ кандидат?

— За съпруг, искате да кажете? Още е много рано за това.

— Не, не е. — Гласът му прозвуча настойчиво. — Как да нахвърлим плана за битката, като нямате цел?

— Това е последното, което ме занимава в този момент.

— Искате ли аз да ви избира? Какво ще кажете например за мосю Супе? Само няколко години е по-възрастен и притежава хубава земя в Анжие, оттатък реката.

— Да, но е кривоглед и малкото му име е Зулим. — Лизет се потърси театрално. — Не бих понесла двете неща пред олтара.

— А мосю Тиери?

— Наскоро погребва и втората си съпруга. Очевидно носи нещастие на жените.

— Ами Латур? — попита Сейд примирено.

— Той смърка емфие.

— Съгласен съм, че това е отвратителен навик, но поне е здрав и силен.

— И волът е здрав и силен. Като размисля, мосю Латур ми напомня точно за вол.

— Тогава вземете Дюшен. Той няма нито един вреден навик.

— Сейд посочи с глава изключително елегантния млад мъж, който флиртуваше със свежата млада съпруга на доста немоощен стар господин. Младежът беше не само красив, но и цивилизован, имаше

отлични маниери и беше братовчед на конт дьо Пикар, благородник, който в началото на зимния сезон се бе върнал в Париж. Говореше се, че Невил Дюшен се скарал с екзалтирания си братовчед за една артистка от театър Сен Шарл. Ако беше ловец на зестри, поне имаше добри връзки.

— Хmmm... може би — промърмори Лизет с преценяващ поглед към кандидата.

Сейд моментално изпита силна враждебност към французина и се укори за глупостта си.

— Не, забравете го. Вероятно след няколко дни ще се качи на кораба за Франция, разбира се, ако намери пари да си плати пътя. Дотогава само ще флиртува.

— Може би ще намеря начин да го разубедя.

— Не е много вероятно. На лицето му е написано, че е салонен лъв.

— Аз не виждам нищо подобно — отвърна небрежно тя. — Но ако сте сигурен в твърденията си, ще се наложи да се поогледам другаде. Как мислите, защо онези, между които ми предлагате да избирам, не са приятни за гледане? Защо не изглеждат поне като приятеля ви Ла Рок?

— Никола? — Сейд се стъписа. Не очакваше такова развитие на нещата.

— Да. Италианският ви приятел е невероятно атрактивен, много силен, малко опасен, с възхитителен акцент, а погледът му... бих казала, че е като милувка.

— Той е забранен като мен. По същата причина — отговори сухо Сейд.

— Каква глупост! Кой ли е измислил тези безумни предписания? Защо мадмоазел Вилие и мадам Ерио имат право да посрещат такива мъже в салоните си, а аз нямам?

— Никола и аз сме приятели на годеника на мадмоазел Вилие. Освен това тази вечер дават частно соаре, а не публичен бал или нещо подобно. Споменатите дами не са задължени да се държат абсолютно безупречно, докато вие сте.

— Да, да, знам. Над всяко съмнение. Въпросът е само, съмнение в какво? Не съм се провинила в нищо.

Горчивината в думите ѝ му причини болка. Той беше виновен за всичко. Той я бе докарал до това положение, като уби мъжа ѝ. Прозрението отново помрачи настроението му.

Танцът свърши. Сейд върна ветрилото на Лизет и я отведе при придружителката ѝ. Скоро след това чуха звънците на кравите, с които започваше парадът. Той беше замислен като част от вечерните развлечения, макар че костюмираните се разхождаха по улиците от началото на следобеда. Всички гости се събраха на балкона и се наредиха покрай парапета, за да погледат шествието. Сейд остана отзад, до вратата, защото беше по-висок от всички други.

Много скоро шествието се появи в края на улицата и шумът нарасна. Маскираните фигури изглеждаха странно недействителни под светлината на малкото факли, чиито носители, преоблечени като нубийци, вървяха отстрани на редицата. Повечето участници в парада бяха на коне, само няколко пътуваха в карети. Лицата бяха скрити под фантастични и гротескни маски, повечето носеха дълги наметки, които скриваха костюмите. В шествието участваха само мъже — подобно публично развлечение не беше за дами. След конете тичаха бясно лаещи кучета и тълпи от улични хлапета, които крещяха и се смееха. Подобно на ездачите, и те бяха поръсени с брашно — според обичая зрителите от балконите изсипваха върху маскираните пакети с брашно. Децата постоянно се втурваха на една или друга страна да събират бонбоните, които хвърляха костюмираните. Сейд знаеше, че карамелизираните бадеми, които се продаваха в големи книжни кесии, бяха задължителна съставна част на шествието. Самият той виждаше спектакъла за първи път.

Шествието не изглеждаше организирано и очевидно не се подчиняваше на строги правила. Всеки мъж бе украсил коня или каретата според съдържанието на кесията си. Вееха се най-различни знамена, кокарди и хартиени цветя. Костюмите също бяха подбрани според личния вкус. Виждаха се Арлекини, пирати и петли, но основната тема беше дяволът, следван по петите от кошмарни призраци. Повечето мъже под маските бяха добри граждани, креолски джентълмени с много свободно време и вкус към груби шеги. Не всички, но повечето бяха млади и неженени.

Мъжете, които посещаваха фехтовалния салон на Сейд, от седмици не говореха за нищо друго, освен за парада. Поканиха го да

участва, но той отказа, защото не притежаваше нито кон, нито карета, а не му беше приятно да си купи едно от двете специално за тази фриволна цел. Споделяше становището на възрастните креоли, които открито не одобряваха шествието и го наричаха вулгарен театър, на който трябва да се сложи край.

Слугите донесоха пълни табли с шампанско и обиколиха гостите на дългия балкон. Когато мина основната група костюмирани, дамите и господата заръкопляскаха, а когато мосю Вилие вдигна общ тост, всички вдигнаха чашите си. Най-сетне мина и последният факлоносец — ездачът беше облечен в костюм на глиган, а наметката му носеше кръста на Йоанитския орден. Зад него вървяха само нощни скитници и жени със съмнителна добродетел. Глиганът приближи коня си към балкона, надигна се на стремената и огледа изпитателно гостите.

Изглежда търсеше някого — може би имаше приятели между гостите на Вилие. После присви очи и бръкна в чувалчето с дражета, което висеше на седлото му. Мъжете и жените се наведоха през смях от балкона, за да си хванат карамелизирани бадеми, и за момент Сейд изгуби ездача от очи. В следващия миг във въздуха засъскаха безброй искри. Бели, розови, жълти и зелени топчета се понесоха към балкона. Няколко улучиха стената, но повечето стигнаха до дамите, които стояха в първата редица. Някои се засмяха, но една изпищя и се обърна с такава бързина, че копринените ѝ поли се развяха.

Лизет!

Без да се поколебае нито миг, Сейд разблъска стоящите около него гости, които се опитваха да се спасят от бонбонената градушка, и стигна до нея. Хвана я за рамото и се опита да погледне в лицето ѝ, което бе скрила в ръцете си.

— Какво има? Ранена ли сте?

— Окото ми! — Думите прозвучаха задавено. — Нещо ме улучи в окото. Като че ли беше парче тухла.

Сейд се наведе и наистина откри парченце тухла между разноцветните бонбони, нападали по плочите на балкона. После бързо се изправи, стисна китките ѝ и свали ръцете от лицето ѝ. Дясното око на Лизет беше зачервено и сълзеше така силно, че не можеше да го държи отворено. От малка резка точно под веждата се процеждаше кръв.

— Виждате ли ме?

— Да, но лицето ви е размазано.

Сейд изруга тихо и се обърна към гостите.

— Някои познава ли ездача?

Никой не му обърна внимание. Господата бързаха да отведат дамите в салона. Малкото, които бяха останали, поклатиха глави или вдигнаха рамене. Сейд се обърна към Никола, който бе застанал до него.

— Моля те, погрижи се за нея. Аз ще ида да видя кой беше онзи йоанит.

— Мадмоазел Вилие ще се погрижи. Аз ще те придружа.

Без да отговори, Сейд влезе вътре и прекоси салона с големи крачки. Спусна се по стълбата, мина през входа за карети и изскочи на улицата. Огледа се и веднага забеляза ездача е костюм на глиган. Не бе стигнал далеч, защото шествието бе задържано наблизко. Щом забеляза блестящия на гърба му кръст, Сейд се втурна да го догони, като безогледно разблъскваше навалищата. Никола го следваше по петите и ботушите му чаткаха по паважа. Подире им се носеха проклетия, но те не им обръщаха внимание.

Очевидно ездачът чу крясъците, защото се обърна и видя, че го преследват. Пришпори коня си и се втурна в една странична уличка. Мъжът, който се изпречи на пътя му, бе съборен, следващият се опита да отскочи настрана и падна на колене. Ездачът се отдалечи в луд галоп. Тропотът на конските копита бързо заглъхна между къщите. Сейд влезе в уличката, но бързо разбра, че беше безсмислено. Спря, размаха вбесено ръце и избълва всички грозни проклетия, които беше научил на затворническия кораб към Австралия.

Когато се задъха и почти изчерпа запаса си от псувни, Никола, който стоеше до него, запита спокойно:

— Смяташ ли, че е било нарочно?

— Да, смятам.

— Мисля, че е ясно, кой би могъл да бъде, но не разбирам защо го направи.

— Вероятно от чиста злоба.

— Прав си — кимна Никола — Ако е така, не бих опитал нито едно от тези дражета и бих посъветвал Лизет също да не го прави.

За миг сърцето на Сейд спра. После се обърна бавно и погледна втренчено своя приятел и колега.

— Ще намерим глигана. Утре.

— А после?

— После ще съжалява, че си е избрал този костюм.

— Изборът е твърде очебиен. Ами ако под него е бил скрит самият Моасан?

— Не вярвам да е бил той — отговори Сейд. — Ездачът беше по-едър и по-подвижен.

— И по-млад?

Сейд кимна.

— Значи имаме повече от един противник.

Сейд погледна в бдителните тъмни очи на приятеля си.

— Имаш предвид, че може да е било капан?

— Възможно е.

— Мислиш твърде сложно, Паскуале.

Никола вдигна рамене.

— Боя се, че съм под силното влияние на Макиавели. То ми е в кръвта. Но хората не са винаги несложни, приятелю. Ти също.

Сейд се изсмя изненадано.

— Мислиш ли?

— Знам.

— Тогава да се надяваме, че съм равностоеен на противника си.

Върнаха се на соарето, където вече поднасяха вечеря. Това беше в съответствие с плана, но в същото време и добре дошло за отклоняване на вниманието. Вечерята не беше официална. Гостите си избираха сами от богато наредената маса. Имаше вестфалска шунка, сварена в шампанско, дива пуйка, печен дивеч, телешки котлети „а ла винегрет“, макарони, костен бульон, салата от омари, супа от раци, печен джолан, стриди, сервирани в черупките, скариди, сладководни раци, лионска наденица, сирене грюйер и всевъзможни десерти и апетитни хапки. В средата на масата се издигаше огромна торта. Очевидно бе замислена като комплимент към родината на Рио, защото изобразяваше двореца Алхамбра. Гостите пълнеха чиниите си и ги отнасяха на малки маси, застлани с бели покривки и украсени с клонки бръшлян.

Когато Сейд влезе, Лизет тъкмо се появи на вратата от другата страна. Притискаше към окото си влажна кърпа, носеше наметката си

на ръка и щом го видя, помоли веднага да я отведе вкъщи, понеже имала главоболие и болки в окото.

— Не сте ли гладни? — Сейд се обърна въпросително към Агата. — Мадмоазел Селин ще се притесни, ако не хапнете поне мъничко, преди да си тръгнете.

Лизет поклати глава.

— Мосю да Силва не позволи на никого да яде от дражетата, а заповяда да ги сметат и да ги изгорят в кухненската печка. Това беше достатъчно да ми развали апетита.

— И на мен — подкрепи я Агата и се потърси.

Значи Рио бе прозрял опасността. Браво на него.

— Добре, тръгваме. — Сейд се огледа за Рио или Селин, но не откри нито един от двамата.

— Аз ще се сбогувам от ваше име — прозвуча от сянката спокойният глас на Никола.

— Ще ви бъдем много благодарни.

Сейд взе наметката на Лизет и точно когато я сложи на раменете ѝ, мъжете, които стояха в един ъгъл наблизо, избухнаха в луд смях. Той се обърна рязко и успя да види как един посочи с глава Лизет и презрително изду устни.

— Отровни дражета? Каква глупост! Знаете ли, Йожен Моасан ми беше приятел и винаги казваше, че жена му е слаба и в леглото, и в главата.

С мъка потиснатият гняв на Сейд пламна отново, но гласът му прозвуча напълно спокойно.

— Извинете ме за малко, мадам. Веднага ще се върна.

— Мосю О'Нийл, моля ви! — Лизет стисна ръката му.

Той не ѝ отговори. Внимателно се освободи и се запъти към тримата мъже. Щом чуха стъпките му, те се обърнаха и онзи, който говореше, пребледня. Сейд изобщо не се трогна. Познаваше джентълмена от фехтовалните салони на пасажа и знаеше, че е един от скандално известните градски донжуани. Развален тип, който всеки ден се хвалеше с успехите си в спалнята и с многобройните си дуели, и досаден всезнайко.

— Мосю Вине — изрече равнодушно той, направи обидно кратък поклон, извади визитната си картичка от джоба на жакета и я

подаде на мъжа, — моите секунданти ще дойдат да ви вземат утре на разсъмване.

Вине не отговори. Само го гледаше с опулени очи. За да запази приличието, Сейд почака малко, после кимна на другите двама мъже и се отдалечи. Щом излязоха от залата, Лизет се обърна към него и попита с треперещ глас:

— Защо искате да се дуелирате с онзи човек за няколко бонбончета?

— Ако желае, той може да ми се извини официално.

— Да, и целият град да го нарича страхливец. О, мосю...

— Нямаше друг начин. Нали чухте какво каза. Няма да допусна да повтори глупостите си на друго място. Нищо чудно да го прави по нареждане на Моасан.

— Това ли е представата ви за закрила? Трябва ли хората да говорят, че викате на дуел всеки мъж, който говори лошо за мен?

Сейд я изгледа остро.

— Вие не искате ли?

— Не, в никакъв случай! Искан само да спрете един лош човек свекър ми. Никога не съм искала да рискувате живота си за ген.

— Не се притеснявайте. Вие не сте отговорна за глупостта и лошите маниери на Вине. Той отдавна заслужава да получи добър урок.

— Не става въпрос за това.

— А за какво тогава? — попита още по-остро той. — Може би трябваше да го оставя да ви обижда пред когото си иска? Не ви ли притеснява, че ви обявяват за луда и не знам си още каква? Наистина ли мислехте, че бягството ви от къщата на Моасан няма да има последствия? Градът говори и идиоти като Вине с удоволствие разпространяват слухове, когато си мислят, че ще се измъкнат безнаказани. Не виждам друг начин да ги накарам да замълчат.

— Ако ви убият... — започна Лизет и забави крачка.

Сейд спря така внезапно, че наметката се удари в краката му.

— Да?

— Нищо.

Тя извърна очи от него и размени кратък поглед с мълчаливата си спътница. От далечината се надигна весел смях, някой запя с приятен тенор ария от „Манон Леско“.

— Няма да ме убият — увери я той и гласът му прозвуча много по-любезно. — Вине не е достоен противник за един maitre d'armes.

— Нали няма да го убиете?

Значи тя се тревожеше за живота на всеки човек, а не само за неговия? Трябваше да се сети веднага.

— Няма да се наложи. Ако не прояви инат, ще е напълно достатъчно да се пролее кръв.

— Да — пошепна тя, обърна се рязко и забърза напред.

Сейд отведе двете дами до портичката на градската къща, където ги предаде на грижите на иконома. Заглушен от радостния лай на кучето, той им пожела учтиво лека нощ и бързо излезе на улицата.

Точно когато стъпи на тротоара, камбаните на катедралата Сен Луи зазвъняха. Карнавалът свърши. Започнаха постите. Сейд остана на мястото си, дълбоко замислен.

Размишляваше от какво трябва да се откаже през предстоящия период на покаяние.

От дражета. И от жени със сиви очи.

Само час след като Лизет ѝ изпрати вест, шивачката мадам Фортен се появи в градската къща и заяви, че с радост ще услужи на позната на милата мадмоазел Вилие, която поръчала при нея възхитителните си сватбени тоалети. Дамата постъпила много мило, като я препоръчала на познатите си. Малкото ѝ шивашко ателие, където работели три шивачки — истински майсторки в занаята, било изцяло на разположение на мадам Моасан и всички заедно щели да се погрижат да снабдят новата клиентка с най-прекрасните тоалети, които били възможни при дадените обстоятелства.

О, мадам желае тази вечер да отиде на театър? Какъв късмет! Точно сега в ателието я очаква подходящата рокля за посещение на театър. В началото на сезона я поръчала дама от Париж, чийто баща починал малко преди Коледа. Тогава дамата още не знаела, че е бременна и няма да може да използва роклята през сезона. Затова я оставила в ателието и помолила мадам Фортен да я продаде, тъй като не се знаело дали по-късно ще и стане. Дамата се омъжила миналия сезон и имала почти същите мерки като мадам Моасан. Ако мадам желае, тя веднага ще изпрати да я донесат.

Лизет се зарадва на предложението, а когато роклята пристигна, остана възхитена. Роклята беше от черна коприна, последен писък на модата, с широка пола, която, за разлика от властващата мода не беше разделена отпред. Раменете и подгъвът бяха украсени с широки избродирани ширити. Украсата за глава представляваше дълго черно перо от рибар, затъкнато във филигранна сребърна диадема, и беше фантастично допълнение на тоалета. Лизет предпочиташе да си ушие рокля от черното копринено кадифе, което бе купила, но знаеше, че никой няма да ѝ я направи за един ден. Така поне нямаше да облече отново роклята, която бе носила на соарето у семейство Вилие. Затова прие с удоволствие любезната, макар и неочаквана покана на Морел Ерио да ѝ прави компания в ложата ѝ в театър д'Орлеанс.

Щяха да гледат програмата на семейство Равел, което гостуваше в Ню Орлиънс от една седмица. Първата част от програмата с мото „Вечер на изненадите“ беше балетна пантомима. Артистите я изпълниха на гредата, поставена на почти четири метра над сцената — все едно че играеха на въже. След това представиха известни скулптури като „живи картини“. Във втората част бяха включени балет и драма със заглавието „Мадам Сидонс или Една английска актриса“, която вероятно почиваше върху историята на прославената театрална актриса, починала преди около десет години. Програмата изглеждаше добре подредена и вероятно щеше да забавлява публиката, без да я отклонява твърде много от същинската цел на посещението в театъра — да те видят и да видиш.

Представлението започна според очакванията. Габриел Равел, главата на семейната трупа, имаше здраво тяло, мускулите му изпъкваха под тесния костюм и изпълняваше номерата си превъзходно. Въпреки това повечето оперни бинокли бяха насочени към местата пред оркестъра и към ложите. Партерът, където местата бяха евтини, не беше обект на интерес, освен от малкото млади господа, които бяха останали по местата си. Повечето младежи обикаляха театъра като скитащи котараци, търсеха познати или се тълпяха пред вратите на ложите, където седяха красавиците на сезона. Онези, които седяха на първата редица и посещаваха дамите в паузите, бяха обект на всеобща завист. Естествено, мамичките на пораслите за женене дъщери внимаваха много колко младежи минават през ложата им — тази бройка беше определяща за популярността на момичето през сезона.

Лизет би предпочела да седи в една от ложите, които бяха защитени от чужди погледи с решетка — тези ложи бяха предвидени за тъгуващи вдовици, за дами, на които предстоеше да родят, или за жени, дошли на театър в компанията на чужд мъж, не на съпруга си. Добре скрита там, можеше да оглежда свободно целия театър, без никой да я види. Не е лошо да наема такава ложа за мен и Агата, каза си Лизет, но беше съмнително дали толкова късно през сезона все още имаше свободни ложи. Въпреки това се постара да седне колкото се може по-назад в ложата на Ерио.

— Слабо посещение — отбеляза Агата, седнала на ръба на креслото си. Беше облякла скромна рокля от лавандуловосин сатен със светла дантелена якичка и носеше светло боне. Седефеният оперен

бинокъл беше постоянно на очите ѝ. — Май все пак са останали семейства, които съблюдават ограниченията на постите.

— По-вероятно се възстановяват от безумията на миналата нощ. Това не би ме изненадало — усмихна се Лизет.

— Ако не си очаквала да видиш важен за теб човек, защо непременно държеше да дойдем, мила моя?

— Защото най-сетне съм свободна да избирам сама кога ще ходя на театър и кога не — отговори Лизет с крива усмивка. — Йожен не се интересуваше от театъра и упорито отказваше да „пръска парите си“, както се изразяваше, за такова глупаво развлечение.

Агата я погледна съчувствено, но предпочете да не коментира думите ѝ.

— Знаеш ли, мисля, че трябваше да уведоим мосю О'Нийл за идването си.

— Защо да го правя, след като той непременно щеше да възрази?

— Нима мислиш, че щеше да ти забрани?

— Той няма право да ми предписва какво да правя и го знае. Освен това, ако е толкова добър, колкото се представя, сигурно ще знае къде сме.

— Ти разчитах много на чувството му за дълг, нали?

— Ще видим — отбеляза Лизет сухо.

Когато след пантомимата в ложата на Морел дойдоха само няколко приятели, Лизет повярва, че доверието ѝ в Сейд е било разочаровано. А когато завесата падна след последната жива картина и Сейд все още не се бе появил, вече беше убедена в това. Дали беше зает другаде? Или му беше омръзнало да се занимава с нея? И двете бяха възможни.

Вечерта ставаше все по-скупна. Следващата част от програмата — „Балетни танци“ — изобщо не я заинтересува и даже ѝ се допря да се откаже от финала. Ако Агата не се забавляваше толкова добре, щеше да предложи да си отидат вкъщи. Домът им беше съвсем наблизо. Бяха дошли пеша заедно с Морел, водени от слуга с фенер и дебела тояга. Спокойно можеха да се приберат по същия начин.

Когато най-сетне запалиха газовите лампи, Морел Ерио се обърна към Лизет и Агата:

— Слава богу, че свърши! Обикновено идвам едва след пантомимата и щях да го направя и тази вечер, но си помислих, че вие

може би я харесвате.

— Много мило, че се съобразихте с нас — побърза да отговори Лизет. — Ние с Агата се задоволяваме с малко.

Агата се приведе напред.

— Много мило от ваша страна, че поканихте и мен, мадам, наистина сте много добра.

Морел махна с ръка, но преди да е успяла да каже нещо, някой почука на вратата зад завесата зад гърба ѝ.

— Моля за извинение, дами. Ще позволите ли да ви правим компания?

Лизет се обърна и видя на входа на ложата Дени Вилие. По знак на Морел младежът влезе, придружен от приятелите си Иполит Дюколе, Арман Лолен и Франсис Дорел, с които Лизет се бе запознала на соарето у сестра му. Внесоха допълнителни столове, господата се настаниха удобно и се разприказваха възбудено за представлението и артистите, по-точно за артистките, които бяха привлекли цялото им внимание.

— Очаквах, че тук никой няма да ни открие — каза Лизет по време на една пауза. — Как ни намерихте?

— Селин ми съобщи къде сте — обясни Денис. — Тя знае от Ремо, а той е научил от Паскуале. Той пък със сигурност го е чул от мосю О'Нийл. Надявам се, че не ви притесняваме.

— Разбира се, че не — отговори Лизет и размени бърз поглед с Агата, зарадвана, че е преценила правилно Сейд. — Радваме се на компанията ви.

— А ние сме безкрайно щастливи, че попаднахме на такива прелестни дами. — Дени се усмихна сияещо на Морел и отново посвети вниманието си на Лизет. — Позволете да отбележа, че вече се страхувам от мига, когато ще свалите траура си, защото тогава всички ще забележат сияйната ви красота и аз ще остана само един от безбройните ви обожатели.

Прекрасен комплимент, въпреки очевидното преувеличение. Този млад мъж, едва навършил двадесет години, един ден щеше да стане опасен прелъстител. Вълнистата коса, сериозните очи и енергичната брадичка бяха многообещаващи и Лизет беше убедена, че доста млади момичета са си загубили ума по него.

— Сега обаче трябва да ни направите място, драги мой — прозвуча дълбок глас откъм вратата и в ложата влезе още един господин. — Аз съм тук и вода подкрепление.

— Мосю Паскуале, най-последно! Вече се питах къде сте се скрили. Но сега ще си осигуря вечната привързаност на дамите, като отида да им донеса нещо освежително. Погрижете се тримата негодници Франсис, Иполит и Арман да не ми вземат мястото, докато ме няма.

Братът на Селин едва бе станал, когато между приятелите на Дени се разрази истинска битка кой да заеме стола му Никола уреди спора, като придърпа стола и се настани до Лизет. Щом седна, двамата мъже заеха мястото му на входа. Единият беше мулат с ръждивочервена наметка и риза с жабо, украсено с камей, а вторият имаше стройна фигура и добродушно лице. Лизет позна в него Жилбер Розьер, учител по фехтовка, когото всички наричаха приятелски Тити.

Сейд О'Нийл не беше между тях. Въпреки това Лизет стигна до заключението, че си е струвало да отдели толкова време за вечерния си тоалет. Да те посетят двама от най-известните учители по фехтовка в града и още трима млади мъже — в това имаше нещо опияняващо. Арман, Франсис и Иполит очевидно смятаха, че тя им е оказала голяма чест, като ги е приела в ложата си. Освен това с появата на новите гости младежите веднага прекратиха лудориите си и застанаха на почтително разстояние. Това обстоятелство не продължи дълго — само докато Тити и мулатът се сбогуваха любезно и се запътиха към следващата ложа, за да изкажат почитанията си на дамите. Така ложата на Морел вече не беше препълнена.

— Ще позволите ли да попитам, Ла Рок, искам да кажа, мосю Паскуале — започна учтиво Иполит Дюколе, — какво ново има около турнира на учителите по фехтовка? Чуваме най-странни неща. Някои твърдят, че по време на подготовката имало повече сблъсъци, отколкото ще има по-късно на турнира. Вярно ли е, че вчера Бернар обидил Лула и днес на разсъмване получил дупка в сърцето?

— Мисля, че да — отговори Никола и съсредоточи вниманието си да почиства прашинките от сюртука си. — Все пак Бернар оцеля. Едва-едва.

Арман Лолен се наведе към него с блеснали очи.

— А пък между Дофин и капитан Тимкор станал словесен сблъсък...

— Уреди се без проливане на кръв.

— За което трябва да благодарим на бога — намеси се невъздържано Агата.

— Да, защото иначе Дофин щеше да убие капитана. А какво стана с онзи спор между мосю О'Нийл и Вине? Доколкото знам, няма да се уреди на турнира, но...

— Да не говорим за това, мило дете. — Гласът на Паскуале прозвуча със стоманена решителност. — Дамите ще се развълнуват и ще ни прогонят от това мирно пристанище.

— Да, естествено... — заекна Арман, изчерви се като рак и в усърдието си да поправи сторената грешка заплете език. — Извинете ме, дами. Питам се къде се забави Дени...

— Не е нужно да ми се извинявате, мосю Долен — прекъсна го Лизет. — Случката ме интересува, даже много. Кажете, мосю Паскуале, кога точно ще се състои срещата между господата О'Нийл и Вине?

— Всичко, което знам, е, че ще се проведе утре рано сутринта — отговори сухо италианецът.

Значи за това не бяха чули нищо за изхода от дуела! Новината не повдигна настроението й.

— Всички ще бъдат там — обади се Арман със святкащи очи.

— Не всеки ден се случва един майстор на фехтовката да се изправи срещу двама противници.

— Шшт! — изсъска Иполит и смушка приятеля си в ребрата.

— Какво казахте току-що? — попита Лизет любезно, но енергично, и прикова поглед в лицето на младия мъж.

— Простете, мадам. — Под стоманения поглед на Ла Рок Арман почувства как по челото му изби пот. — Обърках се.

— Не ви вярвам. — Лизет се обърна направо към италианеца: — Значи ли това, че мосю О'Нийл има повече от една уговорка под дъбовете?

Никола въздъхна.

— Сега вече със сигурност ще ме убие. Щом свърши с двамата си противници, моят скъп ирландски приятел ще ме пониже с шпагата си. Но няма как, ще ви кажа. Да, утре Сейд ще се срещне с двама противници. Първо с Вине, а после с някой си Филип Квентел, *maitre d'armes*, чието самочувствие е по-голямо от умението да борава с

оръжието. Отличителният му белег е, че участваше в парада с йоанитски кръст.

— Да не би този Квентел да обича много дражета?

— Да, но мисля, че междувременно ги е разлюбил — или поне скоро ще го стори.

Две предизвикателства, две срещи на полето на честта. На разсъмване Сейд щеше да извади оръжие срещу двама мъже и тя не можеше да му попречи. Квентел беше негов колега, което означаваше, че вторият дуел ще е много по-опасен от първия. Сейд щеше да се бие, макар и уморен от двубоя с Вине. Лизет потрепери. Побиха я студени тръпки.

В последвалото кратко мълчание Морел се покашля дискретно.

— А какво прави мосю О'Нийл тази вечер?

— Надявам се, че спи — отговори сухо Паскуале. — Но не ми се вярва.

— Днес неговата *sale d'armes* беше отворена, нали?

Италианецът кимна.

— Права сте. А миналата нощ спа малко.

Иска да каже, че Сейд е охранявал къщата ми през нощта, помисли си Лизет. След това цял ден е давал уроци в студиото си. Значи нямаше да бъде в най-добрата си форма и виновна за това беше само тя. Тя беше виновна и че той ще се изправи срещу двама противници в един ден.

В този момент Дени се върна, придружен от слуга с табла, и всеки получи по чаша лимонада. Към компанията се присъедини и Невил Дюшен, братовчедът на конт Пикар. С мрачното си великолепие този французин засенчва всички, помисли си развеселено Лизет, докато оглеждаше изискания черен сюртук и жилетката от сребърен брокат.

— О, мадам Моасан! — извика младият мъж и я дари с пламенен поглед от изразителните си тъмни очи. — Не намирате ли, че тоалетите ни си подхождат много добре?

— Прав сте — отвърна кратко тя, разгневена от двусмислието на думите му. — Но само тоалетите. И не по същата причина.

— О, не, ако намекувате за загуба на скъп човек. В Европа черното в момента е задължителен цвят за вечерното облекло. Всички го носят, почти като униформа. Естествено, това важи само за мъжете.

Много практично за градовете, където пушеците и пепелта бързо унищожават изискания тоалет.

— Абсолютно сте прав — кимна любезно мадам Ерио. — И аз пострадах от това, когато бях в Париж. Кажете, мосю, ще останете ли още дълго при нас? Всички в града си задават този въпрос и никой не знае отговора.

— Все още нямам планове, мадам. Може би ще рискувам и ще се впусна срещу течението на Мисисипи, а после ще продължа по суша към Ню Йорк.

Той се впусна да разказва надълго и нашироко за пътуванията си, изпъстрени с невероятни приключения, и Лизет отново се убеди, че този млад мъж се интересува преди всичко и само от себе си. Това беше любимата му тема за разговор.

Тя не беше единствената, която мислеше по този начин. Видя как Дени и приятелят му Иполит се размениха многозначителни погледи и изкривиха лица.

Дюшен тъкмо описваше как някъде в Европа разбойници нападнали каретата му, когато Агата незабелязано побутна Лизет. Младата жена се обърна към нея с въпросително вдигнати вежди, но Агата безмълвно ѝ подаде оперния бинокъл и посочи ложата точно срещу тяхната.

Лизет огледа внимателно посетителите и много бързо откри човека, привлякъл вниманието на Агата.

Анри Моасан.

Свекър ѝ стоеше до парапета на ложата и гледаше право към нея. Лицето му беше като маска на гнева. Без съмнение бе направил кратко посещение на мадам и мосю Плоке, собствениците на ложата, и бе видял снаха си. Неочакваната среща го бе вбесила дотолкова, че бе забравил правилата на учтивостта.

Първият импулс на Лизет беше да скочи и да побегне, но гордостта я задържа. Нямаше да избяга от този човек, нямаше да му покаже колко я изнервя присъствието му. Отпусна оперния бинокъл и на свой ред втренчи поглед в лицето му с хладно самообладание — или поне се опита да изглежда спокойна. За да си вдъхне кураж, се запита дали свекър ѝ познава учител по фехтовка на име Квентел.

В този момент усети допира на топла ръка върху голото си рамо и чу тихия глас на Сейд, който бе застанал зад нея като щит.

— Спокойно, само спокойно. Той иска да ви сплаши, но няма да успее, ако вие не го позволите.

— Да — пошепна задавено тя. Сейд бе влязъл в ложата само преди минути с поредната тълпа млади хора. С бърз поглед през рамо тя откри още един или двама учители по фехтовка, които бе видяла на соарето у семейство Вилие. Един от тях, известен като Едуард Сарне, ѝ направи силно впечатление с напрегнатата си стойка. Непосредствено зад него стоеше Гюстав Бекет, с когото се познаваше отпреди женитбата си — тогава майка му беше настоявала той да я ухажва. В бъркотията, докато Морел поздравяваше новодошлите, никой не забеляза тревогата ѝ и окуражителния жест на Сейд.

— Значи не вярвате, че мосю Моасан ще дойде в нашата лежа? — попита тя и вдигна за миг глава, без да посмее да го погледне в очите.

— Съмнявам се. Ако го направи, никой няма да му предложи място. Тази вечер ложата на Морел е най-интересното място за срещи.

— Тя постъпи много любезно, като ни покани. — Лизет, която предполагаше, че това е станало по негова молба, искаше да открие дали е права, но не постигна успех.

— Дамата е винаги любезна и мила — отговори небрежно той. — Или по-точно, когато иска.

Морел, облечена в разкошна рокля от тафта и накичена с пера от райска птица, се обърна рязко към тях, сякаш бе усетила, че говореха за нея.

— Какво каза току-що, мон ами?

— Че тази вечер си особено красива, ма шер — отговори без колебание Сейд, — и че с право си в центъра на вниманието.

— Не вярвам нито дума от тази тирада, стари негоднико, но въпреки това приемам комплимента. — Тя почука по стола до себе си. — Ела и ми разкажи какви ги вършиш през последните дни. В последно време почти не те виждам.

Сейд веднага изпълни желанието ѝ и Лизет можеше само да предполага, че е свикнал да изпълнява исканията на дамата. Нямахше право да се оплаква, но когато той се отдръпна, усети студ и празнота в гърба си, където бе стоял до преди секунди.

— Най-сетне мога да поговоря с вас, мадам — прошепна съзаклятнически Дени Вилие, който моментално зае мястото на Сейд.

— Вече бях близо до отчаянието.

— Ето, сега имате удобен случай. — Лизет се усмихна сияещо.
— Надявам се, че сестра ви си е отпочинала от изморителните задължения на домакиня.

— О, тя се чувства много добре и постоянно си намира нови занимания — отвърна той с братско равнодушие. — Но аз искам да ви разкажа нещо, преди някой да ни е прекъснал. Вие ме вдъхновихте.

— Аз? Но как така?

— О, да, вдъхновихте ме. Помните ли, че снощи разговаряхме за поезия? Онова, което казахте, ме окуражи и щом гостите си отидоха, седнах и написах стихотворение. Много бих искал... искам да кажа, ще позволите ли някой ден да дойда у вас и да ви го прочета? Мнението ви е особено важно за мен.

— Но аз със сигурност не съм експерт в това отношение.

— Вие сте чели много и сте цивилизована дама, освен това имате превъзходен вкус и високи идеали.

— О, не, лъжете се.

— Всеки, който умее да прониква в същността на нещата, го вижда — възрази той със сериозно лице. — Затова именно вие сте подходяща да оцените стилистичните качества на моите жалки опити.

— Много мило от ваша страна, мою, но...

— Добрият ми приятел Франсис също пише поезия. Твърде малко хора го знаят и още по-малко го вярват, защото всички го смятат за безделник. Някой път трябва да чуете как говори за своите идоли: мою Байрон, Кийтс и английския романист Скот.

— Доколкото знам, Скот е шотландец — поправи го тактично тя.

— Какво? О, да, естествено. Виждате ли, вие познавате литературата по-добре от мен. Моля, позволете ни да ви посетим.

— Е, добре, щом толкова искате... Наистина ще ми е интересно да чуя какво сте написали.

Дени се обърна и извика зарадвано към приятеля си:

— Чу ли, Франсис? Поканени сме! Дължиш ми бутилка шампанско!

— Ще я имаш, глупако — отговори Франсис Дорел и се огледа със силно зачервено лице. — Трябва ли всички да научат за облога ни?

— Какво чух? — засмя се Дюшен. — Да не би да съм пропуснал някое приключение? За какво става дума?

— Четене на млади поети в салона на мадам Моасан — отговори Франсис и почервения още повече, а в големите му тъмни очи се появи влажен блясък. — Вилие твърдеше, че мадам Моасан е много мила и ще се съгласи, докато аз бях сигурен, че ще откаже, защото е в траур и защото ние не я интересуваме.

— Значи сключихте облог на бутилка шампанско? — Дюшен се обърна към Лизет. — Аз не съм се обзаложил, но идеята е фантастична. Моля ви, уважаема госпожо, позволете да се включа в салона ви.

— Аз също! — извика въодушевено Арман Долен.

— И аз — изрече бавно и важно Бекет и наложи на лицето си сериозна физиономия.

— Всички, които желаят да слушат поезия, са поканени — засмя се Лизет.

— Значи и аз — отговори също със смях Дюшен. — Ще имам чувството, че никога не съм напускал Париж. Какво удоволствие да вляза отново в литературен салон, където да съм между съмишленици и за разнообразие да поговоря за нещо друго, освен за политика или кой кон е спечелил неделното надбягване. Или пък кой е бил набучен на шпагата на най-известния в момента дуелант. С нетърпение очаквам първата сбирка.

— Литературен салон — повтори замислено Лизет. Идеята звучеше много привлекателно. — Чувала съм за тях. Доколкото знам, гостите се събират една вечер в седмината в дома на дамата.

— Можете да въведете нова мода, мадам. Това харесва ли ви?

Разбира се, че ѝ харесваше, но не беше сигурна, че Сейд споделя това мнение. Хвърли бърз поглед към него и забеляза, че се е намръщил.

— Може би, ще видим — отговори ведро тя. — Какво ще кажете да се срещнем вдругиден, в петък вечерта?

Предложението бе посрещнато с въодушевени викове и Лизет изпита радостна възбуда, сякаш тя беше тази, която бе спечелила шампанското. Почти ѝ се искаше да е предложила утрешната вечер, но знаеше, че трябва да се подготви. Нужни бяха освежителни напитки и модистката трябваше да ѝ намери още една вечерна рокля. Доста работа за два дни.

Беше толкова заета с новите си планове, че забрави мосю Моасан. Когато хвърли поглед към отсрещната лежа, него вече го нямаше.

Дали да помоли Сейд да я придружи до вкъщи? Морел се оплака от главоболие и първо изпратиха нея. Сейд влезе вътре, но се върна бързо при Агата и Лизет, които чакаха пред вратата. Тримата завиха мълчаливо по уличката, която водеше към Рю Роял.

Морел бе поръчала на един от слугите си да ги придружи с фенер и Лизет предпочете да не подхваща разговор с придружителя си. От време на време поглеждаше Сейд и се учудваше на напрежението, което излъчваше фигурата му. Постоянно хвърляше бдителни погледи наляво и надясно, или ускоряваше ход, загледан право пред себе си, и помиташе с бастуна си боклуци и остатъци от растения, нападали по тротоара. Не обръщаше внимание на тихите забележки, които си разменяха Лизет и Агата, и отговаряше само когато се обръщаха директно към него.

Лизет бе взела ключ за портичката, за да не се налага Феликс да ги чака. В същия момент, когато вратичката се отвори със скърцане, Фигаро залая някъде в къщата.

— Ще побързам да ви кажа лека нощ, мосю О'Нийл — сбогува се Агата. — Трябва да се погрижа за бедния Фигаро, преди да е издраскал цялата врата. Сигурна съм, че милата Лизет ще ви благодари от името и на двете ни.

Сейд промърмори някакъв учтив отговор и леко се поклони за довиждане. Когато Агата влезе в къщата, Лизет му подаде ръка в копринена ръкавица.

— Благодаря ви сърдечно, че ни придружихте до вкъщи, и искам да кажа, че...

— Един момент, моля — прекъсна я той с раздразнен тон. — Има нещо, за което трябва да говорим.

Може би беше добре, че я бе прекъснал, защото тя смяташе да заговори за двата дуела, които му предстояха на разсъмване. Вместо това каза само:

— Вече е много късно.

— Онова, което имам да кажа, няма да трае дълго.

Какво да възрази? Освен това може би ставаше дума за присъствието на свекър й в театъра. Въпреки това не беше съвсем

сигурна, че иска да чуе какво ще ѝ каже. Струваше ѝ се неподходящо да обсъждат лични дела в такъв момент. Намираха се на улицата, където всеки можеше да ги види. Но беше невъзможно да го покани в къщата.

Спомни си последния път, когато той бе вътре, затворен с нея в спалнята ѝ. Заля я горещина, гърдите ѝ натежаха, устните ѝ запулсираха. Дали отново щеше да ѝ даде урок? Вдигна глава към него, огледа широките рамене, благородната глава и пълната долна устна, после отвърна поглед.

Той също я наблюдаваше и напрежението помежду им нарастваше с всяка секунда. След минута Сейд се обърна и стисна един от железните върхове на отворена портичка. Стисна зъби и заговори през рамо:

— Вашият литературен салон... няма да стане.

Трябваше да се сети, че ще ѝ се кара.

— Какво казахте?

— Идеята ви е твърде екстравагантна. Хората ще говорят, и то доста нелюбезно. Може би дамите и господата от висшето общество четат тайно, но всеки се подиграва на книжните червеи. На Британските острови, откъдето идвам, е същото. Никой мъж не иска да се ожени за суфражетка, чиято глава е пълна с безумни идеи и знания от книгите. Това ще му причини твърде много неудобства.

— Неудобства? — повтори подигравателно Лизет. — Значи е неудобно да седиш на една маса с жена, която се интересува и от други неща, освен от готварски рецепти, кърмачета и най-новия скандал.

— Много добре знаете какво имам предвид.

— Знам, че ми е все едно какво не понасят мъжете, защото аз самата нямам нужда от мъж.

— Това не е всичко.

— Какво има още? Наистина ли смятате, че жена с малко мозък в главата си плаши мъжете? Или че един най-обикновен литературен салон ще даде храна на слуховете, че не съм наред с главата?

— Много правилно сте схванали.

— Е, не ме е грижа. Няма да седя вкъщи и да безделнича.

— Никой не очаква това от вас. Има достатъчно други неща — театър, опера, обичайните утринни визити, излети в парка Тиволи или разходки по брега на реката. Достатъчно възможности за разнообразие.

— Много благодаря. Няма ли да включите в списъка и дуелите? Исках само да кажа, че не разбирам как е възможно да се биете в един ден с двама мъже, сякаш това е най-естественото нещо на света, а мен ме смятат за луда само защото съм решила да си покана интелегентни гости.

— Някоя дама не би помислила да се появи на площадката за дуели. Не е прилично.

— Това ми е ясно — отвърна ядосано тя. — Исках само да кажа, че не постъпвате разумно.

— Аз съм напълно разумен. Вие просто не разбирате какво искам да ви кажа.

— Защото не мога да ви разбера.

— Кой ви каза за втория дуел? Не, нека отгатна. Ла Рок.

— Не го направи нарочно. — За нищо на света нямаше да забие клин между приятелите.

— Много е снизходителен, когато са замесени жени. За разлика от мен.

Това беше предупреждение, но Лизет не го разбра.

— Не бях решила дали да направя този салон постоянен, но вие ме убедихте, че идеята е страхотна. В тази връзка искам да подчертая, че никой от господата Паскуале, Вилие, Дюшен, Лолен и останалите не ме сметна за луда и не намери какво да възрази срещу поканата.

— Аз също не твърдя, че сте луда — отговори гневно Сейд.

— Напротив, точно това казахте. Много добре си спомням. Заявихте, че се отвращавате от суфражетките. Затова ще ви кажа нещо, мося: още утре ще претърся целия град за сини чорапи и вече няма да нося нищо друго. Ще отворя литературен салон и ще каня всеки, който ми е приятен, и ще си говорим за всичко, което ни хрумне. Точно това ще направя и каквото и да кажете, няма да ме отклоните от това намерение.

Около стиснатите му устни се образува бяла линия, ръбовете на ушите му почервеняха.

— Ще съжалявате, мадам. Когато новината за прекрасните ви малки сбирки се разпространи в града, вече ще бъде много късно, за да повлияем върху общественото мнение за вас.

— Щом е така, вече няма какво да губя и мога да се държа, както си искам.

Сейд вдигна вежди.

— Какво искате да кажете?

Лизет опря ръце на хълбоци и шалът се смъкна до лактите ѝ.

— Искам да кажа, че вече не е нужно да водя затворен живот. Щом странното ми поведение ще убеди вас и другите, че не искам съпруг, че няма да се омъжа повторно, че самата мисъл за това ме отвращава, тогава значи си струва да се държа предизвикателно. Като си помисля, май трябва да направя още нещо, за да шокирам хората и да ги смая. Нещо... нещо...

— Какво? — попита той, когато тя замълча.

— Нещо нечувано в този град!

Сейд стоеше с шпага в ръка и чакаше. Вине все още разкопчаваше маншетите, за да запретне ръкави. Иначе всичко беше готово. Линията беше изтеглена, лекарите вече бяха наредили инструментите си на кърпа върху тревата и чакаха да обслужат ранените, секундантите бяха готови и този на Вине държеше в ръка кърпа, с която щеше да даде сигнал за началото на дуела. Бяха се събрали доста хора, но на полето на честта цареше тишина. Почти не се сключваха облози, защото изходът от двубоя изглеждаше сигурен. Ако можеше да се вярва на Базил Крокер, Вине бил известен във фехтовалните салони на Пасаж дьо ла Бурсе с пълната липса на талант и на всичкото отгоре упорито отказвал да компенсира тази липса с усърдни упражнения.

Сейд провери още веднъж достатъчно стегнати ли са кърпите, с които беше увил китките си, и грижливо затъкна краищата. Кърпата на дясната ръка защитаваше чувствителните вени на китката, която въртеше оръжието, докато тази на лявата беше само за украса. Освен това кърпите скриваха белезите, оставени от ръждивите белезници, стягали китките му. Не че се срамуваше особено от тях, но и не виждаше причина да се хвали.

През главата му мина мисълта, че би трябвало да има угризения на съвестта заради еднозначното си превъзходство с шпагата, но не изпитваше нищо такова. Тук не ставаше въпрос за почитеност, а да даде пример, като накаже глупака, осмелил се да говори лошо за Лизет Моасан.

Очакваше го хубав ден. Слънцето изгря и изпрати лъчите си като светлинни копия през покрива от листа на дърветата. Утринният бриз донесе птичи песни и той различи между тях равномерната двутонна песен на кардинала. Тревата беше покрита с роса и вероятно бе хлъзгава. Сейд си обеща да внимава.

Дали Лизет е вече будна? Дали мисли за него и за онова, което го очаква в тази ранна утрин.

Най-сетне Вине се приготви. Сейд зае мястото си на линията, маркирана с вар по тревата. Вдигна шпагата си, както изискваха предписанията, наклони глава и кръстоса острие с противника.

Вине го наблюдаваше с присвити очи и Сейд си помисли, че вероятно иска да изглежда по-страшен. Това го развесели. Присвил очи, Вине не изглеждаше страшен, а по-скоро късоглед. Дано наистина не беше късоглед. Защото мъжете, които размахваха безогледно оръжието, често ставаха опасни. По-опасни от онези, които знаеха къде насочват ударите си.

Ето го и сигналът! Вместо да премине веднага в атака, Сейд направи няколко добре обмислени проби, за да прецени способностите на противника си. Вине контрираше смело, но несръчно и много скоро се задъха от напрежението. На челото му изби пот. Замириса на животното. В очите му се появи израз на подгонен дивеч, съвсем различен от подигравката, с която говореше за Лизет. Ако противникът му беше друг, Сейд щеше да удължи дуела, за да му остави малко гордост. Но срещу Вине не се чувстваше задължен да пази чуждата гордост. Искаше само да приключи колкото може по-бързо.

Той нападна отново с обичайната си бързина. Острието святкаше и фучеше, ударите се сипеха един след друг. Звънна стомана и в продължение на един изнервящ миг двете острия останаха сякаш залепени едно за друго. В следващия миг острието на Сейд се плъзна напред, разкъса тънкия лен на ризата и се заби в топлата плът. Изведнъж настъпи тишина.

Вине простена и изпусна оръжието. Притисна ръка към рамото си и всички видяха как между пръстите му потече кръв. Сейд отстъпи назад и изчака противниковият секундант и лекарят да прегледат ранения.

— Добра работа — рече Никола, първият му секундант в този дуел, и застана зад гърба му. — Но не беше достатъчно дълго, за да получиш най-добрата оценка.

— Не исках да удължавам безсилието му.

— Съмнявам се, че в момента Вине гледа на нещата с твоите очи.

— Да се благодари, че не забих острието в белия му дроб.

— Много си снизходителен.

— Обещах да не го убивам.

— Аха.

Очевидно Никола беше абсолютно наясно, че е обещал на Лизет.

— Я стига — намеси се Тити Розиер, вторият му секундант, с иронична усмивка. — Остава да започнеш да ни убеждаваш, че си искал живота му.

Защо и Лизет няма такова доверие в мен, запита се мрачно Сейд. Но тя го познаваше едва от няколко дни.

— Естествено, че не съм искал да го убия.

— Така си и мислех. Това би било нетипично за теб. — Тити погледна през рамо към другия края на дуелната площадка. — Всеки момент ще ни кажат дали другият дуелант е в състояние да продължи. Предполагам, че си получил удовлетворение. Да попитаме ли?

Сейд кимна кратко.

— Отлично. Никола, ела с мен. Ей сега ще се върнем.

Сейд проследи с поглед приятелите си, които минаха по смачканата трева, за да говорят с лекарите и секундантите. Естествено, лекарите веднага заявиха, че пациентът е тежко ранен и не е в състояние да продължи дуела. Сейд не се изненада. Точно такава беше намерението му.

Докато Розиер продължаваше да разговаря със секундантите, Никола се върна при Сейд.

— Чу ли какво казаха?

Сейд кимна кратко.

Никола посегна към шпагата и след кратко колебание Сейд я остави в ръцете му. Приятелят му извади от джоба си чиста кърпа, избърса кръвта от острието и започна да го лъска.

— Не виждам никъде Квентел — каза той, след като огледа площадката. — Май смелостта го е напуснала.

Сейд огледа внимателно присъстващите. Според правилата Квентел, следващият противник, и секундантите му трябваше вече да са заели местата си. Това беше еднозначно нарушение на правилата. Вярно, в Ню Орлиънс не държаха много на точността, но това не важеше за дуелите. Когато ставаше въпрос за мъжката чест, неточността се тълкуваше като съзнателна обида или страхливост. Той щеше да даде още няколко минута на Квентел, в случай че го е сполетяла някаква злополука, но след това щяха да го обявят за победен.

Дано бог даде да стане точно така.

Сейд се изненада от себе си. Наистина ли желаше противникът му да не се яви? Естествено, той не се страхуваше, макар че изходът от дуел между двама учители по фехтовка винаги беше съмнителен. Причината беше друга: никак не му се искаше днес да пролее още кръв.

Да не би да беше на път да загуби нервите си? Това се случваше понякога. Внезапно човек започваше да изпитва отвращение от идеала за личната чест и необходимостта да я защитава, рискувайки живота си. Отвращение от жестоката битка и смъртния страх в очите на противника, от съзнанието, че държи смъртта в ръката си. Неохотата да прочете обвинението и осъждането в очите на близките на убития.

Например в ангелските очи на Лизет Моасан.

Когато подобни съмнения обземаха майстор на фехтовката, чийто живот и смърт зависеха в еднаква степен от решителността и сръчността му, често се случваше нещастие. Нямаше по-голяма опасност.

— Вине е свършен — съобщи Розьер, когато се върна при тях.

— Свършен? — попита остро Сейд. — Но аз си мислех... Как е възможно? Улучих го в рамото.

— Успокой се, мон ами. Не е свършен завинаги, а само за днес.

Сейд изпита подавяващо облекчение.

Напразно чакаха Квентел. Присъстващите си шепнеха, че бил видян да се качва на парахода, който плавал по течението на реката. Най-сетне се появиха двамата му секунданти и заявиха, че не са могли да намерят никъде дуеланта. За да спазят правилата, и двамата предложиха да се бият вместо него, но Сейд категорично отказа.

Без да бърза, победителят се облече и се върна в града със секундантите си. След разкошна закуска двамата с Никола се запътиха към Плас д'Армс, където трябваше да се състоят учения на милицията под ръководството на един офицер. Предишния ден и двамата бяха постъпили в гражданската отбрана и искаха да разберат какво представлява полувоенната дисциплина. Продължителното маршируване и изпълнението на произнесени с рев заповеди беше добре дошло, макар и малко унижително средство срещу пристъпа на меланхолия, от който страдаше Сейд.

След два часа ги пуснаха да си вървят и им връчиха писмени указания за вида на униформите им. Едва когато зачетоха указанията,

Сейд и Никола разбраха, че са ги назначили за фелдфебели със собствена команда. Ако се колебаеха твърде дълго, възникваше опасност други прясно изпечени офицери да ги изпреварят и да изкупят целия запас от златни еполети и камгарното платно. Затова се запътиха незабавно към шивача, избран от командира. Вземането на мерки продължи цял час, след което най-сетне бяха свободни и решиха да си позволят по едно хубаво питие при Алварес.

— Тук съм! — извика Рио да Силва и им махна от масата в ъгъла, на която седеше с Тити Розиер. Бутна един стол отляво за Никола и придърпа още един за Сейд. — Искях да попитам как е Вине.

— Ще се оправя.

— Значи историята е завършила по най-добрия начин. А онзи нещастник Квентел се е спасил с бягство. Сигурно скоро ще обявят студиото му за продажба.

— О, не — засмя се Розиер. — Вече има нов собственик. Чух, че бил англичанин и бил доста способен. Името му е Блекфорд, Гевин Блекфорд.

— Вече съм чувал за този джентълмен. Пристигна миналата седмица с парахода от Ливърпул.

— Не си е губил времето — отбеляза небрежно Никола и махна на келнера.

— Изместил е неколцина други, които от няколко месеца чакат да се освободи студио. Но ако наистина е дяволски сръчен с шпагата, както казват, надали някой ще се опита да му оспори покупката.

— Не говориш сериозно — възрази Сейд с високо вдигнати вежди.

— Не, всъщност не. Казаха ми, че мадам Талан, на която принадлежи къщата, била очарована от вида и изисканите му маниери. — Розиер вдигна рамене. — Има лице на паднал ангел. Поне така се изрази скъпата ми съпруга, която случайно се запознала с него на един банкет.

— Тогава не би трябвало да го допускаме на турнира — предложи без особена загриженост Никола.

— Той и без това не иска да участва. Чух, че презирал подобни представления.

Сейд изкриви лице.

— Вероятно иска да покаже, че не му е нужно да си пълни портмонето...

— Говори се, че семейството му било старо и много влиятелно, но той отказал да носи името на баща си. Не е първороден син и бил принуден сам да се грижи за себе си. Ако не иска да вземе участие в състезанието, сигурно го прави заради принципите си.

— Принципите са страхотно нещо, когато можеш да си ги позволиш — засмя се Никола.

— Накратко — обобщи Рио, като се облегна назад и огледа приятелите си, — трябва да сте много внимателни, защото може да ви измести.

— А за себе си какво ще кажеш?

— О, по това време аз ще съм в Испания. Не вярвам, че пътищата ни ще се кръстосат някой ден.

Сейд го погледна със смръщено чело.

— Да се надяваме, че и ние ще имаме твоя късмет.

— Не е много вероятно — отвърна Рио и гласът му с лек испански акцент прозвуча още по-провлечено от обикновено. — Англичанинът се запознал с брата на бъдещата ми съпруга и Дени го поканил утре вечер в литературния салон на мадам Моасан.

Сейд промърмори някакво проклетие. Само това му липсваше: още един мъж в дома на Лизет, на всичкото отгоре англичанин. Все повече се разкъсваше между желанието литературният салон да се провали и опасението, че това наистина може да се случи. Не искаше да я види разочарована, но според него не беше възможно тя да запази мястото си в доброто общество, ако продължи да приема в къщата си всякакви суетни маймуни и дръзки англичани, да не говорим за учители по фехтовка. За съжаление не беше в състояние да направи почти нищо. Само да стои на стража пред вратата на дома ѝ и да гони всички, на които не им е мястото там.

Когато в петък вечерта се запъти към къщата на Лизет, Сейд се надяваше пламенно да заvari само малка групичка хора, скучни и неумеещи да разговарят. Вместо това още от тротоара чу шумни приказки и весел смях. Феликс го посрещна на вратата, взе шапката и бастуна му и го отведе до входа на препълнения салон. Имаше толкова много хора, че Сейд изобщо не успя да види домакинята, заобиколена от цяла тълпа млади мъже.

Това е още по-лошо от салона на Морел, където поне има равновесие между дами и господа, помисли си вбесено той. Морел умее да събира млади и стари, авантюристи и интелектуалци. Като забеляза, че освен Лизет, Морел, Селин Вилие и мадмоазел Агата всички присъстващи са мъже, буквално му настръхнаха косите. Ако можеше, щеше да изгони оттук всички наперени пауни, които нямаха работа при Лизет! Ако откажеха да си излязат доброволно, с какво удоволствие щеше да приложи насилие! Изненадан от бурната си реакция, той се намръщи. Да не би да ревнуваше? Не, невъзможно, все пак нямаше никакво право на подобни чувства. Ако прилагаше собствените си критерии, първо трябваше да изхвърли самия себе си.

Когато мъжете около Лизет се разделиха, най-сетне успя да види домакинята, седнала с мадмоазел Агата на малък диван от розов бродат, Фигаро се бе разположил на кадифена възглавница в краката ѝ. Лизет носеше рокля от скъпоценно черно кадифе и средновековен накит за глава, украсен със звездички от нефрит, розов кварц и цитрин. На челото ѝ висеше аметист с форма на капка. Изглеждаше екзотична и изкусителна и изобщо не приличаше на неутешима вдовица, нито на дама, подложена на гонения.

Фигаро се бе сгушил в краката ѝ, обути в леки домашни обувки, и не отделяше поглед от нея. И той не беше единственият. Дени Вилие бе приседнал на облегалката на дивана и следеше със замъглен поглед всяко движение на домакинята. Приятелите му Арман и Иполит също изглеждаха заплениени. Сейд разпозна един доста едър господин на име Райнхард, бивш адвокат, който наскоро бе станал съдия, а сега се усмихваше глупаво и говореше на Лизет с недопустима интимност. Отляво в най-удобното кресло се бе разположил Ла Рок, докато няколко от колегите му — Дорел, Сарне и даже досадният Бекет, който беше изцяло под влиянието на майка си, — бяха образували полукръг около дивана. Въпреки небрежните пози, в погледите им се четеше неприкрита похот. Сейд беше убеден в това, макар да призна собствената си пристрастност.

Стана му безкрайно неприятно. Дамата го бе обсебила изцяло. Какво да прави сега?

Лизет изобщо не го забеляза. Дори не хвърли поглед в неговата посока, не го посрещна с добре дошъл, не се осведоми какво е преживял на дуелната площадка. След известно време в сърцето му се

надигна подозрението, че тя нарочно го пренебрегва. Значи все още му се сърдеше. Това нямаше никакво значение за него. Каква полза, ако тя му се усмихва — той беше натоварен единствено с грижата за сигурността ѝ. Въпреки това му се натрапи въпросът как ще реагира, ако тя продължи да го наказва с пренебрежение.

Когато един от мъжете направи поклон и се сбогува, в кръга около Лизет остана свободно място и Сейд можа да огледа по-обстойно тълпата от обожатели. Веднага му направи впечатление непознат мъж, който излъчваше силата и елегантността на майстор на фехтовката. Среден на ръст, с пясъчноруса коса, избелена от слънцето, с класическо красиво лице и гънчици от смях около подвижната уста. В сините очи искреше интелигентност и той излъчваше естественото самочувствие на човек от добро семейство, примесено със спокойствие и безгрижие. Сейд беше готов да се обзаложи, че последните две качества са само преструвка. Джентълменът знаеше отлично какво става около него във всеки един момент. Не го познаваше, но веднага се сети кой е. Гевин Блекфорд, новият английски учител по фехтовка.

В сърцето му пламна враждебност.

— Мексико има предостатъчно земя, а столицата му е отдалечена на много мили от тексаската граница — каза в този миг един възрастен господин, застанал зад Лизет. — Защо, в името на Бога, мексиканското правителство се е загрижило за младата тексаска република и има намерение да я завладее?

— Голяма част от тексаското население е от испански произход — отвърна Никола — и мексиканският държавен глава очаква в Тексас да избухне въстание, което да позволи на Мексико да постигне целите си.

— И още същата година в трезорите на Мексико Сити да влязат купища злато от данъци — допълни друг със саркастична усмивка.

— Това е интересна гледна точка — кимна благосклонно Никола. — В Тексас наистина са скрити големи богатства.

— Въпреки това на първо място стои националната гордост — отвърна спокойно и разсъдливо Блекфорд. — Тексас е живял дълго под испанско управление. Мексико трябваше да се откаже от тази територия много скоро, след като я спечели, и това е позорно петно върху националната чест. А за новоизграждаща се държава като

Мексико е особено болезнено да признае, че никога вече няма да си върне Тексас.

— Сигурна съм, че сте прав, мосю — рече Лизет и устреми замислен поглед към лицето му, — въпреки това ми се струва неразумно да се води война заради едно петно върху националната чест.

— Както е казал един мъдрец, войната е продължение на политиката с други средства, мадам Моасан. Но за разумния човек никога няма разумни причини да се води война и ако повечето мъже мислят, преди да посегнат към оръжието, може би скоро няма да има войни.

— О, това би било катастрофа — подхвърли през смях Иполит. — Тогава няма да имам случай да покажа новата си униформа и да се харесам на дамите.

Всички се засмяха на забележката, с изключение на Лизет. Тя се обърна към младежа и попита сериозно:

— Значи вече се записахте в милицията?

— О, да. Дени и Арман също. Знаете ли, ще бъде страхотно. Записаха се даже господата Паскуале и О'Нийл. Сигурен съм, че ще ни научат на нещо.

— Наистина ли? — Лизет вдигна вежди и се обърна към Сейд.

Той си наложи да издържи на погледа ѝ и отговори тихо:

— Сметнах за нужно да го направя.

— Но спорът между Тексас и Мексико изобщо не ви засяга.

— По принцип не понасям хората, които оръзват чуждите свободи с насилие.

При тези думи Сейд забеляза с ъгълчето на окото си, че по любезното лице на англичанина се появи странен израз. Преди Лизет да е успяла да отговори, Блекфорд каза:

— Мога да си представя, че жителите на Ню Орлиънс ще застанат на страната на Мексико. Все пак до преди четиридесет години и те бяха испанци, нали?

— Ние винаги сме били повече французи, отколкото испанци, дори когато бяхме под управлението на испанските грандове — отговори възбудено Дени Вилие. — Но сега сме американци. През 1814 година ние също се сражавахме против потисниците.

— А потисниците са англичаните, нали! Туш, мосю. — Блекфорд се засмя тихо и сведе глава. — Радвам се, че баща ми не е участвал в сраженията, защото днес сигурно нямаше да съм тук.

— Но аз не исках да кажа... — започна смутено младият Вилие.

— Сигурно не. Спокойно, не се притеснявайте. Не викам никого на дуел заради минали неща, нито пък за неволна обида.

Мекият глас на англичанина късаше нервите на Сейд. Краткият, изпълнен с признателност поглед, с който Блекфорд бе удостоен от Лизет, го ядоса още повече. Ако англичанинът бе дошъл в града с намерението да се ожени за богатата наследница, явно беше на прав път.

— Значи искате да се биете? — попита Лизет младия креол.

— Надявам се да ми дадат възможност да го сторя — отговори сковано Вилие.

— Защо, след като сега не ви заплашва чуждо потисничество? — В гласа на Блекфорд нямаше нищо друго, освен меко любопитство.

— Луизиана граничи с Тексас, мосю, разделена е от него само с тясната река Сабин. Всички знаем, че в определен момент младата република Тексас ще се присъедини към американския съюз и границата на Съединените щати ще се премести още на запад. Ние предпочитаме нещата да се развият по този начин, вместо да виждаме от другата страна на реката Мексико, което без съмнение е експанзионистична държава.

— Но нима страната ви вече не е достатъчно голяма?

Политиката може да стане опасна тема, помисли си Сейд, особено когато се съберат мъже от различни националности. Не му се вярваше, че Лизет ще има достатъчно авторитет, макар и в собствения си салон, за да укроти разгорелите се страсти. В момента тя не правеше нищо такова, напротив, очакваше с очевиден интерес отговора на Вилие.

— Не става въпрос за големина, мосю, а за цел. Англия също не се нуждае от Ирландия, но не я дава.

— Въпрос на традиция, предполагам.

— А тук случаят не е такъв, това ли искате да кажете? Може би сте прав, но някои вярват, че съдбата ни е предопределила да владеем целия континент, от единия бряг до другия.

— Съдбата значи — повтори замислено Блекфорд. — Срещу нея не можем да се борим, защото неизбежно ни очаква провал.

Вилие смръщи чело, сякаш търсеше в думите на другия скрита ирония. Най-сетне Лизет реши да се намеси.

— Какво всъщност ви доведе в Ню Орлиънс, мосю Блекфорд? Дълго ли смятате да останете при нас?

— Тук съм, за да уредя един не особено важен делови въпрос — отговори той. — Все още не знам колко време ще остана.

— Но със сигурност до края на сезона, нали? — попита Никола, облегна се удобно и погледна съседа си с присвити очи. — Иначе нямаше да наемете студио на Пасаж дьо ла Бурсе.

— Вие знаете доста неща за мен, мосю — отбеляза англичанинът с въпросителна интонация.

Никола се усмихна безгрижно.

— Случайно съм ваш съсед.

— О, така ли? Колко интересно!

— Вие го казвате.

Двамата си размениха още няколко учтивости, без да кажат нищо важно. Вероятно тъкмо това е намерението им, каза си Сейд. Тайнствеността повдигаше повече въпроси, а жителите на града бяха известни с любопитството си и държаха да получават отговори. Сейд също желаше да научи нещо повече.

— Мисля, че ни обещахте стихотворение, мосю Вилие — смени темата Лизет и Сейд ясно усети напрежението в гласа ѝ.

Дени Вилие се засмя смутено.

— Вероятността да го прочета пред публика дотолкова обърка музата ми, че тя ме напусна. Защо първо Франсис не прочете стихотворението си?

— Мосю? — обърна се домакинята към споменатия млад мъж. — Ще ни окажете ли честта?

Лицето на младия мъж се оцвети в тъмночервено, но той не забрави вродената си учтивост.

— Наистина споменах, че съм написал стихотворение, мадам, но не си струва да говорим за него. Може би друг път.

— Глупости — възрази тя и го дари с най-сладката си усмивка. — Всеки поет има нужда от публика, а тук сте между приятели. Хайде, направете го заради мен, моля ви.

Бедното момче се засрами още повече. Очевидно поетическите му опити са били предназначени само за ушите на дамата, каза си Сейд

и изпита съчувствие към младия глупак. Неволно се запита дали и той някога е бил толкова незрял, с нежна душа и отчаяно старание да се хареса на някоя жена. Не си спомняше, но пък той не беше богат, изнежен наследник. Доця му се да помогне на момчето, но закъсня. Дорел извади от джоба си лист хартия и зачете творението си.

Оказа се, че стихотворението не е толкова лошо. Балада за мъж, обвързан в уреден брак с жена, която обича единствено забавленията и красивите дрехи и не се интересува от съпруга си. Въпреки това той я обича тайно и пламенно и дори приема флиртовете ѝ с други мъже. Както подобава на балада, крайт и на това литературно произведение беше трагичен и остави силно впечатление у чувствителните романтични души на слушателите. Обсъждането продължи доста време, бяха цитирани няколко особено добри стиха, докато накрая темата се изчерпа.

— Имам намерение да си купя карета — оповести тържествено Лизет. — Може би някой от господата ще ми даде добър съвет? Какво превозно средство ми е необходимо, за да го управлявам сама?

— Много дръзко от ваша страна — отбеляза Морел, която до този момент беше седяла безмълвно в креслото си.

— Не смятам. В другите градове много дами управляват каретите си сами — гласеше хладният отговор.

— Но не и в Ню Орлиънс.

— Тогава ще дам добър пример.

— Права сте, в Лондон наистина има дами, които се разхождат с леки двуколки — потвърди Блекфорд. — Повечето от тях обаче са спортен тип и се справят добре с конете. Ако ми позволите тази забележка, мадам, вие сте с доста крехка структура.

— Не ви позволявам! — Лизет отвори със замах ветрилото, което висеше на китката ѝ, и се опита да охлади пламтящите си бузи. — Аз изобщо не съм крехка. Мога да се закълна, че преди тази преценка сте говорили с мосю О'Нийл.

— Уверявам ви...

— Нищо подобно не е направил — намеси се категорично Сейд. — Но и моето мнение е същото.

Вилие, който подуши възможност да увеличи популярността си, отбеляза тихо:

— Мисля, че с подходящ кон и лека двуколка мадам Моасан няма да има проблеми.

— И аз мисля същото — подкрепи го веднага Лизет. — Нямам намерение да плаша минувачите и другите превозни средства, нито да управлявам каруца с десет мулета. Освен това смея да твърдя, че имам опит в управлението на коне. Някога често пътувах с баща си и управлявах лек екипаж. Може би ще си купя файтон с един крепък кон. Това е най-подходящото за една дама, не намирате ли?

— Ако желаете придружител, с радост ви предлагам услугите си — побърза да я увери младият Вилие.

— Много мило от ваша страна, мосю, но поне в началото ще имам нужда от опитен съветник.

Сейд остана с впечатлението, че при тези думи няколко мъже от компанията изпратиха скрити погледи в неговата посока. Нищо чудно, помисли си той, защото съзнаваше колко мрачно гледа. С мъка потисна проклятието, което напираше на устата му, и поглади челото си с пръсти.

— Мое дълбоко убеждение е, че всяка дама трябва да изпълнява желанията си — заговори безгрижно Блекфорд. — Освен това ми се носи славата, че умея да общувам с конете. Затова с готовност предлагам услугите си на вас, мадам Моасан, както и на всеки друг, който би потърсил съвета ми.

Предложението увисна в салона като тежък парфюм. В учтивите думи прозвуча както учтивост, така и предизвикателство. Сейд го усети, но не посмя да реагира бурно, защото знаеше, че ще си навлече недоволството на Лизет или ще задвижи нещо, което нямаше право да доведе до край.

Затова зачака отговора ѝ със здраво стиснати устни.

— Много мило от ваша страна, мосю — отговори тя. — Ще се възползвам от опита ви... с конете, разбира се.

Леката двусмисленост беше неволна — Сейд бе убеден в това, когато видя как Лизет се изчерви. Въпреки това се ядоса и изрече почти против волята си:

— Ирландия е известна с конете си, а аз съм израсъл в селски двор с много коне. Ако желаете да ми окажете честта, бих искал да присъствам при това начинание.

— Както желаете, мосю.

При тези думи Лизет сведе очи, но поне даде съгласието си, макар и с половин уста. Сейд беше наясно с поражението си, защото както и преди беше убеден, че Лизет изобщо няма нужда от кон и кола. Беше му много трудно да преодолее този удар.

Вечерта напредваше. Няколко души напуснаха салона, за да се посветят на други забавления, затова пък пристигнаха други. Вероятно тези мъже, които рядко посягат към по-сериозно четиво от местния вестник, откакто са прогонили домашния си учител, се радват на очарованието на новото, помисли си Сейд. Но тъй като креолите винаги намират тема за разговор, в салона беше шумно и оживено, а и чашите с кларет и ром, които поднасяше Феликс, развързваха езиците. Нощта беше мека и балконските врати бяха отворени. От двора се издигаха аромати, които обещаваха късна вечеря на открито. Готвачът, оставен от мосю Фере, който вече сигурно беше минал половината път до Франция, беше известен с вкусните ястия от морски дарове. Това също беше част от атракцията на салона, но главната — Сейд трябваше да го признае, макар и със скърцане на зъби, — беше и щеше да си остане Лизет.

Тя седеше спокойно на своя розов диван и се радваше на гостите и на оживените разговори в салона. Често се чуваше сребристият ѝ смях, а остроумните отговори показваха, че притежава отлично чувство за хумор, жив дух и широки познания. Въпреки това тя не се натрапваше, не се самоизтъкваше, а се задоволяваше от време на време да подхвърля остроумни забележки. Не присвояваше разговора, а просто участваше.

Литературният салон се очертаваше като голям успех. Точно от това се опасявах, каза си мрачно Сейд.

— Защо пак гледаш така кисело, мон шер? Смятах, че ще се зарадваш от вниманието, което привлича Лизет!

Тази вечер Морел изглеждаше великолепно в зелено-златната копринена рокля, а смарагдовото колие, допълнено с подходящи обици и гривни, беше направо зашеметяващо. Тя застана до него, толкова близо, че колосаните ѝ поли се удариха в ботушите му. Сейд я погледна, очаквайки да види в очите ѝ подигравка, но в спокойния ѝ поглед имаше по-скоро нетърпение.

— Не си го представях така — промърмори той.

— Не виждам къде е проблемът.

— Лизет има нужда от стабилна връзка, а не от прибързан годеж с някакъв авантюрист или безделник, дошъл в града да си търси богата жена.

— Не и ако тя се чувства добре в компанията на тези хора? Решението е само нейно.

— В момента единственото ѝ намерение е да ми покаже, че не се интересува от мнението ми — обясни той с неприкрита горчивина.

— Тогава я остави, да живее, както иска. Ти не си отговорен за живота ѝ.

— За съжаление се лъжеш — отвърна той с кратък горчив смях.

Морел почука с пръст по челото си. Очевидно бе измислила нещо.

— Можеш да я ожениш за Арман Долен. Той няма да има нищо против.

— Сигурно, но той е прекалено млад. Само след една седмица ще е изцяло обсебен от нея.

— Според мен това не е най-лошото състояние за един съпруг. — Морел отвори ветрилото. — Какво ще кажеш за Гюстав Бекет?

Сейд я изгледа измъчено.

— Не изглежда много зле, само е малко нисък. Той ще отправи предложение за женитба само ако майка му му го е написала предварително.

— Като се има предвид колко пари е наследила Лизет, със сигурност ще го направи доброволно.

— Майката на Бекет иска тиха и послушна снахичка, която да ѝ роди дузина внуци и да си отиде от този свят, за да може тя да възпита децата по свой образ и подобие. Бих могла да подметна пред нея, че Лизет принадлежи към отстъпчивите млади дами.

— Ако ти повярва, значи заслужава да я лъжат.

— О, сетих се какво исках да попитам. — В гласа на Морел звънна ирония. — Защо смяташ, че тя иска да се омъжи? Само за да ти достави удоволствие?

— Изобщо не смятам. — Единственото, което искаше, бе да повлияе поне малко върху избора ѝ. Имаше голяма разлика.

— Каквото и да искаш, най-доброто за душевния ти мир е да не се занимаваш повече с нея и да престанеш да пронизваш с погледи всеки мъж, който я доближи.

Сейд сметна за излишно да отговори на отровната забележка. В същия момент към тях се приближи Ла Рок. За съжаление и той бе дошъл със същото намерение като Морел.

— Знаеш ли, тя е права — заговори с усмивка той. — Ако погледите могат да убиват, сега нашият английски приятел щеше да кърви от десетина рани.

— Това е съвсем различно — отговори Сейд натъртено. — Хора като него прогониха семейството ми от земята му и ме хвърлиха в затвора. Те са виновни, че мама умря толкова рано, а сестра ми дойде тук, за да намери смъртта. Враждебността ми към този самомнителен тип има сериозни основания.

— Никой не е твърдял нещо друго, мон ами — отговори Ла Рок и сложи ръка на рамото му, за да го успокои. — Но те моля да не забравяш, че когато се е случило това, той е бил неznайно къде. Освен това повечето от нас са преживели ужасни неща в миналото си.

Разбира се, Ла Рок беше прав, но в момента Сейд не беше в състояние да разсъждава трезво, затова само поклати глава.

— Не мисли повече за нея, мон шер — посъветва го Морел съвсем тихо, за да не ги чуе никой друг. — Това, което става тук, не те засяга. Това е животът и бъдещето на Лизет. Ти си прекрасен човек, но за теб няма място в живота ѝ.

Сейд беше готов да я сграбчи за раменете и да я раздруса, но не можеше да постъпи така в чуждия салон. Затова не му оставаше нищо друго, освен да се обърне и да си отиде. Ала думите ѝ заседнаха в сърцето му като корава, гореща буца.

Когато насочи лекия файтон по крайбрежната алея, Лизет бе обзета от истинско опиянение. Красивото малко превозно средство от синьо лакирана плетена тръстика със седалки от меко кадифе се движеше чудесно. Защитното покривало се вдигаше, отзад имаше специална седалка за лакей. Сивият жребец, който бе избрала заедно със Сейд и Блекфорд, беше изключително кротко животно с равномерен ход. Всичко беше точно такова, каквото си го беше представяла, и тя беше безкрайно благодарна на мосю Блекфорд, че ѝ помогна да намери най-доброто превозно средство и най-добрия кон. Да, и на Сейд също, макар че той помогна с видима неохота и неговата помощ не се броеше.

Посещенията при майстора на карета и в няколко конюшни бяха много притеснителни, макар че Морел беше приела да ги придружи. Господата бяха винаги на различно мнение относно нейните потребности и всеки твърдо държеше на своето. Накрая, за да запази мира, тя взе колата, избрана от Блекфорд, и коня, който предложи Сейд. Въпреки това днес беше убедена, че не е направила лоша сделка, и се радваше на придобивките си.

Слава богу, най-сетне остави зад себе си алеята за разходки и доковете, където трябваше да се движи между товарни коли, запретнати с мулета, и търкалящи се бъчви, като в същото време се стреми да избягва стълбичките и бушпритите на корабите. Трябваше ѝ повече свободно пространство, за да свикне да държи юздите и да придобие усет за прекрасния малък файтон. Екипажът, който беше управлявала някога, беше много по-тромав, с тежки колела, теглен от стара кобила — реликва от младите години на баща ѝ.

Беше избрала място, където не можеше да се заблуди. От едната страна на крайбрежната дига се простираха на мили надалеч жълто-кафявите води на Мисисипи, от другата страна бяха построени складове — стабилни тухлени постройки, около тях паянтови бараки,

които бяха вероятно още от миналия век. Още по-нататък бяха струпани жалки колиби и навеси, а след тях започваха блатата.

Лизет бе излязла без придружител и това беше доста неразумно, защото обитателите на колибите не спазваха законите, доколкото изобщо знаеха, че съществуват закони. А горите в мочурището предлагаха убежище както на избягали роби, така и на привържениците на доктор Джон, известния вуду магьосник. Въпреки това тя отказа да вземе със себе си Агата или Феликс и да ги изложи на опасност. Макар и малка, съществуваше вероятност да преобърне колата и спътникът ѝ да си счупи крак, ръка или — не дай боже! — шията! Освен това не смяташе да отиде много далеч и се наслаждаваше на самотата. Агата беше безценна компаньонка и тя ценеше високо присъствието ѝ в къщата си, но малкото минути, в които можеше да остане насаме със себе си, бяха наистина скъпоценни.

Сивият кон беше отлично обучен и не ѝ създаваше проблеми по крайбрежната улица. Трябваше само да внимава нищо да не отклони вниманието му. Мислите ѝ се върнаха към първата вечер в салона и споменът за успеха отново събуди в сърцето ѝ топло чувство на гордост. Толкова се беше страхувала, че никой няма да дойде! Дали гостите ще дойдат отново, беше друг въпрос, но тя беше уверена, че сбирките ще продължат. Присъствието на учителите по фехтовка направи салона ѝ привлекателен, особено за безгрижните млади креоли. Затова пък почтените граждани щяха да я гледат накриво.

В момента не я беше грижа за нищо. Изобщо нямаше намерение да проявява предпазливост. Това поведение очевидно дразнеше Сейд и тя щеше да се забавлява с мръщенето му, ако не ѝ досаждаше непрекъснато. Вероятно трябваше да го накара да проумее, че обществото не може да ѝ предписва как да живее. Защо да се покорява на някакви си остарели правила, след като същото това общество я беше изоставило в мига, в който влезе в дома на семейство Моасан? След като бе извоювала свободата си, беше напълно естествено да живее живота си, сякаш обществото не съществува. Нима не бе подредила къщата и домакинството си по най-добрия начин? Това беше убедително доказателство, че може да се грижи сама за себе си.

Денят беше облачен и навън беше приятно хладно. Идващият от реката бриз беше свеж, въпреки миризмата на тиня и гниещи растения,

която носеше. Воалът ѝ се развяваше свободно и тя не се опита да го върже. От горите идваше замайваща миризма на див жасмин, пееха птици, кряскаха катерички. Равномерният тропот на конските копита я приспа и тя изпадна в странно състояние между съня и будунето.

Пътят пред нея беше изровен от много коли и се отдалечаваше от брега на реката. Тя караше бързо и изобщо не се замисли дали ще може да обърне по тясната странична пътека. Накрая все пак дръпна юздите, файтонът се заклати и спря. При дадените обстоятелства не посмя да накара коня да тръгне назад, затова нямаше друг избор, освен да продължи по тесния път.

Наистина не искаше да стигне толкова далеч и нямаше да го направи, ако беше забелязала, че блатата започват веднага след града, че пътят е обрасъл с блатна растителност и че почти няма достатъчно широки места, където може да обърне. Обзеха я съмнения. Може би Сейд беше прав. Защо се бе поддала на безумната мисъл да излезе сама?

Следвайки извивките на реката, пътят направи завой и Лизет видя разклонение. Единият път, изровен и неукрепен, водеше далеч от брега и след кратък размисъл тя избра него. Надяваше се скоро да стигне до плантация с удобна входна алея, където да може да обърне. Пусна коня ходом и се вгледа изпитателно между дърветата, от чиито листа капеше влага, с надеждата да забележи човешко обиталище.

Не видя нищо, но като не знаеше кога ще дойде следващият завой, пое дълбоко дъх и предпазливо насочи сивия кон към стръмната крайбрежна дига, следвайки следите от колела, които се губеха между дърветата.

Изведнъж се озова сред неподвижния, пълен с изпарения въздух на тропическата гора, в който тракането и скърцането на колелата и приглушеният тропот на конските копита по разкаляния път бяха единствените шумове. Изровената пътека изкачи малко възвишение, в чието подножие се простираше неизброчно мочурище, обрасло с великански кипариси, амбра, ясен, върба и отделни дъбове, изправени върху прастари хълмове от мидени черупки. Гъст храсталак от лозови пръчки и разперени палми, обрасли с мъх, обграждаше пътеката като непроницаема стена. Когато се отдалечи твърде много от брега и все още не се виждаше никаква къща, Лизет разбра, че с избора си само е

влошила положението си. Тук, където растенията скоро щяха да погълнат пътя, със сигурност нямаше възможност да обърне.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Какво ще прави, ако някое колело заседне в дупка и се счупи ос, или ако сивият се стресне от някоя птица и препусне? Конят също изглеждаше нервен. Очевидно пустият път го тревожеше, а усещаше и нейната несигурност. Когато една пеперуда прелетя пред муцуната му, изпръхтя уплашено, после се отдръпна от падналото дърво, чиито корени стърчаха във въздуха, поддържани от диви лози, заело почти половината пътека. След това пък отказа да прекоси вонящото поточе и Лизет трябваше да положи много усилия, за да го убеди.

Само след още няколко метра сивият кон се вдигна на задните си крака и пронизително изцвили от ужас. Лизет опря стъпала в дъската на файтона и напрегна всичките си сили, за да го задържи. При това изпита чувството, че ръцете ѝ всеки момент ще се откъснат. Мяташе се насам-натам по седалката, воалът падна на лицето ѝ. Въпреки това съумя да запази спокойствие, заговори утешително на сивия кон и най-сетне успя да го успокои. Когато файтонът спря, Лизет потърси какво бе уплашило коня и забеляза на пътя пред колата свита на кълбо огромна змия.

От мястото си на капрата не беше в състояние да каже дали змията е жива или мъртва. Конят все още беше превъзбуден и тя не смееше да го остави без надзор. Затова се огледа да хвърли нещо, с което би могла да прогони влечугото, но единственото ѝ оръжие беше малкият камшик, окачен на дъската пред нея.

Лизет грабна камшика и изплющя оглушително. Сивият кон толкова се стресна от добре познатия шум, че отново се вдигна на задните си крака. Лизет захвърли камшика и сграбчи юздите с две ръце. Извика на коня, опитвайки се да го успокои, и в този миг по-скоро усети, отколкото забеляза някакво движение в гората от дясната ѝ страна.

Каретата се разлюля застрашително. Сивият кон отново се вдигна на задните си крака и се опита да препусне. Ръцете и раменете на Лизет пареха като огън, силите ѝ бяха на изчерпване. Но трябваше да го укроти, трябваше! Макар че конските копита се удряха в земята съвсем близо до змията, тя не помръдваше. Значи беше мъртва. Лизет се уплаши. Може би това беше капан, заложен от мъже с нечисти

намерения, които всеки момент можеха да изскочат от гъсталака и да я нападнат. До ушите ѝ достигна шум от чупене на сухо дърво и тя отново повярва, че е видяла стрелкащи се между дърветата сенки. След секунди зад гърба ѝ прозвуча силен конски тропот. Тя погледна през рамо и въздъхна дълбоко — колкото от облекчение, толкова и от досада.

На седлото седеше Сейд и сякаш се бе сраснал с едрия червено-кафяв жребец. Конят забави ход и мина предпазливо през едно мочурливо място. Щом спря до файтона, Сейд попита учтиво:

— Нещо не е наред ли, мадам Моасан?

— Така изглежда — отговори тя през здраво стиснати зъби. — И ако посмеете да кажете нещо от рода на „нали ви предупреждавах“, аз... аз ще се разкрещя.

— Не ви съветвам, защото в следващия миг ще се озовете в онази кална дупка. — Сейд огледа треперещия сив кон. — По всичко личи, че конят ви не желае да продължи напред. Желаете ли да го обърна вместо вас?

— Ако искате. — Лизет знаеше, че думите ѝ са крайно нелюбезни, но в момента не можеше другояче.

— Нищо по-лесно.

Сейд скочи от седлото и върза юздата за близкото дърво. Приблужи лице до главата на сивия кон и му заговори успокоително с мелодичния си ирландски акцент, докато ръката му нежно се плъзгаше по запотената шия. Скоро конят престана да трепери и наостри уши. Тогава Сейд го отведе внимателно няколко крачки назад, после няколко крачки напред, пак назад и пак напред — и така, докато файтонът се обърна в посоката, от която бе дошла Лизет.

Тя очакваше спасителят ѝ да върже жребеца си за колата, да седне до нея на капрата и да вземе юздите от ръцете ѝ. Естествено, това щеше да засегне гордостта ѝ, но облекчението щеше да бъде безкрайно по-силно. Ала той не направи нищо подобно. Възседна отново коня си и застана отстрана на файтона.

Възцари се мълчание. Стиснал устни, Сейд я наблюдаваше сериозно и изпитателно и Лизет изведнъж осъзна, че двамата са съвсем сами в тази пуста местност, отрязани от останалия свят.

На гърба на коня Сейд изглеждаше още по-едър и величествен. Колко силни бяха ръцете, които стискаха юздите, колко здрави бяха

мускулите на бедрата, с които направляваше жребеца си.

От средата на тялото ѝ във всички посоки се разля топлина. Дъхът ѝ спря и тя се почувства безкрайно слаба и ранима. Сините му очи задържаха погледа ѝ и тя вече не беше в състояние да се раздвижи или да разсъждава трезво. Ако той посегнеше да я прегърне, нямаше да се възпротиви. В този миг си спомни шишенцето с любовен еликсир, което миналата вечер се бе появило в дома ѝ.

— Тръгваме ли? — попита Сейд с тих, предрезгавял глас.

Лизет беше толкова объркана, че не разбра веднага какво се искаше от нея. Ами да, той чакаше тя да потегли първа. Кимна кратко, плесна леко с юздите по гърба на коня и потегли обратно по пустия път.

Вътрешно все още трепереше и за да не уплаши отново сивия кон, няколко пъти пое дълбоко въздух с надеждата да се успокои.

Скоро след това, когато вече бяха прекосили мочурливото място и отново се движеха по главния път, тя се обърна и погледна назад. Между дърветата не се виждаше нищо. Извика на Сейд, като се опита да заглуши тракането на колелата.

— Забелязахте ли нещо в гората?

Той присви очи.

— А вие?

— Мисля, че да, но може би само съм си въобразила.

— Надали.

Беше му благодарна, че ѝ вярваше.

— Значи смятате, че е възможно там да е имало някой?

— Привлекателна жена като вас, сам-сама на този пуст път, е неустойима плячка за мъжете, които обитават тези места.

По гърба на Лизет пробягаха студени тръпки, но тя не допусна да се забележи колко се бе уплашила.

— Значи трябва да ви благодаря, че сте ме последвали.

— Наистина ли? — попита той и на лицето му се появи усмивка. Очевидно беше наясно колко ѝ е трудно да покаже благодарността си.

— Задължена съм ви. — Щом произнесе тези думи, тя откри, че в тях беше скрита истина. Никога нямаше да може да му се отблагодари за навременната поява. Благодарността я накара да забрави колко му се сърдеше от няколко дни.

— Съвсем не — възрази меко той. — Аз се заклях да ви пазя.

— Предполагам, че сте ме наблюдавали и сте знаели къде отивам.

— Нека го кажем другояче: бдях над вас. Иначе нямаше да мога да дойда навреме.

Под слънчевия загар лицето му беше леко потъмняло. Дали от гняв или от смущение, Лизет не знаеше, но не искаше да изтълкува погрешно интереса му, макар да я бе нарекъл привлекателна.

— Вероятно трябва да се радвам, че този път няхахте среща на разсъмване.

— Вече се питах кога ще заговорите по темата.

— Каква тема?

— Още не сте ми се накарали както трябва, че предизвиках Вине на дуел.

— И Квентел. Не го забравяйте, макар да предпочете бягството пред смелостта. Защо не можете да разберете, че ако някой от двамата бе убит или тежко ранен, щеше вечно да ми тежи на съвестта?

Сейд се приближи до колата, за да я чува по-ясно и да не се налага тя да вика.

— Не виждам защо да тежат на вашата съвест. Щяха да тежат на моята.

— Ами ако вие самият бяхте убит или ранен? — попита раздразнено тя. — На чия съвест щеше да тежи убийството ви?

— Защо ли ми е толкова трудно да повярвам, че това ще ви трогне?

— Нямам представа. Единственият възможен отговор е, че не ме познавате толкова добре, колкото си мислите.

Сейд я погледна втренчено, после отново устреми поглед напред.

— Така е и така ще си остане.

Разговорът ставаше все по-личен и тя не можеше да го отрече.

— Може би вече не е нужно да бдите над мен. Бащата на Йожен не се опитва да ми навреди и е престанал да разпространява лъжи за мен. Може би се е примирил, че съм си отишла.

— Толкова ли сте сигурна?

— Да не би да имате предвид днешното ми преживяване? — попита изненадано тя. — Той не може да е знаел, че ще дойда насам и ще мина точно по тази тясна пътека. Да е искал да ме хване...

— Звучи невероятно, знам — прекъсна я Сейд. — Не говоря за днес.

Тя му хвърли бърз поглед, после отново се съсредоточи върху управлението. След като конят заобиколи една голяма локва, попита неспокойно:

— А какво имате предвид?

— Фактът, че Моасан не предприема нищо, не означава, че вече не представлява опасност. Може би просто не позволява да му гледаме в картите. Изчаква да се почувствате сигурна, за да нанесе удар.

— Каква приятна представа — отбеляза тя и изкриви лице. — Искане ми се да разбера какво е намислил.

— Аз се опитвам, повярвайте. Много скоро ще разбера.

Най-сетне стигнаха до крайбрежната улица. Лизет насочи коня по склона, като през цялото време съзнаваше, че Сейд наблюдава маневрата ѝ. Очевидно не намери в какво да я укори, защото не каза нищо. Тя прекъсна мълчанието чак когато наближиха града.

— Досега не ми беше съвсем ясно колко досадна задача съм ви възложила, като ви помолих да се грижите за сигурността ми.

— Забравете това.

— Не мога. Никога няма да се примиря с мисълта, че докато си спя спокойно, вие бдите под прозорците ми.

— Това е най-малкото, което мога да направя за вас след... загубата.

Нямаше да му позволи да смята смъртта на Йожен за болезнена загуба, в никакъв случай! Това би било непоносимо. По-добре да смени темата.

— Никога ли не сте се замисляли за изхода от вашите дуели?

— Искате да кажете, дали съжалявам за смъртните случаи, особено за смъртта на мъжа ви?

— Може и така да се каже.

Мина доста време, преди Сейд да отговори с остър тон:

— От днешна гледна точка случилото се ми изглежда малко... нечестно.

— Защото вие сте по-добър с шпагата? — Лизет отново хвърли бърз поглед към лицето му и се развълнува от овладяното му изражение.

— Предполагам, че някои ще го нарекат разрешено от закона убийство. Но вестта за смъртта на сестра ми Брона беше още твърде прясна, твърде... болезнена. Тогава не можех да постъпя по друг начин.

— А днес?

— Днес не съм толкова сигурен.

Да, тя беше предполагала нещо подобно. Той никога не бе казал или направил нещо, което намекваше за настъпилата промяна, но понякога по решителното му лице пробягваше сянка. В сърцето ѝ пламна желание да го освободи от чувството за вина. Можеше да го направи само с няколко думи, трябваше просто да си отвори устата.

— Мъжът ми Йожен... — започна с пресекващ глас.

— Да?

Как да се изрази? Не можеше да рискува той да се отвърне от нея, още не.

— Той... имаше своите грешки — продължи тя почти небрежно.

— Но не разбирам защо изобщо е нужно да се стигне до положение, в което трябва да раните тежко или да убиете противника си, за да не загинете самият вие.

— Няма друг начин.

Очевидно и той си имаше някои неща, за които не обичаше да говори, но това не означаваше, че тя няма да продължи да задава въпроси.

— Само защото сте майстор на фехтовката?

— Да, такъв съм. Какво друго бих могъл да правя? — отвърна невъздържано той.

— За човек с вашите способности сигурно има и други занимания.

— Назовете ми поне едно.

Лизет се направи, че размисля, и се усмихна.

— Видях как успокоихте коня ми преди малко. Явно имате нюх към конете и изобщо към животните. Предполагам, че познавате и селското стопанство.

— Да не ми предлагате да си потърся място като надзирател в плантация?

— По-добре е да вземете пари назаем и да купите собствена.

— Никой няма да ми даде заем. Освен това изпитвам дълбоко вкоренено нежелание да експлоатирам хора.

Това убеждение му правеше чест, но повечето щяха да го отхвърлят като непрактично или безнадеждно идеалистично. Богатите хора открай време използваха работната сила на бедните. Свободният работник, който се трудеше за жалка заплата, беше също така експлоатиран като робите, които поне имаха покрив над главите си и им даваха храна.

— Чух, че в Тексас раздават парцели, а вие сам казахте, че сте израсли във ферма с коне.

— Това беше преди много години, когато бях още момче. Развъждахме главно ловни коне, но имахме и за надбягвания. Днес вече не се смятам за познавач на конете.

— Аз съм на друго мнение — възрази тя и отново го погледна. Той седеше на седлото с такава естественост, сякаш беше един от легендарните кентаври. — Защо животът ви се промени така драстично? Сигурно заради житните закони?

— Отгатнахте. Тези закони ни отнеха пасищата, които бяха общинска собственост, и направиха опитните животновъди земеделци. Откъде сте толкова добре осведомена за историята на Ирландия?

Лизет се усмихна със самочувствие.

— Моето образование не се състоеше само от поезия и бродирание. Агата бе назначена със задачата да усъвършенства писането ми, но тя е жена, която се интересува живо от ставащото в Европа. Освен това е въодушевена застъпничка на метод за обучение, който почива върху размяна на мнения и дискусии. Между другото този метод е много стар. Води началото си още от Аристотел.

— Интересна жена е тази мадам Стилтън.

— Прав сте. Но ми се струва, че избегнахте въпроса ми.

— И какъв беше той?

Лизет не допусна да бъде заблудена от привидната му недосетливост.

— Защо непременно трябва да печелите прехраната си с шпагата.

— Защото ми доставя лудо удоволствие да усещам как острието прониква в човешкото тяло. Това ли искате да чуете?

Очевидно смяташе, че грубостта ще я накара да замълчи, но не беше уцелил. Болката, която прозвуча в думите му, я развълнува дълбоко.

— Защо продължавате, след като ви е толкова трудно?

— Наречете го инстинкт за самосъхранение, съчетан с пламенното желание да не ме смятат за страхливец.

— Ако един ден се окаже, че този стимул не е достатъчен? Какво тогава?

Погледите им се срещнаха — този на Сейд мрачен и безнадежден, нейният търсец и тревожен.

— Това е въпросът. Дуелист, който си изтърве нервите, е загубен.

Лизет кимна замислено и отново съсредоточи вниманието си върху пътя. До днес беше смятала Сейд за корав и безчувствен или поне за нечувствителен към своето и чуждото страдание. Мисълта, че вероятно е съвсем различен, беше странно обезпокоителна.

— Наистина ми се струва доста рисковано — отбеляза след кратко мълчание тя — да се защитаващ само проформа, когато някой е твърдо решен да те убие.

— Виждам, че разбирате — отвърна той, пришпори коня си и препусна напред, но само след няколко минути се върна и отново застана до нея. Лизет спря файтона си. — Тук трябва да ви напусна. Достатъчно неприлично е, че се връщате от разходка без придружители и без слуги, затова не искам да ви излагам на допълнителния риск да ви видят с мен. Ще се справите ли?

— Благодаря. Познавам пътя.

— Искях да кажа само... — започна той, но изведнъж замлъкна и стисна устни. След малко й кимна и каза: — Скоро ще се видим пак. А дотогава ви моля да внимавате за себе си. Бъдете винаги нащрек.

Обърна коня си и се отдалечи в лек тръс. Лизет го проследи със смръщено чело, после стегна юздите и прекоси в бързо темпо пристанищния квартал, за да стигне до центъра на града.

Феликс я очакваше на стълбището и проследи със загрижено изражение как господарката умело преведе сивия кон през входа за карета. Лизет хвърли юздите в ръцете на оборския ратай, слезе и свали ръкавиците си.

— Е — попита развеселено, — какво пак се е случило?

— Имате посещение, мадам. — Феликс взе ръкавиците, бонето и леката пътна наметка. — Мадмоазел Агата разговаря с нея в салона.

— С нея?

— Мадам Ерио. Казах ѝ, че не сте си вкъщи, но тя настоя да ви дочака.

— Благодаря ти, Феликс. Кажи на дамата, че ще дойда веднага щом се пооправя малко. — Лизет спря за миг, за да даде нареждания на ратая как да се погрижи за коня, после бързо се качи по стълбата.

— Мадам Ерио, каква приятна изненада! — извика тя, когато след няколко минути влезе в салона. — Ако знаех, че ще ни посетите, щях да си остана вкъщи.

— О, няма нищо, шери — засмя се Морел. — С мадмоазел Агата си прекарахме много приятно.

На масичката до дивана беше оставена табла с чай и дребни сладки със захарна глазура. Без да пита, Агата наля чаша чай на Лизет. Младата жена я пое с благодарност и седна в креслото срещу дивана. Настана кратка неловка пауза, след което трите заговориха едновременно:

— Сигурно сте...

— Салонът ви беше извънредно...

— Мадам Ерио тъкмо казваше...

Спогледаха се и млъкнаха. След кратко мълчание мадам Ерио се възползва от правото си на гостенка.

— Исках само да кажа, че чух въодушевени комплименти за вашия салон. Смятам, че трябва да го запишете като пълен успех.

— Много любезно от ваша страна. — Лизет отпи глътка чай, за да скрие задоволството си.

— Не, наистина! Естествено, винаги се намират хора, които държат да очернят всичко ново, защото го смятат за екстравагантно, но те не са били тук и не знаят каква възхитителна вечер преживяхме.

— Значи вие не споделяте мнението на мосю О'Нийл, че съм на ръба на социалната катастрофа?

— О, този Сейд! — Морел поклати глава и перата ѝ се разлюляха. — Като всички, които не са ползват с високо обществено уважение, той надценява стойността му. Загрижен е, че градското общество ще ви обърне гръб и няма да намерите подходяща партия, когато траурът ви свърши.

— Какво значи „не се ползва с високо обществено уважение“?

— Той се изразява по този начин.

— Чух от Сейд, че някога семейството му е отглеждало коне. Това означава, че са имали земя, а вероятно и средства.

— Наистина ли? — намеси се Агата. — Вярно е, че говореше за коне, но си помислих, че семейството му е работило в чифлик или за някой едър земевладелец.

— Мисля, че не е било така.

— Това все още не означава, че е принадлежал към провинциалната аристокрация.

— Но не означава и обратното, нали?

Морел Ерио се намръщи. Не й хареса, че Лизет знае повече от нея за учителя по фехтовка.

— Мисля, че по времето, за което си спомня съзнателно, родителите му вече са садили картофи. В годините на лоша реколта са претърпели големи загуби и се е стигнало дотам, че земята им е била отнета от някакъв си английски лорд и къщата им е била изгорена. Сейд бил тогава на тринайсет години и се присъединил към група бунтовници, които се опитвали да се борят с нарастващите претенции на англичаните. Арестували го и го бутнали в затвора.

— Той ми разказа това — отговори спокойно Лизет, докато Агата съчувствено клатеше глава.

— Това е варварство. И най-лошото е, че продължава да се случва и днес.

Лизет се радваше, че заговориха аз миналото на Сейд, но в същото време го чувстваше почти като предателство. Не биваше да го прави зад гърба му.

— Както и да е, не разбирам защо той е толкова загрижен какво се говори за мен в града, след като мен самата не ме е грижа.

— Ако не бе отнел живота на мъжа ви, сега нямаше да сте в това положение. Но според мен основна роля в случая играе съдбата на сестра му, която дошла тук съвсем сама и станала грешница. Той е убеден, че я е изоставил, макар че по това време е бил много далеч и не е притежавал нужните средства, за да ѝ се притече на помощ. Сейд е надарен със силно изразено чувство за отговорност. Затова сега смята, че трябва да закриля всички жени... но преди всичко онези, които означават нещо за него.

Агата кимна доволно.

— Това е прекрасна черта в характера на всеки мъж. Надявам се, че ще се съгласите с мен?

— Разбира се, но понякога е доста изнервяща.

— Познавахте ли сестра му? — попита Лизет.

— За съжаление не. — Морел вдигна рамене. — Тя не беше... искам да кажа, движеше се в други кръгове.

— Какво значи „кръгове“? — Гласът на Агата беше хладен като родната ѝ Нова Англия.

— Преди около три години пристигнала с пощенския кораб — подобно на много други нейни сънародници. Знаете, че от двайсет години насам ирландците пристигат в града на тълпи и намират работа по строителството на големия канал. И измират масово от треска и топлинен удар, защото не са свикнали с нашия климат.

— Знам — отговори със стиснати устни Агата.

Естествено, че знае, каза си Лизет. Живяла е в този град повече от двадесет години. Някога е имала мъж, който я е използвал — знаеше го само от няколкото изпуснати думи на приятелката си. Този мъж я бе довел тук с един от речните параходи. Може би семейството ѝ я бе лишило от наследство именно заради това бягство. Но Морел нямаше нищо общо с историята на Агата.

— Ала жените като сестрата на Сейд не могат да работят с кирка и лопата — възрази спътницата ѝ, но Лизет не чу нищо, защото долу, зад портичката в голямата врата, Фигаро се разляя като луд. Тя изтича до прозореца и погледна навън. Веднага разбра какво ставаше. Бандата улични хлапета, които бе видяла по време на покупките, се бе събрала от другата страна на улицата. Лизет не за първи път ги виждаше пред къщата си. Мотаеха се наоколо, седяха на тротоара и даже лежаха на топлия паваж пред пекарницата на партера. Стори ѝ се странно, защото отсрещната страна на улицата беше огряна от слънцето. Но може би хлапетата чакаха да получат хляб от предишния ден — понякога хлебарят им го подаряваше.

— Разбира се, че не — кимна мадам Ерио и Лизет неволно се заслуша. — Предполагам, че е дошла с някакъв мъж, който е умрял и я е оставил съвсем сама. Сейд предпочита да вярва, че се е опитала да печели хляба си като шивачка или перачка, но не е намерила работа. Тогава се запознала с тукашен мъж, който я направил своя метреса.

— Моят мъж — изрече безизразно Лизет и седна отново при двете жени.

— Точно така. Той се грижел за нея, докато била красива и весела и не му досаждала, но когато се променила, я изхвърлил от къщата, която бил купил за нея. — Морел млъкна рязко.

Във версията ѝ имаше неточности, но Лизет нямаше причини да ги поправи. Можеше да го стори и по-късно, когато животът ѝ се успокои и самата тя стане по-смела.

— Според мен е напълно разбираемо, че мосю О'Нийл е полудял от гняв, като е разбрал за случилото се — каза Агата, когато мълчанието се проточи.

Гостенката отпи от лимонадата си.

— Да, Моасан плати за грубостта си, но това не промени нищо в чувството на Сейд за вина. Точно тук, мадам Моасан, е връзката с обстоятелствата около вашия живот. Разбирате ли ме? Той знае, че и вие сте страдали от произвола на съпруга си, и тъй като не е могъл да спаси сестра си, сега залага честта си, за да ви даде това, което ви се пада по право.

Онова, което иска да каже мадам Ерио, е, че загрижеността на Сейд не е насочена лично към нея — Лизет го осъзна светкавично и изпита болка. Вероятно това беше истината и тя нямаше какво да възрази. Въпреки това събитията от миналото и фактът, че той я бе спасил от Анри Моасан, бяха създали помежду им здрава връзка. Затова и заради несправедливостта, която мъжът ѝ бе причинил на сестра му, тя му беше длъжница. И щеше да плати дълговете си.

— Колко благородно — промълви Агата и на бузите ѝ избиха червени петна. — Подобно поведение ме изненадва, защото обикновено мъжете имат други... подбуди.

— Абсолютно сте права, мадмоазел Агата — въздъхна Морел. — Но в нашия град май се е появил някой, който си е наумил да възстанови нарушеното равновесие между съпрузите с чувство за чест и тези с низки наклонности. Чухте ли какво е станало? Мосю Ламотил бил намерен тежко ранен. Неизвестният нападател го победил в импровизиран дуел. На земята до него намерили надраскани буквата V и няколко думи.

— Какви думи? — осведоми се Агата, когато гостенката направи пауза и ги погледна с очакване.

— „Който бие жена, заслужава наказание.“ Учудващо, нали?

— Повече от учудващо — кимна Лизет.

— Случвало се е бащата или братът на някоя жена да накаже съпруга ѝ по този начин, но така, на публично място? Какво ли може да означава това?

— Може би думите не са били предназначени за обществеността, а са били само предупреждение за засегнатия господин и са били открити преди той да е могъл да ги отстрани?

— Да, но защо не е бил извикан на дуел, както се прави обикновено?

Агата веднага намери отговора.

— За да стане ясно на всички, че това е наказателна мярка.

— Правилно — кимна Морел. — Подобни недоразумения не се решават на полето на честта.

Двете се усмигнаха меланхолично и замълчаха в съгласие. Измъчвана от любопитство и от някакво странно предчувствие, Лизет отбеляза:

— Въпреки това се питам кой ли е бил другият дуелант.

— Очевидно някой талантлив фехтовач, защото мосю Ламотил е известен с уменията си да върти шпагата.

— Откъде знаете подробностите? — осведоми се Агата.

Морел вдигна рамене.

— Новините се разпространяват бързо. Един слуга го разказва на другия, чува го камериерка, отива на бал с господарката си и го разправя на всичките си колежки. Те казват на господарките си, докато им четкат косите. И така слухът обикаля целия град.

— Разбирам. Но вие казахте, че нападателят е бил талантлив фехтовач... Възможно ли е да е някой от учителите по фехтовка?

— Напълно възможно. — Морел вдигна високо изписаните си вежди. — Но не всеки *maitre d'armes* има чувство за отговорност като Сейд. По-скоро е бил някой, който познава жената, но няма право да предизвика мъжа ѝ на дуел. Затова е изненадал мосю Ламотил и не желае да се разкрие.

— Какво казва самият Ламотил за случилото се?

— Нищо, съвсем нищо. Мисля, че вече не е в града. Отишъл е в плантацията си и е предоставил градската къща на жена си.

— Това не е трайно решение — отбеляза Лизет с леко поклащане на главата. — Мъже като него стават много опасни, когато се разгневят. Какво ще стане, ако припише вината за болките и срама на жена си? Милостивият самарянин няма да е винаги там, за да я защити.

— Значи смятате, че нападателят трябваше да си свърши работата докрай? — Морел се наведе любопитно към нея.

— Не съм казала това.

— Но го мислехте, шери. Човек може да си помисли, че сте довольна от съдбата, сполетяла мъжа ви.

Какво да отговоря, запита се безпомощно Лизет. Не можеше да отрече, защото би било лъжа, но не биваше и да потвърди, защото отговорът ѝ много скоро щеше да обиколи всички салони в града.

Преди да измисли подходящ отговор, Агата каза:

— Аз съм сигурна, че всяка жена поне веднъж в живота си е изпитвала желание да се отърси от оковите на брака. Това е заложено в човешката природа. Човек се бори срещу всички видове ограничения.

— И с мен беше така — потвърди Морел с крива усмивка. — Но, знаете ли, трябва много да внимаваме как ще го направим. При всяка жена има само тясна ивица между свободата и гибелта.

— Да не би да намекувате... — започна объркано Лизет.

— Искам да кажа, че си струва да рискуваш, но трябва да имаш важна причина. Защото много често, когато постигнеш целта си, се оказва, че си постигнала точно обратното на онова, което си желала.

Зад ленивата външност на тази жена се крие страхотна дързост, помисли си Лизет.

— Ще се опитам да си спомня думите ви, когато се озова в подобно положение.

Морел сведе очи, отново отпи от лимонадата и не каза нищо.

Докато седяха мълчаливо, камбанката на малката врата изведнъж зазвъня пронизително.

— Мосю Паскуале, мадам.

След като обяви името на госта, Феликс отстъпи настрана, за да му освободи пътя. Лизет се надигна и подаде ръка за поздрав на приятеля на Сейд. Той се наведе над нея и устните му докоснаха пръстите, ѝ. После се изправи с усмивка, която би разтопила и най-коравото сърце. Агата се раздвижи в креслото си и се изчерви, когато Паскуале се обърна към нея. Морел остави чашата си и го дари със сияеща усмивка.

— Идвате тъкмо навреме — каза Лизет, предложи му удобното кресло, в което бе седяла досега, и седна на крайчеца на един стол. — Вие сте точно човекът, който ни трябва.

— За мен винаги е удоволствие да бъда в услуга на красиви дами — отговори италианецът, но в очите му блесна тревога.

Отметна полите на тъмнозеления си сюртук и седна с гъвкаво движение.

— Естествено, това не беше лична забележка.

— Колко жалко.

Както повечето неща, които казваше Никола, и този отговор прозвуча като ласкателство. Той флиртуваше, защото това се очакваше от него. Лизет обаче бе стигнала до извода, че той не се държи като заклет прелъстител и никога не упражнява принуда над себе си. Защото беше твърде мек, твърде мил. Понякога, когато смяташе, че никой не го гледа, от дълбините на погледа му изникваха сенките на минало страдание и споменът гонеше усмивката му. Ако някой го заговореше, този израз изчезваше веднага.

— Тъкмо говорехме за тайнствения дуел, при който известен нам господин е бил наказан за насилие над съпругата си — продължи Лизет. — Знаете ли нещо за това?

— И до моите уши стигнаха слухове. — Ла Рок пое с благодарствено кимване чашата кларет, която му подаде Феликс, но не пи.

— Нима не знаете нищо от първа ръка?

По привлекателното му лице пробяга усмивка.

— Много сте пряма, мадам. Нима подозирате мен? О, не, ако наистина ме смятахте за такъв рицар, със сигурност нямаше да ме попитате.

— Просто си помислихме, че е много вероятно да е бил някой *maitre d'armes*. — Тя потърси с поглед подкрепата на Агата и Морел и продължи: — Сигурни сме, че е бил майстор на шпагата, иначе би рискувал самият той да получи горчив урок, вместо да стане обратното.

— Да се надяваме, че и други хора няма да стигнат до това заключение — отзова се иронично Ла Рок, — иначе на пасажа скоро ще се появят жандарми. Мисля, че нападателят е някой богат безделник. Само такъв би имал време да осъществи всички дуели, за които го обвиняват.

— Нима има и други?

Ла Рок се удари с длан по челото.

— Проклетият ми език! Моля, забравете какво казах.

— Знаете, че е невъзможно. Колко подобни дуела са станали досега?

— В „Лабел“ все още не са писали нищо, но аз чух за три или четири.

— Много дързък джентълмен — установи замислено Морел.

— Каква ли е целта му?

— Кой знае? — Най-сетне италианецът отпи от чашата си и дългите мигли скриха погледа му. Агата се нацупи.

— Значи трябва да гадаем? Колко разочароващо.

— Правилно. Но ако джентълменът принадлежи към доброто общество — прибави Морел и се намръщи, — вероятно не е женен, защото не би рискувал да остави семейството си без издръжка. Освен това трябва да е опитен в дуелите или поне да е водил много дуели в миналото, иначе няма да е достатъчно сръчен. Не ми се вярва да е над четиридесет, защото трябва да е в отлична форма.

— Очевидно сте обмислили случилото се от всички страни — отговори учителят по фехтовка и тъмните му очи светнаха развеселено.

— Тук има някаква тайна — заяви възбудено Лизет. — Жените обичат тайнствеността, затова тези дуели просто не ни излизат от главите.

— Внимавайте, иначе хората ще кажат, че ви доставя удоволствие да размишлявате.

Лизет се засмя и отново напълни чашата си.

— А това не е редно, нали?

Агата се наведе към госта и заговори:

— Изпитвам огромно съчувствие към слабите и потиснатите, за които се застъпва рицарят с шпагата, въпреки това действията му са малко... коварни. Повечето господа предпочитат да се проявяват като рицари на публично място, макар и само защото не искат да ги обвинят в непотчено поведение.

— Точно за това е бил измислен кодексът на дуелантите с всичките му правила — кимна в знак на съгласие Ла Рок.

— Защо тогава е тази тайнственост? Боя се, че джентълменът следва свои собствени закони.

— За какви закони говорим, мадмоазел Агата? — попита спокойно италианецът. — Срещу престъпниците, които наказва непознатият нам рицар, няма закони. Съществуват само общи правила за приличие, които почти никой не се старае да спазва.

Агата го погледна втренчено и стана да напълни чашата си с чай, показвайки, че няма желание да води спор.

В този момент от кухнята се появи Фигаро и лапките му затропаха по излъскания кипарисов под. Кучето се запъти към Лизет, но по средата на пътя се обърна рязко и се втурна към Никола Паскуале. Сложи предните си лапи на коленете му и замаха така силно с опашка, че почти описваше кръгове. А когато Никола го почеса зад ушите, муцунката му направо изрази блаженство, Фигаро падна на пода, претърколи се по гръб и впи прещастлив поглед в своя скъп приятел.

В сърцето на Лизет се надигна подозрение, но тя си го спести.

— Малък негоднико, не знаеш ли, че трябва да се държиш прилично? Първо лаеш срещу уличните хлапета, после се хвърляш в краката на първия влязъл мъж!

Никола, който чешеше кучето по корема, вдигна глава.

— Значи е имал и други посетители?

— Не точно. Уличните хлапета бяха насядали на отсрещния тротоар и той ги лаеше като луд. Бяха ли там, когато влязохте?

— Може би. Не съм обърнал внимание.

— Вероятно Фигаро е привързан към някое от момчетата, защото винаги е много възбуден, когато се появят.

— Възможно е, но децата знаят, че при вас живее много по-добре.

— Децата обикновено не мислят толкова практично. Ще ми е мъчно, ако съм отнела кучето им. Особено като знам, че тези момчета си нямат нищичко...

Никола я погледна с топла усмивка.

— Съчувствието говори във ваша полза, мадам.

— Само съчувствие не е достатъчно — възрази Лизет. — Искате ми се да направя нещо повече.

— Боя се, че е много трудно. В действителност момчетата имат убежище. Наскоро в Сен Жозеф бе открито ново сиропиталище, а в града има и други. Но бандата не желае да живее затворена в къща. Повечето от хлапетата живеят на улицата, откакто се помнят, и не желаят да заменят свободата си срещу пълен корем и мека постеля.

Лизет вдигна вежди.

— Очевидно знаете много за тях.

— Вероятно се чувствам свързан с бандата, защото някога в Рим и аз бях член на улична банда.

— Простете ми — каза бързо тя. — Не исках да си пъхам носа в неща, които не ме засягат.

— Няма как да ги знаете — усмихна се той и им разказа историята си.

Ла Рок бил син на жена от добро семейство, прогонена от родителите си, защото забременяла от един английски лорд, тръгнал да обикаля Европа. Накрая бащата на Никола все пак се оженил за майка му, признал, сина си, родило се и друго дете. Обаче младият му брат посегнал на живота си, затова Никола се отправил към Испания, посетил Куба и накрая попаднал в Ню Орлиънс — все в търсене на мъжа, който бил виновен за смъртта на младежа. За следващите събития в града се говореше много: как Никола Паскуале помогнал на побратима си Рио да Силва да победи своя враг, испанския граф, отнел на Рио титлата и рожденото право.

— Все още сте в Ню Орлиънс, макар че сте отмъстили за брат си — каза Лизет, след като изслуша историята. — Завинаги ли ще останете тук?

Стройната ръка направи неясен жест.

— Може би чакам знак. Във всеки случай ще бъда в града до сватбата на приятеля ми да Силва и неговата Селин.

— Значи най-малко до Великден? — През постите обикновено не се правеха сватби, тогава хората трябваше да мислят за смърт и спасение.

— Точно така. Макар че Рио щеше да изтегли сватбата напред, ако можеше. — Ла Рок се засмя весело. — Първоначално двамата имаха намерение да се оженят незабавно и без много шум. Но тогава се намеси бащата на Селин и заяви, че приятелите му ще бъдат смъртно засегнати, ако не ги покани на сватбата на дъщеря си. Същото важало и за брат й. Освен това бил длъжен да повика свещеник, който да подготви двамата за тази важна стъпка. И така нататък, и така нататък. Приготовленията продължават и все повече се разрастват. Започва да ме хваща страх. Стигнах дотам, че се заклех никога да не се женя. Ако все пак го направя, ще отвлека годеницата си под закрилата на мрака.

Лизет не можа да устои на изражението му и избухна в смях.

— Значи ще избягате в Гретна?

— Какво казахте?

— О, вие не знаете! Гретна е градче на другия бряг на реката. Тамошният съдия е шотландец и от много години е известен с това, че венчава двойките по бързата процедура. Самият той е щастливо женен и иска всички да са като него. Затова са кръстили градчето на шотландското Гретна Грийн, рая на избягалите любовни двойки. В нашия Гретна не е позволено на ковачите да сключват брак, затова двойките отиват при съдията или при нотариуса. Но всяка двойка, прекосила реката, без да я заловят, може да бъде сигурна, че ще се завърне оттам като семейство.

— Колко практично — засмя се Никола. — Ще се постарая да го запомня.

Скоро след това *maitre d'armes* се сбогува, Морел също реши да си върви. Както бе обичайно в Ню Орлиънс, където гостът винаги е

много скъп, Лизет ги придружи до тротоара. Морел хвана под ръка Ла Рок и двамата тръгнаха към къщата ѝ. Лизет се върна в двора.

Ала вместо да се качи в салона, тя влезе в кухнята, разположена под ергенското крило, за да поговори с готвача за обяда и да опита хлебния пудинг, току-що изваден от печката.

Когато след няколко минути мина по долната галерия, случайно хвърли поглед към улицата.

Никола Паскуале бе придружил Морел до дома ѝ, но не бе влязъл. Сега стоеше от другата страна на улицата и говореше с уличните хлапета. Те бяха образували кръг около него и го слушаха внимателно.

Интересен човек е този италианец, каза си Лизет. Привлекателен както за дамите, така и за уличните деца, и за кучетата. Дали го правеше с някаква цел?

Следобед, около два часа след като се бяха нахранили, Лизет излезе на балкона към улицата да подиша малко свеж въздух. Уличните хлапета все още бяха там. Седяха и лежаха по тротоара, сякаш бяха свършили някаква тежка работа и сега почиваха.

Появата ѝ на балкона упражни върху момчетата наелектризиращо въздействие. Първият, който я видя, скочи, след него още един, а водачът, който беше по-едър от другите, събуди спящите с ритници. Всички се събраха под балкона и зяпнаха нагоре.

Смутена, Лизет им махна. В същия миг Фигаро, който я следваше навсякъде, се появи на балкона. Щом видя старите си приятели, той се хвърли към парапета, излая отривисто и затрепери от вълнение. Промуши слабичкото си тяло между железните пръчки и се опита да скочи на улицата.

Гледката беше затрогваща. Кучето искаше да поиграе с децата, а те, горкичките, сигурно не бяха сложили нищо в уста през целия ден. Следвайки внезапния си импулс, Лизет слезе на долния етаж и отвори портичката. Повика децата и те се приближиха колебливо.

Седем момченца между пет и тринадесет години с различен цвят на кожата. Тропаха с крака, стрелкаха погледи насам-натам, но избягваха да погледнат Лизет в очите и стояха най-малко на метър от нея. Полудял от радост, Фигаро подскачаше около тях и лаеше оглушително. Някои от децата го помилваха по главата, но в присъствието на Лизет никой не посмя да си поиграе с него.

Водачът на бандата беше дързък хлапак с рошава кестенява коса и дълбока бръчка между веждите. Той беше постоянно нащрек, сякаш се боеше, че са попаднали в капан.

Лизет му махна да се приближи.

— Как се казваш?

— Скуиръл, мадам. Нищо лошо не сме направили. — Момчето изкриви лице и в погледа му светна упоритост.

— Искам да науча истинското ти име.

Хлапакът сведе поглед и изрита буца кал е босите си пръсти.

— Нямам друго име.

Лизет разбра, че момчето отдавна е забравило името и фамилията си, ако, разбира се, ги е имало, и я заболя сърцето.

— А приятелите ти?

— Това е Фаро, а този е Уид. Онзи там е Котон, а зад него са Бък, Молас и Уорф Рот.

— Много се радвам да се запозная с вас, момчета — каза Лизет след кратко покашляне. — Не смятам, че правите нещо лошо, просто ми направи впечатление, че от доста време седите от другата страна на улицата. Не сте ли гладни?

— Не, мадам.

Другите момчета се спогледаха, сякаш не бяха много сигурни, но не посмяха да възразят на водача си.

— Имам чувството, че това малко куче принадлежи на един от вас, права ли съм? — С тези думи Лизет се обърна и се запъти към кухнята, като им даде знак да я следват.

— Не, мадам, не принадлежи на никого — отговори Скуиръл.

— Сигурен ли си?

Момчето вдигна рамене едва забележимо.

— Понякога играе с нас, това е всичко.

Тънка разлика, каза си развеселено Лизет. Щом не им принадлежи, значи не са отговорни за него.

— Във всеки случай кучето се чувства самотно без вас. Ще се радвам, ако от време на време идвате да си поиграете с него.

Момчетата си размениха скептични погледи, но никой не й отговори. Последните забавиха крачка и постепенно се отдръпнаха към портичката.

— Щом не сте гладни, сигурно сте жадни — опита се да ги задържи Лизет. — Елате в кухнята да изпиете по една лимонада. Мисля, че при готвача ще намерим и дребни сладки...

— Божичко, какво става тук? — попита Феликс, който тъкмо се появи на външната стълба, и лицето му потъмня като буреносен облак. — Досаждат ли ви тези малки джебчии, мадам?

Момчетата се пръснаха като пилци на всички страни и много скоро в двора не остана никой.

— Спрете! — извика Лизет. — Върнете се! О, Феликс, какво направи?

Ала вече не можеше да ги спре. Водачът отвори портичката и момчетата избягаха на улицата. Само след минута вече нямаше и следа от тях.

Ядосана, Лизет плесна с ръце и се обърна към иконома си:

— Аз поканих тези деца в къщата, Феликс. Искях да говоря с тях, да им дам нещо за ядене...

— Съжалявам, мадам, но това не е редно. Как така ще каните в къщата си мръсни малки просяци? Със сигурност имат повече бълхи от Фигаро, преди да го изкъпем. А и въшки, и какво ли още не. Знам, че мосю Фере нямаше да ги допусне в дома си. Пуснете ли ги веднъж, вече няма отърваване.

— Това са деца. Не са животни.

— Те са диваци, мадам, и не заслужават дори да се докоснат до полите на изискана дама като вас — отговори твърдо Феликс и я изгледа пронизващо. Без съмнение беше напълно убеден в думите си, но Лизет изобщо не се трогна.

— Ако се върнат...

— Няма, мадам. Ще се погрижа да ги държа далеч от къщата.

— Ако се върнат, заповядвам да им дадеш да ядат и пият — повиши глас Лизет.

— Вие не знаете какво правите — възрази упорито Феликс. — После няма да се отървете от тях.

Феликс е започнал да си позволява твърде много, помисли си ядосано Лизет. Нямаше да му позволи да се бърка в живота ѝ, в никакъв случай.

— Постарай се да си избиеш тези мисли от главата. Аз знам отлично какво правя и какво искам. Ако желаш да останеш на служба

при мен, чуй какво ще ти кажа. Искам да говоря с тези деца и ти няма да ми пречиш. Ясно ли се изразих?

— Съвсем ясно, мадам. — Феликс наведе глава. Тонът му издаваше покорство и Лизет изпита угризения на съвестта. Може би беше твърде рязка. Въпреки това нямаше да се отметне от думите си. Тя беше господарката тук и той беше длъжен да я слуша.

Първият ѝ опит да спечели доверието на депата се бе провалил и тя се чувстваше много разочарована. Беше почти сигурна, че те са получили поръчение да я пазят. Въпросът беше, от кого. Задачата им бе възложена от Никола, но вероятно идеята не беше само неговата. Или зад това се криеше свекърът ѝ? Не, най-вероятно беше Сейд. Веднъж вече го бе подценила и нямаше да повтори тази грешка. Но едно беше сигурно: при следващата им среща той трябваше да отговори на много въпроси.

Минаха цели три дни и едва на четвъртия Лизет срещна случайно Сейд и Никола. Двете с Агата бяха излезли да търсят копринени чорапи и панделки за коса и бяха извели и Фигаро, вързан на кожена каишка. По пътя към Рю Шартр изведнъж чуха бой на барабани. Когато излязоха на Place d'Armes, стария параден площад пред катедралата, видяха, че в сянката на големите стари дървета се е събрала навалица. Мъже ѝ жени разговаряха оживено и наблюдаваха милицията, която се упражняваше зад ниската ограда от ковано желязо. Покрити с прах и запотени, мъжете маршируваха от единия край до другия и обратно. Гледката не беше необичайна, защото милицията открай време се упражняваше на това място. Но тази сутрин имаше и нещо друго.

— Имам чувството, че са повече от друг път — каза Лизет на Агата и се надигна на пръсти, за да види по-добре площада. — Какво ще кажеш?

— А как хубаво маршируват! С неудоволствие признавам, че са много по-добри от гражданската отбрана в моя роден град.

— Чух, че Луизианският легион бил организиран по примера на Наполеоновите полкове. — Дори за неопитния поглед на Лизет милиционерите представляваха великолепно гледка в спретнатите си униформи. Ротите изпълняваха заповедите на началниците си така прецизно, сякаш бяха едно тяло и една душа.

— О, я виж, там е мосю Никола! — извика Агата и бузите ѝ пламнаха.

— Къде?

— В първата редица до мосю Сейд. Изглеждат великолепно!

Агата беше напълно права. Стегнатата стойка и мускулестите тела отличаваха двамата учители по фехтовка от останалите мъже в ротата.

Странно чувство обзе Лизет. То започна зад гръдната кост, качи се в гърлото и ѝ отне дъха. До този момент войната с Мексико, за която всички говореха така лекомислено, ѝ се струваше празна заплаха. Всички вярваха, че в крайна сметка спорът ще се реши със средствата на дипломацията и с демонстрация на военна сила. Ала редиците маршируващи мъже изведнъж направиха войната потискащо близка. Някои от тези смели мъже, които маршируваха с високо вдигнати глави, сигурно щяха да намерят смъртта си на бойното поле. Колко от тези, които отиваха на война, нямаше да се върнат?

Разбира се, всеки от тях можеше да бъде убит и на дуелната площадка — утре, следващата седмица, следващата година. Това беше техният свят. Мъжете бяха длъжни винаги да бъдат смели и горди. Лизет притисна ръка към устата, за да заглуши протестиращия си вик, причинен от тази мисъл.

В същия момент Фигаро изръмжа заплашително и зад гърба ѝ се чува стъпки. Още преди да се обърне, Лизет потрепери и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

Свекър ѝ стоеше само на метър от нея. Изглеждаше по-болнав, отколкото при последната им среща. Чертите на лицето му бяха размазани и Лизет си спомни, че точно така беше изглеждала и съпругата му по време на тайнствената ѝ болест.

Устните му бяха опънати в тънка линия. Когато я заговори, в очите му светна злоба.

— Знаех си, че ще те намеря тук, където са се събрали десетки мъже.

Лизет предпочете да не отговори на обидата.

— Аз пък не мога да си представя какво ви води тук.

— По-добре, защото няма да ти хареса.

Той беше втренчил зъл поглед в Лизет и не обръщаше внимание на Агата. Няма смисъл да се карам с него, каза си младата жена. Този

човек няма да се вразуми. Глупаво е да се надявам на нещо добро.

— Сега трябва да ни извините, мосю — промълви учтиво тя и дръпна каишката на Фигаро.

— Напротив. Достатъчно дълго се криеше зад гърба на мъжа, който подло уби сина ми. Сега сме един срещу друг и ще чуеш какво имам да ти кажа.

— Нямам такова намерение. Да вървим, Агата.

Тя понечи да мине покрай Моасан, но той сграбчи ръката ѝ и заби нокти в нежната ѝ плът. В следващия момент Фигаро се нахвърли върху него, издаде заплашително ръмжение и го захапа за прасеца.

Моасан моментално я пусна и политна назад. Лизет издърпа кучето, което се противеше и искаше отново да се нахвърли върху врага. За да го успокои, тя го вдигна на ръце и за момент се уплаши, че малкият ще я нападне — толкова беше възбуден. Но Фигаро бързо се успокои и само лекото му ръмжение издаваше, че е готов да защитава господарката си. Слабичкото му тяло трепереше.

— Отвратително малко зверче! — изсъска Моасан и повдигна панталона си с върха на бастуна, за да види лошо ли е скъсан. — Сега трябва да дам да го закърпят.

— Радвайте се, че не се случи нищо повече.

— Защо да се радвам, след като бях нападнат без причина?

— Без причина?

— Е, добре, вероятно не трябваше да те пипам. Но искам да разбереш, че трябва спешно да говоря с теб. Искам да ти кажа, че не бях прав. Искам да се извиня.

Лизет и Агата се спогледаха слисано.

— Да се извините?

— За това, че с променливите си настроения те прогоних от къщи. Единственото ми оправдание е болката на бащата от загубата на единствения му син. Ако се върнеш, на което много се надявам, ти обещавам, че ще се държа спокойно и кротко, за да не наранявам чувствителната ти душа.

— Не говорите сериозно!

— Как да те убедя, че съм напълно сериозен? Спомням си каква беше, като дойде при нас — толкова млада, доверчива и сладка. Ти беше дъщерята, която винаги съм искал да имам. Неутешим съм, че животът ни се промени така. Мислех, че винаги ще принадлежиш към

нашето семейство и ще носиш нашето почтено име. А сега вървим по различни пътища... това е ужасно.

— Нямам никакво съмнение, че сте искрен, защото знам, че сегашното положение е опустошително за кесията ви — отговори Лизет, която с мъка сдържаше възмущението си. — Ще позволите ли да ви напомня как заплашихте да ме затворите в лудницата, ако не ви припиша парите си? Не, благодаря. Вече не съм млада и доверчива — затова се погрижихте вие и синът ви.

— Никога не си проявявала дължимото уважение към семейството на съпруга си и преди всичко към мен като глава на това семейство — изсъска Моасан. — Напусна ни, сякаш нямаме никаква стойност за теб и никога не сме играли роля в живота ти.

— „Ние“ ли, мосю? Говорите, сякаш синът ви е още жив!

— В моето сърце той ще живее вечно. Вечно! — При мисълта за неотвратимата загуба в черните очи с жълтеникави очни ябълки засвятка омраза.

— Може би. Но не можете да очаквате от мен да живея, сякаш той е още между нас. Това е противоестественно.

— Противоестественно е жената сама да управлява парите си и да избяга от дома на свекър си. Ти си като змия, която се освобождава от старата си кожа. Ти си от семейство Моасан и винаги ще си останеш наша.

Странно, но в този момент Лизет изпита съчувствие към стария човек. Гневът ѝ угасна.

— Аз съм си аз, мосю Моасан. Един ден траурът на всяка вдовица свършва. Ако реша, мога да се омъжа повторно.

— Как можа да изречеш тези думи? Не опетнявай паметта на сина ми!

Агата направи крачка напред, за да попречи на две жени, които зяпаха любопитно, и взе думата.

— Моля ви, мосю. Не съзнавате какво говорите. Чела съм, че в Индия изгарят вдовицата жива на кладата на съпруга ѝ. Вие говорите така, сякаш не бихте имали нищо против този варварски обичай да се прилага и у нас!

— И защо не? За какво служи сега жената на сина ми? Съгласих се да я доведа в къщата си само заради богатството, което ни донесе. Откъде можех да знам, че толкова скоро ще остане сама и ще избяга от

мен? Не ме дари с наследник, не ми даде разрешение да разполагам законно с парите ѝ, не направи чест на името ми...

— Нима според вас това са грехове, които заслужават смърт? — Агата не можеше да повярва в чутото.

— Не разбирате ли, тя попречи името ми да стане безсмъртно! Не искаше да отиде в леглото със сина ми и сега името ми ще умре!

— Да отиде в леглото със сина ви... Какво говорите?

— О, вие не знаете? — Гласът на Моасан трепереше от гняв, хитрите му очи хвърляха скрити погледи към групичките любопитни зрители наоколо. — Казах на Йожен, че прави ужасна грешка, като не спи с нея, но той само се засмя. Обясни ми, че не го привличала. Момичешката ѝ плахост го отблъсквала. Закле ми се, че един ден тя ще дойде доброволно в леглото му. А междувременно можел да я заплашва и да ѝ измъква солидни сумички.

Агата се изправи в целия си ръст.

— Ако това е вярно, мосю, вината е изцяло на сина ви.

— Не ми ги приказвайте тия! Моят син имаше същите мъжки потребности като баща си. Той направи деца...

— Точно така — потвърди Лизет и отвратено изкриви уста. — Затова сестрата на Сейд О'Нийл трябваше да умре неизбежно, сякаш е забил нож в сърцето ѝ. Тя е носила детето на сина ви. Детето, което е можело да стане ваш внук и наследник, ако притежавахте поне малко чувство за отговорност или поне бяхте показали човешко съчувствие.

— Ами! За какво ми беше онова копеле, нали Йожен беше женен за теб! Само че ти не си способна на онова, което правеше онази ирландска уличница.

— Вие никога няма да разберете на какво съм способна.

Присвитите очи на Моасан изпускаха отровни стрели. Той размаха бастуна си срещу нея и изсъска заплашително:

— Ще видим, скъпа снахо, ще видим. Аз имам и други възможности да получа правото си. Ти ще се върнеш в къщата ми, все едно дали искаш, и ще ми дадеш богатството и наследника, които трябва да имам. Така трябва да бъде и така ще бъде, заклевам се!

Наистина ли тази заплаха беше така сериозна, както звучеше?

Лизет се обърна рязко и се отдалечи, следвана от Агата. Моасан не направи опит да я спре. Може би го беше страх от острите зъби на

Фигаро или бе казал, каквото имаше да каже, и не желаше да се излага, пред хората.

— Този човек е напълно луд — заговори ужасено Агата, когато двете завиха зад ъгъла и забавиха крачка.

Лизет се усмихна с мъка.

— Сега сигурно ти е ясно защо трябваше да се обърна към мосю О'Нийл.

— Това не е достатъчно. Трябва да направим нещо повече.

— Напълно споделям мнението ти.

— Да, само че още не знам какво. Твоят учител по фехтовка не може да те охранява денонощно.

Лизет не отговори. Мислите ѝ бяха в пълен хаос.

— Може би има начин — рече след малко тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Още не съм сигурна.

Агата я погледна намръщено.

— Мила моя...

— Ако се получи, ти ще си първата, която ще узнае — прекъсна я решително Лизет. — Ако не, ще ми остане поне гордостта.

— За бога! Не мога да си представя какво искаш да кажеш!

Ще почакаме и ще видим, помисли си Лизет.

Сейд наблюдаваше отдалеч сблъсъка между Лизет и Моасан и кипеше вътрешно от гняв. Злобният старик беше подбрал момента много точно. Беше наясно, че Сейд не може да напусне площадката за упражнения и да се притече на помощ на закриляната от него дама. Несъмнено искаше да докаже, че въпреки всичко Лизет е ранима. Това му се бе удало и ядосваше Сейд много повече от факта, че Моасан бе имал дързостта да заговори снаха си на публично място.

Сейд размишляваше трескаво какво може да са си казали двамата, затова се разсея и не чу командата „наляво“. Съседът му го блъсна и от гърдите му се изтръгна гневно проклятие. Желанието да напусне площадката за упражнения стана неудържимо. Само чрез крайна концентрация, овладяна през дългите години на обучението по фехтовка, той успя да изкара до края на обучението.

— Видя ли? — попита тихо Никола веднага щом свършиха.

Сейд беше уморен и потен и спешно се нуждаеше от баня и чисти дрехи, преди да се яви пред някого — особено пред дама.

— Да — отговори той, без да погледне приятеля си, докато двамата вървяха към пасажа.

— И какво сега? — Никола разтърси тъмните си къдрици и избърса запотеното си чело.

— Дискретно посещение, естествено.

— Естествено. Колко мило от страна на стария господин, че ти даде повод.

— Аз поне ще се опитам да не компрометирам дамата.

— Какво искаш да кажеш?

— Чух, че си отишъл в къщата й посред бял ден.

— Какво лошо има в посещението ми? — попита с леко раздразнение италианецът.

— Много добре знаеш, че почтените дами като мадам Моасан не бива да бъдат посещавани от хора като теб и мен. Достатъчно лошо е, че ходим на приемите им.

— О, така ли? И какви са хората като мен и теб? Имаш предвид maitre d'armes?

— Не мисли, че се отнася лично за теб. Това е глупаво. — Сейд говореше рязко, но намеренията му бяха абсолютно приятелски. Трябваше да се сети по-рано, че произходът и обществената позиция на Никола бяха болното му място.

— Ако това те успокоява, ще ти кажа, че по същото време в салона на споменатата дама бяха мадам Ерио и мадмоазел Агата. Освен това, скъпи приятелю, тя не е някоя невинна госпожица, която можеш да прелъстиш за един час.

— Да я прелъстиш? — Гласът на Сейд звънна като стомана.

— Много добре разбираш какво искам да кажа. Или поне би трябвало. Тя е била женена, сега е вдовица. Значи е жена с опит. Освен това няма роднина от мъжки пол, който да ѝ предписва кого да приема и кого — не. Тя е абсолютно свободна сама да избира приятелите... и любовниците си.

Сейд се обърна рязко.

— Любовници?

— Извинявай — ухили се Никола. — Просто не можах да устоя.

— Следващия път бъди по-внимателен. — Сейд направи кисело лице. — Впрочем, мога ли да ти напомня, че тя все пак има някого. Човек, който внимава какви хора я посещават.

— Теб, предполагам.

— Позна.

— И не искаш да ме виждаш в салона на дамата?

— Най-добре стой далеч.

Сейд беше уверен, че приятелят му е самата почтеност, но имаше свойството да привлича клюките, освен това беше по-чаровен, отколкото беше редно.

Никола го изгледа пренебрежително.

— Внимавай, приятелче. Това постепенно се превръща в мания, макар че е абсолютно безперспективно — ти сам го твърдиш, нали?

— Не е мания — отговори мрачно Сейд.

— Тогава се преструваш умело.

— Не ставай смешен.

— Хайде да обобщим. Прекарваш нощите си в обикаляне около къщата ѝ. Изпращаш по следите ѝ приятелите си и половината улични

хляпета в Ню Орлиънс, за да не ѝ се случи нещо лошо. Разпитваш я, тичаш подире ѝ, а преди малко щяха да те изхвърлят от легиона — пак заради нея. В последно време разговорите ни се въртят все около тази дама и ти оставяш впечатлението, че си готов да убиеш всеки, който посмее да се доближи до нея. Ако това не е поведение на влюбен мъж, значи аз нямам понятие от любов.

— Нали говореше за мания?

Никола се засмя снизходително.

— То е същото, само че се прибавят неудовлетворено желание и други благородни пориви.

— Не ставай идиот.

— Не аз, мон ами.

Сейд го изгледа заплашително. Естествено, той желаше Лизет — кой мъж не би я пожелал? Но съзнаваше съсловните различия помежду им и не смееше да се отдаде на фантазиите си. А що се отнася до благородните пориви — това бяха пълни глупости. В чувствата му към дамата нямаше нищо благородно. Те бяха плътски, каквито изпитваше всеки мъж, но той правеше разлика между мечта и действителност.

Като минаваха внимателно между купчините боклук, двамата прекосиха улицата и спряха под благотворната сянка на един от железните балкони. От патисерията на ъгъла се носеше миризма на сладкиши. Никола хвърли бърз поглед към изложеното на витрината и спря.

— Какво ще кажеш за една хапка, приятелю? Вече отдавна забравих сутрешното си кафе, освен това се обажда апетитът ми за сладко.

— Някой ден този апетит ще те убие — изръмжа Сейд.

— Моля се на бога това да стане, след като съм утолил глада си. Е, ще си купим ли нещо? — Без да чака отговор, той влезе в пекарницата.

Скоро след това двамата се настаняха на една от масичките на тротоара. Бяха си поръчали наполеони, вкусни сладкиши от бадемови бисквити, слепени по две с бита сметана и поръсени с шоколад и пудра захар. Сладкишите бяха с форма на тривърха шапка, на което се дължеше и името му. Пиха горещо черно кафе. След първата глътка Никола изкриви лице. Остави чашата и изсипа захар от захарницата.

— Не разбирам как можеш да пиеш толкова сладко кафе — промърмори Сейд.

— Лъжицата трябва да стои права вътре — отговори Никола и размаха споменатия прибор.

— Един ден ще си ужасно дебел и без зъби.

— Но щастлив. — Никола опита подсладеното кафе и въздъхна доволно. — Ето така. Научи ли последните новини за турнира на *maitre d'armes*?

— Да, ако имаш предвид, че трябва да се състои в стария театър „Сен Филип“.

— Отвратителна стара колиба. Специално ходих да я видя. Строена преди трийсет години, ветровита, завесата изпоядена от молци. Дъските, които са слагали на паркета, за да направят танцова площадка, са ужасно изкривени. Човек трябва много да внимава, за да не се спъне.

Сейд направи гримаса.

— Ти си много наблюдателен, приятелю. Благодаря за предупреждението. Записа ли се вече за участие?

— Да, официално. А ти?

— И аз. Чух, че вече е известен и редът на двубоите.

Никола кимна и двамата изоставиха темата. Беше им ясно, че съществува възможност да излязат един срещу друг, но това не ги притесняваше. Няколко пъти бяха мерили сили в приятелски двубой и всеки изпитваше уважение към изкуството на другия. Въпреки това не виждаха необходимост да обсъждат тази деликатна тема.

Сейд изяде набързо наполеона си и го преглътна с голяма глътка кафе. Когато избърса пръстите си със салфетката, погледът му случайно падна върху мъж, който бавно идваше по улицата. Мъжът бе облечен безупречно, фигурата му бе внушителна. Към наситеносиния жакет носеше бяло шалче, светлосиня жилетка и сив панталон. Вървеше по тротоара, сякаш му принадлежеше. Въртеше бастун от абаносово дърво, кланяше се дълбоко пред дамите, поклони се (не толкова дълбоко) на минаващия свещеник, кимна любезно на собственика на магазина, който стоеше на вратата. През цялото време си свиркаше мелодия, в която Сейд позна английска народна песен. Когато излезе на слънце, цялата му фигура заблестя като скъпоценно полирано сребро.

— Англичанинът — съобщи Сейд и направи многозначителен жест.

Никола проследи погледа му и опъна устни в крива усмивка.

— Името му беше Блекфорд, нали? И него ли искаш да прогониш от салона на благородната мадам Лизет?

Сейд не се засмя на шегата.

— Ако се наложи.

— Предполагам, че той не се смята за неприемлив.

— Тогава да се запознае с тукашните нрави.

— Съветвам те да бъдеш по-умерен, приятелю — отвърна Никола и усмивката му угасна. — Не всеки е готов да се съобразява с твоите възгледи.

Сейд знаеше, че предупреждението е оправдано, но нямаше намерение да се вслуша в думите на приятеля си.

Блекфорд беше вече съвсем близо до тях. Трябваше да мине покрай масата им или да спре и да ги поздрави.

— Каква случайност, джентълмени — каза весело той, когато стигна до тях.

— Заповядайте при нас, моля — покани го веднага Никола.

Колкото и да съжеляваше за тази среща, Сейд знаеше, че учтивостта изисква да покани познат джентълмен на масата си, затова добави:

— Да, заповядайте.

— Не искам кафе, но с удоволствие ще си почина малко, ако нямате нищо против. — Блекфорд седна, сложи двете си ръце върху дръжката на бастуна и продължи: — Има нещо, за което бих искал да поговоря с вас, приятели. Най-добре веднага, докато сме само, тримата.

— И какво е то? — Сейд размени бърз поглед с Никола, но лицето му остана безизразно.

— Истории, намеци, предположения — с една дума, слухове, които може би са глупави инсинуации.

— Но те не се отнасят за някого от нас, нали? — попита Сейд с измамно мек глас.

— Надявам се, не ме смятате за толкова глупав, че да намеквам подобни неща? — По аристократичните черти на Блекфорд пробяга смайващо топла усмивка.

— А за кого тогава?

— Способността да четеш по лицата може да бъде много полезна в нашата професия. Вярвам, ще се съгласите с мен. Постарах се да развия своя незначителен талант.

— Вероятно ви е струвало много усилия.

— Прав сте. — Лицето му отново се озари от усмивка. — Но мога да си представя, че вие също го притежавате. Защото може да бъде полезен и в други области.

— Например?

— Вие сте пряк човек, мосю О'Нийл. Необичайно качество за един ирландец. Но аз също мога да бъда откровен, когато се налага. Миналата вечер, докато бях при Алварес, някой спомена странен дуел, състоял се на отдалечено място, без секунданти и свидетели, но по точно определена причина. Графът, вашият приятел да Силва, също беше в заведението и когато започнаха да разказват историята, се огледа. Останах с впечатлението, че търсеше вас. Вероятно е искал да разбере дали знаете нещо по случая.

— Не сме били там. — Никола стискаше чашата си с такава сила, че пръстите му побеляха.

— Без съмнение сте били заети на друго място. Любимото занимание на мъжете в този град са жените. Поне така ми казаха.

— Това важи за повечето мъже по света — отвърна остро Сейд.

— С малката разлика, че тукашните мъже признават слабостта си и даже се хвалят с нея. Много освежаващо, нали? Само дето аз говорех за жени в множествено число, а при вас става дума по-скоро за единствено.

— Няма ли да говорите открито?

— Мисля, че не е чак умствено предизвикателство, но както желаете. Ако сте решили да станете закрилник на някоя дама, това си е ваша работа. Аз се интересувам по-скоро от ролята ви на Дон Кихот.

— Както че ли в нашия свят още има донкихотовци — промърмори Никола и с наслада отпи от сладкото си кафе.

— О, има, разбира се. Жертвите на последните присъди по бързата процедура са били наказани така гладко и ефектно, че човек неволно се замисля. Да спомена ли, че една от тези жертви е била наказана от съдия, който си служи с лявата ръка? — Блекфорд устреми многозначителен поглед към чашата с кафе, която Ла Рок държеше с

лявата ръка. — Веднага го нарекох триумвират на учителите по фехтовка.

— Защо мислите, че са повече, а не е един?

— Невъзможно е да действа едновременно на две места, нали? Две от наказателните присъди са били изпълнени в една и съща нощ.

Сейд погледна Никола и като видя, че приятелят му вдигна рамене, се обърна към Блекфорд:

— Какъв е интересът ви към тази история?

— Искам непременно да участвам!

— Защо? Разбира се, ако невидимите отмъстителите наистина съществуват — побърза да добави Сейд с двусмислена усмивка, съзнавайки, че въпросът му е прозвучал като признание.

— Може би от скука?

— Действията на „съдиите“ не гарантират вълнение.

— Знам, че е невъзможно да облекчиш старото страдание, но не ми разправяйте, че подобни акции няма да имат лечебно въздействие.

Нещо във физиономията на англичанина потуши недоверието на Сейд. Изведнъж проникна в най-съкровената същност на човека срещу себе си, сякаш очите му бяха прозорци от синьо стъкло. Видя там мъка и дълбока тъга... и още нещо, което с последни сили се вкопчваше в живота.

— Мосю — включи се в разговора Никола, — съжалявам, че трябва да ви разочаровам...

— Недей — прекъсна го решително Сейд и сам се учуди на себе си. Отдавна не беше вземал емоционални решения. — Ако наистина искате да участвате в наказването на злото, ние ще се възползваме с радост от вашата шпага. Но ако за в бъдеще ще сме четирима, трябва да се закълнете и да си изберете парола. Готов ли сте?

— Вероятно трябва да си избира парола, която да подхожда на вашите? Кажете ми ги и ще намеря подходяща дума. — Когато златните ресници на младия мъж се спуснаха над очите и скриха всички извършени спрямо него грехове, Сейд изпита странно усещане за загуба.

— „Отмъщение“ — изрече тихо Никола.

— „Смелост“ — добави Сейд. — А да Силва си е избрал „бдителност“.

Блекфорд кимна доволно.

— Моята парола ще бъде „истина“.

„Истина“ — на френски *verite*, но значението беше същото. Значи Блекфорд щеше да се закълне да се бори за истината. Много добра парола. Сейд погледна към Никола, който му кимна, и отново се обърна към англичанина.

— Ще се срещнем тази вечер. Ще има малка церемония, може би ще ви се стори мелодраматична, но без нея не може. Ще ви уведоим за часа.

Блекфорд стана.

— Церемониите — обясни любезно той — са фиксиращите точки в живота. Без тях повечето неща губят значението си. — Вдигна ръка към шапката си и пожела: — До скоро, господа.

Никола проследи англичанина с подозрителен поглед и попита тихо:

— Смяташ ли, че постъпи добре?

— Нямам представа — отговори спокойно Сейд. — Но беше нужно... или поне за момента.

— Познавам хора — вероятно и ти познаваш такива, — които са станали *maitre d'armes*, защото това е добър начин за самоубийство.

Сейд кимна мрачно.

— Не останах с впечатление, че той се е запътил натам.

— Обикновено не си личи.

— Прав си. Но много повече са хората, които искат да поправят несправедливостите, извършени от други — или от самите тях.

— Но позволено ли им е? Там е въпросът?

— Да се надяваме, че е единствен.

Щом се прибра в студиото си, Сейд се изкъпа и облече една от двайсетте ленени ризи, които притежаваше. В горещите дни мъжете от Ню Орлиънс се преобличаха по два или три пъти на ден. Докато сменяше ръкавелите си, той размишляваше как да говори с Лизет, без да ѝ натрапва преувеличеното внимание, в което бе обвинил Паскуале. Най-сетне реши да посети Морел и да ѝ се довери.

Дамата благоволи да се отнесе благосклонно към изповедта му и моментално изпрати един слуга с писмо до Лизет.

Само след час Лизет и Агата се появиха с веещи се копринени поли в салона на Морел. Лицата им бяха ведри и докато сваляха шаловите и бонетата си, и двете се смееха.

— Едвам успяхме преда дъжда! Видяхте ли как притъмня? Надявам се, че няма да ни изгоните, преда бурята да премине.

— Но разбира се, ма шер — отговори любезно Морел. — Божичко, навън все повече притъмнява! Ей сега ще загърми! Може би мосю О'Нийл ще бъде така любезен да запали няколко свещи?

— С удоволствие — отговори Сейд, който стоеше до камината.

Лизет се обърна така рязко, че полите ѝ се увиха около краката.

— Мосю! Изобщо не ви видях...

— Мадам. — С поклона си едновременно призна и скри, че бе запленил от вида ѝ. Тя изглеждаше толкова свежа и естествена, докато отърсваше дъждовните капки от косата си! Стомахът му се сви, като видя как веселостта ѝ отстъпи място на студена бдителност, но в същото време изпита диво желание да вкуси дъждовните капки от лицето ѝ.

Изведнъж в стаята стана нетърпимо топло. Сейд взе серния кибрит от вазата на камината и запали свещите в свещниците на мраморния перваз.

— Сейд е от доста време при мен — обясни спокойно Морел. — Ще можете ли да се занимавате известно време сами? Трябва да проверя дали прозорците в другите помещения са добре затворени, освен това тъкмо приготвят яденето.

Без да чака отговор, тя се надигна с обичайната си ленива грация и се запъти към вратата. На прага спря и се обърна.

— Мадмоазел Стилтън, ще бъдете ли така любезна да опитате новата ми рецепта за супа от раци и да дадете оценката си? Уверявам ви, че няма да се забавим много. Освен това вдовицата не е младо момиче, за да се нуждае от постоянното присъствие на компаньонка, не смятате ли и вие?

Това беше повече, отколкото Сейд бе очаквал. Благодарил на Морел с пламенен поглед и получи в отговор гримаса, която изразяваше както разбиране, така и неодобрение. В следващия момент вече беше сам с Лизет.

— Можете да си спестите този театър и просто да дойдете на Роял Стрийт. — Лизет се огледа, сякаш размисляше дали да седне или да остане права. В крайна сметка избра последното.

— Знаете защо не е възможно.

— Знам защо мислите така.

— О, по дяволите тези глупости! — извика ядосано Сейд. — Какво ви каза Моасан?

— Наговори ми куп гадости. Но много по-важно беше онова, което аз му казах.

Сейд я погледна напрегнато.

— И какво е то?

— Може да се обобщи с една дума: „не“.

— Какво означава „не“?

— Не, няма да се върна в къщата му. Не, не съм готова да се погребя с Йожен — за да се изразя картинно. Не, нямам намерение да му предоставя богатството си и никога няма да...

Гласът ѝ трепери, установи Сейд. Нервите ѝ не са в ред.

— Какво?

— Нищо.

Тя му обърна гръб, но той успя да види, че по лицето ѝ изби червенина. Озова се при нея с две крачки, хвана ръката ѝ и я принуди да се обърне към него.

— С какво ви засегна той?

— Вероятно не съм го разбрала.

Сигурно, помисли си Сейд. Очите ѝ останаха сведени.

— Мога да си представя, че е поискал от вас и нещо повече. По-добре е да ми кажете, защото ще си помисля, че обидата е много по-страшна, отколкото е в действителност.

— Трудно ми е. Той... той иска наследник.

Сейд издиша шумно.

— Не мога да си представя, че ви е казал такова нещо публично.

— Естествено, не го каза направо, но Агата го е разбрала по същия начин.

— Този човек е луд!

— Това се опитвах да ви обясня.

Сейд поклати глава. Все още не можеше да повярва в казаното от Лизет.

— Наистина ли заплаши да ви...

Лизет издърпа ръката си.

— Изглежда убеден, че му дължа наследник. Няма значение кой ще е бащата.

Дивото желание да унищожи чудовището, което беше свекър на Лизет, падна в главата на Сейд като черен облак. В продължение на няколко секунди беше неспособен да мисли и да се движи. После разумът взе връх.

— Срещу такива бракове има закони.

— Съмнявам се, че мисли за официална връзка. Наследникът официално ще е син на сина му.

— След повече от една година? Никой няма да му повярва.

— Има средства и начини да се скрие точната дата на раждането. Случвало се е при много деца, имали нещастieto да се родят по-рано или по-късно от очакваното. Един от известните ми методи е семейството да заmine на закъсняло сватбено пътуване във Франция. Случвало се е след такова пътуване да се върнат с двегодишно дете.

Тя беше права. Сейд измърмори някакво проклятие, обърна се, направи няколко крачки и пак се върна при нея.

— В никакъв случай не излизайте без придружител. Най-добре да имате постоянна охрана.

— Няма да живея като затворница. Освен това Фигаро се държа като истински герой. Обърна господина в бягство, преди да си е позволил още някоя заплаха.

— Сигурен съм, че е смел като лъв, но не е подходящ за закрилник.

— Май пак стигнахме до твърдението ви, че имам нужда от съпруг.

— Трябва да признаете, че това е най-доброто решение. Първо, той ще има пълното право да ви закриля ден и нощ и второ, брачният съюз ще сложи край на амбициите на Моасан.

— Защото детето, което ще родя, ще е от мъжа ми — завърши тя с тих глас. — Тази мисъл е наистина привлекателна. В последно време размислях и стигнах до извода, че има няколко подходящи мъже.

Дали най-сетне се бе вразумила? Това трябваше да го направи щастлив, но думите ѝ оказаха точно обратното въздействие.

— Имате ли предвид определен човек?

— Да.

Той зачака напрегнато, но тя мълчеше. Най-сетне Сейд не издържа.

— За кого мислите?

Свела глава и скръстила ръце зад гърба си, Лизет отиде до камината и се обърна към него.

— Тази сутрин се занимавах с този въпрос. Смятам, че не бива да се омъжа за мил, обикновен мъж, който е щастлив само в кръга на семейството и обичайните забавления и никога не се осмелява да погледне навън. Искам следващият ми съпруг да е силен, бдителен и разумен, да умее да се служи с шпага и пистолет, защото сигурно ще му се наложи да защитава своя живот или моята чест. Най-добре да е човек, известен в града, когото е по-добре да не дразниш. Славата му вероятно ще възпре свекъра ми от нови покушения.

— Това ли е всичко? — попита Сейд, когато тя свърши. Досега с мъка сдържаше темперамента си и имаше чувството, че всеки миг ще избухне.

Лизет продължи спокойно и вразумително:

— Би било чудесно, ако има красива външност и се държи така, сякаш е лудо влюбен в мен. Иначе няма да ми повярват, че съм приключила траура си заради него.

— С други думи, вие искате майстор на фехтовката. А трябва ли да бъде европейец? Тогава ще може да твърди, че няма понятие от правилата в креолското общество.

— Защо не се сетих по-рано? — пошепна тя, очевидно запленена от идеята.

— Значи Паскуале.

Ресниците ѝ затрепкаха и тя му хвърли изпитателен поглед.

— Италианецът? По-добре не. Англичанинът също не. Все пак почти не ги познавам.

Сейд се заслуша в дъжда, който плющеше по паважа и се стичаше в улуците, водещи към цистерната в двора. Влажният му полъх проникваше в стаята и я изпълваше с аромат на мокра земя и цветя. Когато заговори отново, гласът му беше дрезгав от вълнение.

— Мен също не ме познавате.

— Нима се предлагате сам? — попита тя с усмивка.

Той поклати глава с надеждата да прогони хаоса от мислите си.

— Мислех, че вие...

— Трябва да кажа, че предложението е интересно. Вие притежавате всички изброени от мен качества.

— Невъзможно е. — Сърцето се блъскаше лудо в гърдите му. Изразът на лицето ѝ, едновременно развеселен и заинтересован, го опияняваше.

— Наистина ли? Не виждам защо, след като идеята беше ваша.

Той не беше способен да откъсне поглед от нея. Упоритостта и безстрашието ѝ го смайваха. Тя издържа погледа му и само бързото повдигане и спускане на гърдите под тесния корсаж показваше колко се вълнува. За да я отклони от намерението ѝ, трябваше да намери убедително обяснение. Затова каза решително:

— Тогава ще ви покажа.

Без да се колебае, вдигна левия ръкав на жакета си, отвори златното копче на ризата и нави белия лен. Направи същото и с другия ръкав и остави ръкавелите на масата. След това стисна ръце в юмруци, обърна ги и ги протегна към Лизет, сякаш китките му бяха оковани.

Под мътната светлина на свещите старите ръждивочервени белези от веригите заблестяха като кървави резки. Те се бяха врязали дълбоко в плътта и бяха заобиколени с грапави издатини. Наоколо се виждаха светлите белези от шпага, които беше получил в безброй тренировки. Златният загар на кожата, последствие от дългите упражнения на открито, се смесваше с червеникавия тон на белезите. Въпреки това те се виждаха ясно и щяха завинаги да останат част от него.

— О, Сейд — пошепна тя и нежно сложи пръсти върху местата, където пулсът му удряше под кожата. — Какво са ти сторили?

Защо му проговори на „ти“? Дали го правеше съзнателно?

— Разказах ви за това, когато се срещнахме за първи път.

— Да, но тогава не ви разбрах.

— Така постъпват с престъпниците. — Той поиска да издърпа ръцете си, но тя стисна китките му. Затова остана неподвижен, но това му струваше толкова усилия, че на челото му избиха капчици пот.

— Затова ли мислите, че не сте подходящ за съпруг?

— За съпруг на дама.

— Даже ако дамата го желае?

— Не искам някой да сподели с името и позора ми. Наречете го гордост.

— Не е ли по-правилно да го нарека надменност?

— Няма разлика. Като глупакът, който покрива голия си череп с шапка със звънчета, аз предпочитам да живея с позора си, без да го нося открито.

Лизет втренчи поглед в неговия и остана дълго така. После дръпна ръцете си с такава бързина, сякаш се бе опарила.

— Щом е така, тогава трябва да разберете защо искам мъж, който познава историята ми. Би било непоносимо да живея с човек, който ще ме съжалява.

С това иска да каже, че изборът ѝ не е насочен лично към мен, помисли си той. Как би могло да бъде друго?

— Не вярвам, че ще се намери мъж, който да се ожени за вас само от съжаление.

— Не искам нищо.

Сейд скри ръце зад гърба си.

— Нищо ли? Нито възхищение, нито привързаност, нито... страст?

— Страст най-малко — отговори тя хладно и почти враждебно.

— Дали от тези думи мога да заключа, че не сте се наслаждавали на брака си? — попита внимателно той.

Лизет се поколеба и той остана с впечатлението, че иска да му съобщи нещо важно. После устните ѝ се изкривиха в студена усмивка.

— Никак — гласеше краткият отговор.

— И затова не очаквате нищо особено от втория си брак? Мога само да кажа, че след първото разочарование невинаги следва второ.

— Това звучи радващо, но аз предпочитам да не поемам риска.

— С други думи, вие не ми вярвате.

— О, напротив, смятам, че е така, както казвате. Поне за мъжа.

— Да предположим, че ви срещна с жена, която може да го потвърди, как ще реагирате? — Сейд не знаеше защо бе казал това, може би заради горещите фантазии, които пълнеха главата му.

Лизет го погледна открито.

— Каква полза от този опит, когато човек може да го преживее само веднъж? Или смятате, че ще проверявам всички кандидати дали отговарят и на вашите претенции?

Това беше нечувано! Как можеше да мисли такива неща и да ги изказва гласно? Кръвта запулсира в главата му. Без да помисли, направи крачка към нея и я хвана за раменете. Привлече я към себе си

и тя обърна лице към него. Погледът му спря върху полуотворените ѝ устни.

— Това е ваша работа, мадам. Аз гарантирам само първото удовлетворение.

Тя се вцепени в ръцете му, но той почти не го забеляза. Устните му докоснаха нейните с безкрайна нежност, усетиха мекотата им, проследиха фините извивки, минаха по тънкия ръб и се потопиха във влажните, привлекателни ъгълчета. Той я вкусваше като екзотичен плод, наслаждаваше се на сладостта ѝ и постепенно проникна в прекрасните меки дълбини. Потърси и намери езика ѝ и започна да го ласкае, за да му даде представа за най-висшето блаженство.

Съпротивата ѝ бързо отслабна. Тя се устреми насреща му, сгуши се до коравото, атлетично тяло и сърцето ѝ заби в същия ритъм с неговото. Той я прегърна и въздъхна дълбоко. Ръката му съвсем естествено се плъзна нагоре, намери пълните гърди, вдигнати от корсета, и усети през фината коприна как зърната им се втвърдиха. Обзе го чиста, неподправена радост. Докато се губеше целият в жената в ръцете му, имаше чувството, че му връщат всичко, което са му отнели. Връщат го към неговата най-съкровена същност.

В тялото му лумнаха пламъци и то престана да се подчинява на волята му. Искаше Лизет, сега, веднага, изцяло. Желаше я, както никога не беше желал жена. Копнееше за нея с пламенност, която граничеше с лудостта. Ако не се намираха в салона на Морел, щеше да я свали на пода и да я вземе. Още сега, докато дъждът се стичаше по стъклата на прозорците. Щеше да вдигне фустите от коприна и муселин, да отстрани дантелите, панделките и всички други копринени бариери, за да стигне до горещия център на тялото ѝ. Тя беше самото изкушение, скрита зад стени от рибешки кости и метри бял лен, които ухаеха изкусително на теменужки. Тя беше всичко, което някога бе искал и никога не бе получил. Забраненото. Вечно недостижимото.

Тя беше вдовицата на мъжа, когото бе убил.

Той я пусна така рязко, че тя се залюля, преди да си възвърне равновесието. Сейд посегна отново към нея, но спря насред движението. Рязко ѝ обърна гръб и опря ръце върху хладния мрамор на перваза на камината. После задиша дълбоко и равномерно, опитвайки се да проясни главата си.

— Много съжалявам — промълви задъхано той. — Би било позорно първо да отстраня съпруга ви, а после да се възползвам от отсъствието му.

— Отсъствието ли? Много странен начин на изразяване.

— Бих могъл да се изразя много по-ясно, но не искам да ви обидя, след като вече ви засегнах.

— А ако аз изобщо не се чувствам засегната?

Гласът ѝ идваше много отдалеч. Сякаш се отдалечаваше от него, от обсега на влиянието му. Той се стегна и се обърна отново към нея. Тя стоеше до прозореца и се взираше в дъжда навън. Лицето ѝ изглеждаше тъжно и бледо под сивата светлина, падаща през дебелиите стъкла.

— Не сте засегната?

— Приличам ли ви на тъгуваща вдовица? Не сте ли забелязали, че не се налага да сдържам сълзите си?

— Знам, че не сте се омъжили по любов, знам също, че Моасан не се е постарал да ви направи щастлива. Но такива бракове са обичайни и вдовиците тъгуват.

— Не и аз — отвърна безизразно тя.

— Въпреки това не ми се вярва да сте радостна. Аз убих мъжа ви хладнокръвно и по този начин ви лиших от мястото ви в едно уважавано семейство. Заради мен ви затвориха, за да си присвоят богатството ви. Вероятно ви е тъжно, че сте изгубили всичко.

— Да, тъжно ми е.

— И затова...

— Онова, което направихте, ми върна свободата. Затова съм ви безкрайно благодарна.

Тук е възможно само едно заключение, каза си горчиво той.

— Значи затова смятате, че съм заслужил добро място във вашето домакинство? В списъка на причините за женитба благодарността е точно пред икономическите съображения.

Лизет го погледна втренчено.

— Аз ви казах причините. Още веднъж ще подчертая, че ви ценя изключително високо.

— Причините... Нека да обобща: вие виждате в мое лице своя спасител и искате да продължа да изпълнявам тази роля.

Лизет вдигна вежди.

— Само ако вие желаете.

Разбира се, че желаете. Копнееше да я вдигне на ръце и да я отнесе някъде на края на света. Там ще я съблече и ще свали хладното спокойствие, което я обгръщаше като мантия. Ще обори грижливо обмислените ѝ аргументи, ще разруши плановете ѝ. Най-голямото му желание беше да се обвърже с нея завинаги, да я пази от злото и страха и да живее с нея до края над дните си. Искаше вечер да седи срещу нея на масата и да наблюдава как светлината играе по кожата и косата ѝ, как тя диша. Да знае, че по всяко време може да я докосне, да я помилва. Но всички тези желания бяха безполезни и трябваше да останат на заден план. На първо място беше нейното благополучие.

— Никога не съм имал намерение да ви спасявам, мадам Моасан. Аз не съм странстващ рицар. Както се изразихте веднъж, аз ви дължа обезщетение, затова проявих готовност да ви закрилям. Вашето искане беше напълно справедливо и аз ще го изпълня. Повече не мога да направя.

Лизет го гледаше с неразгадаемо изражение. След малко устните ѝ се извиха в усмивка. Взе бонето и наметката си от пейката до стената и каза:

— Това не е съвсем вярно.

— Не разбирам — отвърна сковано той.

— Доколкото си спомням, вие предложихте да ми дадете да вкуся от... страстта. Така беше, нали?

Сейд замълча. За нищо на света нямаше да си отвори устата. С парещи очи проследи как тя сложи бонето на главата си и завърза широките ябълковозелени панделки.

— След като не желаете да станете съпруг, бих могла да се възползвам поне от другото ви предложение. — Лизет му подаде наметката си и усмивката ѝ стана още по-сияеща. Малко прекалено дръзка и упорита, каза си Сейд. — Освен ако не решите да оттеглите и него.

Това беше открито предизвикателство. Не можеше да го отхвърли. Въпреки това направи опит, призова на помощ цялата сила на волята си, но мозъкът му буквално се свари в горещия котел на черепа му, а сърцето се изду в гърдите и го измъчи дори повече от подутината в панталона му, милостиво скрита от дългия жакет. Хиляда пъти се прокле, че си бе позволил да я докосне, и пламенно си пожела

да не бе направил това глупаво предложение, с което сега го подиграваше. Тя не съзнава какво говори, опита се да се успокои той. Вероятно не говори сериозно и със сигурност няма да настоява.

Ала фаталните думи бяха казани. Все пак беше възможно тя да ги е разбрала докрай, да говори сериозно и да се върне към предложението му. Ако не с него, може да го направи с друг мъж. Тази неизвестност беше непоносима. В никакъв случай нямаше да рискува.

— На никаква цена, мадам — отговори той с тих, изпълнен с обещания глас и я загърна в наметката. — По всяко време съм на ваше разположение за всичко, което пожелаете, като изключим свещения съюз на брака.

Точно тогава се върнаха Агата и Морел и двамата не можаха да продължат. И слава богу! Лизет бе загубила ума и дума и напразно търсеше какво да отговори на това учудващо обещание.

Какво ставаше с нея?

Когато най-сетне остана насаме със Сейд, тя се възползва от възможността да започне осъществяването на все още недовършения план в главата си. Беше ѝ много трудно да му предложи да доведе ролята си на закрилник докрай и да стане неин съпруг — поне формално. Очакваше, че ще се наложи да го убеждава, но изобщо не беше помислила, че ще получи толкова решителен и съкрушителен отказ. Вероятно разочарованието и гневът я бяха накарали да каже неща, които беше по-добре да премълчи.

Естествено, любопитството също играеше роля — и дързостта, която от известно време ръководеше действията ѝ. Последният импулс дойде от целувката му и от начина, по който бе реагирала. Друга причина не можеше — или не искаше — да види.

След размяна на учтиви думи с домакинята Лизет и компаньонката ѝ се отправиха към къщи. Докато вървяха по мокрия, хлъзгав паваж, почти не разговаряха. Всяка бе заета със своите мисли.

„По всяко време съм на ваше разположение.“

Какво можеше да бъде по-прекрасно и възбуждащо от обещанието, скрито в тези думи? Мисълта, че може да разполага свободно с физическата сила и сръчност на майстор във фехтовката като Сейд О’Нийл, накара нервите по цялото ѝ тяло да вибрират.

Кога щеше да дойде при нея? Дали щеше да чака покана, за да бъде на нейно разположение, както се бе изразил? И какво щеше да се случи тогава? Какво трябваше да се случи според нея?

Не бе посмяла да му каже, че е още девица. Искеше да му каже, но когато размисли, реши, че не е нужно. Дали той щеше да разбере? И ако да, щеше ли да се развълнува? Тя не знаеше. Това беше от значение за съпруг, но за любовник... Така ли трябваше да го нарече? А може би

учител в любовното изкуство? Или случаен познат, който ѝ оказва специална услуга?

Колко безлично звучаха тези обозначения. За нея случаят беше всичко друго, само не и безличен.

Лизет и Агата успяха да стигнат до дома си малко преди следващия силен дъжд. Качиха се по вътрешната стълба, свалиха наметките, бонетата и ръкавиците и отидоха в салона, където беше запален огън за да прогони влагата. Фигаро, който я беше посрещнал с обичайното си въодушевление, се сви на кълбо в краката ѝ и бързо заспа. Агата се настани в отсрещното кресло и веднага се зае да кърпи разни неща. Това беше обичайното ѝ занимание в свободните часове.

След няколко бода тя каза на Лизет:

— Очевидно си получила очаквания отговор.

— Всъщност не.

Агата вдигна вежди.

— Но когато с мадам Ерио се върнахме в салона, между теб и мосю О'Нийл цареше добро разбирателство.

— Разбирателство не е правилната дума.

— Остави двусмислията, мила моя. Мосю О'Нийл обеща ли да те пази от посегателствата на Моасан или не?

— Не знам дали това е по силите му или изобщо по силите на някой човек.

— Тогава за какво искаше да говориш с него?

Лизет се засмя тихо.

— За онова, което трябва да направя. В крайна сметка се съгласихме, че един нов брак е най-доброто средство да осуеят плановите на бившия ми свекър.

— Наистина ли искаш да се омъжиш повторно?

— Опитвам се да приема тази мисъл.

— Идеята не е лоша, но как стана тази внезапна промяна? — Агата остави дрехата, която кърпеше, в скута си и вдигна глава.

— Въпрос на необходимост. — Това беше вярно, но не беше цялата истина. Може би, помисли си Лизет, виновни са неразгадаемите сини очи на ирландския учител по фехтовка и начинът, по който седи на гърба на коня.

— И кой ще е щастливецът? Да не би да е мосю О'Нийл?

Лизет изправи гръб и я погледна открито.

— Той отказа да ми направи тази чест.

— Лизет! Да не би да си... Невъзможно е да... — Агата бе ужасно развълнувана, но не стана ясно дали беше заради това, че младата ѝ възпитаница е направила предложение за женитба, или заради мъжа, когото бе пожелала за съпруг.

— И защо не? Не можеш да отречеш, че би било много практично.

— Жената не избира съпруга си според това, колко добре борави с шпагата, мила моя!

— Дори ако това е, от което имам най-голяма нужда в момента? Знаеш, че някой господин с изискано име, който няма представа от фехтовка, няма да ми бъде от полза.

— Но трябва да се вземат предвид още много фактори. Съществуват и потребности от друг род!

— Тези „други фактори“ не ме предпазиха от женитбата с мъж, който мислеше само за себе си и за своите интереси. Но ти не бива да се тревожиш, Агата, защото всичко си остана на теория. Няма да се омъжа за мосю О’Нийл. Вероятно изобщо няма да се омъжа повторно.

— Вероятно — повтори Агата и присви очи. — Това звучи съвсем различно в сравнение с миналата седмица, когато се кълнеше, че никога няма да се омъжиш повторно.

— Права си — призна съкрушено Лизет. — Абсолютно си права.

Следващата сутрин беше топла и задушна. От земята се вдигаше пара. Решетките на балконите и покривите блестяха под слънчевата светлина, въздухът тежеше от топла влага и човек се чувстваше като в пералня. Това беше знак, че зимният сезон, дългият *saison de visites*, постепенно свършваше. Скоро щеше да настъпи лято. Лизет стана рано, облече се и тъй като Агата още не се беше събудила, поръча да ѝ поднесат закуската в галерията, която гледаше към двора, Феликс постави таблата на малка масичка и ѝ наля кафе и горещо мляко от двете сребърни канички. Лизет видя на таблата сгънато листче, взе го и го прочете набързо. Лицето ѝ побеля като платно, ръката, която държеше листчето, затрепери. Гласът ѝ прозвуча задавено:

— Откъде се взе това?

— Донесе го един хлапак, мадам. Каза, че получил за това няколко цента.

— Прочете ли го?

— Съжалявам — отговори с достойнство икономът, все още с каничките в ръце, но дори да можех да чета, нямаше да си позволя толкова нахалство.

Феликс се изразяваше много добре, а френският му беше доста по-изискан от езика „гумбо“ смесица от френски, испански, африкански диалекти и индианския език чакта, който говореха повечето роби. Затова ѝ беше трудно да повярва, че не може да чете.

— Извини ме — помоли бързо тя. — Писмото съдържа ужасни обвинения, едно от което се отнася до смъртта на съпруга ми. Ако дойдат и други...

Феликс я погледна загрижено.

— Да ги унищожавам ли, мадам?

Лизет се поколеба. Беше готова да каже „да“, но поклати глава.

— Само внимавай да съм сама, когато ми ги даваш.

— Както желаете, мадам.

— Благодаря, Феликс. — Когато икономът излезе, тя отново сведе очи към парчето хартия в ръцете си. Апетитът ѝ бе изчезнал.

С черния си ръб писанието приличаше много на некролозите, които лепяха по стълбовете във Вю Каре. То обявяваше, че един джентълмен бил коварно убит на дуел със съгласието на вдовицата от смъртоносен майстор на шпагата. Не съдържаеше имена, но беше пълно с намеци и описваше толкова много подробности, че всички щяха да разберат за кого се отнася. От цялата работа излизаше, че тя и Сейд са били в заговор да убият Йожен Моасан. Между редовете се четеше твърдението, че Йожен е трябвало да умре, защото двамата са искали да се отърват от него.

Първият ѝ импулс беше да изпрати обявлението на Сейд, но после се разколеба. Без съмнение, то беше окачено навсякъде, значи той щеше да го види много скоро. А може би и не, ако сега действаше бързо.

Лизет скочи, спусна се по стълбата и прекоси алеята за карета. Излезе през портичката за гости и мина от другата страна на улицата, където хлапетата се бяха събрали още в този ранен час. Показа им обявлението и им обеща възнаграждение за всеки лист, който ѝ

донесат. След няколко секунди момчетата вече се бяха разпръснали по съседните улички и се оглеждаха за обявления.

Това беше всичко, което в момента можеше да направи. Лизет затвори за момент очи, после бавно се запъти към къщи.

Към обед вече притежаваше тридесет и шест обявления, които ѝ струваха по пет цента едното. Изгори ги в кухненската печка и поръча богат обяд за седемте момчета, които ѝ бяха помогнали. Сервираха им го на голяма дървена маса в двора. Имаше дебели резени шунка, големи купи с ароматно гумбо, пресен хляб, който изчезваше в устите на децата като най-вкусен сладкиш, и лепкави сладки, напоени със сироп. Единственото, което Лизет поиска от момчетата, беше да измият ръцете и лицата си и да се срещат, преди да седнат на масата. Те се подчиниха неохотно, но тя искаше да види как изглеждат под дебелия пласт мръсотия и не отстъпи.

Резултатът от усилията ѝ беше малко по-различен, отколкото си го беше представяла. Когато по някое време мина случайно през двора, тя забеляза, че момчетата вече не бяха там, а седяха или лежаха на улицата, в близост до портичката. Изтощени от обилното ядене, всички спяха дълбоко.

Лизет усети как в гърлото ѝ заседна буца и очите ѝ се напълниха със сълзи. Що за свят беше този, в който децата си нямаха никого, който да се грижи за тях! Лош свят, страшен! Трябваше спешно да се направи нещо. Тя се отдалечи бързо и си потърси някакво занимание за ръцете, за да може да размисли.

През този безкрайно дълъг ден никой не посети дома ѝ, никой не ѝ изпрати вест. Не, че преди това бяха идвали много посетители, но един или двама добри приятели я посещаваха всеки ден, както и няколко ловци на зестри, и естествено Никола Паскуале. Сега камбанката на вратата мълчеше. Това беше достатъчно доказателство, че въпреки усилията ѝ обявленията си бяха свършили работата.

Лизет се чудеше с какво да се захване. Шевът я дразнеше, книгата, която се опита да чете, беше безинтересна, нямаше нерви да направи проекта за летните насаждения в двора, който бе започнала. По едно време съвсем сериозно се замисли дали да не вземе първия кораб за Франция и да се махне от града. Беше сигурна, че Агата ще тръгне с нея. Да, това беше начин да избяга от интригите и клеветите на свекър си. Ала бързо отхвърли този план. Франция много скоро

щеше да се напълни с креоли от Ню Орлиънс. Цели семейства, стремящи се да избягат от летните епидемии, двойки на сватбено пътешествие, млади мъже, които по време на образователното си пътуване посещаваха далечни роднини. Нямаше измъкване. Освен това нямаше да изчезне тайно, сякаш е извършила нещо нередно. Тя беше невинна!

Очакваше Сейд да я посети още преди смрачаване. Между двамата имаше още толкова много недоизказани неща, а новата трудност правеше разговора още по-необходим. Той сигурно вече знаеше какво се е случило и щеше да се сети, че тя се тревожи.

Колко глупаво, че не можеше да измине краткото разстояние между дома ѝ и студиото му на Рю дьо ла Бурсе и да почука на вратата му! Подобни ограничения я дразнеха и преди, но сега ги усещаше като непоносими. Но все пак нямаше да ѝ навреди, ако изпрати вест на упорития майстор на шпагата. Един джентълмен не можеше да пренебрегне покана от дама!

Лизет седна зад малкото писалище в салона си и започна да съчинява писмото. Скъса няколко листа и тъкмо се канеше да стане, когато на улицата избухна адски шум и толкова я стресна, че разля мастило. Скочи и се втурна към балконската врата, широко отворена, за да пропуска мекия вечерен въздух. Отначало не видя нищо, но като чу крясъците на уличните хлапета, бързо излезе на балкона, наведе се над парапета и извика изненадано.

Точно под нея бандата беше наобиколила господин в сюртук и цилиндър. Момчетата крещяха и очевидно се готвеха да се нахвърлят върху него. Младата жена успя да види, че мъжът е сграбчил Скуиръл за рамото и го налага с бастуна си.

Лизет изпадна в ярост. Наведе се още и извика със заповеднически тон:

— Престанете, мосю! Веднага!

Мъжът вдигна глава, но не отпусна ръце. Беше Едуард Сарне, учителят по фехтовка, който присъстваше на соарето у семейство Вилие, после бе посетил ложата ѝ в театъра и бе дошъл за малко в салона ѝ. Лицето му беше разкривено от ядна решителност. Бастунът му отново профуча във въздуха и удари момчето по гърба.

Скуиръл се извиваше в ръцете му и подскачаше насам-натам, за да избегне ударите. Няколко пъти успя, но повечето улучиха целта.

Лицето му бе преbledняло, чергите му бяха разкривени и мрачни, но той не плачеше. Няколко мъже и жени, които минаваха оттам, спряха и се зазяпаха в сцената, но никой не се намеси.

Вбесена, Лизет се обърна, прекоси салона с развети поли и се спусна по стълбата. Отвори с трясък портичката и изскочи на улицата. Без колебание се хвърли върху Сарне, хвана ръката му и го дръпна с все сила за сюртука. Усети как ноктите ѝ издраха кожата му.

Сарне рязко обърна глава и очите му се разшириха от гневно смайване. Скуиръл зяпна изумено, другите момчета замлъкнаха.

В следващия миг до нея изникна едра фигура. С каменно лице Сейд измъкна бастуна от ръката на Сарне. След това улови ръката на Лизет, освободи пръстите ѝ и я отдалечи на крачка от мъжа.

Когато Сарне се обърна към новодошлия, Скуиръл се възползва от удобния случай, откъсна се и се присъедини към другарите си. Може би най-умното беше веднага да побегне, но той не го направи. Застана пред момчетата, местейки поглед от единия мъж към другия.

Леко разкрасени, с изпънати рамене, двамата мъже стояха един срещу друг. Със смъртоносно спокойствие размениха няколко думи, чийто смисъл Лизет така и не разбра. Сейд извади от джоба на жилетката си картичка и я връчи на Сарне със скован поклон. След това даде знак на хлапетата да го последват, изпрати Лизет до портичката и се отдалечи, следван от цялата банда.

Лизет се върна бавно в салона и остана дълго до вратата, без да вижда и чува нищо. Опитваше се да премисли какво бе преживяла току-що. Един джентълмен никога не удряше друг, освен ако не е бил предизвикан по недопустим начин. Правилата на поведение го забраняваха. Една тиха дума, една предадена картичка — и предизвикателството беше отправено. Секундантите ще обсъдят условията на дуела. Господата ще се срещнат на разсъмване.

Сейд ще се дуелира с Едуард Сарне.

Той беше готов да се срещне на полето на честта с човека, набил Скуиръл, но не беше готов да разговаря с нея на улицата или да влезе в дома ѝ, за да я утеши, да поговори с нея, да ѝ обясни. Това ли беше начинът му да я закриля? Ако беше така, тя не желаше тази закрила.

Без съмнение някой беше видял как момчетата, късат обявленията. Човекът, който стоеше зад цялата работа, се бе разгневил и бе наел някого да ги накаже. Вероятно този някой бе открил, че

Скуиръл е водачът. Сейд, който беше възложил на бандата да охранява Лизет и който имаше слабост към момчетата, им се бе притекъл на помощ. Случилото се след това тя бе преживяла лично.

За всичко беше виновна тя. Човекът, изпратил Сарне, беше Анри Моасан. За секунди Лизет се запита дали Сарне я посещаваше и се умилкваше около нея само защото така му е поръчал свекър ѝ. Моасан явно искаше да знае какво прави тя, кой я посещава, къде ходи и т.н. Сарне вероятно го беше уведомил и за новия ѝ екипаж, и за разходката без придружител.

Би трябвало да е изненадана, че Моасан си е избрал тъкмо този съучастник, но тя не беше. От няколко години Сарне се движеше по ръба на доброто общество и след като пропиля наследството от майка си, отвори салон за фехтовка. Преди това ухажваше наследниците, но родителите им му отказаха, защото не беше от добро семейство. Всички знаеха, че дядо му е бил престъпник, обесен за убийство, и в града се шепнеше за необузdana ярост и лоша кръв в семейството. Във Вю Каре тези неща имаха значение.

Сейд също е бил престъпник, помисли си тя.

Не, не биваше да мисли за това. То нямаше значение.

Мисълта, че Скуиръл бе получил порция бой, защото тя бе използвала него и приятелите му за собствените си цели, направо я разболяваше. Следващия път не само щеше да ги нахрани, но и да им осигури убежище, където да се прибират нощем или когато поискат. Ако се съгласят, ще им обзаведе една стая в ергенското крило. Това беше най-малкото, което можеше да направи. Така щеше да положи основата на собствените си планове за бъдещето.

Но защо Сейд бе предизвикал другия мъж на дуел? Дали постъпката му беше замислена като отговор на извършеното от Моасан, значи в нейна защита, или за да покаже, че е закрилник на момчетата? Ако Сарне беше действал по поръчение на свекър ѝ, сега щеше да си плати за стореното — това означаваше, че за в бъдеще Моасан ще си помисли доста, преди да започне отново да я клевети.

Тя не можеше да понесе мисълта, че Сейд — или който и да е друг мъж — ще бъде убит заради нея. Макар че това не беше особено вероятно, когато се биеха с шпаги. От друга страна обаче, призованият, в случая Сарне, имаше право да избере оръжията и можеше да поиска пистолети, пушки или нещо друго. Тя бе чувала за дуели с ножове,

харпуни, даже с ловни пушки. Такива дуели не носеха чест на дуелантите и неизбежно завършваха със смъртта на единия от двамата.

Лизет кършеше ръце, ходеше нервно напред-назад и непрекъснато се питаше как би могла да предотврати дуела. Но не ѝ хрумна нищо умно.

Най-сетне се успокои дотам, че успя да напише писъмце на Сейд и го изпрати на Пасаж дьо ла Бурсе. Остана в салона до полунощ, но не получи отговор. Или не беше в студиото си, или не искаше да дойде. Най-сетне си легна.

Новината за дуела пристигна със сутрешното кафе. Донесе я камериерката с важно изражение. Лизет не може да повярва на ушите си и изрази гласно смайването си.

— О, да, мадам, сигурна съм! Хората по улиците говорят само за това. Ирландският учител по фехтовка бил арестуван. Хванали и мосю Сарне, но той успял да се измъкне от ръцете на жандармите. Бедният мосю О'Нийл! Казват още, че сега ще съдят големия ирландски мосю заради дуела.

— Но това е невъзможно! — Законът срещу дуелите беше от времето на испанците, но никога не се прилагаше на практика. Даже когато арестуваха някой джентълмен, съдебните заседатели го обявяваха за невинен — защото всеки от тях можеше един ден да се озове на неговото място.

— Това е несправедливост. Огромна несправедливост! Тази сутрин е имало още четири дуела. Господата буквално чакат на опашка под дъбовете, за да се ръгат и мушкат, все едно чакат за билети за операта. Обаче мосю О'Нийл лежи в затвора!

— Трябва да направим нещо — рече енергично Лизет, отметна завивката и скочи от леглото. — Помогни ми да се облека, бързо!

След по-малко от час тя вече крачеше, следвана от Агата, по тясната улица и краищата на воала се развяваха зад главата ѝ. В града имаше твърде малко хора, които я познаваха не само като съпруга на Йожен Моасан, и един от тях беше съдията Райнхард. Той беше приятел на майка ѝ, а преди да го назначат за съдия, беше и неин адвокат. Именно той бе съставил завещанието ѝ и брачния договор на Лизет. Негови бяха разпоредбите, според които тя запазваше правото да управлява имуществото си. Съдията познаваше много добри Анри Моасан, двамата бяха връстници, затова бе направил двата документа

еднозначни и обвързващи. Именно на него Лизет дължеше до голяма степен сегашната си независимост.

Намери го да закусва. Вече беше облечен за работа и посрещна двете си посетителки с учтив поклон. Изрази радостта си от неочакваното посещение, похвали я за литературния салон и им предложи да хапнат омлет и пресни хлебчета или поне да пийнат кафе с мляко. Лизет не беше гладна, но взе чаша кафе, за да може съдията да продължи да се храни. Иначе от много учтивост закуската му щеше да изстине.

— Сигурно се питате какво ме води при вас в този ранен час — започна тя, когато икономът излезе. — Може би е дръзко от моя страна да ви припомня за старото приятелство, но съм дошла да ви моля за услуга.

— Разбира се, скъпа моя, в памет на блаженопочившата ти майка — отговори веднага съдия Райнхард и размаха хлебчето, дебело намазано с масло. — Макар да не мога да си представя какво бих могъл да направя за теб.

— Не става въпрос за мен, а за един човек, който тази сутрин е пострадал заради мен от жандармите — обясни Лизет и му разказа историята.

— Това не е дреболия — отговори съдията, след като я изслуша. Отпи глътка кафе и я погледна с умните си очи.

— Аз съм убедена, че зад тази история се крие Анри Моасан с цялата му злоба — каза твърдо Лизет. — Така не може да продължава!

— Този сезон дуелите зачестиха. Всеки ден чувам за два, три или дори повече. Миналата седмица младият Жордан почина от раните си, а годеникът на племенницата ми ще прекара остатъка от живота си с превит гръб — и това само защото се е дуелирал с човек, когото едва познава. За всичко е виновен турнирът на учителите по фехтовка. Като чуят за него, младите хора се възбуждат и са готови при най-малко спречкване да се нахвърлят един върху друг с шпагите.

— Аз съм напълно съгласна с вас. Дуелите са безсмислени и трябва да се забранят. Но не искам само един човек да бъде наказан за ставащото в града.

— Професионалните фехтовачи са станали твърде дръзки.

— Тяхна ли е вината, че другите гледат на тях като на мишени? Не е ли редно да се защитят?

— Не става въпрос само за това, ма шер. Носят се слухове, че някои от тях шантажират хората за пари, като ги заплашват с покана за дуел.

— Сейд О'Нийл не е от тях. Той извика Сарне на дуел, за да защити едно нещастно момче. Убедена съм, че някой, който е знаел за дуела, е изпратил жандармите там и е злоупотребил със закона за собствените си цели.

Съдията я погледна замислено.

— Ако това е вярно, не бива да го допуснем. Трябва да помисля още. Особено като имам предвид странното обявление, което наскоро бе разлепено в града.

— Значи знаете — прошепна с пресекващ глас Лизет. — Така си и мислех.

— Някой се е погрижил целият град да научи.

— Нали не вярвате...

— Бъди спокойна, ма шер. Подобни подли интриги заслужават само моето презрение. Но кажи ми, каква е причината, поради която защитаваш това проливане на кръв? Или суетността ти е поласкана, че двама мъже се дуелират заради теб?

— Разбира се, че не! Това е отвратително — при всички обстоятелства.

— До ушите ми стигна, че в последно време този О'Нийл е предизвикал поне четири дуела, за да защити честта ти. С тазсутрешния срещу Сарне стават пет.

От ужас Лизет загуби ума и дума. Минаха няколко секунди, преди да може да отговори:

— Четири? Сигурен ли сте?

— Такива неща не могат да се крият вечно, мила моя. Скоро всички ще ги знаят. И ако не внимаваш, хората ще се питат защо те защитава с такава гневна решителност.

— Вече ви обясних защо.

Утринната светлина, която падаше през прозорците, си играеше в гъстите сребърносиви коси на съдията.

— Да, обясни ми. Но въпреки това...

— Точно сега мосю О'Нийл не бива да бъде изправен пред съда, даже ако е сигурно, че ще го оправдаят — заяви твърдо Лизет.

— Аргументите ти са много убедителни — отговори съдията и замислено се почеса по брадичката.

Окуражена от реакцията му, Лизет продължи да го моли с цялата си пламенност. Най-сетне съдия Райнхард обеща да се занимае със случая. Когато си тръгнаха, тя беше почти сигурна, че обвинението срещу Сейд ще бъде свалено.

— Ти ме смайваш — рече Агата, докато се връщаха към къщи, вече с по-бавна крачка.

Лизет я изгледа подозрително.

— Не виждам защо.

— Втурваш се като фурия и без колебание използваш отдавнашното си познанство със съдията, за да освободиш един практически чужд човек, какъвто е ирландският учител по фехтовка. Защо не се обърна към стария семеен приятел с молба за самата себе си?

— Много добре знаеш, че не бих могла да го направя. — Съдия Райнхард беше вдовец — а неженен мъж не можеше да се погрижи за интересите на неомъжена жена, без да събуди подозрение, че е в интимни отношения с нея. Лизет отдавна се бе примирила с този факт. Освен това беше убедена, че приятелят на майка ѝ няма да одобри всичко, което беше извършила през последните дни.

— Сигурно има и други познати на майка ти, които могат да те канят, да те придружават на соарета и балове, накратко, да ти осигурят социални контакти.

— Някога имаше, но сега не съм много сигурна. Честно казано, предпочитам да оставя всичко постарому. Поне докато сваля траура.

— Ако знаят за тези смешни слухове и обвинения, приятелите на майка ти сигурно ще ти се притекат на помощ.

— Възможно е. Може би един ден ще го направят. Но аз се надявам свекър ми да престане да ме тормози, когато разбере, че няма да се подчиня на волята му. Или мосю О'Нийл да го убеди да престане...

— Боя се, че си твърде оптимистично настроена. Този Моасан е луд!

— Много се надявам да се лъжеш, Агата.

— И аз — отговори спътницата ѝ, но в гласа ѝ нямаше увереност.

Следобед времето се оправи. Въздухът беше мек и топъл като коприна. Дъждът бе измил част от боклуците по градските улици, а много скоро се появи и група затворници в раирани дрехи, натоварена да отстрани останалото. Къщите в пастелни цветове изглеждаха като прясно измити и хвърляха меки сенки под наситената светлина на пролетта. Топлият бриз беше изпълнен с аромат на карамфили, жасмин и диви азалии. Когато слънцето отиде на запад и сенките на решетката от ковано желязо на балкона заприличаха на черна дантела, Агата и Лизет решиха, че навън е твърде хубаво, за да стоят в къщата.

Излязоха навън и тръгнаха към крайбрежната алея. По традиция, семействата излизаха да се разхождат там при хубаво време и алеята се изпълваше с хора. На следващата пряка Лизет случайно хвърли поглед през рамо и видя, че бандата улични хлапета е изникнала незначайно откъде и ги следва. Тя се зарадва много да ги види, особено от факта, че ѝ бяха останали верни след случилото се предишната вечер. Като се вгледа по-внимателно, откри, че едно или две момчета липсваха, но, естествено, не можеше да каже дали им е омръзнало да се занимават с нея или са хукнали да съобщят, че тя е излязла от дома си.

Много скоро получи отговор на въпроса си. Бяха минали само няколко метра по ниската, обрасла с трева крайбрежна дига, когато видяха насреща си двама джентълмени.

Сейд и Никола. Разхождаха се, сякаш нямаха нищо друго на ум, освен да вземат малко чист въздух. С невероятната лекота, дължаща се на отличното им физическо състояние, двамата се покланяха от време на време пред някоя дама, спираха, за да разменят по някоя дума с познатите си господа, и сякаш не забелязваха Лизет и придружителката ѝ. Въпреки това Лизет не можеше да си представи, че са тук съвсем случайно.

Надяваше се да не е така. Предстоеше ѝ важен разговор с мосю О'Нийл.

— Виждам, че усилията ти да освободиш господина не са били напразни — пошепна ѝ Агата.

— Благодаря на всички светци, че е свободен.

— Мислиш ли, че знае?

— Скоро ще разберем.

При тези думи Лизет изпита сладка тръпка на очакване, примесена с боязън. Ами ако той ѝ беше сърдит, че се е намесила?

Понякога мъжете реагираха много странно — сякаш гордостта и желанието да не си задължен никому бяха по-важни от живота. Каква идиотщина. Лизет беше още по-убедена в това, откакто знаеше колко пъти Сейд се е изложил на опасност заради нея.

— Колко се радвам да ви видя тук, мосю Паскуале — каза Агата, когато се срещнаха и се поздравиха.

— Тази вечер е особено приятно да се разхождаш навън — отговори весело италианецът. — Вероятно вече сте чули, че се запознахме с новия градски затвор, О'Нийл като дуелант, а аз като негов първи секундант?

— За щастие е било за кратко. — Лицето на Агата пламтеше. Може би защото за първи път се наслаждаваше на цялото внимание на италианския майстор на шпагата, мъж с мек поглед и тъмни коси, които постоянно падаха на челото.

— Благодарността, мадам, е изцяло за вас и за мадам Моасан. Приятелят ми и аз сме ви вечно задължени.

— Не е нужно, мосю — каза Лизет на Никола, макар че през цялото време гледаше Сейд. — След като попаднахте в трудно положение заради мен, аз бях длъжна да уредя нещата.

— Що се отнася до мен, аз си позволявам да изкажа друго мнение — отговори раздражено Сейд. — Ще престанем ли най-после да си разменяме учтивости? Трябва да обсъдим нещо много важно, преди да сме привлекли вниманието на всички минаващи.

Вече е много късно, каза си развеселено Лизет, като видя как жени и мъже се обръщаха да ги видят. Въпреки това си заповяда да отговори спокойно и равнодушно:

— И какво е то?

— Мадам Ерио реши да даде малко парти в плантацията си, която е разположена нагоре по реката. Вие и мадмоазел Стилтън ще получите поканата утре сутринта. Би било много удачно, ако приемете.

— Удачно?

— Това е добро основание да напуснете града, докато хората позабравят обявлението и дуела със Сарне. Двете събития вдигнаха голям шум и...

— Идеята е превъзходна — подкрепи го Агата. — И аз предложих на Лизет да направи нещо подобно.

— Непринудената атмосфера в плантацията ще ви осигури необходимата почивка — продължи Сейд, улови погледа на Лизет и го задържа. — Може би там ще намерим случай да поговорим повече по случая, за който стана дума при последната ни среща.

Сърцето заблъска лудо в гърдите ѝ. Сейд говореше за въвеждането ѝ в изкуството на любовта! Тя бе приела, че въпросът е потънал в бъркотията от важни събития през последните дни или че изобщо не е говорил сериозно.

— Много... много приятна перспектива — промълви тя и се покашля. — Плантацията... далече ли е от града?

— Мисля, че е на около двайсет километра.

— Значи мога да замина сама?

Лицето му се помрачи.

— Някой трябва да ви придружи.

— Сигурна съм, че ще намерим решение — отвърна примирително тя.

— Много добре — кимна той, мушна бастуна си под мишница и вдигна ръка към ръба на цилиндъра си. — Повече подробности ще намерите в поканата на мадам Ерио. Ще се срещнем в плантацията. На селско парти.

Лизет очакваше Сейд да се предложи като придружител и когато той не го направи, се смути и се ядоса. Проследи двамата мъже с мрачен поглед и каза на Агата:

— Мосю О'Нийл е в доста лошо настроение, как мислиш?

— Такива са мъжете. Особено когато се намират в неприятно положение.

— Неприятно ли?

— Никой мъж не обича да е задължен на жена. Този човек живее с чувството, че не е желана компания. Обвинен е, че под прикритието на дуел е извършил безчестно убийство. Принуден е да води частни разговори на публично място. Заради многото правила и забрани не може да излезе пред обществото като твой закрилник и последствието е, че ти си в опасност. Всеки мъж би загубил търпение при такива обстоятелства.

— Да, вероятно си права. — Лизет, която все още гледаше след ирландския майстор на шпагата, се намръщи недоволено. Лошото

настроение на мосю Сейд не беше в състояние да я накара да се радва на предстоящата среща в плантацията.

Утрото, в което потеглиха към плантацията на мадам Ерио, беше облачно и потискащо горещо. Не полъхваше никакъв ветреца, когато Лизет се качи във файтона, настани Агата до себе си и Фигаро застана зад тях, изправен като свещ. Придружаваха ги група ездачи, между които бяха Дени Вилие, Арман Лолен, Иполит Дюколе, Франсис Дорел и, за нейна голяма изненада, съдията Райнхард. Последен беше Гюстав Бекет, който пътуваше с майка си в паянтова карета.

Нито един от учителите по фехтовка не беше дошъл да им прави компания.

Ескортът беше толкова внушителен, че я побиваха тръпки.

Може би беше смешно, но тя започваше да свиква да общува с опасни светски львови, бохеми и други аутсайдери. Да принадлежи към тях — това беше по-възбуждащо от всичко, което някога беше преживяла. В техния кръг се чувстваше жива и защитена, почти като в свое семейство. Мисълта за забавленията в плантацията и за дългите часове, които щеше да прекара в компанията на толкова интересни хора, беше прекрасна и настроението ѝ се повишаваше с всеки километър, който я отдалечаваше от града. Много скоро щеше да види отново Сейд и Никола, може би Рио да Силва и неговата Селин и дори англичанина Блекфорд. Щеше да води непринудени разговори с хора, които споделяха чувствата и интересите ѝ, и нямаше да се налага да внимава дали спазва правилата на приличието. Дали фактът, че перспективата за това я радваше и възбуждаше много повече от всички забавления, планирани от мадам Ерио, говореше лошо за характера ѝ?

Учителите по фехтовка бяха различни от другите. Специфична прослойка. Силни, агресивни, безстрашни, в много отношения затворена общност. Олицетворяваха идеала за мъжественост и тъкмо това я привличаше най-силно — не един определен мъж. Само при представата, че някой от тях ще я докосне, кожата ѝ тръпнеше. Копнееше за пълната сигурност на физическата близост. Понякога, когато се будеше нощем от трескавите си сънища, имаше чувството, че е безнадеждно покварена, ако не в делата си, то поне духом, толкова много я смущаваха реакциите на тялото ѝ при тези фантастични срещи. Сигурно беше случайност, че в сънищата ѝ всички учители по фехтовка носеха лицето на Сейд. Просто него познаваше най-добре,

това беше всичко. Е, в последно и време и заради обещанието му. Това беше достатъчно да възбуди фантазията на всяка жена. Да, за всичко си имаше разумно обяснение.

Лизет плесна с юздите по блестящия гръб на сивия кон и с усмивка продължи пътя си към плантацията на Морел Ерио, докато сърцето ѝ биеше все по-силно. Разменяше шеговити думи с господата, които препускаха от двете страни на файтона ѝ, но само тя знаеше, че не обръща внимание какво ѝ отговарят.

В Мезон Бланш, семейното имение на Морел Ерио, цареше пролет. Дърветата се разлистваха бързо, по нивите със захарна тръстика се виждаха стройни редици от млади стъбла, едни по-високи, други още съвсем мънички, и образуваха жива шахматна дъска. Господарската къща, построена в западноиндийски стил, изглеждаше величествена с широките корнизи и галерии, под които светеха боядисани в бяло стени от кипарисово дърво и висок цокъл от разноцветни тухли.

Сейд стоеше в горната галерия, опрял ръце на парапета, и гледаше панорамата. Пред него се простираше огромен парк с вечнозелени дъбове и виеща се широка алея към Мисисипи. Хората от съседните плантации поддържаха много грижливо ниската крайбрежна дига. От дясната му страна бяха стопанските сгради, работилниците и параклисът. Имаше още училище, малка болница и лекарски кабинет. Отзад бяха оборите за млечни крави, складовете за царевица и засенчените от стари дървета редици на робските колиби. Зад тях започваха царевичните ниви. От лявата му страна имаше цветна градина с лехи и морави, обградени от ниски храсти. Между тях се виеха пътеки, които водеха към естествената гора в един завой на реката. Нарцисите покрай пътеките вече бяха почти прецъфтели. Сега беше ред на камелиите — любимите цветя на Морел. Градинарят тъкмо събираше листа и клонки с голяма метла от сухи пръчки. Розите, докарани от Италия и Франция, вече отваряха пъпките си и ароматът им се носеше към галерията.

Денят беше твърде горещ дори за тези субтропични ширини. Беше потискащо задушно и въздухът беше толкова наситен с влага, че отделните слънчеви лъчи се пречупваха в мократа зеленина на тревата и дърветата и искряха като смарагди. По небето се гонеха облаци и често скриваха слънцето.

Все още беше рано и бяха пристигнали само някои от гостите на Морел. Ала Сейд беше неспокоен. За да прекара няколко дни тук,

трябваше да затвори студиото си. По това време на деня обикновено се фехтуваше с учениците си, даваше им указания, обясняваше как да се пазят и нападат. Мускулите му се усещаха корави и напрегнати, сякаш им липсваше всекидневната тренировка в салона. Можеше само да се надява, че това прекъсване няма да има трайно въздействие върху работата му. Не можеше да си позволи да загуби клиенти.

Като чу приглушени стъпки по дебелия дъски на галерията, той се обърна. Морел бе излязла на пръсти през отворените стъклени врати на дневната и вървеше към него подчертано бавно, сякаш нямаше никаква работа. Къщата гъмжеше от слуги, които изпълняваха съвместно задачите си. Сейд предполагаше, че приготвянията са изморителни и за нея, но дори ако перспективата през следващите часове да посрещне повече от две дузини гости я безпокоеше, тя не позволяваше това да се забележи.

Спомни си, че някога, когато им идваха гости, майка му винаги изпадаше в прекомерна възбуда. Разликата е, че ние няхаме прислужници, каза си горчиво той. Изведнъж си пожела да можеше да осигури на майка си толкова спокойни и безгрижни часове, на каквито се наслаждаваше той в плантацията.

Е, мон ами? — попита с усмивка Морел, когато застана до него. — Наблюдаваш ли? Има ли нещо особено да се види?

— Виждам облак прах на пътя покрай брега. — Сейд се обърна към нея и се отстрани, за да направи място за колосаните ѝ поли. Не искаше да изтрият праха от ботушите му.

— Надявам се, че най-сетне ще пристигне мадам Моасан. Или поне някой от приятелите ти. Заради теб.

— Наистина ли съм толкова непоносим? — попита съкрушено той.

— Държиш се като тигър в клетка, който чака яденето си. — Морел отвори ветрилото, окачено на верижка на колана ѝ, и започна да си вее.

— Моля за прошка. Не съм особено добър в чакането. Но след като заговорихме по темата, искам още веднъж да се възползвам от случая и да ти кажа, че съм ти безкрайно благодарен за уреждането на това гостуване.

— Моля те, не си струва да говорим за това. Няколко спокойни дни в плантацията са необходими на всички ни. Знаеш ли, сезонът ме

изтощи. От година на година забавленията стават все по-напрегнати.

— Защо тогава продължаваш да участваш, а не си останеш в плантацията?

— Защото не искам да ме смятат за провинциалистка. — Морел се изсмя кратко. — Освен това ми е приятно да слушам клюки, да се обличам в нови дрехи и да виждам нови лица. Нали знаеш, че бързо ми доскучава.

— Но поне си открита и честна.

— О, да, това е вярно. — Тя говореше небрежно, но погледът ѝ се отдели от него и се насочи към царевичните ниви. Те ѝ носеха богатството, на което се наслаждаваше.

— Я ми кажи — започна той и пак млъкна, защото не знаеше как да зададе въпроса.

— Какво, мон ами?

— Никога ли не си мислила да се омъжиш повторно?

— Да не би да искаш да ми направиш предложение?

Сейд се изсмя кратко.

— Мисля, че знаеш отговора. И причините, поради които не мога да го направя.

— А, да. Защото нямаш бъдеще.

— Между другото.

— Жалко. Но сега да говорим честно. Не държа да се омъжа повторно. Бракът не ми харесва.

— Значи си доволна от сегашния си живот?

— Абсолютно. Толкова ли ти е трудно да повярваш?

Сейд поклати глава и си помисли, че и Лизет бе казала нещо подобно.

— Значи не държиш на брака... — Отново се поколеба. Съмняваше се, че Морел ще разбере какво искаше да изрази с този въпрос.

— Искаш да знаеш защо. Така ли е?

— Отчасти. Питам се дали е заради ограниченията в брака или те е страх да раждаш деца. А може би просто не ти е приятно да изпълняваш брачните си задължения.

Морел се отдръпна от него.

— Това е ясно, нали? Жените имат съвсем различни възгледи. Една се притеснява от едно, друга от друго...

— Попитах от какво се притесняваш ти.

— Прав си. — Усмивката ѝ беше малко крива. — Е, добре. Брачните задължения не ми пречеха, макар да не изпитвах нищо особено, докато ги изпълнявах. Вероятно имам твърде независим, някои биха казали горд характер, за да се подчинявам безропотно на волята на съпруга си. Не съм създадена за това, разбираш ли? Не мога да бъда слугиня на някой мъж и по сто пъти на ден да ме праща насамнатам за всички дреболии, които мъжете измислят, за да тормозят съпругите си.

— Но това е дреболия, която сигурно може да бъде премахната с един сериозен разговор.

— Ако наистина мислиш така, значи не познаваш действителността. Повечето джентълмени са израснали с убеждението, че всеки е длъжен да изпълнява желанията им. Незабавно. Че всяка тяхна потребност трябва да бъде задоволявана. Че жените наоколо живеят само за да направят живота им колкото може по-удобен. Мъжете не се притесняват ни най-малко, когато седят в креслата си и сочат чашата за вино, за да им бъде отново напълнена. Или протягат крак и изръмжават, за да им събуят ботуша.

— Но за тези задачи си има слуги!

— Слуги ли? За слугите господинът трябва да позвъни и да чака да се появят. Защо да си прави този труд, след като съпругата е наблизо?

Горчивият ѝ тон го накара да се замисли. Неволно се запита дали и той някога е приемал за съвсем естествено жените от семейството му да му служат. Смътно си спомняше, че майка му много се грижеше за удобствата му, но той не го възприемаше като нейно естествено задължение.

— Този егоизъм вероятно се простира и върху брачното легло. В такъв случай мога да разбера, че на жените им липсва... въодушевление.

Морел вдигна красиво извитите си вежди.

— Тази тема май не ти излиза от главата, скъпи приятелю.

Сейд си призна честно, че е така, но имаше достатъчно приличие, за да се засрами. Вярно е, че въпросът за леглото не му излизаше от главата от няколко дни насам — от мига, когато бе проумял защо Лизет отказва да се омъжи повторно.

— И защо е тази липса на въодушевление? Вероятно само защото жените се ядосват, че мъжете им поставят неизпълними изисквания — обясни гневно Морел.

Сейд поклати глава.

— По-скоро защото никога няма да узнаят какво е двамата да стигнат заедно до върха на удоволствието. Да почувстват радостта от взаимното даване и вземане.

Морел го погледна с обич, но отговори едва ли не пренебрежително:

— Какви са тези новомодни идеи, мон ами? Но без съмнение ще се харесат на бъдещата ти съпруга: Ако, разбира се, решиш да се ожениш.

— Може би тези идеи никога няма да станат действителност.

— Би било ужасно жалко.

За секунди топлите кафяви очи на Морел потънаха в неговите. Мълчанието между тях беше изпълнено с възможности и намеци. Ако само си помръдна пръста, помисли си Сейд, мога да я привлека към себе си, да я целуна и да... Тя беше опитна жена, независима и любопитна. Той беше страстен мъж с нормални потребности. И нямаше какво да губи. Трябваше само да протегне ръка, за да се впусне в любовно приключение с дамата. Но той се отнасяше съвсем сериозно към нея и не би могъл да ѝ причини болка. Преди известно време сигурно щеше да се възползва от случая.

Сега обаче не можеше. Не беше в състояние да каже какво всъщност се е променило, но му се струваше, че е нещо принципно и трайно.

Нито той, нито домакинята направиха и най-малкото движение. След минута зад стената от вечнозелени дървета се появи карета и зави по алеята. При скърцането на мидените черупки, с които беше застлан пътът, и двамата се обърнаха.

— Това е истинска кавалкада — промърмори с усмивка Моасан, като видя файтона и ескорта му, пътната карета на мадам Лизет и една кола с багаж, в която седяха камериерката и слугите. — Най-сетне мадам Моасан пристигна.

Сейд изпита огромно облекчение и радост, но и недоволство. Прекалено много мъже придружаваха Лизет. Един или двама биха били напълно достатъчни за сигурността ѝ, може би дори грима, но

шест бяха ужасно много. Нали я бе помолил да не се набива на очи! Откъде се бяха взели всички тези хора и какво, по дяволите, щеше да прави с тях през следващите дни?

Той се обърна сковано и предложи ръката си на Морел. Двамата слязоха заедно и застанаха на входа, за да поздравят новодошлите.

Лизет спря коня точно пред широкото входно стълбище. Изглеждаше радостно възбудена. Пътническата ѝ рокля беше черна, но сивите ширити бяха точно в цвета на очите ѝ. Носеше къса наметка, но беше без боне, за да не стеснява кръгозора ѝ при карането. Вместо него бе сложила шапка с формата на цилиндър, увита със сив воал, чиито краища се вееха на гърба. Очите ѝ святкаха весело, тя се усмихваше сияещо и седеше на капрата изправена, без ни най-малък признак на умора. Когато се приготви да слезе, мъжете от свитата ѝ веднага я обкръжиха и ѝ предложиха помощта си.

Сейд не се помръдна от мястото си. Наблюдаваше сцената с такова напрежение, че очите му пареха, а сърцето му заудря в глухия ритъм на вуду барабаните, които в събота през нощта биеха на Конго Скуеър. Първият му импулс беше да призове цялата банда на дуел. Или да смъкне Лизет от файтона и да я целуне страстно пред всички наперени хлапаци. Защо си позволяваше такова поведение, след като много добре знаеше защо е поканена?

Този въпрос го вбеси. Но може би тя нямаше представа, че той страда от нарастващо нетърпение и парещо желание. Може би си мислеше, че разговорът им за любовните преживявания — или по-скоро за липсата на такива при нея — е бил само празна светска беседа? Очевидно не ѝ беше ясно защо той е тук.

Всъщност тя изобщо не го забелязваше. Връчи юздите на един оборски ратай и обходи с поглед групата мъже, които с нетърпение чакаха кой ще бъде избраникът.

Това вече беше прекалено.

Сейд се спусна като вихър по стълбата, проби си път през тълпата обожатели, изправи се пред файтона и впи поглед в лицето на Лизет. За момент изглеждаше готов да сложи ръце на талията ѝ и да остане така, за да усети близостта ѝ. Но веднага се осъзна — за предпочитане беше да се държи спокойно и почтено. Постара се да изглежда учтив и равнодушен и ѝ подаде ръка.

Лизет го погледна в очите и усмивката ѝ угасна. Изпитателният поглед продължи дълго. Едва след това му подаде ръка. Стисна неговата здраво, но той повярва, че е усетил леко треперене. Трябваше да се задоволи с този малък предателски знак, защото в следващия миг тя скочи на земята, промърмори някаква благодарност и отиде да поздрави Морел. Сейд нямаше друг избор, освен да вземе Фигаро и да помогне на мадмоазел Стилтън да слезе, а после да я придружи до къщата. Подигравателно-съжалителният поглед, с който го удостои Агата, не допринесе с нищо за повишаване на настроението му.

Още преди новопристигналите гости да се настанят, се появи Рио да Силва с годеницата си Селин и баща ѝ мосю Вилие. С тях дойдоха Никола Паскуале и Гевин Блекфорд. Опасенията на Сейд, че в компанията ще има твърде много учители по фехтовка, се разсеяха, когато пристигна губернаторът Роман с половин дузина знатни господа. Заедно със съдия Райнхард те придаваха почтен характер на забавлението. Учителите по фехтовка бяха удостоени с някой и друг неодобрителен поглед, но изискванията на учтивостта — а вероятно и инстинктът за самосъхранение — им спестиха острите думи. С обичайната си мъдрост Морел не бе поканила млади момичета — отсъствието на невинни същества допринасяше съществено за непринудената атмосфера на гостуването.

Сейд предполагаше, че първоначално забавлението е било спонтанна идея на Селин, която да даде възможност на Лизет да напусне града след клеветническата атака на Моасан. За да не стане намерението им твърде очевидно, Селин бе предложила да поканят и други гости. Сейд можеше само да се надява, че Морел не е прекалила с добротата си.

В Мезон Бланш редовно се организираха подобни забавления. Това се правеше, първо, защото вечерите не бяха запълнени с посещения в операта или балове, и второ, защото гостите от мъжки пол прекарваха дните си в занимания като лов, риболов и езда.

Общото протичане на деня започна с лек обяд. След това част от гостите се разположиха в галерията с намерение да побъбрят и да подремнат в горещината.

Няколко двойки слязоха в градината на Морел, за да видят прекрасните ѝ рози. Сейд също беше между тях, преди всичко защото Лизет и мадмоазел Агата много настояваха да отидат. С тях бяха още

Рио и Селин, Никола, който придружи Морел, и Гевин Блекфорд. По настланата с плочи градинска алея можеха да вървят само по двама и Сейд отново се озова в двойка с мадмоазел Агата. Двамата вървяха последни. Пред тях бяха Лизет и Блекфорд. Пътят беше обграден от лехи с прекрасни пролетни цветя, които ухаеха зашеметяващо.

— Много мило от ваша страна, че уредихте с Лизет да бъдем поканени в плантацията на мадам Ерио — заговори Агата, която крачеше до него с изправен гръб.

Какво знае тя? — запита се Сейд. Изражението ѝ не издаваше нищо.

— Повярвайте, идеята беше на мадам Ерио.

— Наистина ли? Тогава непременно трябва да ѝ благодаря. Животът в града има и своите приятни страни, но аз винаги съм предпочитала да живея сред природата. През пролетта тук е несравнимо красиво.

— Обичате ли да работите в градината, мадмоазел? — попита Сейд, когато Агата се наведе да помирише една роза и откъсна няколко стръкчета плевел.

— Чисто теоретично, мосю. Никога не съм притежавала парче земя, за да опитам. Може би някой ден...

— Когато се стигне дотам, непременно се обърнете към Морел. Тя ще ви изпрати няколко от розите си.

— Наистина ще е мило от нейна страна, но няма да ме изненада. Досега дамата се показва като повече от великодушна. Мога да ви уверя, че приятелството ѝ означава много за Лизет, и аз съм ви благодарна, че помогнахте двете да се сближат.

— Мадам Моасан лесно намира приятели. Особено от мъжки пол...

— Намеквате за свитата ѝ тази сутрин, нали? Това не беше планирано. Тръгнахме само с младия Вилие, но другите ни настигнаха. Милата Лизет караше бавно и предпазливо, така че ни настигнаха още гости. Преди да осъзнаем какво става, компанията се увеличи тройно.

Май дамата искаше само да го успокои. По лицето ѝ не се четеше нищо.

— Аз нямам право да ѝ предписвам с кого да общува.

— Така е, мосю. Но на мен не ми е приятно да мисля, че според вас Лизет е искала да превърне пристигането си в спектакъл. Тя също

не би искала да мислите по този начин. Много добре знае колко ви е задължена.

— В никакъв случай — отговори Сейд почти враждебно. — Опитвам се само да поправа злото, което й сторих.

— Ако имате предвид отстраняването на Йожен Моасан, това е по-скоро освобождение.

— И мадам Моасан намекна нещо в този смисъл, но аз помислих, че го казва само от учтивост.

Агата Стилтън забави крачка и двамата изостанаха още повече.

— Уверявам ви, че не е така. Не обичам да говоря за толкова интимни неща, но смятам, че трябва да знаете. Мъжът на Лизет — сърцето не ми позволява да го нарека джентълмен — е бил абсолютно безогледен в избора на средствата, с които е измъквал пари от нея. Тя не е очаквала такъв брак. Като самотна млада жена, живяла години наред с болната си майка, е копняла за голямо семейство, за широк кръг познати и приятели. Вместо това Йожен Моасан я е пренебрегвал във всички отношения. Наистина не мога да я обвиня, че няма никакво желание да се омъжи повторно.

— Не всички мъже са като Йожен Моасан.

— Не, но жената никога не знае с кого се обвързва. Истинският характер на мъжа и роднините му си проличава едва след женитбата.

— Права сте. Това е игра на късмета.

— Жена, която никога не е преживяла истинско единение на душите, гледа на брака като на голям риск. Ако имаше повече опит в това отношение, сигурно нямаше да го възприема като опасност.

Сейд забеляза настойчивия поглед на Агата. Нима в думите й имаше скрито значение? Нима искаше да каже, че Лизет не е намерила удовлетворение в брачното легло? Или че е още девица? Втората възможност му се стори невероятна. Но даже да беше вярно, Агата никога не би намекнала, че той е човекът, който трябва да промени това обстоятелство. Или все пак?

— Опитът — отговори внимателно той — не принадлежи към желателните качества на младата дама. Поне така смятат нормалните хора.

— От гледна точка на бъдещия й съпруг това е така. Но тук не става въпрос за него, а за доброто на моята мила Лизет. Опитът, който тя трябва да придобие, не е нещо необичайно за млада вдовица.

Крайно време беше да спрат да говорят с недомлъвки.

— Нима намекувате, че ако не придобие този опит, тя няма да се омъжи никога?

— Да, убедена съм. Тя трябва да добие представа какво означава истинско брачно щастие.

Сейд си представи как Лизет е обсъждала намеренията му със своята спътница и по тялото му пробяга гореща тръпка.

— Мадам Моасан може да добие представа затова, като гледа Рио и неговата годеница. Двамата си подхождат превъзходно. Във всяко отношение.

По бузите на Агата избиха червени петна и тя извърна тава.

— Прав сте, но аз се съмнявам, че ще е достатъчно. Необходими са веществени доказателства.

— Искате да кажете...

— Оставям това на вашата фантазия, мосю. И на вашата приятелска услужливост.

Услужливост? Думата изобщо не се връзваше с внезапната горещина, която го обля при мисълта за възможна физическа връзка между него и Лизет Моасан. В същото време изпита странно удовлетворение, че го смятаха подходящ за такава „услуга“.

Дамата не продължиха разговора си, тъй като групата преди тях бе спряла, за да разчете надписа върху прастария слънчев часовник, поставен в овална алея на един завой. Сейд и Агата се присъединиха към тях и това беше добре, защото той нямаше никаква представа как да реагира на последната й забележка.

Гостите напуснаха розовата градина и отидоха в долната галерия, където сервираха напитки. За дамите имаше sangaree — вино, разрежено с вода и подправено с ароматни билки, както и охладен ментов чай, подправен с портокалова вода. На господата предложиха вино и студена креолска бира. Ако някой случайно беше огладнял, можеше да избира между няколко вида апетитни хапки, купички с маслини и бадеми, череши, киснати в алкохол, и кестенов сладкиш.

Възрастните скоро извадиха картите и насядаха около ниските масички. Няколко души се събраха около пианото в музикалната стая в близост до галерията и започнаха да изпробват различни изпълнения. Една или две двойки танцуваха в галерията и обиколиха цялата къща, като умело избягваха масите и столовете. Сейд се остави да го убедят и

изпя няколко ирландски песни. Рио, Никола и Блекфорд се включиха въодушевено и квартетът изпълни „Розата на Трели“.

Надвечер, когато играта на карти, музиката и танците позагубиха очарованието си, Морел заповяда да донесат няколко книги с пиеси и всички се задълбочиха в тях с намерението в събота вечерта да си направят театър — план, който дамите приеха с възторжени викове, а господата с измъчени стонове. Накрая избраха любимата на всички пиеса на Шеридан „Училище за клевети“ — салонна комедия, която изискваше малък състав и почти никакви декори, абсолютно подходяща за обстановката. В пиесата се говореше за грозните намерения и тайните интриги на няколко зловни клюкари и Сейд веднага заподозря, че Морел нарочно я е избрала. Но нямаше да ѝ достави удоволствието да ѝ поиска сметка. Дамите веднага се хванаха за работа и даже преписаха текстовете на отделните роли, макар че още не беше определено кой коя роля ще изпълнява. Така минаха няколко часа, докато се стъмни и гостите се прибраха в къщата, за да се спасят от пълчищата москити.

Вечерята не беше обилна като обяда: само кремсупа от ориз, домати и риба, след нея пълнена риба със сос, пуйка със стриди, говежди език, топло месно руло, лионска наденица, пилешка салата, печени стриди, а за десерт различни кремове, сирене и орехи. Към тях поднесоха леки вина, а накрая слабо кафе и ликьори, повечето европейско производство. След вечерята оживлението спадна, гостите, започнаха да се прозяват, един подир друг започнаха да се сбогуват и се оттеглиха по стаите си.

Сейд си бе намерил удобно местенце в горната галерия. Скоро към него се присъединиха Никола и Рио. Запаляха по една от специалните пури на Рио, приготвени за него в магазина на мадам О’Хара на площад „Сен Пиер“. Блекфорд, който също се появи след няколко минути, не пожела пура, но донесе бутилка бренди и чаши.

— Е, как вървят нещата? — осведоми се Рио, след като всеки получи чаша бренди.

Сейд вдигна едната си вежда.

— Изобщо ли или...?

— Говоря за нашето братство. Чух за няколко случая, но май не знам за всички.

— Знаеш за моите две срещи, защото ми беше секундант — напомни му Никола, облегнат на парапета. Както винаги, той се отличаваеше със специфична елегантност, обединяваща различни вкусове и стилове.

— При мен беше само един — усмихна се разкаяно Рио. — Вече не съм господар на времето си. Нали трябва да съм постоянно в услуга на Селин.

— Това е твое решение — отбеляза сухо Сейд.

— Прав си. Пред теб не мога да се преструвам.

— Аз имах два — продължи Сейд. — Освен това направих официално посещение на един печатар и му заявих, че не го съветвам да печата още клеветнически писания срещу Лизет. Накрая се съгласи да изпълни искането ми, особено след като го призовах да праша при мен всеки, пожелал да му даде подобна поръчка.

— Да прибавим и двете официални покани за дуел, с които защити доброто име на мадам Моасан — каза Рио. — И като стана въпрос за тях, да попитам: къде изчезна Сарне?

— Не съм го виждал, откакто избяга от жандармите, но секундантите му ми поднесоха извиненията му, че се е държал зле със Скуиръл.

— И ти ги прие, така ли?

Сейд вдигна рамене.

— Реших, че така е най-добре. Нали имах намерение да напусна града.

— Да се надяваме, че междувременно гневът ти се е уталожил.

— Така е. — Сейд отпи голяма глътка от превъзходното бренди.

— А ти? — обърна се Рио към англичанина.

— Боя се, че изоставам от вас. Предупредих само един.

— Познаваме ли го?

— Възможно е. — Блекфорд наклони глава. — Чували ли сте за американец на име Хутън, Джубал Хутън?

Мъжете поклатиха глави. Сейд измери англичанина с подозрителен поглед. Веднага му направиха впечатление елегантният сюртук и панталоните, скроени малко по-широко, отколкото предпочитаха френските креоли. Блекфорд се бе преоблякъл след пристигането си.

— Срегнах го на един бал. Направи ми впечатление с тромавото си поведение. — Блекфорд разклати брeндитo в чашата си и замислено се вгледа в кристално ясната течност. — Позволи си да поиска публично доказателство за благосклонността на избраната от него дама — само така можел да реши дали ще се погрижи за издръжката ѝ. Можете да си представите как реагира младата жена.

Балoвете, за които говореше Блекфорд, се провеждаха в залата на стария театър „Сен Филип“ и по правило протичаха мирно, но атмосферата беше силно еротична. Там бели мъже с богатство и известно обществено уважение се срещаха с млади жени, чиито бащи бяха бели, а майките им — светлокожи мулатки. Между тези момичета, в по-голямата си част добродетелни, екзотично красиви и добре възпитани като креолските си връстнички, мъжете избираха официалните си метреси. След избора на момичето се провеждаха официални разговори между джентълмена и майката, понякога присъстваше и бащата, който смяташе, че метресата е важно стъпало от възпитанието на сина му и беше готов да плаща издръжката ѝ. В уговорката обикновено влизаше покупката на къща на Рампарт Стрийт, в края на Вю Каре, на името на момичето, както и сумата за издръжката и възпитанието на децата, които можеха да се родят от тази връзка. Сейд знаеше, че някои от тези връзки траят цял живот, но повечето приключваха с женитбата на мъжа.

Самият той посещаваше тези балове от любопитство, но този сезон не беше отишъл на нито един. Първо, защото не можеше да си позволи да издържа метреса, и второ, защото цялата работа му напомняше за случилото се с Брона и сърдечната му болка не угасваше.

— Предполагам, че си действал от съжаление — проговори отмерено той и кимна на Блекфорд. — Или си искал момичето за себе си?

Блекфорд отговори откровено:

— Хутън беше пиян. Момичето се страхуваше от него, умираше от страх, а никой не му се притече на помощ. Тогава си спомних клетвата си, отведох господина настрана и го предупредих да се държи по-прилично.

Май съм го преценил погрешно, каза си Сейд.

— И какво направи той? Обеща ли да се държи прилично?

— О, да. Освен това междувременно бе изтрезнял и избяга презглава. — Блекфорд сведе глава, но Сейд видя блясъка в очите му. — Бях малко разочарован, защото много ми се искаше да го поодраскам малко.

— Браво на теб — каза Рио и вдигна чашата си. Никола последва примера му.

— Има още нещо — отново взе думата Блекфорд, — но то няма нищо общо с братството.

— Мисля, че се справяме добре — отбеляза Рио с високо вдигнати вежди. — За какво става дума?

— Говорих с председателя на турнирния комитет и той ми издаде установения вече ред на двубоите. Узнах името на първия си противник.

— И кой е той?

— Тимкор.

Сейд изсвири тихо през зъби. Тимкор беше френски кавалерийски офицер и умееше да си служи с шпагата.

— Точно така — кимна иронично Блекфорд. — Ако по някакво чудо изляза победител, в следващия двубой ще се срещна с победителя от твоя първи дуел, О'Нийл.

— Вече се радвам на срещата ни — ухили се Сейд. — Да се надяваме, че и двамата ще стигнем до втория кръг.

— Ти го казваш.

Не можем да го избегнем, помисли си с неудоволствие Сейд. Блекфорд, Никола и той неизбежно щяха да застанат един срещу друг по време на турнира. Добре, че поне Рио бе отказал да участва, защото се съобразяваше с годеницата си и му предстоеше пътуване до Испания. Никак не му се искаше да застане срещу Никола и да се бие с него под рева и крясъците на зрителите, за да спечели златната купа за най-добър майстор на шпагата. Можеше само да се моли на бога да не се стигне дотам, защото Никола беше истински майстор в занаята. Все още не познаваше уменията на Блекфорд, но подсъзнателното съперничество между тях можеше да стане опасно. То се дължеше отчасти на старата вражда между Англия и Ирландия, но много повече на желанието им да се представят добре пред мадам Моасан. Не беше зле преди турнира да разбере повече за стила му на фехтуване, за силните и слабите му страни.

Очевидно Никола мислеше за същото, защото направи уместно предложение:

— Смятам, че докато сме тук, не би било зле да потренираме. Какво ще кажете? Ще организираме някой и друг двубой, разбира се, с тъпи шпаги и защитно облекло.

— Какво ще кажат дамите?

— Дамите? — повтори със смръщено чело Блекфорд.

Никола вдигна рамене.

— Нямам намерение да каня зрители, но ще ни е трудно да запазим упражненията си в тайна.

Блекфорд вдигна вежди.

— Бих казал, че гледката няма да е възвисяваща. Надявам се вродената им деликатност да ги държи далече от площадката за тренировки.

Рио го изгледа съжалително.

— Ти изобщо не познаваш креолските дами. Макар да са деликатни и нежни, те са ужасно любопитни и преди всичко смели. Повярвай ми, тукашните жени са омесени от друго тесто.

— Тогава нека гледат — отговори англичанинът и очите му засвяткаха с очакване. — Аз нямам нищо против.

Сейд не беше съгласен. Тренировката със защитно облекло беше неефектна, участниците не изглеждаха особено добре.

— Аз смятам, че трябва да го правим колкото може по-незабележимо и да се стараем да сме свършили, преди дамите да се събудят.

— Защо не искаш да организираме една допълнителна атракция за гостите на мадам Ерио? Много лошо от твоя страна, мон ами — укори го Никола с ленива усмивка.

— Достатъчно е, че приех да участвам в ужасните й забавления.

Сейд въздъхна тежко и другарите му избухнаха в смях. Той поклати глава и отвърна поглед, тъкмо навреме, за да види как в близкото помещение, служило някога като кабинет на съпруга на Морел, се раздвижи някаква сянка. Забеляза я само бегло, но мигът беше достатъчен, за да познае широките поли и несравнимия профил на мадам Лизет Моасан. В следващия миг сянката изчезна и светлината бе приглушена от затворените прозорци. Тихото скърцане

на месинговите пръстени показва, че слугите спускаха завесите за нощта.

Стомахът му се сви на топка. Желанието, което го прониза, беше толкова силно, че по челото му избиха капчици пот. Сетивата му се устремиха към стаята, в която бе Лизет, и напорът да изтича при нея стана толкова силен, че едва успя да се удържи.

Въпреки това той продължи да разговаря с другарите си и изпи брeндитo си. Угаси недопушената пура в месинговия пепелник и изрече небрежно:

— Най-добре да си кажем лека нощ. Ще се видим утре на разсъмване. — И се отдалечи по галерията, последван от пожелания за спокоен сън. Отговори им през рамо, но не се обърна.

Сейд влезе в къщата и прекоси безшумно салона, от който се влизаше в кабинета. Спря за момент пред вратата и се вслуша.

Може би Лизет не беше сама. Завъртя внимателно бравата, плъзна се в стаята, затвори вратата и се облегна на дебелото дърво. Ако Лизет беше още там и бе чула влизането му, тя не се издаде с нищо. Над малкото писалище, зад което седеше, от дървения таван висеше мрежа за москити от светложълт тюл. Тя образуваше прозрачен балдахин и се полюляваше леко от топлия въздух, който се издигаше от единствената голяма свещ. Наполовина скрита под него, като в беседка, Лизет седеше на тесен стол, облежната на светла копринена възглавница, и вероятно се чувстваше сигурна от крилатите нападатели. Пред нея се виждаха стъклена поставка за пера и голяма мастилница. Тя плъзгаше перото по лист хартия и очите ѝ се местеха между листа и разтворена книга. Сейд предположи, че преписваше ролите от театралната постановка. Но може и да пишеше писмо.

Лизет очевидно не забелязваше присъствието му, защото продължи да пише равномерно. Ала нещо в позата на раменете и леко склонената глава му показва, че тя се преструва. Трябваше да го забележи поне когато Фигаро, полускрит зад завесата на прозореца, го приветства с махане на опашка. Сейд предпочиташе да вярва на второто. Да вярва, че Лизет го е очаквала. В противен случай намеренията му, подхранвани от страстни фантазии и диво желание, биха били ужасяващо непочтени.

Натискът на корав предмет в гърба му показва, че ключът е в ключалката. Той посегна тихо зад себе си и бавно и предпазливо го

превъртя.

При тихото щракане на ключа Лизет вдигна глава. Като сърна, подушила опасност. Обърна се бързо и видя Сейд да върви към писалището ѝ с тихата, гъвкава стъпка на хищник. През тънкия тюл, под който съпругът на Морел всяка вечер попълваше книгите на плантацията, тя забеляза решителния, бдителен израз на лицето му и дъхът ѝ спря. В сърцето ѝ нахлуха страхове и възбуда. Веднага разбра защо бе дошъл.

Да приеме предизвикателството ѝ. Най-сетне.

Сърцето ѝ биеше като лудо и мисълта за онова, което я очакваше, потече като огън през главата ѝ. Бързо облиза устните си, задиша неравномерно, очите ѝ неволно обходиха помещението в търсене на изход.

Не, не можеше да избяга. Бягството би било не само подло, но и би сложило край на всичките ѝ планове. Значи трябваше да събере цялата си смелост, за да преживее следващите минути. Дали щеше да успее, засега беше под въпрос. Да помоли един от най-опасните мъже в Ню Орлиънс да спи с нея беше едно, да му се отдаде — съвсем друго. Но за какво беше дошла тук, ако не за да стане жена?

Предизвикателството бе дошло от нея, но времето и мястото бяха определени от Сейд и това променяше всичко. В известен смисъл тя бе изцяло зависима от волята и милостта му, а все още не можеше да си отговори на въпроса дали той я желае и способен ли е да бъде милостив.

Мрежата за москити висеше помежду им като защитна бариера. Беше неучтиво да остане скрита зад нея, но тя нямаше сили да излезе. Бе очаквала, че Сейд ще спре пред мрежата, но сбърка. Със сигурна ръка той разтвори двата края на тъканта и влезе под балдахина.

Лизет скочи уплашено, но веднага установи, че това беше грешка. Вместо да я гледа отвисоко, сега той беше само на няколко сантиметра насреща ѝ — твърде близо в това затворено пространство. Зениците на впечатляващите морскосини очи бяха разширени и тя видя

двойния образ на свещта. В следващия миг Сейд угаси пламъчето с бързо, уверено движение между палеца и показалеца си.

Когато отново се изправи, топлият му дъх помилва бузата ѝ и в тялото ѝ зазвъняха струни, за чието съществуване не беше подозирала. Миризмата на тютюн и бренди и топлият му мъжки аромат се смесиха с хладния нощен въздух и я замаяха. Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръка и я положи върху сатенения ревер на жакета му. Не беше в състояние да каже дали иска да го отблъсне или да го приближи до себе си. Сейд поднесе пръстите ѝ към устните си, сложи едната си ръка на рамото ѝ, а другата уви около кръста ѝ и я привлече към себе си.

Лизет потрепери и се събуди от транса си.

— Какво ще стане, ако някой се опита да влезе? Какво ще си помисли?

— Само, че вратата е била заключена нарочно. По-добре да се запита какво става вътре, отколкото да влезе и да ни види.

— Да, може би... — Думите ѝ бяха само шепот.

— Да не би да си размислила? Кажи ми го сега, моля те. Да или не? Кажи ми, докато още имам сили да те пусна. Ако почакаш още само една секунда, ще бъде много късно.

— Още преди няколко дни беше много късно.

— Значи си съгласна с всичко, което ще се случи?

Тръпката, която премина по тялото ѝ, се пренесе и в гласа.

— Да, искам го.

Сейд издиша шумно. Наведе се над нея и устните му спряха върху устата ѝ, сякаш искаше да ѝ даде последна възможност за отстъпление. Лизет плъзна ръка по ревера към шията му, зарови пръсти в копринените къдрави косъмчета на тила и с лек натиск му даде да разбере, че е готова да го приеме.

Меките, топли мъжки устни се плъзнаха по нейните, силата му я обгърна и я понесе незнайно накъде. Тя се олюля и се облегна на него. Копнееше да го усети, да го вкуси, да се остави изцяло на овладяната му сила. В гърдите ѝ се надигна учудване, изпита едновременно неясна благодарност и чиста, преливаща радост. Искаше ѝ се да се притисне по-силно до него, да се разтопи, да престане да съществува. Външните обстоятелства — дрехите, мястото, обществените правила за поведение — изведнъж станаха такова препятствие, че тя простена.

Сейд я притисна до себе си и натискът на устата му се засили, докато устните ѝ се отвориха и посрещнаха с радост влизането на езика му. Той мина през всички гънки на устата ѝ, изследва ги и ги вкуси, после започна сладостна игра с езика ѝ. Лизет имаше чувството, че се усмихва, може би от удоволствие. След малко той се оттегли и това беше поканата да направи същото с него.

Устата му беше сладка, по-опияняваща от най-силния ликьор. Лизет плъзна език по ръбовете на устните, усети наболата брадичка, наслади се на нежното им пулсиране. Сейд остана неподвижен. Колко трудно му беше да се сдържа издаваха стоманените мускули под ризата. Сърцето му биеше все по-силно. Лизет едва дишаше. Притисната до него, тя усещаше как се разтваря и потъва в огнен поток.

Сейд обхвана лицето ѝ, помилва нежно бузите, сякаш искаше да запечата формата им, плъзна палец по скулите. Внимателно мушна пръсти в косите под високата фризура, като в същото време положи редица пърхащи целувки от ъглите на устата под брадичката, последва очертаванията на челюстта и спря в чувствителната вдлъбнатинка зад ухото. После просто я задържа в ръцете си, скри лице в косата ѝ, и нежно я залюля като бебе.

Лизет знаеше, че Сейд О'Нийл е наистина *maitre d'armes*, майстор в боравенето с оръжието, но досега нямаше представа, че той е чувствителен мъж, опитен в любовта и майстор на самообладанието.

Само че тя не искаше той да се владее така добре.

Чувстваше се объркана, че той реагира с такова внимание на знаците, които тя му дава, а сам почти не изпраща сигнали. Трябваше да знае дали и тя го възбужда така силно, както я възбуждаха близостта, силата и излъчването на мъжествеността му. Искаше и той да се остави на горещия поток на кръвта във вените си, да се поддаде на страстта, която бушуваше зад маската от самообладание, да се впусне заедно с нея в сладката, дива вихрушка на любовта. Беше прекрасно и вълнуващо да приема неговите уроци по любов, но и липсваше нещо решаващо. Каква полза да опознае тайните на сливането, ако в играта нямаше страст?

Лизет зашепна нещо неразбрано, притисна се още по-силно към него, усети финия сатен на жилетката и коравата гръд под нея. Когато мушна ръка под жилетката и докосна мускулите и прекрасната, топла,

податлива плът, сърцето ѝ преля от наслада. Колко прекрасно беше усещането за свобода, каква невероятна радост беше да знае, че никой не ѝ забранява да бъде самата тя!

Надеждата ѝ да го извади от равновесие бе разочарована. Той ѝ позволи да го докосва, но сякаш не забелязваше, че ръката ѝ върху копринената риза се плъзга към гърба и напипва играта на коравите мускули.

— Това ли е всичко? — пошепна раздразнено тя и облегна чело на ревера му. Пръстите я сърбяха да развърже изкусния възел на шалчето, което стягаше шията му, но успя да потисне това желание.

— Не.

Дрезгаво ли звучеше гласът му? Лизет не беше сигурна.

— Какво има още?

— Много. Това беше само началото — отговори той и сложи ръка на гърдите ѝ. Усети твърдото зърно под копринения корсаж и започна да описва кръгове около него. — Това харесва ли ви?

— Много е... приятно.

— Само приятно ли? Нищо повече?

— Възбуждащо — призна тя. — Поне така смятам.

— И какво пречи на възбудата да се разрасне?

— Твърде много плат и... освен това трябва да знам, че и на вас ви харесва.

— Повярвайте, за мен не е наказание — отговори Сейд с кратък, дрезгав смях.

— Но не е и удоволствие.

— Защо мислите така?

— Защото изглеждате... незасегнат.

— Какво значи да ме засегне?

— Да ви възбуди, да концентрира вниманието... и чувствата ви.

— Вероятно намекувате, че не се задъхвам и не охкам?

Тонът на гласа му я направи още по-несигурна. Но вече не можеше да отстъпи.

— Да, нещо подобно. Няма ли да покажете поне малко чувство?

Сейд помълча малко. После ръката му я хвана за талията, вдигна я и я сложи на писалището. Намести се между разтворените ѝ колене, разтвори ги още повече и мушна ръце под полите ѝ.

— Това повече ли ви харесва? — попита той и горещият му дъх опари ухото ѝ.

— Да... не... не знам. — Лизет полагаше отчаяни усилия да запази главата си ясна. — Зависи от това... какво ще се случи после.

Той прие думите ѝ като подкана. И защо не? Какво друго можеха да означават? Вместо отговор смъкна деколтето на дълбоко изрязаната домашна рокля и устните му се плъзнаха по разголената ѝ гърда.

Усещането беше подавяващо. Буря на чувствата, срещу която тя беше безсилна. Искаше да бъде безсилна. Като с магия Сейд откриваше най-чувствителните места по тялото ѝ и докосванията му я разтреперваха от наслада. Все още се чувстваше обгърната и носена от силата му. Опитните му ръце будеха у нея неподозирани чувствени желания.

Но и той вече не беше нечувствителен към непохватните ѝ нежности. Опитите ѝ да му върне поне малко от усещанията, които той будеше у нея, дадоха желания резултат. Сърцето му биеше все по-бързо, кожата, дрехите, ръцете му излъчваха жива топлина. Неравномерното вдигане и спускане на гърдите му издаваше, че под тънката тюлена мрежа не му достига въздух.

И въпреки това, дори когато целуваше меко закръглените гърди и милваше с език чувствителните им зърна, които щръкнаха в очакване, в поведението му се усещаше известна сдържаност. Докато я целуваше, слагаше ръка на тила ѝ, за да има тя опора, но не развали нито една от къдриците на сложната ѝ фризура. Повдигна полите ѝ внимателно, за да не ги смачка. Каквото и да правеше с нея, не скъсаше нито една дантела, нито един шнур. Дори ако беше от крехко стъкло, нямаше да се отнася към нея с повече внимание и деликатност.

Лизет закопня да му покаже възмущението си. Да смъкне от тялото му жилетката и ризата и да притисне голото си тяло към неговото, докато любовта или по-скоро желанието го накарат да се забрави. Искаше да захвърли дрехите си, за да премахне с тях всички принуди и окови и да остане гола и безсрамна пред него.

Оказа се невъзможно.

Втълпяваните години наред добри маниери и деликатността му не го допускаха. Освен това я мъчеше опасение, че той е толкова внимателен не само защото я уважава, а и защото тя не е способна да събуди у него други чувства. Дългите му, подвижни пръсти се плъзнаха

до мястото между бедрата ѝ, където дългите копринени долни панталонки имаха отвор. Бавно и с наслада започна да изследва влажните, коприненомеки кожни гънки, проникна дълбоко с два пръста и изведнъж спря. Цялото му тяло се скова, а ръката, която подпираше наклоненото ѝ назад тяло, се напрегна. В продължение на едни дълъг миг остана неподвижен, без да диша, само бързите удари на сърцето му отекваха до ухото ѝ.

После от устата му се изтръгна тихо проклятие, което Лизет в своето полусънно състояние на транс така и не разбра. Тя се раздвижи леко, изпълнена от неудовлетворено желание и от копнеж по нещо, което все още беше непостижимо.

Той ѝ заговори успокоително, с тихи, едва разбираеми думи, които бяха молба за прошка и обещание, прокле полугласно всички ограничени, самовлюбени мъже, включително и себе си. Тя изобщо не го слушаше. Вече не беше в състояние да мисли. Остави се в ръцете му абсолютно безводна, когато силните, гъвкави пръсти заиграха отново между краката ѝ в неустоим ритъм. Мъчителен и сладък едновременно, той се сля с ударите на сърцето ѝ.

Тогава я връхлетя тъмна вълна с бели корони от ослепителна наслада и се затвори над главата ѝ в секунда на всемогъща, разтърсваща радост. Това беше като просветление. Времето спря, всички мисли изчезнаха от съзнанието ѝ, сърцето и душата се изпълниха с безкрайно блаженство. Лизет извика, но Сейд задуши вика ѝ с устни, привлече я до гърдите си и я задържа здраво.

След минути, когато дишането ѝ се успокои и кожата ѝ охладня, тя направи опит да си възвърне разума и да изглежда колкото се може по-достойно. Онова, което бе преживяла току-що, беше невъзможно. В момента изобщо не искаше да мисли, че Йожен я беше лишил от тази силна емоция. Но може би той не беше виновен. Тогава тя просто не беше в състояние да си представи такава интимност, толкова пълно доверие в мъжа, който беше неин съпруг. А и Йожен не беше толкова чувствителен, за да ѝ даде възможност да го преживее.

Колкото и мощен да беше този изблик на чувства, инстинктът ѝ подсказа, че има още много неща, които ѝ предстои да изживее. Това прозрение я изпълни с известно съжаление, което малко намали радостта ѝ от преживяната наслада.

Тя се освободи внимателно от прегръдката на Сейд и седна. Смъкна полите си и стана от масата. За миг се опря на протегнатата му ръка, после с енергично движение се освободи от мрежата срещу москити. Обърна му гръб, подреди фустата и полата си и намести корсажа.

— Оказахте се прав — каза тя през рамо и собственият ѝ глас прозвуча далечен и чужд. — Бракът си има своите предимства.

— Трябва ли да се радвам на това прозрение?

— Защо не? Нали това искахте да ми докажете?

— Може би.

Лизет се обърна към него и го видя като огромна сянка пред светлия фон на мрежата.

— А какво друго? Или всичко това беше само игра?

— Ако беше така, аз щях да съм загубилият.

— Защото не можахте да довършите онова, което започнахте? Вие сам поискахте така.

— Извинете ме, но не сте права. Направих го, за да ви предпазя.

— От какво или от кого? От себе си?

— По-скоро от това да забременеете десет месеца след смъртта на мъжа си. Хората ще има да се чудят на непорочното зачатие.

Лизет изобщо не бе помислила, че от сливането ѝ с него може да се роди дете. И това не беше чудно, защото по време на брака си нямаше причини да се страхува от бременност. В момента беше по-добре да не продължават по тази тема. Затова вирна брадичка и попита:

— Притеснява ли ви, че ще бъдете пръв?

— Разбира се, че не, но трябваше да ми спестите изненадата. Ако знаех... Все пак сте вдовица. Как да ми хрумне, че сте още девствена?

— Да, вероятно трябваше да ви кажа. Ако знаех, че ще го приемете така, сигурно щях да го направя. Все щях да намеря подходящ момент, може би в театъра или на улицата. Една бърза забележка, докато говорим за времето. Впрочем, трябва да знаете, че моят мъж не ме смяташе за достатъчно привлекателна, за да изпълни брачните си задължения. Ще бъдете ли така добър да се заемете с мен, когато имате свободно време?

Сейд направи бърза крачка към нея.

— Лизет, моля те...

— Няма нищо. Не е толкова важно, че и вие не посмяхте. Не ви обвинявам. Напротив, благодарна съм ви. Представете си как ще се зарадва мъжът, за когото един ден ще се омъжа, като разбере, че получава не само значително богатство, ами и недокосната съпруга. И че тази съпруга си няма нито един човек на света, който да се загрижи кое от двете ще поиска първо съпругът ѝ — богатството или невинността ѝ.

При последните думи гласът ѝ се пречупи. Преди Сейд да намери отговор, а тя да изкрещи в лицето му колко дълбоко е засегната, тя се обърна и хукна към вратата. Завъртя ключа с мъка, блъсна вратата и изскочи в коридора. Запъти се с бързи крачки към стаята си, но изведнъж спря, пое дълбоко въздух и продължи пътя си с отмерени крачки и високо вдигната глава.

Предпазната мярка се оказа излишна. В салона нямаше никого, Сейд също не я следваше.

Лизет влезе в стаята си, заключи и се съблече с механични, безчувствени движения. Слава богу, че чуждата камериерка, която и помагаше, беше мълчалива и не ангажираше вниманието ѝ. Легна си и се взря с невиждащ поглед в мрака.

Какво всъщност искаше от Сейд. Не знаеше точно, но със сигурност не беше това, което бе получила.

Фактът, че той ѝ бе доставил такова удоволствие, а сам остана безучастен, я нараняваше най-силно. Беше съвсем сигурна, че трябваше да бъде другояче. Искаше той да загуби желязното си самообладание, да реагира на докосванията ѝ, както тя реагираше на неговите ласки. Той ѝ бе заявил, че има нужда от няколко урока по любов. Сега беше сигурна, че не тя, а той трябва да се научи да се отдава на омаята на мига. Но какъв смисъл имаше всичко това, след като за тях нямаше бъдеще?

Боже, колко сложно беше да разчиташ само на собствените си сили! В къщата на свекър ѝ я държаха практически като затворница. Тогава мислеше, че трябва само да се освободи от присъствието, влиянието и заповедите му, за да живее щастливо и да се подчинява само на собствената си воля. Бе постигнала това, а ето че ѝ липсваше нещо. Не беше сама, все пак имаше Агата. Освен това беше заобиколена от приятели, познати и слуги. Въпреки това се чувстваше

ужасно самотна, сякаш се носеше през живота без цел и смисъл, винаги в опасност да се изгуби в нищото.

А може би Сейд беше прав? Може би тя се нуждаеше от брак с всичките му ежедневни задължения и страстни нощи? Трябваше ли да създаде семейство, за да има здрава почва под краката си? Струваше й се прекалено просто. Беше мечтала за нещо съвсем друго.

Първо трябваше веднъж завинаги да се освободи от Моасан. Това беше най-важното. За да му попречи да си присвои богатството й, най-лесното беше да се омъжи повторно, както бе казал Сейд. Много жени се омъжваха само и единствено за да станат господарки в собствените си домове. Не ги плашеше даже обстоятелството, че неизбежно ще се наложи да се подчиняват на волята на мъжа си, нито перспективата за безброй опасни раждания. Обществото също одобряваше сключването на нов брак. Често се случваше вдовиците и вдовците да не спазят предписаните две години траур. Такива бракове събуждаха интерес, носеха се клюки, но те заглъхваха още преди раждането на първото дете.

Как да намери мъж, който да й осигури поне минимална свобода и заедно с това да я защитава ефективно от Моасан? Не се сещаше нито за един, който да й харесва, към когото да прояви необходимото доверие. Освен, естествено, Сейд. Той беше най-подходящият за съпруг.

Само че той й бе заявил, че това е невъзможно. За разлика от мен, той е винаги загрижен за приличието, каза си сърдито Лизет. Затова междувременно бе поел задълженията на съпруг, без да се възползва от изгодите на това положение.

И на всичкото отгоре тя излагаше живота му на опасност. Можеше да отстрани тази опасност — а с нея и необходимостта да се омъжи повторно, — като припише имуществото си на алчния Моасан. Но от какво щеше да живее тогава? Имаше нужда от парите, за да се издържа, и като основа на своята независимост. Друга възможност беше да се омъжи за някого от мъжете, които я ухажваха. Така вече нямаше да се нуждае от защитник. Значи имаше избор: или да остане неомъжена и да продължи да излага Сейд на опасност, или да се омъжи и да се примири със съществуване, което може би нямаше да е по-добро от живота в къщата на Моасан.

Но имаше и трети път. Можеше да използва шишенцето с любовен еликсир, приготвен от Мари Лево. Може би под влияние на напитката Сейд щеше да забрави всичко, което не му позволяваше да се ожени за нея. А когато действието отслабне, вече ще е много късно. Решаващото ще се е случило.

Ами ако, след като се осъзнае, той изпита презрение към нея и я отблъсне? За това никога не беше късно. Само при мисълта за гнева му сърцето ѝ се вледени. Много искаше да повярва, че има сили да го укроти, но изобщо не беше сигурна в себе си.

Не, безсмислено беше да се бори.

Лизет лежеше под мрежата срещу москити, с която бе покрито леглото ѝ, и се взираше в лунната светлина, която проникваше между затворените капаци. Мушна ръка под възглавницата и напипа шишенцето с магическата напитка. Плътна палец по стъклото и тапата и изкушението да го използва взе връх.

Малко преди разсъмване я събуди Фигаро, който драскаше по вратата и искаше да го пусне вътре. Стана ѝ мъчно, че снощи го бе изоставила в кабинета, и му отвори вратата. Докато му говореше успокоително, се питаше дали е прекарал нощта при Сейд, след като нямаше възможност да се мушне под леглото ѝ.

Само след два часа малкото куче поиска да излезе навън и отново я събуди. Лизет облече набързо широк, удобен халат, който се затваряше отпред и можеше да го облича без чужда помощ, взе каишката на Фигаро и излезе през стъклената врата в горната галерия. Утрото беше прекрасно. Парапетът на галерията вече беше стоплен от слънцето, лъчите му блещукаха по капчиците роса, осеяли тревата. За момент Лизет затвори очи и се наслади на меката топлина по лицето си. Светлината проникна през спуснатите ѝ клепаки като червено сияние. Въпреки всички проблеми беше прекрасно да се живее. Тя слезе бързо по стълбите от задната страна на къщата. Малкото куче подскачаше весело редом с нея.

Двамата се разходиха в градината, която бяха разгледали предишния ден. От време на време Лизет се навеждаше да помирише някоя роза. Щом стигнаха до края на настаната с плочи пътека, тя спря в нерешителност. Все още никой от гостите не беше станал, значи нямаше кой да ѝ прави компания. За закуска беше още много рано, а в стаята щеше да ѝ е скучно. От мястото, на което беше застанала, по

склона слизаше тясна пътека. В действителност беше само утъпкана следа, която се виеше през високата трева и изчезваше в гората по посока към реката. Росата по тревата щеше да намокри полите ѝ до коленете, но какво значение имаше това? Нямаше как да се заблуди. Голямата бяла къща щеше да ѝ служи за ориентир, а Фигаро показваше силен интерес към съществото, което последно бе минало по пътеката. Лизет кимна решително и заслиза по склона.

Там, където градината, преминаваше в подобния на гора парк, короните, на могъщи вечнозелени дъбове образуваха висок свод. Безброй папрати развиваха нежнозелените си пера, а клонките на златно цъфтящия жасмин, които висяха от дърветата, разпространяваха силен аромат. Дебелият пласт мъх, с който беше покрита земята, беше изпъстрен с бели и сини теменужки, между които бяха нападали жълти жасминови цветчета. Миришеше и на дивин азалии. Колкото по-топло ставаше, толкова повече се засилваше уханието. Смесването с миризмата на гниеца шума му придаваше пикантен оттенък.

С всяка крачка, която я приближаваше към реката, въздухът ставаше все по-влажнен. Лизет прибра полите си, за да прескача по-лесно локвите и да се справя с Фигаро, който не я оставяше на мира. Голямата река все още беше скрита от погледа ѝ, но шумът ѝ се чуваше ясно. Тук и там откриваше следи от стъпки в мъха или отпечатыци по разкаляната почва. Някой беше минал наскоро по тази пътека, може би градинарят или човек от персонала. Виждаха се и следи от животни, вероятно от миещи мечки или опосуми, а може би и от домашни котки, тръгнали на лов за мишки. Следите са твърде малки и със сигурност не са от пума или глиган, помисли си Лизет и си спомни как домакинята бе разказала за хищниците, които обитавали горите наоколо. Любопитството я тласкаше да продължи напред по виещата се пътека. Навлезе навътре в гората, очаквайки зад всеки завой да зърне скрита лятна къща или живописните псевдоготически руини, които бяха толкова модерни.

След малко чу зад себе си тих шум. Фигаро се обърна рязко и изръмжа сдържано. Лизет спря и притисна ръка към сърцето си. Вслуша се внимателно, но скоро трябваше да признае, че сама си е внушила страх с фантазиите си за пуми и други хищници. Какво ѝ

беше станало, та се отдалечи толкова много от къщата? Но само един поглед назад беше достатъчен да се увери, че все още е наблизо.

Шумът заглъхна. Сигурно е била птица в сухата шума, или катеричка, или зайче, избягало презглава. Лизет продължи по пътеката.

Доста време не чуваше нищо друго, освен песента на птиците и шумоленето на лекия бриз в короните на дърветата. Ала след няколко минути чу отново същия шум. Спря и се обърна назад, Фигаро направи същото. Стъпки ли бяха чули? Тук не можеше да я заплашва опасност от страна на Анри Моасан, нали?

Ама че глупави мисли! Някой беше станал рано и вървеше по пътеката зад нея. Може би беше Сейд...

Но защо не я повика? Защо не искаше да я настигне? Нямаше да му е трудно, защото тя не бързаше, а напредваше съвсем бавно. Защо Фигаро реагираше враждебно?

Ами ако не беше Сейд или друг гост, а човек, получил задача да я отвлече и да я върне в дома на Моасан?

Самата тя бе улеснила изпълнението на задачата му, като бе излязла съвсем сама на разсъмване! Каква глупачка беше! Първият ѝ импулс беше да побегне. Но накъде? Не познаваше местността, не знаеше какво се простира пред нея. Пътеката беше очертана съвсем ясно, но непосредствено след нея започваха гъсти, трънливи храсталаци, през които никога нямаше да мине с дългите си поли. Единственото сигурно убежище беше зад нея — къщата.

Но сега не можеше да се върне там. Трябваше да следва пътеката.

Лизет събра полите си и се затича към разклонението, което се виждаше в далечината. Скоро се задъхна и получи бодежи. Засмя се мрачно и благодари на небето, че тази сутрин не бе сложила корсет. Укрепеният с рибешки кости корсаж я стягаше достатъчно. Когато прескочи поредната кална локва, усети, че косата ѝ се е разпуснала, но сега това беше най-малката ѝ грижа. Тропотът на ботуши зад нея идваше все по-близо.

Някъде иззад следващия завой до ушите ѝ достигна странен звук, нещо като звън на камбанка. Сигурно са работници, помисли си облекчено. Който и да беше, тя трябваше да стигне до него навреме, за да избяга от преследвача си.

След секунди чу съвсем ясно съскане и звън на метал, прекъсван от окуражителни или разочаровани викове. Намръщи се — този шум ѝ беше познат. Беше го чувала и преди, когато минаваше по уличките, успоредни на Пасаж дьо ла Бурсе. Звуците не бяха като удари на чук върху конски подкови, не приличаха и на онези, които произвеждаха медните съдове, а бяха много по-леки и някак по-опасни.

О, да, естествено!

Точно пред нея се разкри полянка, обляна от слънчевата светлина, обградена от орехови дървета. На полянката стояха група мъже, двама от които се бяха изправили един срещу друг и държаха в ръце шпаги. Съсредоточени в онова, което вършеха, двамата мъже ту излизаха на слънце, ту се скриваха в сянката.

Те се биеха за живота си.

Наистина ли тук имаше дуел?

Не. Нищо не напомняше за формален дуел. Заобиколилите ги мъже изглеждаха спокойни, а лекари не се виждаха никъде. Зрителите стояха на малки групи, обменяха си забележки, смееха се и окуражаваха биещите се с добродушни подигравки. Самите дуеланти се стремяха да обезвредят противника, но бяха в най-добро настроение, често се смееха и подвикваха задъхано. Върховете на шпагите бяха увенчани с копчета, за да не бодат.

Най-сетне Лизет разбра: това не беше дуел, а тренировка.

За момент младата жена забрави възможния преследвач, забрави Фигаро, който дърпаше каишката и размахваше опашка, забрави всичко около себе си. Гледката, която се бе разкрила пред очите ѝ, беше напълно нова за нея. Забранен поглед в едно изцяло мъжко занимание, каквото беше приятелският двубой. Сейд и Блекфорд бяха свалили жакетите, жилетките и шалчетата си и се биеха по ризи. С отворени яки и навити до лактите ръкави двамата представляваха незабравима гледка, недостъпна за погледите на външни хора. Лицата им бяха зачервени от напрежение, кожата покрита с фин потен филм. Влажните коси бяха залепнали за главите, ленените ризи се опъваха върху широките рамене, тесните панталони подчертаваха силните мускули на краката и тесните хълбоци. По ръст и умения двамата бяха равностойни противници.

Сейд се фехтуваше с такава премерена сила, че по гърба на Лизет пробягаха студени тръпки. По някакъв труден за обяснение

начин това ѝ напомни за самообладанието, което бе показал миналата нощ и за което тя се бе отплатила с бурен изблик на гняв.

От една точка в центъра на тялото ѝ се разля гореща вълна, която я направи слаба и безводна. Едновременно с това осъзна, че върши нещо забранено. Нямаше право да стои тук и да гледа. Разкъсвана между страха и съжалението, тя не знаеше накъде да се обърне.

— Много по-добре е, отколкото в театъра, нали?

Когато тези безгрижно произнесени думи прозвучаха в непосредствена близост до дясното ѝ рамо, Лизет едва не изпищя. Но в следващия миг позна гласа и я изпълни чувство на облекчение. Морел излезе от храсталака в края на полянката и на пълните ѝ устни заигра иронична усмивка. Гърленият ѝ глас прозвуча съвсем тихо:

— Значи и вие сте чули, че са решили да се поупражняват рано сутринта?

— Не, всъщност не. Излязох на разходка. — Лизет се усмихна малко изкуствено и посочи Фигаро. — Толкова се радвам да ви видя! Вече си мислех, че някой ме преследва.

— Сега ли? — попита Морел и огледа със смръщено чело пътеката, по която бе дошла Лизет.

— Глупаво, нали? Сякаш някой от гостите ви или човек от персонала в Мезон Бланш би извършил подобно нещо.

— Но аз не вървах след вас, скъпа.

— Значи сте били тук още преди мен?

Домакинята посочи гъстия храсталак край пътеката.

— Скрих се там, за да не преча на развлечението на господата. Камериерката ми случайно чула от момичето на мадмоазел Вилие за сутрешната тренировка. То пък узнало от камериера на мосю да Силва.

В гласа ѝ имаше ирония, но не стана ясно дали тя беше предназначена за фехтовачите или за добре функциониращата обмяна на новини между персонала. А може би беше насочена и срещу самата нея, срещу любопитството ѝ. Лизет разтърси глава.

— Но кой тогава е вървял след мен?

— Може би някой от градинарите, за да ви покаже обратния път или да ви отдалечи от мястото на тренировката. Може да е бил и господин, който не се интересува от фехтоваческото изкуство. Не се притеснявайте, скъпа, който и да е бил, вече го няма. Освен това си имаме други грижи.

Морел посочи с глава трениращите мъже. Без да се обърне, Лизет разбра, че двубоят е бил прекъснат. Внезапно настъпилата тишина беше ужасно обезпокояваща. Сейд и Блекфорд стояха един срещу друг със сведени шпаги и гледаха към тях. Останалите мъже също ги зяпаха любопитно.

— Моля за извинение, джентълмени! — извика Морел. — Не искахме да ви се натрапим. Веднага ще си отидем.

Блекфорд се ухили и вдигна шпагата си за поздрав, след което я сложи на рамото.

— Приемете сърдечната ми покана да останете.

Разбира се, Сейд не е съгласен с тази покана, помисли си Лизет, като видя гневния му поглед към Блекфорд. По някаква причина този дребен жест дойде твърде много на разбитите ѝ нерви. А може би просто ѝ беше неловко, че са я открили на място, където няма работа.

— Не, не, в никакъв случай! — извика задавено тя. — Моля ви, продължавайте!

Без да чака отговор, Лизет се обърна рязко и тръгна по пътеката към къщата, теглейки каишката на Фигаро. Морел последва примера ѝ и скоро се изравни с нея. Лизет усещаше погледите на мъжете в гърба си и треперенето ѝ се засилваше. Имаше чувството, че стъпките ѝ са бавни и тромави.

Едва когато полянката се скри зад завоя, Лизет се сети, че трябваше да запомни точно кои мъже присъстваха на упражнението по фехтовка, за да знае кой не може да е бил преследвачът ѝ. Мосю да Силва, годеникът на Селин, беше там — тя бе сигурна в това, както и Никола Паскуале. На другите не бе обърнала внимание. В смущението си не бе запомнила нито едно лице.

— Беше много вълнуващо, нали? — попита доволно Морел.

— Твърде много — отвърна задъхано Лизет.

— Права сте. Но и твърде възбуждащо. Искате ли да знам дали следващите дни ни готвят още такива изненади.

Репетициите за замисленото театрално представление заеха целия следобед. Докато дамите работеха с въодушевление и значителен талант, господата не проявиха никакво желание да се включат. Приеха да участват в пиесата само след много увещания. Сейд изобщо не беше възхитен, когато му възложиха ролята на огнения любовник на младата наивка, изпълнявана от Лизет. Веднага предположи, че Морел, която си бе присвоила ролята на театрален интендант, отново е дала израз на чувството си за ирония. Естествено, не посмя да покаже недоволството си пред Лизет и другите дами, но пред своите майстори на фехтовката даде воля на гнева си.

— Не ставай глупак — каза му Блекфорд, който бе имал щастието да не получи роля в пиесата и очите му святкаха от удоволствие. — Това е класическа комедия с остроумни и интелигентни диалози и дава много възможности да се харесаш на дамите. Трябва само да дадеш всичко от себе си. Ще видиш, че ще ти хареса.

— Не ти вярвам. — Сейд беше готов да каже, че му отстъпва ролята си, но в последния момент си замълча. Блекфорд сигурно щеше да се зарадва да има Лизет като партньорка.

— Защо не отстъпиш ролята си на младия Франсис, след като си толкова против? — попита весело Рио. — Сигурен съм, че ще бъде на седмото небе.

— Вероятно — отговори Сейд с мрачен поглед. — Той не се притеснява, че ще изглежда като глупак.

— О, това ли не искаш? Знай, че няма изход. Искаш ли да ти помогна да си научиш текста? Може да не говоря съвсем като наивна девойка, но мога поне да опитам.

— Добре, добре, продължавайте да си правите шеги за моя сметка — изръмжа Сейд, събра вежди и ги изгледа заплашително. — Следващия път всички ще получите роли от Морел, да знаете.

— Аз вече имам, мон ами — отговори безгрижно Блекфорд. — Поех нелеката работа на суфльора.

Мъжете седяха в галерията, вдигнали крака на парапета, с чаши вино в ръце. Беше така нареченият „син час“, по-точно малкото минути между залез-слънце и нахлуването на москитите, между сиестата и вечерните развлечения. Повечето от гостите на Морел бяха по стаите си и се обличаха за вечеря. Днес щеше да има репетиция, а после късна вечеря. Бяха обядвали обилно с пресни зеленчуци, птици, ястия от свинско и говеждо — все продукти от голямата, доходоносна плантация, която задоволяваше всички желания.

Блекфорд се облегна назад и преплете пръсти зад главата.

— Искah да те питам още нещо, О'Нийл. Какви са отношенията ти с красивата мадам Моасан? Знаеш, че се присъединих към вас доста късно, затова не познавам добре ситуацията и ролята, която играеш.

— Не играя никаква роля. В момента и дума не може да става за това.

Блекфорд го огледа замислено.

— Е, добре, но онези, които спечелят доверието й сега, ще са на първите места в списъка, когато траурът свърши. Не виждаш ли как младежите хвърчат около мадам Моасан като мухи около гърне с мед? А ти стоиш до нея и ги разпъждаш с гневни удари. Човек може да си помисли, че я искаш само за себе си.

— Това са глупости — отвърна с остър тон Сейд. — Аз бях удостоен с честта да се грижа за благополучието на дамата, но това е само временно.

— Чух, че те е помолила да я пазиш от заплахите на бившия й свекър. Сигурен ли си, че не означава нищо за теб?

— Тук не става въпрос за моите чувства.

Блекфорд го огледа преценяващо и поклати глава.

— Мисля, че се лъжеш.

Сейд отговори на погледа му, но не каза нищо. Блекфорд стисна устни и продължи:

— Ако не можеш да останеш безстрастен, драги мой, как ще се погрижиш дамата да направи правилния избор — или изобщо да направи избор?

— Възможно ли е и ти да искаш да опиташ късмета си?

— Звучи примамливо, но предпочитам да се изправа срещу теб на фехтовалната площадка, отколкото на мястото за дуели.

— Аз няма да те спра — отговори възбудено Сейд.

— Така ли? — Блекфорд помълча малко и каза: — Вероятно не, но аз не съм по-добър кандидат от теб.

— Ти поне си от добро семейство.

— Не ми говори за семейството ми. Баща ми и големият ми брат сигурно се смятат за нещо съвсем специално, но аз не съм като тях.

— Английски благородник, който проявява скромност — нямах представа, че съществува такова нещо — отбеляза с искрено учудване Сейд.

— Аз съм по-скоро реалист, отколкото скромен. Човек надали може да си представи по-жалко положение от това на млад син.

Сейд повярва, че е видял в очите на англичанина мъка и болка.

— Винаги съм смятал, че младите синове отиват в армията. Как си избягнал тази съдба?

— Бях болнаво, недисциплинирано дете. Поне така се изразяваха някои хора. Аз бих казал, че никога не съм се подчинявал на заповеди.

— Особено когато идват от по-големия брат? — попита Сейд с внезапно прозрение.

— Ти го казваш. Но сега не говорим за моите грешки. Какви точно са намеренията ти спрямо дамата?

— Съвсем честни и почтени. А твоите? — Сейд гореше от нетърпение да научи отговора.

— О, аз нямам никакви намерения. Просто размишлявах кой обожател би бил подходящ.

— Никой — отговори сърдито Сейд.

— Така си и мислех — заключи англичанинът със самодоволна усмивка.

Мракът се съгъстваше. Сейд удостои дързостта на другаря си с възмутен поглед, но не каза нищо, защото не искаше да се издаде повече, отколкото бе направил досега.

Репетицията на пиесата премина в голямата си част според очакванията. Не всички бяха научили добре текстовете си, повечето четяха от листове. Рио като сър Питър Тийзъл и Селин като лейди Тийзъл изпълниха ролите си с нарастващ драматизъм и накрая се прегърнаха пламенно, както изискваше пиесата. Невям Дюшен

играеше мазен авантюрист, който се опитваше да се вмъкне в дома на лейди Тийзъл и да се ожени за възпитаницата ѝ Мария, с което си навличаше ревността на възрастния съпруг. Дюшен беше много добър в ролята си, сякаш беше писана за него. А Ла Рок като сър Оливър Сърфейс, благодетел и отдавна изчезнал богат вуйчо на Чарлс, обожателя на Мария, изглеждаше учудващо сбръчкан и немошен за толкова силен мъж.

Блекфорд седеше преспокойно на дивана с протегнати крака и следеше изпълненията на артистите. Понеже още никой не се нуждаеше от услугите му на суфльор, от време на време подхвърляше забележки или съвети. За учудване на всички съветите му бяха наистина компетентни.

Докато театралната труппа репетираше в утринния салон в задната част на къщата, останалите се бяха разположили в големия салон. Сейд, който мина оттам в търсене на реквизити, намери, че те се чувстват много добре. Агата шиеше някаква пола, от която вероятно щеше да излезе костюм за Лизет. Франсис Дорел седеше дълбоко замислен в един ъгъл. Беше сърдит, че не са му дали роля, и съчиняваше стихотворение, за да даде израз на наранените си чувства. Гюстав Бекет седеше с майка си на дивана и дъвчеше фъстъци. Чупеше черупките с големите си ръце и си хапваше сладко, като от време на време приемаше по някой фъстък и от грижливата си майка. Останалите гости бродираха, разговаряха, пушеха пури и обсъждаха реколтата или политиката. Дени Вилие и приятелите му играеха карти. Играеха с въодушевление, изключително по измислени от самите тях правила.

Сейд спря за няколко минути при тях и проследи със смаяна усмивка странната игра. Но много скоро се появи Солон, верният иконом на Морел, който водеше и домакинството в плантацията, и му съобщи, че трябва да се върне на сцената.

Макар че първоначално не желаше да участва в представлението, сега Сейд изпитваше странно удоволствие от сцените, които изпълняваше с Лизет в ролята на Мария. Беше прекрасно да я ухажва пред очите на цялото общество, а начинът, по който тя се изчервяваше и избягваше погледа му, го възбуждаше и го правеше несигурен като зелен хлапак. Много искаше да знае защо тя е толкова смутена — дали защото беше добра артистка или от спомена

за случилото се между тях миналата нощ. А може би изпитваше момичешка плахост след видяното тази сутрин в гората. След вечеря му се удаде възможност да получи отговор на въпроса си.

Вечерята започна със супа от костенурка и завърши със „силабуб“, десерт от сметана и вино. Между тях имаше най-различни студени ястия, сервирани в бял парижки порцелан със златен ръб, гордостта на Мезон Бланш. Морел се придържаше към старите френски обичаи, затова след вечеря господата не останаха сами на бренди и пури в трапезарията, а последваха дамите в салона. Домакинята седна на пианото и изсвири една соната. След известно време премина към валсове и няколко двойки веднага станаха да танцуват.

В тази непринудена атмосфера дори мъж като Сейд можеше да си позволи да покани Лизет на танц, затова той отиде право при нея и се поклони. Тя кимна с такава готовност, та той повярва, че не му е много сърдита заради последните събития. Докато танцуваха, непрестанно се взираше в лицето ѝ. Нежните бузи, тъмните ветрила на миглите, под които бяха скрити очите, всичко го възхищаваше. Трескаво размишляваше как да ѝ съобщи какво го вълнува, но не му хрумна нищо по-добро от това да го каже направо.

— Много съжалявам, че тази сутрин трябваше да видите как се упражняваме.

— Защо съжалявате? — Лизет го погледна изненадано и бузите ѝ се обляха в червенина.

— Нямахме намерение да нараняваме нежните чувства на дамите.

— Значи мислите, че съм наранена?

— Повечето жени биха реагирали така.

— Аз не съм като повечето жени.

Сейд си позволи нещо като усмивка.

— Постепенно започвам да вярвам в това.

— Не смятам, че в упражнението ви имаше нещо отблъскващо. Вие сигурно говорите за... лежерното си облекло?

— Говоря и за двете. Освен това и за опасността, която винаги е налице, когато двама мъже стоят един срещу друг със смъртоносни оръжия в ръце.

— Но това беше само упражнение, а при упражнение не се пролива кръв, нали?

— И тогава може да се случи нещо. Например ако защитното копче на рапирата отхвъркне или някой от противниците даде воля на гнева си. — Сейд се изненада от себе си. Досега не знаеше, че може да говори така картинно.

— Е, аз не видях нищо такова — отговори сухо Лизет. — А и не останах достатъчно дълго, за да преживея нещо отблъскващо. Честно казано, радвам се, че можах да хвърля поглед върху вашите тайнствени тренировки.

— Какво искате да кажете?

— Повечето жени се питат защо мъжете ценят толкова високо това занимание.

— Боя се, че не съм в състояние да следя хода на мислите ви.

— Как иначе да си обясним, че изразходват толкова време и усилия, за да подобрят уменията си? Мисля, че това има връзка с романтичната наклонност към тайнственото. Младите мъже се държат така, сякаш са на ти със смъртта, за да преодолеят страха си от нея. Фехтовката е едно от средствата към целта.

— Значи аз ги уча да се изправят пред смъртта с радост. Това ли искате да кажете?

Лизет се намръщи.

— Това би било прекалено. Вие им показвате как да станат безстрашни пред лицето на опасността.

— Да, но дали това е добре? В крайна сметка страхът от смъртта е, който ни предпазва от излагането на всевъзможни опасности.

— Точно това исках да кажа — отвърна тя със сериозно изражение. — Но във вашите уста то звучи така, сякаш поставяте под въпрос професията си и кодекса на честта.

— Според мен всички интелигентни мъже мислят по този начин.

— Защо тогава продължавате да упражнявате тази професия?

— Защото животът би бил суров и нецивилизован, ако предоставим сцената на примитивните и непочтените, както и на онези, които безогледно нарушават правата на другите хора и преди всичко на жените. Става въпрос за заплахата, разбирате ли?

— Даже когато умират преди всичко безобидните и невинните?

— Моята задача е да се погрижа те да не плащат сметките на другите.

— Ако е така, вие сте прав.

Най-късно в този миг Сейд осъзна колко трудно щеше да му бъде в уречения момент да предаде Лизет в ръцете на друг мъж. Перспективата за тази болка му отне дъха и в прилив на гневно отчаяние той се запита какъв смисъл имаше да се държи по този начин. Притисна Лизет до себе си и я завъртя с такава сила, че полите и се развиха. Тя се прилепи до гърдите му и усети дълбокото му вълнение. В следващия миг обаче той забави крачка, спомни си за задължителното разстояние между партньорите и я отдалечи от себе си.

Тя прие този жест без коментар. Само го погледна с очакване и най-сетне заговори за друго.

— Тази сутрин някой ме следеше... или поне аз си въобразих, че след мен върви човек.

— Какво? — попита изумено Сейд и се опита да подреди мислите си.

— Чувах мъжки стъпки, но не видях никого, Фигаро също се обръщаше и ръмжеше. Почти съм сигурна, че непознатият се отказа от намерението си, когато Морел се появи внезапно от скривалището си.

Лизет го погледна разочаровано, но не изглеждаше твърде обезпокоена. И това беше добре, защото Сейд беше загрижен и за двамата. Ако трябваше да следи всяко движение на гостите, пребиваването в плантацията на Морел щеше да се превърне в кошмар. Нито един от присъстващите не оставаше на едно място повече от петнадесет минути. Освен това беше невъзможно да се каже кой преследва тайни планове и кой се е оттеглил да поспии в стаята си.

На всичкото отгоре тук беше много по-трудно да остава насаме с Лизет, отколкото в града. Накъдето и да се обърнеше, виждаше Франсис, Дени, Невил, Гюстав с майка си и още половин дузина други. Даже да искаше, Лизет не можеше да си намери по-добра охрана. Е, поне нито един от тези младоци няма по-голям шанс за интимна среща от мен, каза си със задоволство Сейд.

Когато Морел спря да свири, Сейд и Лизет бяха точно пред една от високите балконски врати. Той забеляза зачервеното ѝ лице и видя как тя извади ветрилото си от черна коприна с ребра от слонова кост.

— Искате ли да излезем малко навън? — попита веднага.

— С удоволствие. — Лизет сложи ръката си върху неговата и двамата се запътиха навън, крачейки бавно и с достойнство като стара съпружеска двойка.

— Колко топла е нощта, като Париж през лятото — промърмори Сейд, когато застанаха с гръб към ярко осветения салон в галерията. Въпреки това тук беше много по-хладно, отколкото вътре, защото от гората появаше лек бриз.

— Прекалено топло е. От вчера чакам дъжда.

— Тогава ще сте затворена в къщата заедно с обожателите ви.

— Какъв ужас! — Лизет се потърси с добре изиграно отвращение. — Ще се моля утре да захладнее.

Сейд я изгледа накриво.

— Нима в цялата компания няма нито един млад мъж, с когото ви е приятно да общувате?

— Всички са много мили, но не мога да си представя, че ще прекарам остатъка от живота си с някого от тях.

— Даже с Дюшен?

Лизет наклони глава и го изгледа пронизващо.

— Защо помислихте за него?

— Не знам. Може би ми изглежда най-подходящ.

— Сигурно и той ще каже същото за себе си.

Сейд едва сдържа усмивката си.

— Братовчед му конт дьо Пикар...

— Моля ви! Достатъчно съм слушала за този братовчед. Граф с огромни земи, с отлична позиция в двора, с голямо богатство, притежава карети, скъпоценности и метреси.

— Метреси ли?

— Аз съм вдовица, поради което Дюшен реши, че съм достатъчно опитна, за да не се шокирам от подобни теми.

Сейд изръмжа нещо неразбрано. Разбира се, трябваше да бъде доволен от факта, че Дюшен няма представа за неопитността на мадам Моасан.

— Така ли каза?

— По-точно намекна. Мосю Дюшен е твърде дискретен, за да каже нещо, което вероятно се разпространява в града.

Сейд беше наясно, че гневът, който пламна в гърдите му, няма нищо общо с темата на разговора. Но само мисълта, че Дюшен шепне в ухото на Лизет неприлични намеци, накара кръвта му да закипи.

— Е, добре, значи мосю Дюшен излиза от играта. Какво ще кажете за Дорел?

— Миличък е, но е твърде млад и има чувствителна душа на поет.

— Унищожителна присъда. Ами мосю Бекет? — Сейд не можа да сдържи подигравката си.

— Ако нямаше син, майка му щеше да е много интересна жена. — Лизет му хвърли бърз поглед. — Какво толкова ви развесели?

— Нищо.

— Ами! Сигурно ви се струва смешно, че за една вечер отхвърлям половин дузина господа от списъка си, но на мен това изобщо не ми харесва. Най-добре да се върна тайно в града.

— Какво? И да оставите Морел да забавлява гостите сама? Не е възможно да сте толкова жестока.

— Това не е жестокост, а по-скоро чувство за самосъхранение.

Сейд трепна. Обърна я към себе си и помилва бузите ѝ с върховете на пръстите си.

— Наистина ли е толкова лошо?

— Непоносимо. Единствената светла точка е, че вие сте винаги наблизо. — Тя улови китката му, спря за миг и издърпа леко маншета.

Сейд потрепери и понечи да издърпа ръката си, но когато натискът се засили, застина.

— Недейте така — помоли той с дрезгав глас.

— Защо? — Докато пръстите ѝ се плъзгаха по ръждивите белези на китката му, погледът ѝ неотстъпно беше устремен в лицето му. — Тази сутрин бяхте скрили белезите с парчета плат. Толкова ли са ужасни?

— Така наречените от вас парчета плат трябва да предотвратят случайно засягане на артерия. Няма нищо общо с онова, което виждате. — Това не беше съвсем вярно, но в момента не му хрумваше нищо по-добро. Нежното докосване на пръстите ѝ предизвикваше тръпки, които разпалваха в тялото му непоносимо болезнен огън.

— Тези белези свидетелстват за страданията, които сте преживели на затворнически кораб в младостта си. Защо трябва да се

срамувате от тях?

— Не съм казал, че се срамувам.

— Въпреки това ги криете, никога не говорите за тях и не искате никой да узнае.

— Те издават, че принадлежа към класа, чиито членове отиват в затвора безпричинно и законът никога не им идва на помощ — отговори рязко Сейд. — Белезите ме заклеияват като престъпник.

— Но това е било някога. Освен това не сте били виновен.

— Каквото и да е, те са неизличими.

— Дори да могат да се отстранят, те ще останат завинаги в душата ви — кимна Лизет. — Какво би трябвало да се случи, за да забравите белезите?

Тя замлъкна. Отвори един от маншетите, вдигна твърдия лен на ризата и притисна устни върху белега. Сейд стоеше като вкаменен, неспособен да се помръдне, да мисли, дори да диша, и усещаше сърцето си да бие като негърски барабан. Копнееше да помилва косата ѝ, да усети хладните ѝ устни върху горещата си уста, да я вдигне на ръце и да я отнесе в мрака. Искаше да я задържи завинаги, да я завладее, да я обвърже за себе си с толкова здрави връзки, че никой да не може да я развърже. Искаше я завинаги, все едно по какъв начин.

Но той не беше тук, за да предявява претенции към нея и да се възползва от положението ѝ. Защото беше обещал да я закриля. Нямаше право дори да мисли друго, а да се опитва беше наказуемо. Трябваше да се откъсне и никога вече да не се доближава до нея.

За съжаление беше невъзможно. Затова стоеше неподвижен и чакаше, докато тя най-сетне вдигна глава. В сивия здрач, осветен само от една далечна лампа, тя го погледна и очите ѝ бяха като тъмни, омагьосани езера. Устата ѝ се изкриви в меланхолична усмивка.

— Една жена няма силата да ги премахне, нали? И какво ще стане? Пот и кръв и накрая смърт от шпагата, която ви е толкова мила и скъпа? Ще се моля да не се стигне дотам.

Сейд не отговори. Какво би могъл да каже? Освен това гърлото му беше стиснато и не беше в състояние да произведе нито звук.

В този момент отвътре се чу шум. Сейд се обърна рязко, хвана ръката на Лизет и я бутна зад себе си. Пред тях застана масивна фигура, в която Сейд не позна веднага Гюстав Бекет.

— Извинете за безпокойството — изрече церемониално младият мъж, — но не ви забелязах. В никакъв случай не бих си позволил да прекъсна такава среща.

В гласа на отблъснатия обожател имаше не само извинение, но и подигравка. Не мога да му се сърдя, помисли си Сейд и отговори:

— Вярвам ви.

— Тогава извинете, моля. — С кратко кимване дебелият млад мъж се обърна и се наведе, за да мине през вратата на салона. Сейд го проследи със смръщено чело.

— Ей сега ще иде при майка си и ще ѝ разкаже всичко — прошепна нещастно Лизет.

— Със сигурност. Пита се само какви заключения ще си извади.

— Не правим нищо забранено.

И това не е моя заслуга, помисли си Сейд.

— Аз съм виновен, защото ви отделих от другите.

— Да, винаги вие сте виновен.

— Какво искате да кажете? — попита той и я погледна в лицето, учуден от уморения, примирен тон.

— Нищо важно. — Лизет се обърна към спалнята си, чиято балконска врата беше малко по-нататък по галерията. — Заболя ме глава. Ще ме извините ли пред гостите? Искам да си легна.

Сейд сведе безмълвно глава. Лизет се отдалечи и токетата ѝ затракаха глухо по дървения под на галерията. Той я изчака достигне до вратата и да сложи ръка на бравата и тогава каза:

— Благодаря ви. Благодаря ви за молитвите.

Сейд се върна в салона, предаде извинението на Лизет и остана достатъчно дълго, за да не събуди подозрение, че двамата с Лизет напускат компанията един след друг. След като най-сетне пожела лека нощ на всички, той обиколи градината и изпуши една пура. Навсякъде цареше тишина. Само от кухнята долитаха шумове, които издаваха, че слугите мият съдовете от вечерята. От време на време се чуваха виковете на нощни птици, а в двора за пилета зад квартирите на робите сънливо крякаха кокошки. От мястото си под един вечнозелен дъб Сейд проследи как няколко момичета изляха мръсната вода от съдовете, заключиха кухнята и се отдалечиха с уморени крачки. Видя как гостите на Морел се разотидоха по стаите си, как свещите се

движеха по галерията, как лампите в помещенията зад спуснатите жалузи една по една угаснаха.

Агата Стилтън бе напуснала салона веднага щом чу за главоболието на Лизет и лампата ѝ бе една от първите угаснали. В стаята до нея все още гореше светлина, даже след като в цялата къща стана тъмно. Или главоболието беше измислено, или се чувстваше по-зле и не можеше да заспи. Сейд беше готов да изпрати някоя от камериерките да попита, но се отказа. Ако наистина имаше причини за тревога, Агата щеше да остане в стаята ѝ.

Полумесецът се плъзгаше по нощното небе, често скриван от черни облаци. Около главата на Сейд кръжаха москити и той вдигна яката на жакета си, за да се предпази от ухапванията им. Нищо не се случваше и сигурно нищо нямаше да се случи. Тъкмо бе решил също да си легне, когато бегло движение пред къщата привлече вниманието му. От сянката на стената излезе мъж. Държеше в ръка нещо бяло и гледаше нагоре към галерията, сякаш трябваше да открие определена врата. Бързо отиде до края на галерията, където от стаята на Лизет все още проникваше светлина. Отстъпи няколко крачки назад, за да вижда по-добре, и спря.

Дали беше някой болен от любов млад глупак или воайор, опитващ се да види нещо през процеп в завесите? Сейд не искаше да рискува. Направи широк завои и скоро се озова точно зад фигурата.

В този момент луната излезе между облаците и меката ѝ бяла светлина огря точно онова място в двора на Мезон Бланш, където стоеше тайнственият мъж.

Франсис Дорел.

Напрегнатите мускули на Сейд се отпуснаха. Поетът не представляваше опасност. Беше досаден, но при дадените обстоятелства това не можеше да се избегне. Лизет вече беше пострадала от вниманието му, но Сейд не вярваше, че тази нощ Франсис смята да извърши някоя сериозна глупост.

Но това се оказа заблуда. Дорел имаше намерение да върши глупости. Бялото нещо в ръката му се оказа лист хартия. Той го вдигна, за да го огрее лунната светлина, и зачете с пълно гърло най-новата си поетична творба.

Но даже произведението да беше със стойността на Шекспиров сонет, в този късен нощен час никой не искаше да слуша рецитация.

Затова Сейд направи няколко крачки, за да хване младия поет за яката и да го завлече в стаята му.

Точно тогава в долната галерия с трясък се отвори врата и на огрения от луната балкон излезе Блекфорд. Увит в разкошен ориенталски халат, под който очевидно нямаше нищо, той опря ръце на парапета и извика:

— Не толкова шумно, Дорел, хората искат да спят!

Поетът прекъсна тирадата си и се обърна към нахалника, осмелил се да му попречи.

— Аз следвам вдъхновението на любовта, мосю! Запушете си ушите, като не искате да чуete посланието на сърцето ми!

В този момент Сейд разбра, че Дорел се бе подкрепил със значителни количества алкохол, защото не можеше да стои стабилно на краката си, докато гледаше нагоре, а и говорът му не беше съвсем ясен. От спалнята на Лизет се чу неодобрителният лай на Фигаро.

— Все ми е едно какво следвате, глупако! — отвърна заплашително Блекфорд. — Обектът на вашето вдъхновение също не се интересува от глупостите ви. Престанете да ревете или ще ви се отрази зле.

— Вие сте груб човек без искра от романтика!

— Аз съм преди всичко нетърпелив. Приберете си жалкото стихотворенийце и вървете да спите!

Дорел се изпъчи обидено.

— Вие сте безсрамен, мосю.

— Ако трябва да ви слушам още една секунда, ще употребя насилие.

— На полето на честта можете да упражнявате колкото си искате насилие, мосю. Моите секунданти ще ви потърсят утре сутринта.

Младият глупак не знаеше какво говори. Нямаше представа срещу какъв майстор на шпагата ще се изправи. Англичанинът беше фехтовач от класа, начинът му да води двубоя беше смес от финес, интелигентност, чувство и нещо като изисканост. В началото Сейд не го харесваше, но поведението му тази сутрин на тренировката, където никой не можеше да скрие истинската си същност, предизвика дълбока промяна. След като Лизет и Морел си отидоха, двамата не продължиха двубоя и Сейд много искаше да знае как щеше да завърши битката между тях.

В първия момент Блекфорд зяпна изненадано, после кимна.

— Както желаете, стига тази нощ да цари спокойствие.

Дорел направи несигурен поклон и изчезна в мрака.

Произшествието не бе траяло дълго, затова повечето гости не се бяха събудили или бяха решили, че случката не ги засяга.

Само жалюзите в стаята на Лизет се вдигнаха и тя застана на вратата, загърната в халат, който падаше на елегантни гънки по стройното и тяло. Разпуснатата коса я загръщаше като златна мантия и блестеше в сиянието на лампата в стаята ѝ. Сейд, скрит в сянката на дървото, я гледаше със затаен дъх и се питаше дали тя изобщо е разбрала какво се е случило и ако да, осъзнава ли сериозността на положението.

След минута Лизет се обърна, влезе бавно в стаята си и затвори вратата. Луната се скри зад черни облаци и Сейд остана сам в нощта.

Първо Сейд и Вине, после Сарне и още няколко, които дори не познаваше, сега Франсис Дорел и англичанинът... Докато изброяваше имената, Лизет се питаше отчаяно какво е направила, та мъжете не спираха да се дуелират заради нея. Тя не знаеше, но дуелите продължаваха.

В никакъв случай не беше призната красавица, нито театрална артистка, обкръжена от фанатични обожатели. Тя беше просто жена, която водеше почтен и умерено независим живот.

Историята със стихотворението беше направо смешна! Кой би могъл да помисли, че ще доведе до проливане ни кръв и дори до убийство?

Тя трябваше да го предотврати. Цяла нощ лежа будна и размишляваше какво би могла да направи, но напразно. В случая ставаше дума за мъжка гордост и за жестоките понятия на честта и тя нямаше думата. Франсис Дорел можеше да помоли секундантите си да оттеглят поканата, но това изглеждаше невероятно, защото никой мъж не искаше да го смятат за страхливец. Може би Блекфорд щеше да приеме отказа на Франсис, но по-вероятно беше да сметне, че младият мъж заслужава добър урок.

Лизет не искаше да си представи как би могла да завърши тази грозна история, но знаеше, че точно в този момент, докато тя закусва, секундантите на двамата мъже разговарят за предстоящия дуел. Никола и Сейд, които Блекфорд вероятно бе избрал за свои секунданти, липсваха от масата. От другата страна не се виждаха Дени Вилие и Арман Лолен, които щяха да окажат същата услуга на Франсис. Останалите гости се правеха, че не забелязват празните места и не знаят нищо за срещата, която вероятно щеше да се състои утре на разсъмване. Ала разговорът, беше принуден и често настъпваха неловки паузи.

Главоболието на Лизет от предишната вечер се бе засилило. Тя притискаше слепоочията си и отпиваше по малко кафе с мляко, но

Фигаро, който седеше под стола ѝ, получи по-голямата част от хлебчето. Гостите я стрелкаха с любопитни погледи. Морел беше изпълнена със съчувствие и загрижена, а в очите на Селин се четеше дълбоко разбиране. За разлика от тях мадам Бекет беше олицетворение на неодобрението и се държеше така, сякаш виновна за дуела беше само Лизет и никой друг. Синът ѝ Гюстав я наблюдаваше замислено с малките си очички, един или два пъти отвори уста, сякаш искаше да я попита нещо, но след кратък поглед към майка си отново я затвори.

Голямата компания усещаше надвисналия дуел като черен облак. Няколко гости събраха багажа си и набързо се сбогуваха под благовидни претексти. Между тях беше и съдия Райнхард, който не можеше да си позволи да го забъркат в подобна история. Лизет също беше готова да замине и щеше да го направи, ако не го възприемаше като предателство. Освен това нямаше да издържи на очакването, докато слуховете за изхода на дуела стигнат до града.

Денят беше още по-горещ от предишния. Откъм Мексиканския залив вееше топъл влажен вятър и носеше миризма на гнило и солена вода. През деня вятърът се засили, започна да къса младите листа от дърветата и да ги завива високо във въздуха. Много цветя останаха без листенца. Поради бурята държаха вратите затворени, а който искаше да излезе в галерията, можеше да го стори само от задната страна на къщата. Повечето дами се оплакваха, че вятърът разваля фризури и вдига полите им, затова предпочитаха да си стоят вътре. Лизет почти се зарадва на бурята. Воят на вятъра подхождаше на настроението ѝ.

Тя бе застанала от южната страна на къщата, присвила очи срещу вятъра и притиснала поли към тялото си, когато чу стъпки. Обърна се бързо, защото помисли, че е Сейд. Вместо него видя англичанина Блекфорд и успя да му се усмихне за поздрав, макар да съзнаваше, че изражението ѝ не е особено учтиво.

— Защо стоите тук като галионова фигура, красива божествена закрилница на мореплаването? — попита младият мъж с ведре усмивка. — Ще позволите ли да се помоля пред вас, за да имам късмет утре?

— Много се съмнявам, че ще имате нужда от помощ. — Най-добре да не реагира на комплимента му.

— Да се надяваме, че имате право. Преча ли ви? Ако е така, кажете ми и ще си отида.

— Как бих могла? И вие сте гост като мен.

— Ако бях малко по-чувствителен, щях да разбера, че ме поставихте на мястото ми — установи той и се облегна на един стълб.

— Но слава богу, аз не съм чувствителен. Винаги ли сте така пряма?

— Обикновено съм още по-пряма. Но щом сте нечувствителен, значи това не ви притеснява. Преди миналата нощ вероятно съм била по-поносима.

— Да, разбирам. Това е заслуженото ми наказание.

Лизет го изглежда остро.

— Съмнявам се, че разбирате.

— Може би не, но го приемам, макар и неохотно.

— Ако си мислите, че съм ви благодарна, задето приехте предизвикателството на Франсис Дорел, много се лъжете. Не проявявам разбиране към спор, предизвикан от твърде много вино от едната страна и избухливост от другата.

— Права сте — кимна той и на лицето му изгря усмивка, която напълно промени чертите му. — Вие бяхте само необходимият претекст, като Ева с ябълката. За всичко е виновна моята липса на самообладание.

— Значи признавате, че сте направили грешка?

— Сега бих могъл да кажа, че понякога страдам от пристъпи на мигрена, които ме правят непредвидим, но това ще е глупаво обяснение. В действителност вие сте напълно права.

Лизет се облегна с гръб на парапета.

— Тогава няма да му нанесете трайна вреда, нали?

— Аз? На Дорел? Чудовищата се явяват в най-различни образи, но надявам се, не и в моя.

— Това ме облекчава. Той е млад и може би малко глупав, но не е... — Тя затърси подходящата дума.

— Не е неразумен. Поне когато е трезвен.

— Да, нещо подобно.

Блекфорд улови един кичур, изплъзнал се от фризура й, между палеца и показалеца си и го разтърка внимателно.

— Вие имате добро сърце. Колко радващо.

Младият мъж кимна с преувеличена загриженост.

— Страх ме е до смърт.

— Веднага ви повярвах — промърмори кисело тя. — Наскоро чух, че момчето взема уроци при Крокер.

— При мулата? Той е майстор в занаята си, значи трябва да съм по-предпазлив.

Лизет стисна устни.

— Нямам намерение да ви поучавам, нито да ви давам съвети.

— Защото ни най-малко не ви е грижа за мен. Напълно ви разбирам.

Ето я пак тази странна усмивка, която изпълни и сияещите сини очи. Невъзможно е да не отговориш на такава усмивка, установи Лизет. В същото време вътрешният глас ѝ каза, че чарът му е рутиниран и изцяло управляван от ума, затова не бива да му вярва.

В същия момент Блекфорд погледна покрай нея и вдигна вежди.

— О'Нийл — изрече церемониално той. — Сигурно си дошъл да освободиш пиленцето от ноктите на ястреба.

— Или да му предложи друга жертва — отговори Сейд с равен глас, застана до Лизет и размени поглед с колегата си.

— Ако продължаваш със същото усърдие, приятелю — каза предупредително Блекфорд, — хората ще започнат да си измислят какви ли не интересни и фантастични истории.

— Искаш доброволно да ти отстъпя място? Ти си оптимист.

— Оптимист с остри очи. Веднага различавам хищните птици, особено онези, които ловуват нощем.

Сейд замълча за миг.

— Нима искаш да кажеш, че не съм по-добър от теб? Това се разбира от само себе си.

— Освен това си несръчен, качество, което аз не притежавам. Говорех само за нощните пазачи.

Двамата говореха през главата на Лизет за неща, които тя не разбираше. Или може би да? Блекфорд намекваше, че даже в Мезон Бланш Сейд стои нощем на стража пред стаята ѝ. Възхитителна представа...

— Нощните ловци също имат нокти — каза тихо Сейд.

— Сигурно. Пита се само какво правят с тях.

Сейд вдигна отбранително ръка.

— О, не! Не и ти!

— Неизпълнената задача изисква извънредни мерки.

— Но няма да ги вземеш ти — отсече мрачно Сейд.

Блекфорд трепна видимо.

— С този откровен отговор развали всичко.

— Това беше и намерението ми.

— Тогава ти предоставям плячката, мон ами. Недокосната и недостижима. Поне за момента. — Английският майстор на шпагата се поклони с видима подигравка и се отдалечи, без да се обърне нито веднъж.

— Наистина ли думите му означаваха това, което мисля? — попита намръщено Лизет, загледана след него.

— Не мислете за него. Нашият английски приятел обича тайнствеността. Освен това в момента е в лошо настроение. Преди дуел някои мъже тренират, други посещават приятели и роднини, трети се напиват. А има и такива, които искат да се сбият с целия свят.

— От отчаяние?

— Или от гняв заради собствената си глупост. И заради глупавия кодекс на честта, който допуска мъжът да умре както за добро дело, така и за някоя нищожна дреболия. Няма ли да променим темата?

Дали говореше с такъв остър тон, защото се страхуваше, че е казал твърде много, или заради чувствата, които го вълнуваха в момента — Лизет не беше в състояние да прецени.

— За какво друго можем да говорим?

— Какво стана със снощното ви главоболие? Чувствате ли облекчение?

— Почти не.

— Можахте ли поне да поспите при цялото това вълнение?

— Как да спя? — Странно беше да чува тези учтивости между тях, след като бяха толкова близки. Защо си говореха като чужди хора?

— Не бива да се обвинявате.

Лизет вдигна рамене.

— И Блекфорд каза същото. Но ако не бях аз, той и Франсис Дорел нямаше да се дуелират.

— Блекфорд прогони вашия поет. Това ядосва ли ви?

— Разбира се, че не. Трябва да призная, че се чувствам доста неловко.

— Разбирам ви. Но се надявам, че не виждате в лицето на Блекфорд герой, дошъл да ви спаси.

— В никакъв случай — отвърна остро тя. — Но не разбирам с какво ви засяга това.

— Той е млад син на добро семейство, но без средства.

— Мъж с добро родословие и жена с богатство — това е много изгодно положение за брак. Почти няма значение кой притежава парите, стига двамата да са сравнително равностойни по произход.

— С неудоволствие ще разруша илюзиите ви за вашата обществена позиция, но Блекфорд може да проследи родословното си дърво до средновековието. Семейството му в Англия няма да приеме връзката с вас като равностойна.

— Тук не сме в Англия — отвърна хладно Лизет. — Той е също толкова приемлив, колкото Рио да Силва, който изведнъж се оказва испански граф. Освен това Блекфорд е в състояние да отразява ефективно атаките на свекъра ми. Също като вас.

— Той ви харесва, нали?

— Не съм казала това. Но намирам, че е много изнервящо някой да ми казва кой мъж е подходящ за мой съпруг и кой не, след като самият той не желае да поеме тази задача.

— Нали ви казах...

— Да, казахте ми — прекъсна го гневно тя. — Но попитайте ли ме какво желая? Чухте ли ме изобщо, когато ви обясних? Не. Затова не смейте да ми предписвате как да живея. Сама ще си избира съпруг. А сега моля да ме извините. Време е да се върна при другите.

Тя се обърна, но той хвана ръката ѝ. Хватката му беше толкова здрава, че ѝ бе невъзможно да се откъсне. Въпреки това се скова и лицето ѝ изрази упорство и решителност. Вятърът уви полите ѝ около краката му, а кичурите, отделили се от фризурата, го удариха по гърдите като тънички червено-златни шнурове на камшик.

— Лизет... — Дълбокият глас прозвуча умолително. В следващия миг Сейд я пусна и вдигна отбранително ръце. — Все едно. Вървете. Не мога да ви спра.

Но Лизет вече нямаше желание да го напусне. Причината вероятно е в женската ми противоречивост, каза си развеселено тя. Въпреки това гордостта ѝ заповядваше да го направи.

През остатъка от този влажен, сив ден всички се отнасяха един към друг с преувеличена учтивост. За дуела се говореше рядко, само шепнешком. Двамата противници се държаха така, сякаш помежду им

никога не е имало разногласия. Говореха и се смееха с другите, а когато в гласовете им звучеше напрежение, другите се преструваха, че не го чуват. На обед всички си хапнаха с апетит, а после се оттеглиха по стаите си, сякаш не се беше случило нищо особено и не се очакваха никакви събития.

Лизет едва не полудя. Защо всички стояха и гледаха как времето минава и следващото утро приближава? Това беше грях, знаеше какво би могла да направи, за да предотврати дуела, но беше убедена, че някой трябва да опита.

Това беше несправедливо. Секундантите сигурно бяха положили всички усилия, за да намерят изход, приемлив за всички участници. Не можеше да очаква повече от тях. Защо не се намери някой, който да затвори Блекфорд и Дорел, питаше се Лизет, докато се успокоят и случката остане само весел нощен спомен. Но тя не можеше да го стори.

Тя седеше в утринния салон и четеше текста на ролята си. Представлението трябваше да се състои същата вечер. По някое време влезе Франсис Дорел и се стъписа, като я видя, но после се приближи с колеблива усмивка.

— Много се радвам да ви заваря сама тук, мадам Моасан! Отдавна искам да се извиня за поведението си миналата нощ.

— Моля ви, не мислете повече за това. — Усмивката ѝ беше по-топла, отколкото би била при други обстоятелства. Той беше още толкова млад... — Съжалявам, че завърши така.

— Да. — Дорел се отпусна в креслото до нея. — Но трябва да знаете, че не се притеснявам за изхода на двубоя.

Щеше да му повярва, ако лицето му не беше толкова бледо и под очите нямаше черни кръгове. Но след като самият той бе заговорил за дуела, тя можеше поне да направи опит да го вразуми.

— Понякога се случват неща, които не искаме — заговори спокойно тя. — Сигурна съм, че ако обясните на мосю Блекфорд...

— Никога! Той ще си помисли, че съм страхлив като заек, а това е непоносимо! Освен това нямаше право да се държи грубо с мен във ваше присъствие.

— Знаете ли, той е имал пристъп на мигрена. Сигурна съм, че сега съжалява за поведението си.

— Вие го казвате — отвърна горчиво младежът. — Аз обаче съм убеден, че иска да ме премахне от пътя си.

— Това изобщо не е вярно! Какво ще постигне с тази стъпка?

— Свободен път към вас, естествено. Като ме убие, ще има един кандидат по-малко за ръката ви.

Досега Лизет изобщо не бе помислила за това, може би защото не гледаше на Франсис Дорел като на сериозен кандидат. Сега дълбоко в нея се събуди тревога, че и други хора са си помислили същото. Но това беше невъзможно! Никой нормален човек не би постъпил така. Тя поклати бавно глава.

— Напротив, напротив. Знам, че не бива да говоря такива неща, докато сте в траур, но съм загрижен за вас. Вие сте само една или две години по-възрастна от мен, а това не означава нищо. Само ако можех да ви опазя от мъжете, които искат само да ви използват! У вас има нещо, мадам, нежност и същевременно смелост, нещо, което привлича мъжете. Всички мъже. Може би трябва да го кажа другояче: като ви види, мъжът се замисля за известни... неща.

Лизет се почувства зле. Как смееше да я изкарва такава! За да го отклони от темата, заговори бързо:

— Разбрах, че сте написали стихотворение за мен, но все още не съм го прочела. Не го ли носите случайно със себе си?

Франсис започна да претърсва джобовете си.

— Колко мило. Трогнат съм, че имате желание... искам да кажа, че проявявате доброта и търпение да ме изслушате, скъпа мадам Моасан. Къде ли съм го... А, ето го!

Франсис извади от джоба на сюртука си смачкан лист хартия, разгъна го и го пригладя. После се покашля и започна да чете.

Наистина се бе постарал. Това хареса на Лизет и тя изслуша поетичното произведение търпеливо и с вниманието, което заслужаваше всеки литературен опит. Погледът ѝ се плъзгаше по сериозните черги на младия мъж, проследи линията на брадичката му и тъмните вежди над дълбоко хлътналите очи. Устата му беше мека, още неоформена, ушите малко щръкнали, а когато преглъщаше, адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу. Яката на ризата му бе омекнала от влагата, а шалчето на врата му щеше всеки момент да се развърже. Понякога чувствата го надвиваха и гласът му пресекваше. През последните дай това момче я ядосваше и поставяше в неловко

положение, но в този момент изпитваше към него искрена обич и сърдечна болка.

— Прекрасно стихотворение — каза любезно тя, когато Франсис свърши. — Много ви благодаря, че ми позволихте да го чуя, както и за чувствата, които изразявате в стиховете. Боя се, че не ги заслужавам, но съм почетена, че са посветени на мен.

— Тези чувства са като вас — отговори просто младежът и я погледна с блестящите си тъмни очи.

Какво смело момче, помисли си Лизет, да седи срещу мен, да се усмихва и да чете стихове, макар да знае, че следващата сутрин на разсъмване, когато птиците пеят и пролетният вятър роши короните на дърветата, ще се изправи срещу майстор на шпагата, многократно посилен от него. Тази мисъл беше повече от непоносима. Тласкана от импулса си, Лизет се наведе към него и го целуна леко по бузата.

За момент се уплаши, че той ще придаде друго значение на този приятелски жест, ще се опита да я прегърне или ще си позволи други волности. Но не се случи нищо подобно. Франсис стана пурпурночервен, чак ушите му почервеняха, после устните му се накъдриха в омайна усмивка.

— Благодаря ви, мадам, моя най-скъпа мадам Моасан.

Той сложи стихотворението в ръката ѝ, стана и направи дълбок поклон, после напусна стаята. Истински млад джентълмен.

Лизет остана неподвижна, взряна в парчето хартия в ръката си. Една сълза падна върху него и разми буквите. Тя извади кърпичката си и предпазливо попи сълзата.

Театралното представление вечерта се състоя пред много малко зрители и въодушевлението на публиката не беше особено голямо. Но и изпълнението на артистите беше слабо, без плам. Нито един не беше научил текста си наизуст и суфльорът Блекфорд имаше много работа. Непрекъснато се получаваха неловки ситуации, когато актьорите забравяха къде да отидат или кой е следващият им събеседник.

Въпреки всичко те не успяха да развалят изцяло майсторското произведение на Шеридан. Изиграха няколко откъса гладко и публиката имаше на какво да се посмее. Рио и Селия като мъж и жена, впримчени в аранжиран брак и съмняващи се в любовта на партньора, бяха най-добри. Усмивките и погледите, които си разменяха, събудиха

в сърцето на Лизет копнеж към дълбока интимност с друг човек, към безмълвно съгласие между две сродни души.

Почти цяла вечер бурята бушуваше около къщата. Отекваха гръмотевици, стрелкаха се светкавици и така до безкрайност. Още в ранния следобед бяха затворили всички прозорци и жалузи, въпреки това в помещенията често се втурваше студен вятър и пламъчетата на лампите в стъклени колби започваха да трептят. Когато най-сетне заваля, дъждът беше като потоп.

Продължи да вали и по време на вечерята, и по-късно, когато всички се разотидоха по леглата си.

Лизет се зави до брадичката и се вслуша в плискането на вода по стъклата. Когато бурята най-сетне отшумя и дъждът престана, тя все още беше будна и се взираше в мрака. Непрекъснато се питаше дали дуелът е бил отложен и дали при това лошо време противниците ще се успят. Представяше си как двамата вървят по алеята с ореховите дървета, сякаш са най-добри приятели. Или имаше някакво предписание — кой да върви пръв, кой втори. Такива мисли се нижеха в безкрайна редица през главата ѝ и тя заспа чак след като беше отхвърлила всички мисли за сън.

Не знаеше колко време е минало, когато се събуди отведнъж, стресната от виковете и глъчка. Цялата къща беше будна. Още преди да е станала от леглото, вратата се отвори с трясък и в стаята ѝ се втурна Агата.

— О, мила моя, какъв ужас! Младият мосю Дорел е тежко ранен и мосю Блекфорд също! Каква бъркотия, просто не мога да повярвам! И никой не знае какво трябва да се направи сега!

— Не е ли имало лекари на дуела? Кой се грижи за ранените? — Лизет скочи от леглото, грабна някаква рокля от шкафа и измъкна нощницата през главата си.

— Имало е само един лекар, нали сме на село. Сега се занимава с мосю Дорел. Англичанинът настоял да стане така.

— Къде са го отнесли? — Лизет махна на Агата да ѝ помогне с корсета, навлече фустите си и стегна шнуровите.

— Сега внасят Блекфорд в къщата. Мадам Ерио нареди да го настанят в стая на първия етаж. Доколкото знам, Дорел е бил занесен в лятната трапезария на партера. Раната му е сериозна и не посмели да го качат горе.

Лизет си спомни утрото, когато бяха донесли трупа на Йожен в градската къща на семейство Моасан, и потрепери. Навсякъде кръв, тялото му отпуснато и студено... тя лично нареди на камериера да измие тялото и да го облече, избра дрехи за погребението, мина като в сън през цялата къща, за да спре часовниците и да обърне огледалата към стената. През цялото време Анри Моасан бушуваше и крещеше, че смъртта на съпруга ѝ я е оставила равнодушна. Нима трябваше да вади мъката си на показ?

Докато Агата трескаво закопчаваше копченцата на гърба ѝ, Лизет разсъждаваше потресено за изхода на днешния дуел и за възможните страшни последици.

— О, Аги — пошепна тя и притисна ръка към устата си.

— Да, мила моя — отговори с въздишка спътницата ѝ, — знам.

— Той... той ми е написал стихотворение. — Сълзи напълниха очите ѝ и тя едва успя да ги удържи.

— Какви трагедии причиняват тези дуели! Колко млади мъже намират смъртта още преди да са започнали живота си... Какво прахосничество, какво осъдително прахосничество!

В гласа на Агата звучеше примирение и Лизет се разгневи.

— Такива неща не бива да се случват!

— Ние не можем да променим нищо.

— Това е престъпление! — извика гневно Лизет.

Агата свърши с котенцата и с бързо движение пригладя корсета на възпитаницата си. После я прегърна и я притисна до гърдите си.

— Нашата женска задача е да направим всичко за онези, които оцеляват.

За секунда Лизет опря чело върху твърдото рамо на Агата, но бързо изпъна рамене и отстъпи назад.

— Лошо ли е ранен мосю Блекфорд? Какво казаха за състоянието му?

— Доста е зле. Някой спомена нещо за злополука. Въобще не мога да си представя какво е имал предвид.

— Щом лекарят е зает с мосю Дорел, ние трябва да видим какво можем да направим за другия — рече решително Лизет и се обърна към вратата.

Раната беше голяма дупка с разкъсани ръбове под ключицата. Кървеше толкова силно, че ризата на Блекфорд беше напоена с кръв.

Мъжете, които го бяха донесли в къщата върху набързо донесена врата, също бяха окървавени. Първата и най-важна задача беше да спрат кръвта. Сейд бе направил стягаща превръзка с шалчето си и продължаваше да я притиска върху раната. Целите му ръце бяха в кръв. Когато Лизет застана пред леглото, застлано със стар чаршаф върху восъчно платно, Сейд изобщо не се изненада, а ѝ извика да направи компрес от чаршаф и да го притисне върху раната в момента, когато той издърпа кървавото шалче.

Лизет никога не се беше притеснявала от гледката на кръвта и сега не загуби самообладание. Потрепери само от миризмата на прясна кръв. От опит знаеше, че ще се справи със ситуацията, ако диша бързо и повърхностно. Някога тя беше официално господарка на домакинството в къщата на Моасан и я викаха винаги когато се случваха злополуки. Трябва да гледам на мосю Блекфорд като на ранен роб, опита се да си внуши тя.

— Какво се случи? — попита делово младата жена, докато режеше дълга ивица от чист чаршаф и я нагъваше. — Агата спомена някаква злополука.

— Проклетата история! Блекфорд въобще не очакваше дуелът да вземе толкова драматичен обрат.

— Да, вчера ми каза нещо подобно. — Лизет се вгледа в лицето на англичанина. Той лежеше бледен и тих, със затворени очи, и дишаше бързо, но слабо. Не показваше признаци на болка, нито каквато и да било друга реакция, и тя не беше в състояние да каже дали е загубил съзнание или просто е още упоен, както става с много жертви след злополука.

— Всичко стана дяволски бързо! Секунда преди сигнала Дорел се хвърли в атака. Убеден съм, че не е искал да изненада противника си, а само защото нервите му отказаха. Както можете да си представите, Блекфорд парира с доста силен удар и рапирата на Дорел се счупи. Счупи се по средата, разбирате ли? Момчето вече летеше напред и не можа да спре. Счупеното парче, дълго почти трийсет сантиметра, прониза рамото на Блекфорд. Той политна назад и се подхлъзна на мократа трева. При това инстинктивно вдигна рапирата си и незнайно как Дорел успя да се наниже на острието.

— Боже мой! — пошепна Лизет и заедно с болката изпита нещо като облекчение. — Толкова се радвам, че е било злополука.

Сейд кимна кратко.

— Да знаете, че много хора няма да приемат това обяснение за истина.

— Ще си помислят, че съм убил младия Цезар — проговори Блекфорд и ресниците му затрепкаха. Иначе не се раздвижи. — И ще са прави.

— Не можеше да се избегне — изрече натъртено Сейд.

— Освен чрез толерантност и обуздаване на избухливостта. Къде е домакинята? Трябва да се извиня, че развалих замислените забавления.

— Трябва да лежите тихо и да не се движите, иначе може да се случи нещо лошо — възрази строго Лизет. Вероятно счупеното оръжие беше минало на сантиметри от белодробната артерия, но тя не беше съвсем сигурна в това. Блекфорд беше обезпокояващо блед и започна да трепери, макар че бе обвинил с ръце тялото си, за да предотвратява тръпките. Компресът в ръката ѝ бързо се напояваше с кръв. Агата вече приготвяше по-голям компрес, за да затиснат по-добре раната.

— Къде е Дорел? — попита тихо Сейд.

— Изпраща слуга да уведоми семейството на мосю Дорел — отговори Агата, която на път към стаята на ранения бе разменила няколко думи с домакинята. — Каза ми също, че ще се погрижи останалите гости да получат закуска, а после ще се сбогува с онези, които са решили да си заминат.

— Предполагам, че повечето ще го направят. Няма нищо по-добро от скандала, за да развали летните забавления.

Лизет кимна и в този миг чу шум откъм вратата. Погледна с надежда да види лекаря, но на прага стояха Селин, Рио и Никола.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита Селин.

— Потърсете някакво одеяло — отговори веднага Лизет. — А мъжете могат да му събуят ботушите, за да лежи по-удобно.

Селин отиде да изпълни молбата на Лизет, а Никола и Рио с няколко бързи движения освободиха ранения от ботушите. После застанаха до стената и се вгледаха в мъжа на леглото, който бе станал техен другар. Потисканата нервност, която изпълваше помещението, нарасна три пъти.

— Къде, по дяволите, се бави лекарят? — промърмори Сейд.

— Сигурна съм, че ще дойде, щом може.

— Нищо ли не можем да направим? Може би глътка бренди?

— Според мен идеята не е добра — възрази Лизет. — За да пие, трябва да седне, а е по-добре да не го движим.

— Казах го само така... Мразя да стоя и да гледам...

Това е ясно, каза си Лизет. Сейд беше човек на действието и не можеше да чака.

Селин се върна с няколко одеяла. Мъжете бързо завиха Блекфорд до брадичката и подпъгнаха краищата под тялото му. Преди това Никола извади ножа си, разреза кървавата риза и я свали. Беше впечатляващо с каква сръчност и грижовност действаха мъжете, но Лизет не можеше да се отърве от мисълта, че всичко ще бъде напразно.

Най-сетне кървенето намаля. Тя го забеляза, когато трябваше да сложи нов компрес и махна стария. Понечи да изтрие засъхналата кръв от раната, но в последния момент се отказа.

След като кръвта престана да тече, вече нямаше какво да прави. Мисълта, че животът на един човек е в ръцете ѝ, беше крайно обезпокояваща. Не е редно да мисля така, укори се тя, ние споделяме отговорността.

Очите ѝ се отделиха от ранения мъж и срещнаха погледа на Сейд. Той я гледаше сериозно и загрижено, но изглеждаше твърдо решен да се опълчи срещу съдбата.

Ала неговата увереност може би беше измамна. Всеки мъж, независимо колко силен и гъвкав беше, можеше да загине на дуелната площадка. Сейд също можеше да бъде смъртно ранен при следващата битка. Раната невинаги изглеждаше толкова страшно, като при Блекфорд. Смъртта можеше да дойде от загуба на кръв, от отравяне на кръвта, от възпаление или пневмония. Дори Сейд, толкова силен и здрав, можеше да умре от тези последствия.

Това знание я придружаваше още от началото на познанството им. Но да знаеш това беше едно, а да виждаш доказателството в неподвижната фигура на Блекфорд на леглото — съвсем друго.

Най-сетне вратата се отвори и в стаята влезе докторът. Приблужи се с делово изражение до леглото и дори да беше забелязал, че полите на сюртука му бяха черни от кръв, това не го притесняваше.

Лицето на Блекфорд пребледня още повече. С огромна мъка вдигна глава от възглавницата и попита:

— Какво става с Дорел?

— Младият господин вече не се нуждае от услугите ми — отговори кратко докторът. — Сега да видим какво мога да направя за вас, сър.

Франсис Дорел беше мъртъв. Прозрението връхлетя Лизет като жестока вълна от болка и страдание. Никога вече нямаше да пише стихове, никога вече нямаше да декламира под светлината на луната, никога вече нямаше да ухажва дамите. Вече нямаше да се радва и да се гневи, да обича и да тъгува, да се възхищава и да изпитва болка. Беше излязъл на дуел, за да защити честта си, и бе загинал. Вече го нямаше.

Лизет предостави мястото си на лекаря и отстъпи настрана. След минута се обърна и тръгна бавно към вратата.

— Лизет? — повика я тихо Сейд.

Тя не отговори. Просто излезе от стаята и тихо затвори вратата зад гърба си.

Малко след закуска Сейд смени Никола до леглото на Блекфорд. Два дни след дуела състоянието на пациента се подобряваше. Имаше лека температура, което според думите на лекаря беше напълно нормално. Това безчувствено обяснение може би се дължеше и на факта, че Блекфорд обсипваше достойния медик с ядни проклетия всеки път, когато той започнеше да човърка раната му.

Поради треската, принудителното бездействие и преди всичко, поради факта че до леглото му постоянно имаше някой, за да не се пренапряга, Блекфорд беше раздразнителен като змия. Настояваше, че може да стане, и обсипваше всеки, който си позволише да изкаже различно мнение, с грозни ругатни. По тази причина другарите му бяха решили, че само те ще бдят до леглото му. Искаха да спестят на дамите начина му на изразяване... а може би и гледката на гол мъж, който се опитва да се измъкне от леглото.

Когато Сейд влезе в стаята, Блекфорд лежеше тихо и се взираше през прозореца. По пода играеха слънчеви лъчи и рисуваха причудливи шарки. Раненият изглеждаше потънал в мислите си и учудващо тъжен.

— Пак ли главоболие? — Въпросът бе отправен към Никола, който се беше изтегнал в меко кресло и бе протегнал крака пред себе си.

— Или е това, или е в депресия — отговори провлечено италианецът. — Ако успееш да разбереш какво го измъчва, ще знаеш повече от мен. — Той сгъна вестника, остави го настрана и стана. — Момчето не пожела да си изяде закуската. Опитай се да го нахраниш. Може би му е зле просто защото е гладен.

— Ако е така, веднага ще измислим нещо — отговори бодро Сейд.

— Преди половин час мадам Моасан предложи същото, но усилията ѝ бяха възнаградени само с ръмжене — съобщи Никола.

Мъжът на леглото изобщо не реагира. — Виждаш ли? — добави той. — Неблагодарна задача. Желая ти приятно прекарване.

— Много си мил — отговори Сейд сухо.

— Наистина съм мил, след като досега не съм го убил. — С тези думи Никола излезе от стаята и затръшва вратата зад гърба си.

Сейд се изсмя тихо, взе вестника и прехвърли политическите новини и съобщенията за злополуки. После се зае с обичайните обявления за търгове, пристигане и заминаване на параходи и продажби в големите магазини. Една новина му направи впечатление и се обърна към Блекфорд.

— Никола прочете ли ти новините? — попита той.

— Да, с ужасния си италиански акцент.

— Тогава вероятно си чул съобщението за турнира?

— Да, той си мислеше, че ще ме заинтересува.

— В твоето състояние със сигурност.

Блекфорд не реагира.

— Никола очевидно не е помислил, че не искаш да чуваш нищо за турнира.

Пак не последва отговор.

— Това те потиска, нали? Че не можеш да вземеш участие в турнира. Или си нещастен, защото хората ще кажат, че те е ранил някакъв жалък начинаещ, когото е трябвало да премахнеш с лявата ръка?

Коментарът на Блекфорд се изрази в поток от ругатни. Естествено, Сейд беше очаквал това след провокиращите си думи. Но щом нямаше друг начин да изтръгне англичанина от мрачното му настроение, щеше да продължи да го дразни. Не понасяше да го гледа как лежи безучастен и размишлява мрачно като фигура от Шекспирова трагедия.

— Би трябвало да си щастлив, че няма да се биеш с Тимкор. Както чух, той има дяволски темперамент и когато изходът от дуела не му е по вкуса, повторно призовава противника си.

— Проблемът е твой — отговори равнодушно Блекфорд. — Вероятно ще имаш честта да се дуелираш с него, след като победи нещастника, който ще заеме мястото ми.

— А може би не. Зависи колко хора ще останат дотогава.

— Аз няма да съм между тях.

— Следващия път всичко това ще бъде взето предвид. Ще има и други турнири, така че няма от какво да се притесняваш. Преди да напуснем Ню Орлиънс, чух, че още следващия месец може да се състои нов турнир, защото в този не били приети всички желаещи.

— Абсолютно ми е безразлично — отговори натъртено Блекфорд.

Сейд се намръщи нетърпеливо.

— Липсата ти на добри маниери също е абсолютна.

— Скуката няма нищо общо с добрите маниери.

— Освен че едното не бива да измества другото. И изобщо хората, които скучаят, сами са си виновни, защото не предприемат нищо срещу скуката.

— О, да, предприемчивият винаги постига много. Но това няма да ми помогне да оздравея достатъчно бързо, за да мога да те набуча на шпагата си в директен двубой на турнира... или при друг удобен случай.

— Знаех си, че си намислил нещо такова — отговори Сейд с обичайния си тон. — От това тесто са омесени мъчениците.

Яркосините очи на Блекфорд засвяткаха гневно.

— Дай си ми шпагата, за да ти я забия във врата! Тогава двамата ще си сменим местата и ще видим кой се държи по-добре като нещастна жертва.

— О, с удоволствие предоставям тази чест на теб — отговори Сейд и се ухили без следа от разкаяние. — Все пак ти имаш много повече опит от мен.

— Казал търговецът на птици на палача, когато станало въпрос за глави. Наистина е учудващо, като се имат предвид обстоятелствата. Да вземем пребиваването ти в затвора. Да не мислиш, че твоето благородно самоотричане в този случай е нещо друго, освен уморително?

Това означава всеки да си гледа работата, помисли си Сейд. Защо се бе впуснал в спор с човек, който умееше да си служи с думите също така сръчно, както с шпагата?

— Улучи — призна той с крива усмивка. — Но въпреки това ще те помоля да ми разкриеш кой ти разказа тази история.

— Във всеки случай не мадам Моасан. Не обвинявай нея. Мадмоазел Агата го спомена между другото, сякаш съм длъжен да го

зная, защото ние двамата случайно сме родени в един ъгъл на света. Тази почтена дама умира от страх, че нашето раздвижено минало може да бъде опасно за щастието на нейното сладко пиленце.

— Ако бях реагирал по друг начин по отношение на мадам Моасан, ти щеше ли да заемеш моето място?

— Как си го представяш? Може би трябваше да предложи на дамата приятелската си подкрепа? Да, с удоволствие бих го направил, но мисля, че по-скоро ще се опитам да ти влея малко ум в главата с острието на шпагата.

Сейд го погледна предизвикателно.

— Хайде, давай! Защо не се опиташ?

— О, в момента ми е трудно, но няма да съм винаги в това състояние, нали знаеш?

— Аха. Значи щом можеш да държиш оръжие, ще станеш още по-неприятен колега и другар.

— А ти ще станеш още по-самомнителен — отвърна хапливо Блекфорд.

— Аз ли съм самомнителен? — попита невярващо Сейд. — Ако исках да се науча да си виря носа като теб, трябваше да вземам уроци поне две седмици.

— Естественото превъзходство и самомнителността са две различни обувки — обясни със святкащи от гняв очи Блекфорд.

— Няма нищо по-ужасно от самодоволната скромност на малкия човек. Велики боже, човече, бил ли си някога виновен или невинен? И как, в името на дявола, си позволяваш да мислиш, че това има някакво значение днес?

— За мен има — отговори твърдо Сейд и погледът му трябваше да накара другия да замълчи.

— Само защото го допускаш. Никой не може да те принуди да се срамуваш, ако ти не желаеш, мой ирландски приятелю. И никой не може да ти забрани да ухажваш една дама, стига тя да е съгласна.

— Това ми показва само, че ти нямаш представа от живота в Ню Орлиънс.

— Във френския Ню Орлиънс, искаш да кажеш. Но тук сме в Съединените щати, в една нова държава. Правилата за приличие, които те обвързват с миналото, принадлежат към място, разположено в друг свят отвъд морето.

— Ще се опиташ ли да ми обясниш защо всичко това означава много за теб? — попита Сейд с мека подигравка.

— А ти как мислиш, нещастен денди от торфените блата? Не само ирландците желаят да започнат нов живот в нова страна.

Беше трудно да се каже докъде щеше да доведе този спор, защото в този момент се почука на вратата.

— Влез! — извика Сейд и в стаята се появи Лизет, следвана от цяла процесия: камериер със стомна гореща вода и принадлежности за бръснене, домашна прислужница с чисти чаршафи и завивки и икономът, понесъл табла със сребърна кана за кафе и десетина вида бисквити.

— Малка утеха за пациента — обяви с усмивка младата жена.

— Моля, приемоте я, мосю Блекфорд, иначе готвачката ще си помисли, че не цените изкуството ѝ.

Дали поради критичните забележки на Сейд или поради красивата гледка, която представляваше Лизет, Блекфорд успя да се усмихне. Сейд не можеше да му се сърди, защото и неговите устни неволно се изкривиха в усмивка. Лизет, която все още изглеждаше малко потисната, не само беше безкрайно приятна за гледане, но и в своето сериозно, очакващо усърдие беше просто неустоима. Сейд знаеше, че тя бе прекарала цялата нощ до тялото на Дорел. На разсъмване бе посрещнала сломените от скръб родители на младежа, възрастна двойка, която трепереше над късно роденото си дете, глезеше го и го загуби толкова рано. Лизет ги прие, постара се да ги утеши, доколкото е възможно, и ги изпрати с тялото на сина им.

— Сладка и ароматна като круша във винен сос. Дамата изпълнява всичките ми желания, даже онези, за които аз самият не подозирам — издекламира Блекфорд с обичайния си цветист език. — Как да ѝ устоя?

— Няма нужда да устоявате — отговори ведро Лизет. — Донесла съм чаша и няколко сладкиша в повече за вашия неуморим болногледач. Да ви е сладко, господа!

Тя не остана в стаята, тъй като забеляза как Блекфорд даде знак на камериера да го приведе в приличен вид още преди закуската. Сейд изглеждаше смутен. Укоряваше се, че самият той не се е сетил за тези неща. Но при толкова брадати лица наоколо изобщо не му беше направило впечатление, че Блекфорд изглежда занемарен.

След малко от салона, който беше в съседство и откъдето трябваше да мине Лизет, се чуха гласове. Единият без съмнение беше нейният, другият, дълбок и натрапчив, принадлежеше на някакъв мъж.

Сейд хвърли поглед към Блекфорд, който седеше в леглото с гореща кърпа на лицето. Англичанинът го изгледа настойчиво и с едва забележимо кимване му посочи вратата.

Дали му позволяваше да излезе или даже настояваше? Сейд не беше в състояние да каже, но и двамата веднага усетиха, че в салона става нещо необикновено. Сейд стана, отвори вратата и влезе в салона.

Гюстав Бекет бе сграбчил Лизет за китката и се опитваше да я прегърне. Масивното му тяло почти закриваше сцената, но нямаше съмнение, че Лизет никак не се забавлява.

Никога в живота си Сейд не беше изпитвал толкова силно желание да се върне във времето, когато мъжете постоянно носеха шпага на колана си. Какво удоволствие щеше да му достави да извади оръжието и да го приложи на правилното място! Беше твърде възбуден, за да реши дали да забие острието в дебелия задник на Бекет или между масивните му плешки.

— Веднага ме пуснете — изрече Лизет с режещо неодобрение. — Предложението ви не ме интересува.

— Но маман настоява — почти изплака Бекет. — Трябва да ви попитам и ви моля да ме изслушате. Маман смята, че ще размислите. Ако продължавате да подбуждате мъжете да се дуелират заради вас, скоро вече никой няма да ви приема. Сега е подходящият момент, преди други мъже да са стигнали до същата идея. Аз трябва да се възползвам от случая. Трябва да ви имам!

— Не ставайте смешен! — извика тя и се опита да се изтръгне от прегръдката му. — Не можете да направите това. Не и посред бял ден, не и когато в съседната стая лежи ранен!

— Най-добре е изобщо да не го правите — обади се Сейд и в гласа му звънна отвращение.

Бекет нададе протестен вик и пусна Лизет така внезапно, че тя едва не падна. Обърна се тромаво и зяпна Сейд, сякаш беше паднал от небето. Накрая на лицето му се появи войнствен израз.

— Вие! — изфуча той. — Винаги сте тук. Винаги пръв. Вероятно искате пръв да отведете вдовицата в леглото. Маман казва...

Сейд направи крачка към него, хвана го за яката и го вдигна високо във въздуха, докато краката му заритаха безпомощно.

— Идеите и съветите на вашата маман не ме интересуват ни най-малко. Никога вече не искам да чуя какво е говорила за мадам Моасан.

В този момент от галерията проеца пронизителен вик.

— Какво правиш със сина ми? Веднага го пусни, звяр такъв! Убиец!

С развени поли и панделки мадам Бекет влетя в салона, хвърли се върху Сейд и започна да го налага с юмруци по главата и раменете.

Лизет се втурна към нея, хвана ръцете ѝ и я издърпа от Сейд. Побесняла, жената се нахвърли върху нея.

— Вие сте виновна за всичко, вие, мръснице! Ходите напред-назад, наперена като паун, и изкушавате мъжете. Мосю Моасан ми каза, но аз не исках да повярвам. Вие сте проклета уличница и не сте подходяща за никой почтен мъж, най-малко за сина ми. Значи не го искате, а? Той също не ви иска. Хайде, какво чакате, отворете си краката за убийците, дето толкова ги харесвате! Нищо по-добро не заслужавате!

— Бих предпочела всеки друг мъж пред един слабак, който позволява на майка си да го командва като дресирано кученце, мадам!

Много подходящо сравнение, защото в същия момент в стаята се втурна Фигаро, излая заплашително и се вкопчи в полите на мадам Бекет. Трепереща от ярост, възрастната жена се опита да изтръгне полата си от зъбите му.

— Няма да остана нито минута повече под един покрив с вас и злобното ви куче. Синът ми и аз се връщаме незабавно в града. А там ще отида веднага при бащата на мъжа ви и ще му разкажа как калите доброто му име!

— Много правилно, мадам. Това е най-голямата услуга, която ще ми направите — отговори предизвикателно Лизет.

— Сигурно няма да се зарадвате, като сложи край на номерата ви!

— Ще видим. — Лизет се наведе към Фигаро. — Остави я, миличък. Не се занимавай с нея.

Малкото куче моментално пусна полата на мадам Бекет и седна на задните си крака. Жената се обърна с цялото достойнство, което ѝ

беше останало, и се запъти обратно към галерията, като извика през рамо:

— Ела, Гюстав!

Синът ѝ се отдръпна с мрачно лице от Сейд, обърна им гръб и се повлече след майка си. На лицето му беше изписана такава неохота, че Сейд едва не се разсмя.

Дълго след като двамата излязоха, Лизет и Сейд не размениха нито дума. Лизет стоеше гордо изправена, с пламтящо лице, гърдите ѝ трепереха при всеки удар на сърцето. Беше превъзбудена и кой би могъл да ѝ се сърди, помисли си мрачно Сейд. Такъв сблъсък не ставаше всеки ден.

Въпреки всичко тя представляваше възхитителна гледка. В тялото ѝ пулсираше живот. Той бе учуден, че му е дошла на помощ, и много благодарен, защото нямаше как да се защитава срещу мадам Бекет, без да пренебрегне маниерите си на джентълмен.

— Безкрайно съжалявам, че трябваше да изтърпите и това — изрече той с измъчен глас, но с подчертано формален тон. — Не исках да се случи така.

Уморена усмивка се плъзна по лицето ѝ.

— И аз не исках...

— Мога да си представя, че ще пожелаете да се приберете вкъщи по най-бързия начин. Когато сте готова за пътуване, ще ви придружа до града.

— А какво ще стане с мосю Блекфорд?

— Утре и той ще е готов за пътуване с карета. Вероятно няма да успея да го спра.

— Много добре. Бих могла да го взема, ако няма да се притеснява, че е натясно.

— Много великодушно от ваша страна, но той ще пътува в каретата на мадам Ерио.

— И тя ли ще замине утре?

— Ако реши да остане, каретата ще се върне още същия ден — отговори Сейд.

Лизет кимна бавно, плъзна ръка в джоба на красивата си дантелена престилка и пръстите ѝ се сключиха около малък кръгъл предмет.

— Да, така ще е най-добре.

Тя изглеждаше отсъстваща, загубена в мислите си, и това обезпокои Сейд.

— Това е най-доброто решение, нали? Или предпочитате да останете тук?

— Не, не — отговори тя е едва забележимо поклащане на главата. — Всичко е наред. Дотогава има още една нощ.

Една нощ за какво? Тъкмо щеше да попита, когато от съседната стая се чу шум. Май нещо бе паднало на пода. Сейд се сети, че Блекфорд вероятно ги чуваше, и наклони глава.

— Отлично. Тази вечер ще обсъдим всичко останало.

— Да — отговори с отсъстващ вид тя. — Това е много... задоволително решение.

Думите ѝ останаха в главата на Сейд. Спомняше си ги отново и отново през целия ден, докато седеше в стаята на Блекфорд или играеше карти с Рио и Никола. Те висяха във въздуха, докато подготвяше пътуването за следващия ден и подреждаше превозните средства. А когато пожела лека нощ на Рио и Блекфорд, които останаха да изпуснат по още една пура и да изпият по чашка коняк, и се оттегли в стаята си, казаното от Лизет отново изникна в главата му.

Какво искаше да каже Лизет? И какво ще прави, когато се върне в града, запита се Сейд, докато сваляше джобния си часовник, за да го остави на таблата върху нощното шкафче. Развърза шалчето си, измъкна го от яката и също го хвърли на таблата. Свали жакета и жилетката и ги сложи на облегалката на креслото. Нещо го безпокоеше. Някакъв малък детайл, за който не си спомняше.

Цял следобед дамата не беше на себе си. Седеше с книга в скута, загледана в короните на дърветата, без да разговаря с другите гости. Никола се постара да я развесели, а Блекфорд стана от леглото и даже се облече официално за късната вечеря. Ръката му беше стегната в примка от черна коприна — един от любимите шалове на Морел. Но всичко беше напразно.

Когато махна копчетата на маншетите си и започна да разкопчава ризата, Сейд си спомни как Агата бе попитала Лизет дали все още има главоболие и иска ли хапче. Лизет ѝ отговори остро — нещо, което не се беше случвало никога досега. А после след вечеря, тя изведнъж стана разговорлива и очите ѝ засвяткаха.

Докато сваляше ботушите си, размишляваше със смръщено чело дали не обръща прекалено голямо внимание на моментните ѝ настроения. Не, Лизет не беше от жените, които капризничеха и постоянно сменяха настроенията си. Тя се отличаваше със здравия си разум.

Вероятно още не можеше да преодолее смъртта на младия Дорел. Вероятно още обвиняваше себе си за дуела — това беше разбираемо, но нямаше нищо общо с истината. Или ругатните на мадам Бекет я бяха засегнали по-силно, отколкото беше готова да признае. Ключките и слуховете, които пребиваването в плантацията на Морел неизбежно щеше да породят, сигурно също я притесняваха. Да, тя имаше достатъчно причини да се чувства потисната и нещастна. Въпреки това продължаваха да го измъчват съмнения. Лизет изглеждаше, сякаш е взела съдбоносно решение. По-добре да не мисли какво би могло да е то.

Но що се отнася до решенията, тя не беше единствената — той също бе решил нещо. Като начало бе прозрял, че трябва окончателно да престане да настоява пред Лизет да се омъжи. С това само затрудняваше живота ѝ, а измъчваше и себе си. Тя имаше предостатъчно обожатели и повечето от тях бяха абсолютно неподходящи. И второ, трябваше веднъж завинаги да се разправи с Моасан. Старикът нямаше да отстъпи. Щеше да продължи да ѝ вгорчава живота, а може би и да премине към по-решителни действия. Този човек беше тиран. Алчен тиран. Сейд погледна мрачно ботушите си и ги остави до креслото. След малко се надигна и се приготви да свали панталона си. При това застана с гръб към паравана от плисирана коприна в махагонова рамка, зад който беше нощното гърне. Прозорците пред него бяха със спуснати жалузи за защита от москитите. Но той предпочиташе чист въздух, даже когато се излагаше на опасност от ухапване, затова реши да отвори едно от малките прозорчета. На стъклото се появи отражението на полуголото му тяло и помещението зад него.

— Някакво съвсем леко движение, някаква неясна сянка привлече вниманието му. В стаята имаше някой! Сейд отвори прозореца, откопча и последното копче и свали панталона. Отнесе го до шкафа и го окачи на една от куките, като си тананикаше песничка от най-новата комична опера.

В следващия миг се обърна рязко, хвърли се срещу паравана и заби рамо в коприната. Леката рамка се удари в стената, а Сейд напипа нещо твърдо и същевременно меко. С тих вик натрапникът политна назад и се свлече по стената.

Косите на тила му настръхнаха. Без да се замисля, той издърпа паравана и го отстрани от пътя си. После се отпусна на колене пред сгърчената фигурка.

Лизет.

С бледо лице и затворени очи. Облегната на стената. С разбъркани златни коси, които падаха по раменете и в скута. Нощницата и халатът се бяха вдигнали и разкриваха краката ѝ до бедрата.

— Божичко, Лизет, нямах представа! — извика уплашено Сейд, взе ръката ѝ и започна да разтрива студените пръсти. — Помислих, че е крадец или някой безделник, решил да си направи шега. Кажете нещо, моля ви! Боли ли ви някъде? По дяволите, аз съм идиот!

— Не, не, нищо ми няма — пошепна безсилно тя. — Просто се уплаших.

— Какво правите тук, в името на бога? Защо сте в стаята ми?

Сянка на усмивка пробяга по лицето ѝ, но очите останаха затворени.

— Тревогата много бързо се превърна в любопитство. Знаех си, че ще стане така...

— Ако имате нужда от мен, трябваше да изпратите някой да ме повика. Веднага щях да дойда. Елате, ще ви помогна да станете.

Тя му позволи да я прегърне и да я вдигне. Не се съпротивляваше и беше толкова нестабилна, че за да я подкрепи, той трябваше да я притисне до полуголото си тяло. Тогава тя плъзна ръце по гърдите му, помилва къдравите косъмчета и склучи пръсти на тила му. Погледна го в лицето и се усмихна колебливо.

— Да, трябваше да изпратя някого. Но каква полза, след като исках да съм тук?

— Искяхте...?

— Искам това, любов моя — прошепна тя и привлече главата му към отворените си устни.

Сейд повярва, че сънува. Това не можеше да е истина. Това нежно, сладостно изкушение! Тя се облегна на него и зарови пръсти в

косата му. Точно за това беше копнял през дългите самотни нощи.

И сега топлото, съвършено тяло лежеше в обятията му, покрито само от тънката нощница. Извивките ѝ, тук пищно закръглени, там много стройни, се топяха в горещината на коравото му тяло като восък на среднощна свещ. Доброволното и отдаване замая главата му и той престана да мисли. Само я притисна с все сила до себе си.

Устните, напоени с вкуса на тръпчивия ликьор, се отвориха за езика му и той се втурна да изследва влажните тъглчета и нежната кожа. На свой ред тя също проникна в меката вътрешност на устата му, плъзна се по твърдите плочици на зъбите и копринения свод на небцето и започна сладостна игра с езика му.

Лизет беше толкова неопитна... бърза и плаха като сърна. Езичето ѝ се стрелкаше напред, кръжеше като на игра около езика му. Дъхът ѝ идваше на тласъци и тя се вкопчи в него като удавница. Отдаването ѝ го трогна и в същото време го възбуди до полуда. Пръстите му се плъзнаха по контурите на гърба и се впиха в тънката талия. Дланите триеха твърдата ѝ плът и копнежът и желанието в сърцето му пламтяха все по-силно.

Той я искаше. Искаше да се потопи в най-дълбоката ѝ тайна, да се изгуби във влажната ѝ горещина. Да забрави света и хората. Лицето му пламтеше, тялото му беше твърдо и напрегнато, готово да проникне в нея като пружинираща, добре наточена рапира. Въпреки това успя да намери в главата си малък остатък от самообладание.

Отдели се от устните ѝ, облегна глава на челото ѝ и попита дрезгаво:

— Съзнаваш ли какво правиш? Сигурна ли си, че го искаш?

— Абсолютно сигурна — прошепна до брадичката му тя, целуна тъглчетата на устата му и плъзна език по извития ръб на устните.

Но Сейд все още не беше уверен, че трябва да го направи. Плъзна пръсти по гърдния кош, напипа гърдите ѝ и взе едната в ръката си. Разтри внимателно зърното и когато то се сви като пъпка, от гърлото му се изтръгна тих стон.

Лизет се притисна още по-силно до него, за да усети милувката му, и желанието му пламна с нова сила. Представи си как горещото, страстно тяло се извива под неговото и го умолява да я вземе изцяло — дори да е само този единствен път.

Наведе се към гърдите ѝ и навлажни с уста тънката батиста на нощницата, докато сбръчканото кораловочервено зърно се появи под плата. Взе го в устата си, засмука го и започна нежно да го обработва с устни и зъби.

— Кажи ми, че трябва да престана — пошепна задъхано той. — Кажи го, преди да е станало твърде късно.

— Не мога — отговори тя и зарови пръсти в косата му. Кожата на главата му настръхна.

— Тогава по-късно ми прости, ако можеш.

С тези думи той забрави всяка сдържаност, отвори уста и засмука гърдата ѝ. Тя нададе тих вик, дали от уплаха и болка, дали от благодарност и наслада — Сейд не знаеше, но и вече не го интересуваше особено. Съсредоточи вниманието си върху разкопчаването на малките перлени копченца на дълбоко деколтираната нощница. Разкопчаваше ги бавно и разголваше бялата, пулсираща кожа, сладките кълба, жадуващи за милувките му, плоския корем и блещукащия златночервен триъгълник.

Шепнейки заклинания и сладки думи, той изследваше разголеното ѝ тяло със зъби, език и треперещи ръце. Свали нощницата, нетърпеливо смъкна ръкавите от раменете и захвърли дрехата на пода. Устата му се впи в крехката ѝ талия, езикът му се втурна да изследва пъпа, носът и устата му се заровиха в крехката ѝ женственост, чийто еротичен аромат го подлуди. Проникна с език във влажния отвор, ръцете му обхванаха стегнатото и дупе и го привлякоха към лицето му.

Лизет извика задавено и впи пръсти в раменете му. Краката ѝ се разтрепериха и поддадоха. Сейд сложи една ръка зад коленете ѝ, другата около талията, вдигна я и предпазливо я положи върху килима в средата на стаята. Съблече бельото ѝ, после своето и отново ѝ посвети цялото си внимание.

Лизет лежеше в златното сияние на свещта, заобиколена от пороя на блестящата си коса, разлян по красивата розова шарка на килима. Лентата, с която бе привързала косите си, се бе развързала и висеше на бузата ѝ. Той я махна и тя вече лежеше пред него абсолютно разголена и открита, в безгранично отдаване. Едната ѝ ръка почиваше върху талията, другата все още беше на рамото му. Тя го погледна и очите ѝ потъмняха от полуприкриван, полунесъзнателен страх. Тялото ѝ се предложи на погледа му — хълмчетата на гърдите, сочни като

праскови, бедрата, гладки и леко разтворени в позата, в която я беше оставил.

Не биваше да забравя да диша дълбоко и равномерно, да потиска подавяващото, болезнено пулсиращо желание. Не можеше веднага да нахлуе в нея, не биваше... Там, където телата им се докосваха, усещаше гореща тежест, която пулсираше в ритъма на лудо биещото му сърце. Би било съвсем просто да я вземе и да преживее бурна радост... Но това означаваше бърз край на удоволствието и болка за нея. Нито тя, нито той не заслужаваха такова бързане. Тя трябваше да бъде готова за него.

Сейд взе панделката за коса и я плъзна по гърдите ѝ, описа кръгове около зърната и отново се наслади на сладостта им. Устните и езикът му се посветиха на меките хълмчета, милваха ги и ги вкусваха навсякъде, сякаш искаха да съберат спомени за цял живот. Пръстите му се плъзнаха по нежните бузи, по устните, по крехката шия и спряха на мястото, където биеше сърцето ѝ. Задъханото дишане на Лизет събуди струна в душата му, за чието съществуване не беше подозирал, и той се засмя тихо.

Бавно, съвсем бавно, описвайки кръгове и с множество извивки, той плъзна лентата надолу по тялото ѝ, спря за малко в пъпа, после я изтегли по корема, който се движеше в ритъма на дишането ѝ, и слезе още по-надолу, за да се мушне между краката ѝ. Беше невероятно възбуждащо да види тази среща между коприна и сатен, между гладко и грапаво. Копринената лента влезе дълбоко в скритата влажна гънка и Лизет извика.

Тялото ѝ беше в непрестанно движение. Пръстите ѝ милваха косата му, раменете, плъзнаха се по мускулестите хълбоци и обхванаха пулсиращата му мъжественост. Сейд извика задавено и стисна зъби. Искаше тя да го желае също така горещо, както той нея. Искаше и тя да загуби ума си, да не знае какво прониква в нея — панделката, силните му пръсти или езикът му. Искаше да види наладата ѝ.

И я усети, внезапна и опияняваща. Радостта плисна в тялото му като могъща вълна, когато върза панделката на бедрото ѝ като влажен ластик на чорап и направи красива флъонга. Мушна един пръст под нея, дръпна я и символично я отвори за себе си. Вдигна се, застана над нея и бавно и внимателно проникна в утробата ѝ. Горещата, влажна

плът се сключи около него, Лизет се вкопчи в раменете му и извика името му.

Сега щеше да стане негова. Със силен тласък прониза тънката бариера. Лизет спря да диша, за секунда се скова, после се отпусна изцяло. Вдигна крака и той потъна в нея, усети пулсирането на плътта ѝ и първите леки тръпки, които я приближаваха към екстаза.

И тогава дойде спасението, което с един удар запрати и двамата в небето на безграничната наслада и безмерното блаженство. Но Сейд все още не можеше да спре. Искаше да се наслади на отлитащото опиянение до последната секунда. Не искаше сливането им да свърши, искаше нещо отвъд обикновеното задоволяване, нещо, което все още му се изплъзваше.

Не успя да го постигне, затова с последен силен тласък се заби дълбоко в утробата ѝ и замря. Гърдите му се вдигаха и спускаха мощно, очите му пареха от неизплакани сълзи. Най-сетне се отдели от нея, претърколи се настрана, прегърна я силно и се загледа в единствената догаряща свещ.

След малко стана, вдигна я на ръце и я отнесе на леглото. Отметна завивката, легна при нея и я взе още веднъж с бързи, опитни движения, защото просто не може да устои. Този път, когато всичко свърши, затвори очи и се отдаде на съня.

Имаше чувството, че са минали само няколко минути, когато Лизет се раздвижи до него и се отдръпна. Ръката му веднага посегна към рамото ѝ, за да я задържи.

— Пусни ме да си отида, моля те — пошепна несигурно тя.

— Какво има?

— Мястото ми не е тук. — Тя се изплъзна от ръцете му и стана от леглото. Вдигна нощницата си от пода и се опита да прикрие голотата си.

Сейд скочи така бързо от леглото, че течението угаси свещта на масичката.

— Защо? Какво е станало?

— Нищо не е наред. Всичко е така объркано... — Тя се отдръпна от него и прикри гърдите си с нощницата.

— Аз не смятам така. — В гласа му звънна гняв и следа от обида. Обхвана раменете ѝ и се изуми от студенината им. С мъка потисна

импулса да я притисне до себе си и да я стопли. А може би да стопли и двамата, защото в гърдите му се разпространяваше леден студ.

— Ти не разбираш — продължи тя и така силно тръсна глава, че косата се разпиля го гърдите ѝ и погъделичка пръстите му.

— Тогава ми обясни.

Лизет застана с гръб към прозореца и го погледна отчаяно.

— Това беше грешка — пошепна безсилно тя. — Направих ужасна грешка.

— Какво искаш да кажеш?

Гласът на Сейд прозвуча задавено. Той я пусна и отстъпи крачка назад. Лизет посочи леглото.

— Това... което се случи между нас...

— Повечето го наричат любене, макар че невинаги става въпрос за любов.

— Моля те, недей — проплака тя и го погледна в очите. — Искам да кажа... искам само да кажа, че всичко, което си почувствал, може би не е било истинско.

— За мен си беше съвсем истинско. — Сините очи бяха устремени право в нейните и той дишаше така силно през носа, че гърдите му пулсираха като след бързо бягане.

— Моля те! И без това е достатъчно ужасно, за да... — Лизет млъкна и зарови пръсти в косата си. За момент затвори очи, отвори ги отново и заговори високо и ясно: — Опитвам се да ти обясня, че ти дадох любовно питие. Вуду магия.

За момент лицето му, огряно от свещта, остана безизразно. После от гърдите му се изтръгна тих смях.

— Сложила си го в ликьора, нали? И защо?

— За да... Исках ти да...

— Знам за какво се използват такива питиета. Исках само да чуя какво си очаквала ти от действието му.

Лизет стисна устни за миг, после отговори:

— Мисля, че е ясно.

— За мен не. — Сейд държеше да го чуе от устата ѝ. Тя му дължеше поне това.

— Исках да спиш с мен.

— Трябваше просто да ми кажеш.

— Наистина ли? Доколкото си спомням, го направих и ти ме отблъсна. Поне що се отнася до последното действие.

— Това беше друго.

— Да, точно така. Ти го направи според своите представи, ти беше господар на ситуацията.

— Съжалявам, ако съм те разочаровал, но ти все още не си ми обяснила защо го направи.

Лизет отмести очи.

— Не останах разочарована, поне...

— Спомням си — прекъсна я той с дрезгав глас, — но ти ме обвиняваш, че съм преследвал определена цел. Каква?

Явно нямаше да спрат дотук. Е, добре, той имаше право да чуе обяснението ѝ. В този миг Лизет си пожела да бъде премълчала. Не, това би било подло, макар че много би облекчило положението ѝ.

— Мислех, че с това ще сложа край на търсенето на нов съпруг — отговори тихо тя. — Смятах, че ще станеш мой любовник. Или дори ще се ожениш за мен.

— Значи си искала да ме хванеш.

— Само ако ти самият го искаш.

Сянка от желание и страст замъгли чертите му и в този момент тя разбра, че е била права: тя бе заела своето място в живота му. Протегна ръка към него и промълви:

— О, Сейд...

Той отстъпи назад и ръката ѝ падна безсилно.

— Разбирам какво е било намерението ти, но все още не си ми обяснила защо непременно трябваше да се любим, ако ми позволиш да задам въпроса така директно.

Гневът му беше оправдан и той имаше право да чуе цялата истина. След като беше разбила всички надежди за по-тясна връзка помежду им, вече нямаше защо да пази тайната си.

— Веднъж вече ти казах, че си един от малкото мъже в Ню Орлиънс, в чието присъствие се чувствам сигурна. Днес това важи повече от всякога, но то не е всичко. Ти ми дължиш нещо, и то не само защото ме освободи от един брак, който ме потискаше. Става въпрос за смъртта на сестра ти.

— Брона? Какво общо има тя? И какво общо имаш ти?

— Историята е дълга. Не искаш ли да седнеш?

— Мога да те уверя, че стоя съвсем стабилно на краката си.

— О, да, вярвам ти — отговори с болка тя, — но аз скоро ще падна. — Мина покрай него, нахлузи нощницата през глава, приглади

я по тялото си и закопча копченцата. После приседна на ръба на едно кресло. Щом прикри голотата си, се почувства поне малко по-сигурна.

Лицето на Сейд изразяваше нетърпение. Въпреки това изчака тя да седне, преди да попита:

— Е какво общо има Брона?

— Знаеш, че тя беше любовница на Йожен. Може би знаеш също, че баща му бе купил къщата на Рампарт Стрийт, в която живееше. Да, Моасан купи тази къща, макар че любовницата, избрана от сина му, не беше от момичетата, които се представят на баловете на квадроните. Бащата се погрижи синът му да задоволява мъжките си потребности, без да се налага да обикаля бордеите и да пипне някоя срамна болест.

— Йожен ли ти разказа всичко това?

Лизет поклати глава.

— Не. Самият Анри Моасан.

— И ти го знаеше, преди да се омъжиш за сина му?

Лизет се изсмя кратко и безрадостно.

— Не, разбира се. Обясниха ми го едва по-късно. Свекър ми беше на мнение, че по този начин ще ми помогне да се освободя от наивните си възгледи за живота. Така и стана. — Тя замълча за миг, потънала в спомените си, и продължи: — Разказа ми за Брона, когато ме обвини, че съм се провалила като съпруга, защото след цели две години брак не съм го дарила с внук. Защитих се, като му казах истината, а именно че Йожен предпочита метресата си пред мен. Тогава мосю Моасан се опита да ме убеди, че тези неща нямат значение, но пък аз успях да го убедя в обратното.

Сейд се намръщи и я погледна недоверчиво.

— Това ми прозвуча така, сякаш мъжът ти е бил влюбен в Брона.

— Това е истината — отговори просто тя.

Сейд се обърна, направи няколко крачки, после опря ръце на хълбоците и се загледа право пред себе си. От напрежение мускулите на шията му изпъкнаха.

— Тогава защо, по дяволите, я е оставил да умре?

— Нищо такова не е направил. О, Сейд...

— Кажи ми. Просто ми кажи.

Лизет се съсредоточи в старание да подреди мислите си и да му предаде историята достоверно.

— Анри Моасан искаше наследник. На всяка цена. Йожен беше единственото му живо дете, единствената му надежда семейството да оцелее. Когато уредил женитбата с майка ми, се съгласил с условията, поставени от нея относно богатството ми, но изобщо нямал намерение да ги спазва. Анри Моасан е човек, който си въобразява, че може да разполага с живота на хората. Затова бил сигурен, че Йожен ще се прояви като послушен син и ще направи всичко, каквото му заповяда. Йожен се ожени за мен, защото не беше в състояние да се опълчи срещу баща си, но отказа да промени начина си на живот.

— Значи се е върнал при Брона?

— При други обстоятелства, ако баща му беше толерантен и разумен човек, двамата сигурно щяхме да постигнем някакво съгласие, може би с времето да развием нещо като привързаност един към друг. — Лизет примирено сви рамене. — Но той не беше и затова след сватбата Йожен продължи да прекарва дните си на Рампарт Стрийт.

— И не влезе в леглото ти.

Лизет се изчерви.

— Според мен това беше начин да покаже независимостта си. А може да е било просто дебелоглавие, не знам.

— На колко години беше Йожен? — попита рязко Сейд.

— Две години по-голям от мен. Тази година щеше да стане на двайсет и две.

— Божичко! Мислех си, че е бил по-възрастен... — Сейд изтри лицето си, сякаш беше попаднал в паяжина.

— Изглеждаше по-възрастен, защото лицето му беше винаги сериозно. — Лизет поклати глава. — Страшното стана, когато баща му разбра, че аз няма да имам дете, а метресата му е бременна.

— Представям си как е реагирал.

— Избухна истинска буря. Мосю Моасан беше извън себе си от гняв, че синът му е пропилял семето си, както се изразяваше, а в същото време го лишава от полагащия му се наследник. За първи път в живота си Йожен се изправи срещу баща си и му заяви, че иска само Брона. Естествено, баща му побесня още повече. Така започна всичко.

— Какво е започнало? Аз мислех...

— Започна трагедията. Когато Анри Моасан разбра, че не е в състояние да разубеди сина си, отиде при сестра ти. Никога няма да узнаем какво й е казал — вероятно, че заради нея няма да се сдобие с

горещо желания законен наследник. А може би и че ще се погрижи да я върнат в Ирландия. Във всеки случай срещата е била съдбоносна за нея. Накрая я отвел при една акушерка, която помагала на жени, които не могли да си позволят да родят дете. Когато се върнала оттам, Брона вече не била бременна.

— Исусе, Мария и Йосиф! — пошепна невярващо Сейд. — Убил е собствения си внук!

— Както разбрах, Брона била сломена от принудителния аборт. Непрекъснато плачела и модела за прошка, че е извършила такъв грях. И без това ѝ било много трудно да възстанови силите си, а малкото, които ѝ били останали, изразходвала да лежи по очи в катедралата. Ужасни дни бяха. Йожен също беше потиснат, а после стана... зъл. Обвини ме, че съм разказала на баща му за споразумението ни. Че за всичко съм виновна аз.

— Ти, а не баща му?

— Той го обичаше. Въпреки всичко. А аз бях само безполезен товар, разрушил щастието му с присъствието си.

Сейд кимна бавно.

— Разбирам. Продължавай.

— В един от пристъпите си на ярост Йожен ми разказа какво се е случило. Вярвам, че това е истината. Когато Йожен отново отказал да изпълни брачните си задължения и продължил да прекарва дните си на Рампарт Стрийт, баща му продал къщата, наел няколко носачи и им поръчал да изхвърлят сестра ти на улицата. В същото време изпратил Йожен в плантацията, уж да свърши нещо. Така Йожен не разбрал какво е станало с Брона и няколко дни я търсил напразно. Когато най-после я намерил, тя била много слаба и имала треска. Прекарали нощта заедно и взели решение, че щом не им е съдено да живеят заедно, по-добре да умрат и да се съединят завинаги в смъртта. Пили лауданум, легнали си и се прегърнали. Йожен се събудил, Брона не.

— Велика Майко божия!

В очите на Лизет пареха сълзи, но тя не сведе глава.

— Предполагам, че останалото ти е ясно. Йожен не е имал никакво желание да живее и е видял у теб инструмент за спасение. Когато си го обвинил, че е виновен за смъртта на сестра ти, е направил всичко, за да го потвърди. Може би наистина се е чувствал виновен,

кой знае... Застанал е срещу теб на полето на честта и ти е позволил да си отмъстиш и да сложиш край на живота му.

Сейд отстъпи крачка назад и кръвта се отдръпна от лицето му.

— Убил съм невинен човек!

— Съжалявам — изрече Лизет със свито гърло. — Толкова съжалявам...

Сейд не отговори. Обърна се, отиде до леглото и тежко се опря с две ръце на таблата. Лизет не знаеше какви мисли и образи минаваха през главата му и не посмя да попита.

Когато тишината стана непоносима, тя се покашля и продължи:

— Онова, което исках да кажа, е, че ако се оженим, ще мога да те обезщетя поне малко за смъртта на Брона и за убийството на Йожен, което ти е било натрапено. Видях те на улицата, чух историята ти. Почувствах, че заслужаваш по-добър живот. Освен това и двамата бяхме загубили нещо ценно. Семейството...

— Затова реши да свържеш съдбата си с моята, така ли?

— Би могло и така да се каже. Исках... исках да поправам злото, което бях сторила.

— Ти?

— Да, аз. Аз казах на Анри Моасан как стоят нещата между Йожен и мен. Ако си бях мълчала, може би всичко щеше да завърши другояче.

— Не ми се вярва — отговори глухо Сейд. — Как би могла да оцелее една ирландска бедничка с дете и без доход?

— Двамата можеха да заминат някъде. Или да анулираме брака си.

— Или той щеше да й се насити и да си потърси друга метреса.

Лизет поклати глава.

— Не вярвам. Той я обичаше. Двамата се обичаха много силно.

Сейд се отблъсна от леглото и отиде до прозореца. Облегна рамо на рамката и се загледа в тъмното стъкло.

— Готов съм да повярвам — изрече бавно и с мъка, — че твоят Йожен е бил щастлив човек. Но сега те моля да ме оставиш за известно време сам, за да се облека. Един час след закуска ще потеглим за града.

Той искаше да остане сам. И тя трябваше да излезе. Каквото и да беше очаквала, само не това. Надигна се и протегна ръце към него.

— Не мислиш ли, че бихме могли...

— Не — отговори той бавно и отчетливо. — Аз не продавам свободата си за богатство, колкото и красива да е годеницата.

Думите му я улучиха като камъни. Раните, които ѝ нанесоха, щяха да останат до края на живота ѝ. Ослепяла от сълзи, тя се обърна и се затича към вратата. Само да се махне от тази спалня, където я нараняваха и унижаваха! Посегна към бравата и я завъртя.

— Лизет...

— Няма нужда да казваш нищо повече — прекъсна го тя със задавен глас, без да се обърне. — Разбирам те напълно.

Само след секунди беше в стаята си и притискаше гръб към вратата. Стоя така цяла вечност, със затворени очи, дишайки бързо и мъчително, сякаш се задущаваше. Стиснатите в юмруци ръце притискаха слепоочията ѝ.

Той се бе отдръпнал от нея. Какво бе очаквала? Може би опрощение? Нали тя беше виновна за смъртта на сестра му. Не го беше направила нарочно, но все пак...

Времето със Сейд бе свършило. Край. Сигурно никога вече нямаше да поиска да я види и да говори с нея. Но сега не можеше и не биваше да плаче. Трябваше на всяка цена да задържи сълзите си, да се облече и да слезе на закуска. Да се появи пред очите на приятелите му, другите учители по фехтовка, сякаш нищо не се е случило. Сякаш нищо не се е променило.

А промяната беше ужасна. От днес нататък Сейд щеше да бъде просто чужд човек. Да я среща на улицата и да отминава, без дори да я поздрави. Никога вече няма да дойде в дома ѝ, камо ли пък да се погрижи за сигурността ѝ. Защо да си пилее времето? Ще му е все едно дали тя ще се омъжи и за кого и какво ще стане с нея. С времето и другите учители по фехтовка ще престанат да я посещават, като разберат, че се е разделила със Сейд. Щеше да си живее сама с Агата и с най-упоритите ловци на зестри. И със страха си.

Как ли щеше да се зарадва свекър ѝ, като разбере, че накрая е успял да я раздели от закрилника ѝ! Каква дълга ръка имаше миналото, след като вършеше разрушителната си работа и в настоящето!

С какви надежди беше живяла до днес — да има някого, когото да обича и който също да я обича, да има семейство и приятели, хора с общи интереси, да се смеят и да се радват заедно.

А сега не ѝ остана нищо.

Чувстваше се болна и слаба. В никакъв случай нямаше да понесе закуската, която бе споменал Сейд. Щеше да се изкъпе, да се облече и да слезе при файтона си едва когато всички се съберат в двора. Ще се усмихва и ще говори за разни неща, сякаш нищо не се е случило, ще се качи в колата и ще препусне, сякаш я гонят дузина дяволи. С малко повечко късмет ще стигне до града, без да се наложи да говори с някой друг, освен с Агата.

Сълзите я задушиха. В гърлото ѝ заседна болезнена буца. Въпреки всичко тя преглътна сълзите и стисна ръце в юмруци, за да не се разреве. Не можеше да слезе в двора с червен нос и подути очи. В никакъв случай.

Въпреки твърдите намерения на Лизет завръщането в града стана бавно и тромаво като траурно шествие. Заради ранения Блекфорд, който седеше в каретата на Морел. Би било крайно неучтиво да препусне напред и да остави всички зад себе си. Нямаше друг избор, освен да се клатушка бавно и равномерно с Агата и Фигаро от двете си страни. Бавно или бързо... какво значение имаше? В градската къща не я очакваше нищо интересно.

Смъртта на Франсис Дорел помрачи последните дни на сезона. В малкия параклис на гробището Сен Луи отслужваха меси за нещастния младеж, но Лизет и Агата, естествено, не участваха, тъй като погребалните ритуали бяха чисто мъжка работа, абсолютно неподходящи за крехките нерви на дамите. Затова двете запалиха свещи в катедралата, прочетоха молитви за душата на Франсис, а след няколко дни отидоха на гроба му да сложат цветя.

Седмиците минаваха без особени събития. Вечерите бяха спокойни и Лизет не правеше нищо, за да ги промени. Не се и опита да съживи литературния си салон. Двете с Агата четяха, бродираха и шиеха, Фигаро беше единственият им другар и пазач. От време на време ги посещаваха Дени Вилие и приятелите му Арман и Иполит, изминаваше и Невил Дюшен. Един ден братовчедът на конт дьо Пикар ѝ направи предложение за женитба, но тя отказа решително. Това беше последната им среща.

Сейд не дойде нито веднъж да я види, макар че понякога го виждаше от балкона. Поне десет пъти седна да му напише писмо, за да

го помоли да дойде и да ѝ даде възможност да му обясни, но всеки път късаше листовете. Какво можеше да му каже?

Момчетата продължаваха да бдят пред къщата ѝ и спяха в голямата стая на ергенското крило, но само когато нощите бяха бурни и дъждовни. Една сутрин Лизет ги видя да си играят с летви, взети вероятно от строежа на новия хотел „Сен Луи“, проектиран от архитекта Де Поули. Застанали двама по двама, те заемаха позиция, покланяха се и викаха „Ан гард!“, а после се нахвърляха един върху друг с такова въодушевление, сякаш бяха на истинска дуелна площадка.

Лизет не издържа дълго на виковете и трясъка на летвите. Уплашена, че някое от момчетата ще получи удар по главата, изтича по стълбата и излезе на улицата.

— Каква е тази игра, за бога? — попита сърдито тя. — Не ви ли е ясно, че някой може да се нарани?

Хлапетата спряха да се фехтуват и я зяпнаха с отворени усти, сякаш им говореше на чужд език. Може би наистина не ме разбират, каза си Лизет, защото не са свикнали някой да се интересува от здравето им.

— Хайде, отговорете ми! Искате да се убивате ли? Не помислихте ли какво може да се случи, като се мушкате така?

— Мосю Сейд каза...

— Мосю Сейд? Какво общо има той?

— Той ни научи как да си служим с шпага. Той и мосю Никола. И двамата казват, че сме добри. Искаме да станем още по-добри и някой ден да сме като тях.

— Да печелите хляба си с уроци по фехтовка, така ли?

— Да показваме на мъжете как да се бият. Да ги учим как да спасяват живота си. Това е хубав занаят, мадам.

Може и да е така, помисли си Лизет, за онези, които са сръчни и не могат да се надяват на нищо друго. Затова промени тактиката и попита:

— Мосю Сейд каза ли ви да се упражнявате на тротоара, където можете да нараните не само себе си, а и някой минувач?

Хлапетата сведоха глави, втренчиха погледи в мърлявите си ръце и така наречените шпаги, някои от които бяха заострени с нож. След малко Скуиръл поклати глава.

— Не, не ни е казал.

— Така си и мислех. А каза ли ви, че трябва да тренирате, когато не е при вас, за да наблюдава двубоите и да ви посочва грешките?

Отговорът беше ново поклащане на глави.

— Тогава ви моля отсега нататък да не се упражнявате, когато той не е тук — нареди строго Лизет. Пръстите я сърбяха да им отнеме оръжията, но сърцето не ѝ позволи да им вземе може би единственото им притежание и да нарани гордостта им. — Знаете ли, готвачът е направил много повече гумбо, отколкото мадмоазел Агата и аз можем да изядем. Ще бъдете ли така добри да ни помогнете да се справим?

Скуиръл хвърли поглед към момчето с име Фаро, който от своя страна се обърна едва забележимо към Уид. По някакъв начин се разбираха без думи, но Лизет не можа да разбере точно как, защото нито един дори не смигна. Често беше наблюдавала това безмълвно разбирателство, когато пращаше Феликс да ги покани да обядват.

— Може да стане — отговори най-сетне Скуиръл и великодушно махна с ръка.

— Отлично. Доколкото разбрах, имаме още и от сладкиша с ягоди. Бихте ли дошли с мен?

— Мадам. — Скуиръл пхна шпагата в ножницата, по-точно, мушна я в колана на панталона, поклони се и ѝ подаде ръка.

В очите ѝ нахлуха сълзи. Момчето без съмнение беше усвоило този жест от Сейд.

— Благодаря ти — пошепна тя, сложи ръка върху мършавия му лакът и закрачи величествено към къщата.

Най-сетне големите празници — Цветница, Велики петък и Великден — отминаха. Осветените палмови клонки, втъкнати зад огледалото в салона, още не бяха увехнали, когато пристигна покана за сватбата на Селин Вилие и Дамян Франсиско Адриано де Вега и Риордан, конт де Лерида. Лизет не се сети веднага, че годеникът с предълго име е всъщност Рио.

Това беше първото светско събитие след престоя в плантацията на Морел, на което я канеха. Очевидно клеветите на мосю Моасан бяха постигнали желания ефект. Не че това я притесняваше. Не искаше да вижда никого. Не искаше да ходи никъде.

В първия момент беше готова да откаже и поканата за сватбата, но после го приписа на нервното си състояние. Не биваше така. Беше длъжна да отиде на венчавката и да пожелае на Селин и Рио цялото щастие на света. Ще се яви в църквата с високо вдигната глава и ще гледа хората в лицата. Ако види Сейд, ще се усмихне учтиво и дистанцирано, сякаш никога не са се любили на лунна светлина, сякаш никога не е усещала върху тялото си онази копринена панделка. Ще му покаже, че е забравила как двамата са се докосвали учудено и щастливо, как са се целували... точно така ще направи, даже това да я убие.

Сватбата беше мечта от светлина на свещи и миризма на тамян, от бяла дантела и цветя. Както обикновено, на входа на катедралата стояха група мъже в униформа на швейцарски гвардейци, а отляво и отдясно бяха наредени запалени факли. Гвардейците приемаха гостите и ги отвеждаха до местата им. Селин, облечена в прекрасна парижка рокля от избродирана коприна с камбановидна пола и къс шлейф, влезе в църквата под ръка с баща си непосредствено след гвардейците. Зад нея вървеше Рио под ръка с Мари Роз, лелята на Селин, която заместваше отдавна починалата ѝ майка. Следваше Сейд като приятел на младоженеца. Той съпровождаше шаферката, братовчедка на Селин от семейството на майка ѝ. После идваше Дени, придружен от много членове и приятели на семейство Вилие.

Тъй като беше следобед, не бе отслужена меса и сватбената церемония беше кратка и завладяваща. Докато наблюдаваше Селин и Рио, очите на Лизет се напълниха със сълзи. Златният брачен пръстен, който младоженецът сложи на ръката на невестата си, беше изработен от две преплетени халки, на които бяха гравирани инициалите на новобрачните и датата на сватбата. Рио получи същия пръстен от Селия. Брачната грамота бе подписана от младоженците и от роднините им, общо двадесет и пет души. Шествието излезе от църквата и се отправя към дома на семейство Вилие, където щеше да се състои сватбеното пиршество.

Вечерята беше наистина разкошна. В средата на масата бе поставена огромната сватбена торта, украсена с Купидон, бога на любовта. Масите се огъваха от вкусни и изискани ястия: пуйка, свинско, шунка, плата със сирена, сребърни и стъклени купи със салати. Бяха приготвени десерти с желатин, пирамиди от дребни

сладки с глазура, планини от бита сметана, сладолед в кошнички от портокалови кори, украсен със захаросани листенца от рози и теменужки. Чашите никога не оставаха празни. Слугите наливаха щедро вино и шампанско и настроението бързо се повиши. Младоженката разреза сватбената торта и всяко момиче получи по едно парченце, за да го сложи до възглавницата си заедно с името на трима кандидати за женитба. Вярваше се, че през нощта ще види насън бъдещия си съпруг. След час или два новобрачните се оттеглиха в подготвените за тях брачни покои, но празникът продължи.

Лизет седеше на края на дългата маса, ядеше малко и говореше още по-малко — само когато я заговаряше някой познат. От време на време хвърляше поглед към Сейд, не толкова защото се опасяваше, че той може да гледа към нея, колкото защото беше сигурна, че няма да го направи.

След като новобрачните напуснаха трапезата, вече нищо не я задържаше на празненството. Извини се на домакина мосю Вилие, повика Агата и двете си тръгнаха към къщи. Предложиха им да ги придружи някой слуга, но Лизет отказа под предлог, че е повикала един от своите слуги. До къщата ѝ имаше само четири пресечки по най-широката и най-оживената улица в града, освен това бяха две. Какво можеше да им се случи?

Забравила за собствената си сигурност, тя мислеше за прекрасната сватба, на която беше присъствала. Радваше се за Селия и Рио, но с болка си мислеше колко много радостта и възбудата на двамата се различаваше от собствения ѝ брак и сегашния ѝ живот.

— Селин беше прекрасна булка — каза Агата. Гласът ѝ прозвуча топло и малко сантиментално.

— Права си.

— А мосю да Силва! Красив, мъжествен и много влюбен.

Лизет се усмихна в знак на съгласие.

— Да си призная, разтревожена съм от предстоящата подигравателна серенада. Това е учудващо варварски обичай за цивилизовани хора. Учудвам се, че продължават да го практикуват.

— Каква серенада?

— Нима не знаеш? Докато седях при възрастните дами, разговаряхме само за това.

Май трябваше да внимавам какво става около мен, вместо да се заравям в болката си, каза си Лизет.

— Доколкото знам, подобни подигравателни серенади се правят само на вдовци и вдовици, които се женят повторно, или на двойки с голяма разлика във възрастта. Не може да направят такава серенада на Селин и Рио.

— Въпреки това ще я направят. Тази история ми се струва малко страшна. Чух как мосю Никола каза, че братството трябва да е нащрек.

— Братството? — Лизет смръщи чело.

— Мисля, че имаше предвид другите учители по фехтовка, макар че названието е малко комично. Мина ми през ум, че може да има нещо общо с дуелите в последно време. Нали знаеш, дето наказват мъжете, злоупотребяващи с жените и децата си.

— Откъде ти хрумна?

— Логично заключение, скъпа моя, макар че може и да се заблуждавам. Една дама разказа, че няколко майстори на шпагата образували нещо като отряд за бързо реагиране, който осъжда и наказва по свое усмотрение. Имало правила, които всички мъже трябвало да спазват — или да си понесат последствията.

— И ти го вярваш?

— Не съм сигурна. Дамата разказа, че брат ѝ бил извикан на дуел и още същата нощ го донесли вкъщи тежко ранен. Не каза защо се е дуелирал, но поне знаеше всичко от първа ръка.

— Значи хората вярват, че Рио е част от това... братство?

— Даже мислят, че е водачът.

— Но ако е вярно, значи...

— Правилно, мила моя. Мосю О'Нийл и Ла Рок, исках да кажа мосю Паскуале, са най-добрите му приятели. Вече и мосю Блекфорд принадлежи към този кръг.

— Просто не мога да повярвам. Нито за Рио и Никола, най-малко пък за Сейд. — Лизет говореше с твърд глас, но в очите ѝ светеше съмнение.

— Смятам, че в слуховете има истина. Защо иначе ще им правят подигравателна серенада?

— Може би защото, преди да стане граф, Рио е бил maitre d'armes. Сигурно му завиждат, че се е издигнал.

Агата не изглеждаше убедена.

— Каквато и да е причината, смятам, че Селин и Рио ще поднесат хубаво ядене на мъжете, дошли да крещят под прозорците им, и с това ще се приключи.

— По-склонна съм да мисля, че в слуховете има нещо вярно.

В този миг двете чуха първите викове. Тропане по метал и звън на камбанки оповестиха, че се събира тълпа, за да изпълни стария обичай и да осмее новобрачните. Ако се съдеше по шума, тълпата идваше от края на Вю Каре. Шумящото множество беше още доста далеч и с малко повече късмет щяха да го изпреварят и да се приберат вкъщи. Двете жени вдигнаха полите си и закрачиха бързо към следващата пресечка.

Само след секунди обаче чуха конски тропот. Няколко мъже на коне, които предвождаха групата, изникнаха на пресечката точно пред тях. Носеха маски и широки наметки и държаха в ръце факли.

Лизет се разтрепери от ужас. Мъжете веднага ѝ напомниха за случилото се по време на парада в последния ден на постите. Ездачите преминаха толкова близо до тях, че тя усети миризмата на сгорещените конски тела и запотените наметки. След ездачите тичаха и крещяха мъже, може би четиридесет на брой, и размахваха гребла и мотики. Други вдигаха оглушителен шум, като удряха с чукчета и черпацы по метални тигани или надуваха рогове.

Това не бяха обичайните шегаджии, които се събираха, за да се присмееят на новобрачните. Тълпата обединяваше хора от най-нисшите обществени слоеве: скитници от доковете, лодкари, моряци, безделници от кръчмите и други подобни. За някои от тях серенадата беше забавление, което щеше да им донесе безплатна вечеря, други бяха пияни, а една част изглеждаха озлобени.

— Мили боже! — извика задавено Агата.

Лизет не загуби време да се вайка. Хвана ръката на спътницата си и я отведе във входа на един шивашки дюкян.

Всичко щеше да мине добре, ако не беше скитникът, облечен в мазни кожи. Той влезе във входа, залитна срещу Агата, обърна я към себе си и я зяпна глупаво. По лицето му се разля похотлива усмивка, нададе вой, хвана Агата през кръста и я повлече със себе си в навалищата.

Лизет му изкрещя да спре и се опита да издърпа Агата от ръцете му, но не успя. И тя бе повлечена от ревящата тълпа и се върна обратно

към дома на новобрачните.

Мъжете вървяха все по-бързо и от редиците се носеше заплашително ръмжене. Бонето на Агата се бе смъкнало на лицето и тя едва успяваше да върви в крак с моряка, който я мъкнеше след себе си. Когато забеляза, че по-скоро ѝ пречи, отколкото да ѝ помага, Лизет я пусна неохотно. След секунди видя как Агата се олюля и падна на колене. Втурна се към нея, за да се опита да я вдигне, но бе изтласкана безмилостно напред. Хвърли поглед през рамо, но можа да види само бледото лице на Агата, преди масата от мъжки тела да я погълне.

Само за няколко минути стигнаха до градския дом на семейство Вилие. Дрънченето на камбани, рогове и барабани се засили и отекваше като гръм между къщите. Гости на сватбата се появиха по балконите и бяха поздравени с резове и дюдюкане. След минута от входа за карети излезе група мъже и зае позиция на портата. Като по даден знак мъжете извадиха шпагите си и препречиха пътя на тълпата.

Лизет извика уплашено, но сърцето ѝ се изпълни с възхищение. Сейд и Никола, Базил Крокер и Жилбер Розьер, Пепе Лула и дори Блекфорд, макар и все още с превързана ръка. Те застанаха смело и съвсем естествено срещу бушуващото множество, решени да жертват спокойствието, сигурността, даже живота си за приятеля си.

— Ядене! Ядене! Ядене! — зарева множеството, искайки си традиционния данък. Ездачите се разхождаха напред-назад пред редицата на учителите по фехтовка и отново и отново вдигаха конете си на задните крака. Шумът и крясъците бяха невъобразими. Мъжете тропаха по паважа с гребла и лопати, удряха тиганите и черпаците в колоните на галерията. Самозабравилото се множество се блъскаше, напираше напред и разтърсваше железните решетки на прозорците на партера.

Внезапно един едър ездач с маска на лешояд стегна юздите на коня си и го пришпори. Едрият, тежък жребец проби множеството с такава сила, че вляво и вдясно от него отхвърчаха мъже като сламени кукли. Ездачът се втурна право срещу Сейд и го притисна срещу портата от ковано желязо.

Лизет изпищя като безумна и се хвърли напред. Не можа да направи повече от няколко крачки, защото множеството я спря. Изведнъж настана тишина. Хората гледаха като втрещени от ужас. Тя знаеше, че Сейд е паднал, бе го видяла да пада. Но Никола беше до

него, размахваше шпагата си и раздаваше на всички страни удари с тъпата страна на острието.

В този миг отгоре заваля сребърен дъжд. По главите на хората се посипаха монети, нападаха по паважа и в канавките. Лизет вдигна глава и откри Селин по нощница и халат от бродирана батиста, с разпусната златнокестенява коса. Изправена до парапета, тя хвърляше монети с шепи. Гол до кръст и бос, до нея с мрачно лице стоеше Рио и държеше шапката, от която младата му съпруга хвърляше монети на тълпата.

Само след секунди множеството се раздели на отделни лица, коленичили в уличната кал, за да събират монетите. Лизет се обърна отново към мястото, където беше паднал Сейд, и погледът ѝ отчаяно се опита да го открие. Ала той беше изчезнал. Другите майстори на шпагата също ги нямаше. Портата се затвори със заплашително скърцане, някой спусна металното резе.

Може би Сейд беше ранен? Смачкан? Мъртъв? Лизет не знаеше и нямаше право да попита. Ако нищо от това не беше вярно — толкова по-добре. Но ако беше станало най-лошото, тя не искаше да го знае. Във всеки случай не веднага.

Нямаше да го понесе, тъкмо сега, когато бе разбрала нещо, което трябваше да знае от седмици. Най-късно от деня, когато под бялата муселинена палатка Сейд ѝ бе показал какво значи любов и страст.

Тя го обичаше.

Обичаше го с цялата сила на сърцето си и въпреки това го нарани, използва го, остави го да върви по път, по който нямаше друг изход, освен отново и отново да се изправя очи в очи със смъртта. Допусна той да се превърне в мишена за сляпата, смъртоносна ярост на един обезумял баща, ярост, която трябваше да се насочи единствено и само срещу нея. А сега може би беше мъртъв. Тя нямаше да го понесе.

Лизет прибра окаляните си поли, обърна се рязко и си проби път между мъжете, които се биеха за монетите и вече не мислеха за нищо друго. Без да мисли как изглежда, тя се затича с нарастващо темпо към мястото, където беше оставила Агата. Намери приятелката си да седи облегната на стената на един магазин, с голямо синьо петно на челото. Задъхана, Лизет се хвърли напред и падна на колене пред нея.

— О, Агата, добре ли си? Ранена ли си? Кажи къде те боли!

— Главата ми... Ударих се, когато паднах. — Агата опипа предпазливо слепоочието си и притисна разкъсаното боне към синината. — Все пак мисля, че бонето ми е пострадало по-зле от мен самата.

От сърцето на Лизет падна камък.

— Слава богу! Никога нямаше да си простя, ако ти се беше случило нещо. Защо се отказах от придружител, защо?

— Не ставай глупава. Откъде можеше да знаеш, че ще се случи нещо такова?

Резкият тон на Агата издаваше, че бавно идва на себе си. Лизет преглътна мъчително.

— Ще ти помогна да станеш. Ще се приберем бързо вкъщи, преди да се е случило още нещо.

— Да, Лизет, но...

Лизет погледна въпросително спътницата си, хвана я под мишниците и я изправи на крака.

— Видях лицето му — продължи Агата. — Мъжът на коня... свали маската си, когато мина покрай мен.

Лизет усети оловна тежест в сърцето.

— И?

— Не разбирам. Защо му е било да участва в подигравателната серенада? Не виждам смисъла.

— Кой беше? Кажи най-после!

— Не се вълнувай толкова, мила моя. Беше мосю Моасан.

Моасан. Агата не можеше да знае, но в присъствието му имаше смисъл. Моасан бе дошъл, за да нападне Сейд. Подигравателната серенада беше само повод, прикритие на опита му да отстрани мъжа, който не му позволяваше да присвои богатството на снаха си.

Може би най-сетне беше успял. Във всеки случай бе успял да рани Сейд. Колко ли се бе зарадвал да види нея и Агата на улицата. А може би тъкмо такова е било намерението му? Да се хвърли с коня си върху Сейд, когато Лизет е наблизо!

В главата ѝ нахлу див гняв и ушите ѝ забучаха. Обзе я неистово желание да му причини болка. Мразеше Анри Моасан с всяка фибра на сърцето си за онова, което бе сторил на сина си, на сестрата на Сейд, на самата нея. Но най-силно го мразеше за подлото нападение срещу Сейд.

От друга страна обаче...

Вече твърде много хора бяха въввлечени в разногласията между двамата. Не можеше да натовари съвестта си с още убити и ранени. Свободата, за която беше копняла, се оказа неясна мечта, която никога нямаше да стане действителност. Мислеше, че ще я постигне, като избяга и си създаде собствено домакинство, закриляна от мъж, достатъчно силен да държи в шах Анри Моасан. Постъпи глупаво. Свободата трябва да се извоюва, каза си сега тя. Трябва да престана да бягам и да се изправя пред човека, който иска да си присвои парите ми. Време е да сложа край на враждата. Ще отида да укротя гнева на свекъра си и да се помирят с него.

Друг изход нямаше.

Театър „Сен Филип“, разположен на улица „Сен Филип“ между Бурбон стрийт и Рю Роял, беше двуетажна сграда в стила на шестнадесетия век с високи фронтони и дъговидни прозорци, които обграждаха входната лоджия и разположения над нея балкон. Театърът беше е построен преди тридесет години, но след построяването на новите театри — театър „Д’Орлеанс“, театър „Ренесанс“, „Америкън Тиътър“ и още няколко — бе започнал да запада. От време на време там все още се даваха представления, обикновено вариетета и груби комедии, отговарящи на вкуса на обикновената публика. За да си подсигурят доходи, собствениците му вече организираха и квадрански балове.

В една статия, която Сейд бе прочел в „Лабел“ театърът беше наречен разбойническо гнездо, обозначение, което до голяма степен отговаряше на истината. Някогашният блясък и величие отдавна бяха избледнели. Позлатата на резбите се ронеше, кадифените завеси бяха овехтели и изпокъсани, в свещниците по стената стояха омазани със сажди парчета от свещи. Прашинки танцуваха в слънчевите лъчи, които падаха през високите прозорци на първия етаж, където завесите бяха вдигнати, за да влиза светлина. Миризмата на боя и топла вълна, на прах и пот висеше ниско във въздуха. Подът беше покрит с пясък, внесен от ботушите на посетителите. Въпреки това театърът с повече от седемстотин места и широк, равен паркет беше много подходящ за провеждането на турнира по фехтовка.

Пет дължини платно маркираха фехтовалните ленти, отделени от зрителските места с опънати въжета. Важни господа с дълги списъци ходеха напред-назад, а върху платформите, наредени около фехтовалните ленти, вече бяха заели места главният съдия и членовете на журито. На удобно разстояние бяха поставени сандъците с турнирните оръжия. На всяко беше изписано името на собственика. В ложите на първия ред бяха насядали всички видни личности от града — разбира се, само мъже, — бърбреха, шегуваха се и сключваха облози,

докато очакваха началото на спектакъла. Задните редици също бяха заети и всички учители по фехтовка, готови да покажат уменията си, се радваха на голямата публика.

Глъчката напомняше на кошер с разгневени пчели — поради особения строеж на залата шумовете се разнасяха безпрепятствено към всички ъгли. Във въздуха се усещаше възбудата на множество, което иска кръв. Този ден участниците в турнира щяха да носят защитни маски и подплатени дрехи, а на върховете на шпагите бяха поставени копчета, но злополуки се случваха непрекъснато и всеки в театъра го знаеше.

Сейд очакваше турнира с раздвоени чувства. Напълно съзнаваше, че това е част от работата му. Победителят в днешния турнир си осигуряваше клиенти поне за година напред: знатните младежи от града щяха да се стичат на тълпи в студиото му. Освен това той знаеше, че за участниците е важно на първо място премерването на силите, състезанието. За да се разбере кой от тях е най-повратлив, най-сръчен, най-съобразителен. И преди всичко — кой е любимецът на богинята Фортуна.

Да те обявят за най-добрия фехтовач на Ню Орлиънс — това беше нещо голямо, към което всички се стремяха. Все пак той беше работил упорито почти десет години, за да признаят уменията му, и малкото, което беше получил от тази професия, беше единствената му собственост. От мига, когато бе чул за този прославен *maitre d'armes*, копнееше да го спечели. Искаше да докаже на цял Ню Орлиънс, че е важна личност, а не прост ирландец, когото силните и знатните могат да командват, както си искат.

От друга страна обаче турнирът беше просто едно голямо шоу, на което надменността и самообожествяването се възнаграждаха с пари. Той беше буквално принуден да вземе участие и това го вбесяваше. А може би беше бесен и заради събитията от последните дни. Гневеше се на навалицата зяпачи, презираше онези, които като древните римляни бяха дошли да видят кръв, и мръщеше нос пред младите светски лъвове, който си въобразяваха, че ще намерят най-добрия учител по фехтовка, като зяпат как майсторите се бият помежду си.

Но какво друго му оставаше, освен да участва? Изобщо имаше ли избор?

— Е, приятелю, как виждаш шансовете си днес? Или дебнеш като тигър пред стадо пауни и размишляваш кой от тях да нагълташ на закуска?

Сейд веднага улови иронията в думите на Блекфорд и се обърна рязко.

— Ти си още инвалид — изръмжа той и посочи с глава ръката му, стегната в превръзка, — затова шансовете ми са много подобри, отколкото преди няколко дни.

— Много си учтив. Но и точен. — Блекфорд поклати глава с привидна подигравка. — Но нека не обсъждаме повече тази тема. Ще дойде ден, когато ще кръстосаме шпаги, и тогава ще видим. Дошъл съм да ти донеса добра вест.

— И каква е тя?

— Вестта е благоприятна, но не отлична — има тънка разлика. Никола ме помоли да ти кажа, че се е погрижил известната нам дама и спътницата ѝ да се приберат безпрепятствено вкъщи и че нощният им покой не е бил нарушен. Няма никакви произшествия.

— Значи тя не е ранена? — Сейд се вбесяваше, че трябва да получава информация от втора ръка, но за момента не си разрешаваше нищо друго.

— Така изглежда. Купили превръзки и мехлеми, но за драскотините и сините петна на мадмоазел Агата.

— Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Не са викали лекар.

Трябваше да се задоволи с тези сведения, макар да искаше да узнае много повече.

— Намери ли се някой да ви разкаже как се е озовала в тази бъркотия?

— Станало е точно както предположихме. Едно от уличните хлапета ми съобщи какво си говорили икономът и готвачът. На връщане от сватбеното тържество попаднали в тълпата и тя ги повлякла. Можели да се измъкнат, ако не се бил намесил онзи дявол, ездачът.

— Трябва да направим нещо — прошепна Сейд.

— Прав си. Ако мога с нещо да ти помогна...

— Благодаря ти, но мисля, че ще се справя. Нека свърши турнирът и веднага ще се погрижа.

Сейд стисна с все сила дръжката на шпагата, която изпробваше. Господи, никога нямаше да забрави мига, когато видя как обезумялата тълпа влачеше Лизет! А и как да не я забележи? Тя се отличаваше от тях като перла в кофа с мръсна вода. При мисълта, че онази измет я е докосвала и блъскала, целият настръхваше и кръвта забучаваше в черепа му. В продължение на един дълъг миг — когато позна Моасан и разбра, че именно той е подбудителят, — Сейд беше готов да извърши убийство.

Но това не беше част от ролята му на закрилник. Нямаше право да предпазва Лизет от всички житейски проблеми. Беше го пропилял най-късно преди две седмици, в онази нощ, изпълнена със страст. Затова сега стоеше тук и чакаше чужди хора да му донесат вести за нея. Затова не смееше да се доближи до нея.

— Какво правят Скуиръл и бандата му? — попита рязко той, за да се овладее.

— Стоят на стража както винаги. За хлапетата това вече не е изпълнение на задача, а чисто удоволствие.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички са влюбени в младата вдовица със зашеметяваща усмивка, която им сервира невероятни чаени сладки.

— А ти?

— О! — Гласът на Блекфорд преливаше от ирония. — Аз не съм по-устойчив срещу прелестите ѝ от другите мъже.

Сейд изпухтя сърдито. Никога не можеше да разбере какво става в сърцето на приятеля му.

— Ревнуваш ли, стари момко? — попита с усмивка Блекфорд.

— Да ревнувам от банда улични хлапаци? Само това оставаше — изсъска Сейд.

— Ти ревнуваш всеки, който се осмелява да ти оспори сърцето на дамата — обясни Блекфорд и сините му очи засвяткаха.

— И ти ли имаш намерение да ми оспорваш сърцето ѝ?

— Болката при мисълта, че англичанинът ще ухажда Лизет, ще я целува, ще спи с нея, все едно със или без венчален пръстен, беше непоносима. За момент си припомни как тя лежеше гола на килима с розова шарка, покрита с копринената си коса, с панделка на бедрото. Откакто се върна от Мезон Бланш, тази картина го преследваше денем

и нощем и кръвта му кипеше, но точно сега споменът не беше добре дошъл.

— Не и в сегашното ми състояние — отговори англичанинът с кратък поклон.

Значи Блекфорд смяташе, че е възможно Сейд да отстоява мястото си на закрилник на дамата. И беше дяволски прав.

Сейд се запита дали колегата му наистина изпитваше нещо към Лизет или само го предизвикваше, за да разкрие собствените си чувства. Подобна игра му подходеше.

— Ще ми кажеш ли най-сетне как се чувстваш, приятелю? — попита в този момент Блекфорд. — Имам предвид физическото ти състояние, не намеренията ти.

Сейд попила лявото си рамо и стегна мускулите, натъртени, когато Моасан го притисна с коня си към портата в деня на сватбата.

— Горещ-долу. С малко повече упражнения ще се оправя.

— Какво нещастие, че се случи точно преди турнира.

— Както и при теб. Това ли искаш да кажеш?

— О, това беше повече от нещастна случайност.

Думите бяха изречени небрежно, но очите на Блекфорд казваха друго. Злополуката, при която Дорел беше намерил смъртта си, все още занимаваше ума и сърцето му. Приятелите му го разбираха и не му се сърдеха.

— И при мен — отговори Сейд.

Англичанинът не изглеждаше изненадан.

— Значи смяташ, че не е било просто лош късмет, а някой е искал да ти попречи да спечелиш днес? Или изобщо да те отстрани?

— Ти също вярваш, че не е случайност, нали?

— Не се опитвай да ме правиш на глупак — изсъска предупредително Блекфорд. — Всички познахме нападателя.

Сейд въздъхна примирено. Явно конфликтът между Лизет и Моасан щеше да се реши пред любопитна публика.

— Не знам дали наистина е преследвал определена цел.

— Смяташ, че го е направил от чиста злоба?

— Да, може би...

Блекфорд му хвърли остър, преценяващ поглед.

— Ако бях на твое място, щях много да се пазя. Особено от онези, които са загрижени за здравето ми.

Това беше отличен съвет, и то от човек, който стоеше настрана от нещата. Сейд не знаеше какво да отговори и реши да премълчи. Вместо това каза:

— Искам да ти съобщя, че за в бъдеще вероятно няма да се занимавам така усърдно с делата на братството, както досега.

— Вероятно имаш причина?

Сейд сведе поглед към острието в ръката си и го провери с палец.

— Вече не ми е особено приятно да наказвам хората за слабостите им.

— Значи заради Моасан — кимна знаещо Блекфорд. На връщане от Мезон Бланш беше чул историята за Брона и Йожен, както я бе разказала Лизет. — Да установиш, че са злоупотребили с теб като помощник при самоубийство, е безкрайно неприятно, но това още не означава, че всеки, когото наказваме, е невинен.

— Един е достатъчен.

— Значи се съмняваш в способността си да преценяваш хората?

— Аз съм просто мъж с шпага — каза Сейд, като неволно повтори думите, които някой — може би Морел? — бе употребил преди няколко седмици. — Досега бях убеден, че мога да различавам доброто от злото. Че двете се разпознават лесно и се отделят едно от друго. И защото бях толкова сигурен, умря един човек, който можеше да остане жив. Все още виждам очите му... — Той замлъкна.

— И аз виждам очите на хора, които загинаха безсмислено от шпагата ми — отвърна тихо Блекфорд.

Сейд му кимна кратко.

— Извинявай, че събудих сенки от миналото.

— Някои обаче си бяха заслужили съдбата. Затова не вземай прибързани решения. Знаеш, че братството има нужда от теб.

Сейд отново не намери подходящ отговор, но не беше и необходимо, защото англичанинът се отдалечи бързо към другата страна на залата, където Никола разтягаше мускулите си с широки крачки.

При първия рунд, наречен *phrase d'armes*, Сейд не участваше. Десет мъже, пет двойки, застанаха един срещу друг. Побеждаваше този, който пръв постигнеше пет точни удара. Членовете на журито отбелязваха с висок глас всеки удар, за да ги чуят и съдиите, и

участниците. Щом свършеше един двубой, мястото му на площадката заемаше нова двойка. Тъй като двубоите продължаваха не повече от десетина минути, първата фаза на турнира продължи само един час. На края на първия рунд от петдесет участници бяха останали двадесет и пет. Следващите двубои, при които броят на участниците намаля до дванайсет, шест, четири и накрая двама, продължиха още няколко часа. Все по-често се правеха почивки. Беше решено турнирът да завърши преди вечеря.

Сейд беше доволен, че ще се включи едва във втората част, защото това му даваше възможност да наблюдава конкурентите си. Силните и слабите страни на повечето от тях му бяха известни от приятелските двубои или от посещенията в техните студиа в дните, когато неговото беше затворено. Но имаше и такива, които виждаше за първи път, затова посвети най-голямо внимание на тях. Трябваше да знае с каква скорост, издръжливост и защитна техника се бият и от какво разстояние обикновено нападат — това щеше да му бъде от неоценима полза.

Сейд отдели известно внимание и на Едуард Сарне, тъй като много хора бяха заложили на него, французинът се биеше особено агресивно — Сейд бе установил това още по време на прекъснатия им дуел. И сега в очите му светеше агресивност, а вихрените нападения имаха за цел да сплашат противника. Не, този човек не заслужаваше специално внимание. Сейд го прецени бързо и продължи нататък.

Конкурентът, който му създаваше най-много грижи, беше Никола Паскуале. Италианецът беше левак и това го правеше особено опасен. Пред такъв противник повечето мъже ставаха нервни, защото бяха принудени да се отбраняват срещу атаки обратно на часовниковата стрелка и от неочакван ъгъл.

Но това не беше единственото предимство на Паскуале. Неговата стратегия беше много по-интелигентна, отколкото на повечето му колеги, освен това беше много силен. Отличаваше се с непоколебима воля и отлична техника. Презираше перченето и не се опитваше да смае противника с фантастични изпълнения. Наричаха го Ла Рок, скалата, защото не подскачаше напред-назад, както правеха другите. Това не му беше нужно, защото владееше огромен брой техники. Никога не се отдръпваше пред атаката, защото можеше да я парира по друг начин. Но когато се налагаше, ставаше светкавично бърз и окото

не беше в състояние да следи движенията на шпагата му. Но качеството, което му даваше най-голям шанс за победа, беше интуицията. Винаги изглеждаше, че предугажда безпогрешно какъв ще е следващият ход на противника му.

Сейд не бе открил нито едно слабо място в защитата на италианеца и това го безпокоеше. Имаше голяма вероятност в последния рунд за най-добър фехтовач на град Ню Орлиънс да се изправи именно срещу него.

Вече беше време да се приготви. Свали жакета, жилетката и шала, остана по риза и нахлузи върху нея защитното облекло. Сложи и ръкавици, които скриваха китките му. Изпробва защитната маска, която му бяха дали, и за последен път провери защитното копче на шпагата. След това прогони всички смущаващи мисли и се съсредоточи изцяло върху предстоящите битки.

При втория рунд се получи малка неразбория. Пулага, друг италиански фехтовач и специалист по борба с мечове, трябваше да излезе срещу бившия френски кавалерийски офицер Тимкор, който първоначално бе определен за противник на Блекфорд. По време на двубоя Пулага обвини офицера, че му е откраднал едно попадение — това означаваше, че съдиите не са го забелязали и Тимкор е бил длъжен да го обяви сам. Възмутен от обвинението в измама, Тимкор на място предизвика противника си на дуел.

Сейд не разбра веднага какво се е случило, защото тъкмо се биеше, но след победата си веднага бе уведомен. Предположи, че тази случка няма да остане единствена, тъй като напрежението в залата непрестанно растеше. Нервите на всички бяха опънати до скъсване, при това беше ясно, че съдиите, колкото й да се стараеха, не можеха да регистрират всеки удар с шпагата и да следят десетки двубои един след друг с неотслабващо внимание.

Сейд се оказа прав. Още преди обяда бяха отправени още няколко покани за дуел. Самият той не беше между бъдещите дуеланти и за това трябваше да благодари само на късмета и на големия си опит, който му помагаше да остане спокоен, когато го провокираха. Досегашните му противници или не бяха преценили правилно силите си, или нервите им отказваха, защото мърмореха недоволно, когато се отбелязваше попадение в тяхна вреда или някое от собствените им попадения се пропускаше. Сейд, който бе забелязал, че вниманието на

журиито и съдиите отслабва, се постара да прави колкото може повече попадения, за да печели убедително дори при няколко пропуснати. Засега стратегията му се увенчаваше с успех.

Въпреки всичко той не можеше да се освободи от мисълта, че ако на турнира бяха присъствали Рио да Силва и Гевин Блекфорд, нещата щяха да изглеждат другояче. С радост би кръстосал шпага с тях в двубой, който имаше много по-голямо значение от приятелското премерване на силите, макар да му беше ясно, че това желание е плод на моментното му превъзбудено състояние.

Преди последните два двубоя дадоха почивка от един час. Сейд я прекара практически сам, за да се концентрира и да направи няколко упражнения за раздвижване на раненото си рамо. Досега се справяше добре, но той знаеше, че по-късно ще си плаща за пренапрежението.

Можеше да има достатъчно компания — непрекъснато го канеха на кафе или на едно питие, — но отхвърляше всички покани. И без това предпочиташе вино пред силни напитки, но когато студиото му беше отворено или му предстоеше дуел, не пиеше дори вино. Алкохолът замъгляваше сетивата, а никой фехтовач не можеше да си позволи да е пиан, особено на турнир.

Видя Никола да стои сам на вратата и му се дощя да отиде при него за последните минути на почивката, но точно тогава до италианеца застана познат мъж и с ухилено лице посочи към входната врата. Никола погледна нататък и смръщи чело. Сейд проследи погледа му, но навалицата беше толкова гъста, че не можа да види какво бе привлякло вниманието на приятеля му. След минута го повикаха за поредния двубой и случката се изпари от съзнанието му. Сети се за нея едва след като победи петия си противник и се огледа за Ла Рок, за да разбере дали последният му двубой наистина ще е срещу него.

Ала Никола Паскуале не се виждаше никъде.

Наблизо стоеше Едуард Сарне, облегат небрежно на флорета си. Сейд издигна глас, за да надвика глъчката, и го попита:

— Виждали ли сте някъде Никола Паскуале? Как се справи в последния двубой?

— За съжаление си отиде. — В гласа на Сарне прозвуча фалшиво съжаление.

— Нима е бил победен? — Сейд, който тъкмо бършеше челото си с кърпа, спря насред движението.

— Някой го повика и той излезе. Това е всичко, което знам — отговори Сарне с равнодушно вдигане на раменете. — И понеже не се върна, го обявиха за загубил.

— Във ваша полза.

— Така се случи.

— Невероятно. — Паскуале беше стигнал дотук само за да загуби надежда за крайната победа поради някакво си турнирно правило! Какъв тежък удар...

Сарне го погледна предизвикателно.

— Нима намеквате, че без това... благоприятно стечение на обстоятелствата нямаше да стигна до крайния рунд?

Точно това беше мнението на Сейд, но би било и неучтиво, и не особено умно да го каже гласно.

— О, разбира се, че не, мосю. Не мога да си представя какво би могло да го накара да излезе, освен...

Уличните хлапета. Никола се грижеше за тях като баща. Ако с някое от момчетата се е случило нещо, той непременно ще хукне да го спасява, помисли си Сейд. Именно Никола беше възложил на бандата да следи какво прави Лизет, макар че в началото това беше повече претекст. Той искаше да внуши на момчетата чувството, че изпълняват важна задача, и да им помогне да спечелят малко пари. Ами ако някой нарочно беше наранил някое от децата? Ако цялата тази работа беше номер, за да отдалечат Никола от турнира и да осигурят на Сарне свободно пространство за решаващата битка срещу Сейд О'Нийл? От Сарне можеше да се очаква подобна подлост.

Ами ако някое от момчетата бе дошло с новини за Лизет? Сейд вдигна вежди и попита:

— Нима Никола не каза нищо на съдията? И не остави ли някаква вест за мен?

— Нямам представа.

Сейд огледа самодоволната физиономия на Сарне, усмивката, която играеше на устата му, и във внезапен пристъп на гняв си помисли: трябваше да го отстраня, когато имах тази възможност.

— Значи двамата ще се изправим един срещу друг на финала?

— Не е ли странно как се подреждат понякога нещата?

Зад уж безобидните думи на Сарне се криеше по-дълбоко значение. Дали знаеше къде е изчезнал Никола, или просто намекваше

за дуела, осуетен от намесата на жандармите? А може би искаше да му каже, че тъкмо сега, в този момент, някой дърпа конците отдалеч? Възможно беше също да се стреми да отклони вниманието на Сейд, за да увеличи шансовете си за победа. В такъв случай се бе излъгал. Тези неприятни предположения разпалиха гнева на противника му и увеличиха решителността му да победи.

Колкото по-бързо се разправи с този надут паун, толкова по-скоро ще разбере къде е отишъл Никола и защо. Запъти се решително към другия край на площадката и посочи отсрещния с небрежен жест.

— Да започваме, какво ще кажете?

Отговорният за тяхната площадка съдия застана в средата, Сейд и Сарне вдигнаха шпагите за поздрав и опряха върховете, защитени с копчета. Прозвуча вик:

— En garde!

Едва в този момент Сейд погледна противника си право в очите. Знаеше от опит, че до началото на двубоя изражението му трябва да остане напълно безизразно и че не бива да издаде с нищо на противника си колко е силна волята му за победа. Но сега се разкри още в самото начало. Искаше Сарне да го види. Онова, което се разиграваше между двамата противници, беше въпрос не толкова на мускули, колкото на дух. Трябваше да внуши на Сарне усещането, че е сигурен в победата си. Ако Сарне му повярва, битката ще е наполовина спечелена.

Фехтовката, беше го научил френският майстор, който го обучаваше, е като цивилизована война между двама мъже с еднакви оръжия. Както при военен конфликт, фехтовачът, който определя начина на водене на двубоя, може да бъде сигурен в победата си. Понеже двамата противници преследват една цел, по-добрият може да спечели надмощие само като обезвреди другия с духовното си превъзходство. Сейд беше готов да победи. Освободи ума си от всякакъв баласт и предостави всичко останало на инстинкта си за борба.

Едва прозвучал стартовият сигнал, Сарне мина в атака. Това силно и пряко нападение сигурно му беше носило успех в много дуели в миналото. Единственият му недостатък бе, че междувременно беше станало негова запазена марка. Сейд беше подготвен и парира удара

със същата сила и откритост и в следващия миг на свой ред премина в атака.

Битката започна.

Само след минута Сейд вече беше убеден, че Сарне не притежава и капчица фантазия. Движенията му бяха силни и прецизни, но ги изпълняваше сковано, без никакви изненади. Стилът му беше монотонен, освен това се отличавахе с ограничена подвижност на ума.

Той нагаждаше движенията си към ритъма на звънящите острия и подскачаше напред и назад, докато потта пареше в очите му и намокри ризата и кожените ръкавици. През първите пет минути улучи Сарне два пъти един след друг и знаеше, че ще последват и още, ако противникът му не промени тактиката си.

Площадката, на която се биеха, беше нова за Сейд. Дъските под платното бяха неравни, някои издути, други хлътнали. В тревогата си за Никола и Лизет Сейд бе пропуснал да провери къде точно се намират неравностите. Едва минала тази мисъл през главата му и той забеляза как отстъпи пред Сарне. Трябваше да се съсредоточи изцяло върху противника си и пропусна да види цепнатината зад него и дупката в дъската на пода. Когато усети опасността, вече беше много късно. Олюля се, с огромно напрежение се задържа на крака и напразно се опита да направи финт, за да се защити.

Едно попадение за Сарне.

Рамото на Сейд гореше, сякаш е било ударено с нажежено желязо, но той пренебрегна болката и се довери на инстинкта и светкавичните си рефлексии — плод на безбройните часове, в които беше упражнявал париране, нападение и последен удар.

Ала теглещата болка в скованото рамо му струваше решаващата частичка от секундата. Сарне го забеляза и увереността му нарасна. Движенията му станаха по-бързи и агресивни, атаките бяха насочени право срещу раненото място. Дяволска работа, каза си Сейд, този човек явно знае коя е слабата ми точка. В момента не можеше да предприеме нищо друго, освен да удържа атаките и да чака, докато болката отслабне. И от двете страни имаше попадения и точките станаха равни — три на три.

Тогава Сарне взе инициативата и мина в нападение. Сейд бе чакал тъкмо този миг — дебнеше го като пантера непредпазлив елен.

Парира сръчно и гъвкаво и моментално се възползва от небрежността на сигурния в победата си противник.

Четвърто попадение за него. Още само едно и ще победи.

След това постигнато без видими усилия попадение Сарне побесня. Оголи зъби, пое шумно въздух и погледът му се оцъкли. Нападна отново, но движенията му бяха хаотични и той залагаше повече на сила и рефлекс, отколкото на сръчност.

Сейд виждаше като през мъгла зрителите, които избухваха в ликуващи викове при всяко попадение и насърчаваха дуелантите. Шумът му беше познат от фехтовалните салони и не му пречеше, докато изведнъж не престана.

В залата се възцари тишина. В същия миг, наред парирането с шест удара, нещо блесна между остриетата на двамата противници и падна със звън на пода. Предпазно копче на шпага.

Сейд разбра веднага, че не е неговото, защото винаги усещаше тежестта му. Без него оръжието в ръката му беше по-леко и уравновесено. Очевидно същата мисъл мина и през ума на противника му.

Сейд очакваше, че Сарне ще се оттегли веднага, въпреки това автоматично остана в отбранителна позиция — предпазна мярка, която му бяха втъпили от първия час по фехтовка. Това го спаси, защото Сарне изведнъж нападна с такава ярост, че Сейд трябваше да отстъпи. Острото, незащитено острие на шпагата му светна като синя звезда, устремена към земята, която с лекота можеше да пробие защитното облекло на противника му. Сарне знаеше отлично, че шпагата му е смъртоносна. Може би отдавна бе забелязал, че копчето се е разхлабило. Щеше да убие Сейд, ако можеше.

Ако.

Сейд беше гневен още от началото на двубоя, но това не беше нищо в сравнение с яростта, която го заля като порой и му вдъхна неподозирани сили. Болката в рамото, напрежението от отминалите двубои — всичко бе забравено. Даже мъчителната неизвестност къде е отишъл Никола и какво става с Лизет. Нападна с целенасочени удари и сигурна ръка и приложи всички номера, които бе научил. Изтласка Сарне назад, той се олюля и отчаяно се опита да парира. Накрая го докара дотам, където трябваше. Нанесе силен удар и острието на шпагата му се опря в защитното облекло на противника.

Това беше решаващото попадение. Съдията даде сигнал за край на двубоя и Сарне отпусна шпагата с объркано изражение.

Този път Сейд се направи, че не е чул нищо. Свали копчето от върха на шпагата си, озова се с един скок до Сарне и притисна острието в гърдите му, точно над сърцето. Гъвкавото острие се изви, прониза дебелата материя, стигна до плът.

— Божичко! — изохка Сарне и лицето му пожълтя от страх. — Нима ще ме убийте?

— Ако се наложи... — Сейд беше убеден в думите си. Въпреки всички грешки, които беше извършил на дуелната площадка в миналото, никога не беше изпитвал толкова силно желание да убие.

— За бога, О'Нийл, недейте!

— Искам да разбера с каква вест сте примамили Паскуале да излезе — изрече Сейд, без да повиши тон. — Веднага ми кажете.

— Откъде да знам?

— О, разбира се, че знаете. — Сейд усили натиска на острието.

— Добре, добре, ще ви кажа! Беше едно от онези улични хлапета. Каза му, че мадам Моасан се запътила към дома на мосю Моасан и водачът я последвал. Проклетият хлапак бе успял да се промъкне в залата и аз го видях.

— А мадам Моасан?

— Не знам нищо, кълна ви се!

Явно нямаше да измъкне нищо повече от тази отрепка. Сейд отпусна оръжието и отстъпи назад. Веднага се появиха половин дузина учители по фехтовка с извадени шпаги, отнеха оръжието на Сарне и разделиха двамата противници.

Тогава избухна диво ликуване, отекна в позлатения купол на стария театър и разлюля прашните полилеи, окачени на железни вериги. Сейд се поклонил пред публиката, пред съдиите и журито, но не изчака да му връчат купата. Не остана, за да чуе речите и да обсъжда с другарите си всеки удар и всяко париране.

Вместо това мушна шпагата си под мишница, свали маската, освободи се набързо от защитното облекло и го хвърли настрана. В следващия миг беше вече на улицата и тичаше като подгонен към дома на Лизет.

Лизет отиваше сама при Анри Моасан. Първо, защото след ужасните събития миналата вечер Агата не се чувстваше добре, и второ, защото Лизет предпочиташе да се срещне със свекъра си на четири очи. Нещата, които възнамеряваше да каже на бащата на Йожен, не бяха предназначени за чужди уши. Беше забележително спокойна, почти примирена със съдбата. Да, сега беше самостоятелна жена, но все още беше подготвена да изпитва уважение към напредналата му възраст и да преживее отново страха, с който гневът му сковаваше цялото домакинство. Мосю Моасан сигурно щеше пак да се разгневи, но това вече нямаше значение.

В градския дом на семейство Моасан я посрещнаха като чужда, макар да го беше напуснала само преди няколко седмици. Струваше ѝ се почти недействително, че се е озовала отново сред същите стени, които някога я задушаваша и копнееше да ги напусне. Беше ѝ трудно да изкачи стълбите след икономката и да влезе в салона, но издържа, изпитанието с високо вдигната глава и без външен знак на потиснатост. Дължеше го на себе си.

Помолиха я да почака, докато уведомят господаря за посещението ѝ. Докато се разхождаше по стаята, за пръв път ѝ направи впечатление колко овехтели бяха килимите, колко изцапани тапицираните мебели, по които огънят в камината беше оставял саждениите си следи през дългите зими. В сравнение с тази овехтялост новата ѝ рокля за излизане от черна коприна с яка и маншети от скъпа дантела изглеждаше крещящо ярка и елегантна. Преди не забелязваше тези неща. Сигурно по време на брака си с Йожен и тя се бе занемарила, защото от страх пред гневното му неодобрение не смееше да си купи нищо ново.

Колко дълги часове бе прекарала тук с шев или книга и беше чакала завръщането на съпруга или свекъра си, които се занимаваха с важните си мъжки дела! Без да го съзнава, тя, се чувстваше безкрайно самотна. Странно, как нещата се развиваха така постепенно, че накрая

ставаха съвсем нормални. Тук бе живяла като под проклятието на зъл магьосник, докато смъртта на Йожен развали магията.

Лизет чу шум и се обърна. Анри Моасан тъкмо бе влязъл в стаята и тя се запита дали наистина е бил зает или е искал да покаже, че посещението ѝ не е важно за него. Наистина ѝ се дощя да узнае това — не защото въпросът я вълнуваше, а защото отговорът щеше да ѝ покаже какво е настроението му. Той спря, очевидно очаквайки тя да отиде при него, но Лизет не го направи, а просто зачака да я поздрави.

— Какво неочаквано удоволствие — изрече сухо Анри Моасан и най-сетне се приближи. — Не вярвах, че ще се осмелиш да дойдеш тук.

— Вие сам предложихте, ако си спомням добре.

— Възможно е. Седни.

Това беше по-скоро заповед, отколкото покана. Посочи ѝ дивана, широк и нисък, за да има достатъчно място за полите на дамите. Така щеше да седи практически в краката му, затова Лизет отговори с твърд глас:

— Предпочитам да остана права. Няма да ви забавя много с онова, което имам да кажа.

— Не ме измъчвай.

Свекър ѝ вече се чувстваше сигурен в победата. Нямаше смисъл да отлага повече часа на разплатата, затова навлажни устни и каза:

— Стигнах до заключение, че ви дължа известно... уважение.

— Очаквах го. След онова, което се случи миналата нощ...

— Не е чудно. Все пак ми дадохте да разбера какви ще са последствията за хората, които означават нещо за мен. Тъй като няма да понесе да се пролее още кръв, аз съм готова да се върна в къщата ви.

— Отлично — отвърна той и потърка ръце. Лизет потръпна от сухия, едва ли не пращящ шум. — Радвам се, че най-после се разбираме.

Устните му бяха червени и влажни, в очите му гореше безумен пламък. Лизет изпита ужас от тези признаци на триумф — а може би и на болестта, която бушуваше в душата му, но успя да скрие страха си.

— Предполагам, че вече сте доволен.

— Да, доволен съм. И ти също ще си доволна, кълна ти се. Ще забравим всичко грозно, станало между нас, и ще живеем заедно,

сякаш Йожен още е сред нас. Ще бъде почти както някога, в кръга на семейството...

Лизет го погледна безизразно.

— Аз никога не съм била част от вашето семейство.

— Но аз те смятах за мое дете — настоя той. — Ти ми беше като дъщеря. Аз бях строг баща, който тайно обожава момичето си, затова ми беше невъзможно да ти позволя да си отидеш. Но сега отново ще заживеем приятно заедно.

Усърдието му беше почти трогателно. Наистина ли вярваше, че може да заличи от паметта ѝ всичко, което ѝ беше сторил? Ако да, значи изобщо не я познаваше.

— Още не сте чули условията ми.

— Не ставай глупава, малката ми. Какви условия би могло да има между нас? Не разбираш ли, че времето работи в наша полза? Ако побързаме, никой нищо няма да забележи.

— Да побързаме?

— Със завръщането ти, искам да кажа, и с променените отношения между нас. Ще заминем незабавно за Европа и ще останем там една или две години — така ще изглежда по-достоверно, не мислиш ли и ти? Наследникът ми трябва да се роди най-късно осемнадесет месеца след смъртта на Йожен. Така всички ще го смятат за негово дете.

Дете, родено след смъртта на Йожен...

Лизет настръхна. Надяваше се приказките му преди седмица да са били рожба на безумния му гняв. Тогава ѝ беше невъзможно да помисли нещо друго.

— Значи наистина искате да създадете своя собствен внук — пошепна беззвучно тя.

— Това е мой дълг. Затова те приех като съпруга на сина си. Той знаеше какво беше най-силното ми желание, но не го изпълни. Даже си позволи да ме измами. Семейството означава всичко за мен. Семейството и името ми. Трябва да ги запазим. Моето родословно дърво трябва да продължи да съществува.

— Това е извратено.

— Това е наложително!

— Отначало искахте зестрата и богатството, наследено от мама. Смятам, че това ви е достатъчно и сега.

— Разбира се, твоето богатство ще ми принадлежи. Веднага ще го прехвърля на мое име. Но сега това не е най-важното. Моят син е мъртъв и без малкия трик, който съм измислил, името ми ще умре с него. Ти не успя да привържеш Йожен към себе си, да го отделиш от ирландската му курва. Но аз те намирам привлекателна и ще си послужи с теб, както ти обясних. Настоявам на това и ти няма да ми се противопоставиш, както направи синът ми.

Този човек беше напълно луд. Заедно с разума бе загубил и всякакво чувство за приличие. Лизет знаеше каква е причината, защото Йожен ѝ бе казал истината. Мосю Моасан беше болен от срамна болест, която бе хванал в градските бордеи, и сега тя разрушаваше разума му. Бе заразил жена си и след Йожен тя не бе могла да му роди други деца. Накрая бе умряла от болестта и от позора. Болестта бе отнела на Моасан съпругата му, любовта на сина му и беше на път да унищожи разсъдъка му, но тя, Лизет, нямаше да стане негова жертва.

— Не — отговори просто тя.

Моасан направи крачка към нея.

— Никога вече да не съм чул тази дума от устата ти. Веднага я вземи обратно.

— Не, няма. Вие ми описахте представата си за бъдещето, но сега аз ще ви кажа какво ще се случи в действителност.

— Как смееш!

Смееше, защото бе разбрала, че може сама да определя живота си, стига само да го иска. Винаги го беше знаела, но сега — и това беше по-важно — го усещаше с цялото си същество.

Това е благодарение на Сейд, каза си Лизет. Той я бе взел под крилото си и под негова защита тя бе разцъфтяла като цвете под стъкло. Освен това беше разбрала как той е успял да излезе от мрачния трюм на затворническия кораб и да си изгради почтено съществуване единствено със силата на ума и на ръцете си. Щом той можеше да го направи, значи и тя, която имаше много повече благоприятни предпоставки, щеше да успее.

Вярно, тя нямаше да е свободна по начина, по който си го беше представяла. Но все пак щеше да води мирен, сигурен и почтен живот. Ако не успееше да постигне това, нямаше да ѝ остане нищо.

— Мога, защото аз съм Лизет Хелен Сейн Моасан, дъщеря на майка си. И защото не съм идиотка — отговори тя с твърд глас. —

Отказах да ви припиша богатството си, когато бях още младоженка, смятаща всички възрастни за искрени и всемогъщи. Защо си мислите, че ще го направя сега? Освен това вече знам какво може да се направи с пари. Искате ли да ви кажа?

— Глупостите ти не ме интересуват.

— Боя се, че ще се наложи да ги понасяте още малко. — Тя не беше мислила какво ще му каже, но сега думите потекоха като студена, пълноводна река. — Тази сутрин говорих със съдия Райнхард, бившия адвокат на мама. Той познава законите много добре. Благодарение на неговата помощ вече притежавам ипотеките на тази къща и на плантацията на семейство Моасан. Освен това изкупих всичките ви дългове, което означава, че притежавам дори мебелите тук и в плантацията, селскостопанските инструменти и всички роби. Разпоредих се всеки месец да получавате определена сума за издръжка, която ви дава възможност за някои скромни забавления, например една или две вечери с приятели в кафене или ресторант. Отсега ви заявявам, че няма да търпя хазартни игри или други изстъпления, а и няма да можете да си ги позволите. Многобройните ви кредитори са уведомени, че от днес нататък няма да плащам дълговете ви. Както виждате, вие сте зависим от мен и ще останете такъв до края на живота си.

— Невъзможно! — изграчи дрезгаво Моасан и отвори широко очи, сякаш бе видял призрак.

— Няма нищо невъзможно — отговори тя и продължи бързо: — Преди да получите от мен дори цент, трябва да подпишете клетвена декларация, че ще престанете да клеветите мосю О'Нийл и мен и да разпространявате лъжи за промените в живота ми и за привидната ми вина за смъртта на Йожен. Освен това за в бъдеще ще се откажете от всеки опит да нападате Агата или мосю О'Нийл, за да ме подчините на волята си. Нося необходимите документи.

Тя извади няколко листа от чантичката си и ги сложи на масата. Почака да види някаква реакция, но той продължаваше да я гледа с омраза, неспособен да каже и дума, затова продължи:

— Двамата ще живеем в тази къща, но в отделни крила. За да съм сигурна, че ще стоите далече от мен, ще назнача няколко яки телохранители. Ако се опитате да нарушите споразумението ни, ако приложите насилие или се опитате да ми създавате каквито и да било

неприятности, както и ако болестта ви доведе дотам, че вече не сте способен да се държите нормално, моите телохранители ще ви отведат на тавана и ще стоите там, докато се вразумите. Или докато ви изнесат с краката напред.

Лизет свърши, но думите ѝ още дълго отекваха между двамата. Тишината, която последва, се нарушаваше само от пышкането на Моасан. Един или два пъти той отвори уста да заговори, но не успя.

— Мръсница — изграчи най-сетне.

— Вие ме принудихте.

— Не можеш да постъпваш така с мен!

Лизет сложи ръка на кръста си.

— На ваше място не бих казала нищо повече.

— Няма да успееш. Аз съм уважавана личност в града и принадлежа към висшето креолско общество.

— Да не мислите, че хората ще узнаят какво става тук? Някой ден ще чуят, че сте болен, че сте получили удар или сте се отровили от прекаляване с абсент. Повечето няма да се изненадат, защото поведението ви през последните седмици беше всичко друго, само не и нормално.

— Значи искаш къщата ми?

— Къщата е моя — поправи го твърдо тя. — Или ще си платите дълговете?

— Знаеш, че не мога.

— И какво тогава?

— Ти си мислиш, че имаш отговор за всичко, нали? — изфуча той. Лизет остана неподвижна, втренчила поглед в лицето му. — Мислиш си, че можеш да правиш, каквото ти се иска, да командваш в къщата ми, да заповядваш на слугите ми. Сигурно ще каниш тук скъпите си приятели, учителите по фехтовка, а онзи мосю О'Нийл ще чака послушно да чуе заповедите ти. Може би ще го отведеш в леглото, което споделяше със сина ми.

Лизет го удостои с ледена усмивка, макар че сърцето ѝ се разкъсваше от болка.

— Какво правя, си е моя работа.

— Само че ще ти е трудно да го правиш с мъртъв мъж — изсъска Моасан със зловна, тържествуваща усмивка.

— Какво искате да кажете? — Лизет изведнъж изстина, нещо стегна сърцето ѝ в железен пръстен и тя не беше в състояние дори да си поеме дъх.

— О'Нийл никога няма да омърси леглото, където някога е лежал синът ми, и никога няма да легне между белите ти бедра, снахичке. Точно в този миг твоят майстор на шпагата умира от пробождање в гърлото.

Ръката на Лизет неволно се стрелна към гърлото.

— Това е невъзможно! Сейд участва в турнир, а не в дуел!

— О, така ли? — Моасан се изсмя злобно. — Злополуки се случват твърде често, особено на такива турнири. Ти не си единствената, която кове планове, скъпа моя.

— Как... кой?

— Не ти трябва да знаеш! Междувременно работата е била свършена. Турнирът приключи. Каква трагедия! И колко неприятно за теб, защото ще си принудена да си потърсиш друг, който да ти помага да командваш тук — в моята къща.

Свекърът ѝ изглеждаше толкова сигурен! Ако Сейд наистина беше мъртъв — но не, тя отказваше да повярва, преди да го е видяла със собствените си очи.

— Ако казвате истината, това би било извънредно тъжно. — Най-сетне Лизет намери сили да заговори. — Подкрепата на мосю О'Нийл ще ми липсва ужасно. Но за да наложа волята си в тази къща, нямам нужда от мъж. Ще се справя съвсем сама и никой няма да ме спре. Вие сте опасен за себе си и за другите. Затова ще се постарая да направя така, че никога вече да не причинявате вреда никому.

— И това го казва жената, виновна за смъртта на съпруга си!

— Аз не съм виновна — отговори тя с чист и ясен глас. — Вие убихте сина си с вашите претенции и изисквания, с вашата липса на разбиране. Вие го убихте, като разрушихте малкото убежище, в което се утешаваше за смъртта на майка си и за вашата лудост. Вие го убихте, като му отнехте жената, която обичаше. Убихте и детето му, вашия внук, последния от вашия род, като принудихте майка му да абортира. Казаха ми, че детето било момче.

Анри Моасан изохка задавено. Лицето му беше станало тъмночервено, около устата му се бе образувала бяла линия. После

изведнъж се обърна и закрачи към писалището в ъгъла. Отвори с трясък едно чекмедже, извади нещо и се обърна отново към Лизет.

В ръката си стискаше пистолет и черното дуло беше насочено право към сърцето ѝ. Ръката му трепереше от гняв, но се целеше доста точно.

— Значи нищо не може да те спре? — попита подигравателно той. — Наистина ли смяташ така? Какво значение има едно убийство повече или по-малко?

Той натисна спусъка и Лизет видя как от дулото излязоха огън и пушек. Без да съзнава какво прави, тя вдигна ръце, сякаш искаше да отрази куршума. Усети силен удар в дланта си и опакото на ръката ѝ се удари в гърдите. Пръстите ѝ изтръпнаха и станаха безчувствени, ръката се отпусна безсилно.

В следващия миг покрай нея профуча като оса дребна фигурка. Момче, чиито боси крака оставиха петна по килима.

— Не! — изкрещя обезумял детски глас. — Не мадам, не и моята мадам!

Скуиръл се хвърли върху Моасан, вкопчи се в краката му и заби зъби в прасеца през панталона. Моасан изрева изненадано и политна назад. Вдигна пистолета и удари момчето по главата. Ужасена, Лизет се втурна към тях и изпищя отчаяно.

Ударът не улучи. Появи се Фигаро, който бе следвал Скуиръл по петите. Със скок, който би направил чест на всичките му вълчи прадеди, кучето намери ръката на Моасан и я захапа, надавайки диво ръмжене. След него в салона влетя Сейд, хвана другата ръка на Моасан и я изви с такава сила на гърба, че той веднага изпусна пистолета. През това време Скуиръл удряше с юмруци по краката на Моасан и по мръсните му бузи се стичаха сълзи.

— Ти уби моята мадам... ти уби моята мадам! — плачеше той.

Сейд хвърли бърз поглед през рамо към Лизет и като видя кървавото петно на корсажа и, на лицето му се изписа безумно отчаяние. Блъсна Моасан и той се удари в близката маса. Вазата с палмови клонки падна на пода. Пълзейки, Моасан се спаси в съседната стая.

С няколко бързи крачки Сейд се озова пред Лизет. Издърпа окървавените ѝ ръце от гърдите, толкова предпазливо, сякаш го беше

страх да я докосне, и сложи ръка върху влажното яркочервено петно над сърцето.

— Само ръката ми е ранена — пошепна тя, трогната от дълбоката болка, която се четеше в синьо-зелените очи.

— Божичко — промълви той, наведе се над ръката ѝ и целуна окървавените пръсти. После я заключи в обятията си. — Мислех, че съм те изгубил.

Изведнъж салонът се изпълни с *maitre d'armes*, които говореха един през друг. Някой вдигна Скуиръл, успокои го и го прегледа за наранявания. Когато се разбра, че му няма нищо, мъжете разрошиха косата му и го поздравиха за смелостта, сякаш се бе хвърлил срещу разярен лъв. Лизет ги гледаше като през мъгла, учудена и зарадвана и с такова усещане за сигурност, сякаш никога не се беше съмнявала, че ще ѝ се притекат на помощ. Виеше ѝ се свят, но се чувстваше уютно в силните ръце, които я държаха. Изразителната брадичка на Сейд беше толкова близо, че ако ръцете ѝ се подчиняваха, непременно щеше да попила наболата брада по бузата му. Той беше без жакет. Кръвта ѝ оставяше червени следи по белия лен на ризата му, но това явно не го тревожеше. Изведнъж Лизет се почувства като упоена от кръвта и миризмата, която тя разпространяваше.

— Внимавай, Сейд — проговори предупредително Никола. — Мадам Моасан ей сега ще припадне.

Сейд моментално я вдигна на ръце, отнесе я до дивана и нежно я положи върху копринената дамаска. Сложи възглавница под главата ѝ и нареди тихо:

— Извикайте лекар! Веднага!

В същия момент отекна изстрел. Лизет почти не чу виковете на мъжете, нито тичането им по къщата. Накрая се появи Рио с думите:

— Моасан! Застрелял се е в главата.

— Мъртъв ли е? — попита делово Сейд, докато превързваше ранената ръка на Лизет с кърпичката си.

— Мъртъв.

— Много добре — каза Сейд.

Лизет въздъхна и затвори очи. Въпреки болките се чувстваше сигурна, като у дома си, поне в този кратък, бегъл миг.

Само че мигът отмина много бързо. Доктор Лабатут почисти и превърза раната, качиха я в набързо повикания наемен файтон и я

откараха в къщата ѝ. Там ги посрещна Агата с отчаяни викове и самообвинения. Изкъпаха я, направиха нова превръзка, приготвиха ѝ напитка с лауданум и най-сетне я сложиха в леглото. Лизет напразно се съпротивляваше срещу грубата процедура, но лекарят ѝ заяви, че е в шок и трябва да се наспи. Куршумът пробил костта и разкъсал няколко нерви, обясни Лабатут. Това щяло да се оправи и тя отново щяла да си служи с ръката, но щял да ѝ остане белег и понякога усещане за скованост. За да не се притеснява, можела да крие белега под ръкавиците.

След като се убедиха, че всичко е наред, Сейд и другарите му напуснаха стаята ѝ. Лизет чу как излязоха, но не беше в състояние да ги спре. Когато най-сетне остана сама, тя лежа дълго неподвижна, загледана в балдахина на леглото. Съзнаваше, че напрежението отслабва, но не можеше да спре сълзите, които течаха по бузите ѝ и оставяха влажни следи в косата.

В един топъл, слънчев ден след една седмица, когато от вътрешните дворове се носеше аромат на божури и цъфнали дървета, Лизет излезе от дома си и с енергична крачка се запъти към Рю Роял в посока Пасаж дьо ла Бурсе, улицата на учителите по фехтовка. След нея подтичваше Агата, но тихите и протести оставаха нечути. Двете трябваше непрестанно да избягват товарните коли, които докарваха дървен материал за строежа на новия хотел „Сей Луи“.

През цялата седмица ранената млада дама, облечена в скромно неглиже, бе седяла в салона си и бе очаквала приятелите ѝ да я посетят, но напразно. Само Селин и Рио, граф и графиня Лерида, бяха минали да се сбогуват на път за кораба, който щеше да ги отведе в Испания. Дени Вилие направи кратко посещение, придружен от приятелите си Иполит и Арман, и с дълбок поклон ѝ връчи стихотворение със заглавие „Смелата лейди“, което по много причини я трогна до сълзи. Морел ѝ изпрати теменужки и захаросани розови листенца, нови книги от книжарницата на Фермо и кутия бонбони. После се появи и тя, за да разкаже най-новите градски клюки.

И това беше всичко.

Морел описа двадесетте дуела, които се състояли след края на турнира, съобщи кой е загубил и кой е спечелил, кой е бил ранен и

колко нови гроба с надпис „Той умря за своята чест“ са се появили в градското гробище. Най-кървава била срещата между учителите по фехтовка Тимкор и Пулага. Френският кавалерийски офицер бил толкова бесен, че насякъл Пулага на парчета, и сега всички се отнасяли враждебно към него.

Накрая Морел разказа за скандала, който засегна Лизет особено болезнено и я тласна към днешната ѝ решителна постъпка: да не чака повече посетители в своя салон, а да отиде там, където трябваше.

Отначало беше обидена, че майсторите на шпагата са я оставили сама, но се опитваше да ги извини със заетостта им след турнира. Многото дуеланти сигурно искаха да се упражняват преди срещата, освен това турнирът със сигурност бе събудил в сърцата на младите мъже желание да овладеят благородното изкуство на фехтовката. После се опита да убеди сама себе си, че е по-добре да прекъсне контактите си с тези хора. Ала посещението на Морел ѝ отвори очите и сега беше повече гневна, отколкото тъжна от изневярата на приятелите си.

Но това не беше всичко. Тя бе изпратила на Сейд писъмце с молба да отиде при нея и той не бе отговорил.

Това беше върхът.

Лизет нарочно избра ден, в който студиото на Сейд беше отворено. Прозорците на първия етаж, където се намираха площадките за фехтовка, бяха отворени и свежият въздух проникваше безпрепятствено в залата. Глъчката от мъжки гласове, от време на време прекъсвана от гръмки указания, идваше от дузина други фехтовални салони и изпълваше пешеходната алея, засенчена от аркади. По балконите стояха мъже, пиеха вино и изпращаха дима от пурите си към яносиньото небе. Като видяха Лизет и Агата, всички млъкнаха изумено.

— Зяпат ни — пошепна нервно Агата. — Какво ти казах?

— От зяпане не боли. — Устремила поглед право напред, Лизет продължи пътя си. — Но ако толкова ти пречи, можеш да се върнеш.

— Наистина ли мислиш, че бих могла да го направя? Сигурна съм, че половината мъже по балконите ни смятат за непочтени жени.

— Въобще не ме интересува. В града отдавна се говори, че си позволявам твърде много.

— И ти не преставааш да им го напомняш. Моля те, Лизет, пиши още веднъж на мосю О'Нийл. Този път непременно ще дойде.

— Не мога да разчитам на писма. И не искам.

— Ей сега ще се развикат. Ами ако видим господата по ризи?

— Не виждам какво толкова лошо има в тази гледка.

— Моля те, Лизет!

— Освен това ти самата си запленила от един майстор на шпагата. Не ми разправяй, че няма да се оглеждаш на всички страни с надеждата да го зърнеш без жакет.

Агата се направи, че не вижда дяволития поглед, с който бе придружена последната забележка, и стисна здраво устни, за да скрие усмивката си. Лизет бе намерила най-добрия начин, за да я накара да замълчи.

Не им се случи нищо лошо. Естествено, и двете усещаха все по-силно облака от неодобрение и неловкост, който придружаваше крачките им, затова Лизет се зарадва, когато най-сетне се скриха от десетките погледи и изчезнаха във входа към студиото на Сейд.

Посрещна ги слуга, който очевидно беше подготвен за идването им. Той се опита да им попречи да се качат по стълбата, но отстъпи пред нарастващото нетърпение на Лизет и ги отведе в една малка приемна. Прибра набързо струпаните там жакети и бастуни и ги помоли да почакаат. Много скоро по дървения под прозвучаха бързи стъпки и вратата се отвори с трясък.

— Май сдържаността е чужда дума за вас?

С тези думи в стаята влезе Сейд. Затвори грижливо вратата зад гърба си, свали предпазната маска, хвърли шпагата на най-близкия стол и нетърпеливо смъкна защитното облекло. В този топъл ден не носеше нито жакет, нито шалче и изглеждаше неустойимо мъжествен. Раменете му изпълваха рамката на вратата, кожата му блестеше от пот, мускулестите ръце под навитите ръкави бяха обрасли с тъмни косъмчета. Огледа се търсецо за жакета си, но като не го откри никъде, се обърна към Лизет и впи гневен поглед в лицето ѝ. Тя го гледаше, сякаш бе загубила ума и дума.

— Точно това ѝ казвах — обади се Агата, — но тя не пожела да ме чуе. Може би вие ще имате повече късмет.

Лизет се овладя и упорито вирна брадичка.

— Каква полза от моята сдържаност? Искам да ви видя, а вие не идвате при мен. Ако присъствието ми ви поставя в неловко положение, вината не е моя, а ваша.

— Вашето присъствие не ме поставя в неловко положение, а ме гневи. Не разбирате ли, че стоях далеч заради вас?

— Разбирам. Но може би трябваше първо да се запитате дали това отговаря на желанието ми.

— Как да не го желаете? Вече нямате нужда от закрилник и общуването с мен може само да ви навреди.

— Лъжете се, мосю. Но ако наистина държите да проявите деликатност, можете поне да попитате свободна ли е ръката ми.

— В момента не желая да бъда деликатен, както и вие не желаете да проявите дискретност. — Сейд помълча малко и попита: — Как е ръката ви?

— Отлично. И след като сме почнали да си разменяме учтивости, позволете да ви поздравя за победата в турнира. Не знам защо трябваше да узная за това от чужди хора, но въпреки това се радвам за вас.

— Тя няма значение — отвърна сковано Сейд.

— Като виждам колко народ има днес в студиото ви, не мога да си представя, че не е важна.

— Затова и много хора ще клюкарстват за идването ви тук.

— Точно затова дойдох. Нали знаете, че споменават имената ни във връзка с тежки обвинения?

— Да.

— Какво според вас трябва да направим? Моля ви, не ми казвайте, че ще извикате клеветниците на дуел. Двамата имаме достатъчно белези. Освен това така само ще налеем вода в мелниците на онези, които твърдят, че сме били в заговор и сме убили свекър ми, както преди това сме направили с мъжа ми.

Сейд направи рязък жест, за да я спре.

— Само идиоти и клюкари говорят такива неща.

— В града има цял куп такива — отговори е усмивка тя.

Сейд въздъхна подигравателно и в същото време примирено и направи няколко крачки по стаята.

— Е, какво предлагате?

— Да се постараете малко, за да не ме загубите — отговори тихо тя и замълча. С тези думи, същите, които той бе произнесъл в онзи ужасен ден преди една седмица и които имаха такава тежест, тя заложи всичко на една карта. Но не се поколеба, защото нямаше друг изход.

— Какво означава това? — Тъмна червенина заля лицето му, но очите му не издадоха нищо. Сякаш никога не беше говорил за загуба.

Лизет прокара език по сухите си устни, не можейки да реши какво да каже. Ами ако той я отблъсне? Ами ако ѝ се изсмее или ѝ предложи не толкова почтена връзка, колкото искаше тя? Но какво значение имаше? Само Агата щеше да ги чуе, а тя стоеше с гръб към тях и гледаше навън.

— Можете да се ожените за мен.

Сейд стисна здраво устни и Лизет се уплаши от бялата линия около устата му.

— Отивате твърде далеч, макар да разбирам, че си търсите постоянен закрилник.

— За какво ми е? Нали вече съм отишла твърде далеч.

— Имате предвид любовното питие?

Лицето ѝ се обля в пареща червенина.

— Нима не разбрахте, че не го изпих?

Лизет примигна изненадано.

— Но... не може да не сте го изпили, защото... след това... ние...

— Онова, което се случи — прекъсна я с твърд глас той, — нямаше нищо общо с любовни питиета, закрилнически дълг или разумни обяснения. Аз те желях, това беше всичко.

— Ти... ме желяше?

— Да. Желяя те и сега и ще те желя до края на живота си. Аз копнея за теб, Лизет Моасан, както прегладнелият копнее за храна, както светецът копнее за мъченичество или рицарят — за светия граал. Любих те, защото исках да разбереш какво е любовта и защото бях сигурен, че и ти ме искаш.

Лизет поклати глава. Все още не можеше да повярва.

— Ами ликьорът с любовното питие?

— Изсипах го в един плювалник, любов моя. Никой не ме видя.

Той я бе нарекъл „любов моя“! Това беше повече от признание. Той заслужаваше същата откровеност. Трябваше да събере още малко

смелост.

— Още преди много време реших да избира теб — започна тя най-сетне с пресекващ глас.

— Да избереш мен?

Лизет сведе глава, за да избегне погледа му.

— Да, точно така, от благодарност, че ме спаси от брак, който беше чисто лицемерие и се бе превърнал в заплаха. И защото ти се възхищавах, и защото... ами защото те видях на улицата и оттогава не можех да спя от копнеж.

— Помня как ми каза, че искаш да разделиш богатството си с мен.

— Няма ли най-после да забравиш парите? Те нямат значение и никога не са имали. Те са само предлог.

— Предлог?

— За да запазя лицето си. За да не издам как съм те излъгала.

— Мисля, че е крайно време да ми обясниш — помоли Сейд.

Ударите на сърцето отекваха оглушително в главата ѝ и тя не беше в състояние да разсъждава ясно. Виждаше само разрешената му коса, широките рамене под ризата, тесния панталон, напъхан в ботушите, цялата великолепна фигура, която се предлагаше на погледа ѝ. Но трябваше да намери правилните думи, за да го убеди.

— Трябва да призная, че поведението ми беше безсрамно — продължи тя, макар че гласът заплашваше да ѝ изневери. — Облякох най-красивата си нощница, наметнах дебел халат и взех мъничко лауданум, за да се усеща по дъха ми. Измъкнах се тайно от къщата и отидох на гробището. Чаках те толкова дълго, че ми се стори цяла вечност. Когато най-сетне чух стъпките ти, свалих халата, легнах на гроба на Йожен и зачаках да ме намериш.

Агата шумно пое въздух, иначе никакъв звук не наруши тишината. Сейд стоеше абсолютно неподвижен, лицето му не издаваше нищо. Лизет търсеше трескаво обяснения, причини, извинения, но не ѝ хрумна нищо, което да добави към признанието.

Най-сетне Сейд се раздвижи и плъзна ръка по лицето ѝ.

— Значи Моасан не те е преследвал, за да се добере до парите ти? Не те е затварял и обиждал?

— О, разбира се, че го правеше. Веднъж, когато ме затвори и аз се развиках за помощ, се уплаши, че гостите ще ме чуят, и ми даде

лауданум. Но не стигна дотам да ме хвърли на гроба на сина си, за да умра. Не би направил подобно нещо, защото целият град щеше да узнае колко лошо се е отнасял с мен и нямаше да му дадат парите ми.

— Значи не е било по волята на съдбата, че те намерих на гроба?

— Много хора знаеха, че често минаваш нощем през гробището и покрай гроба на Йожен. Разказаха ми го, защото това засягаше мъжа ми. Платих на един слуга да те наблюдава и да разбере коя нощ ще минеш отново през гробището. Когато ме намери, умирах от студ, но няхах никакво намерение да умра.

— И когато те целунах...

Лицето ѝ пламна още по-силно.

— Бях толкова слисана, че едва не развалих всичко.

— Божичко, на каква опасност си се изложила! — Сейд зави пръсти в косата си. — Ами ако беше минал някой друг? Някой мъж без моите скрупули?

— Знаех, че ще дойдеш ти и никой друг. Знаех какъв човек си. Нямаше опасност.

— Значи наистина си го направила — пошепна той като на себе си. — Чакала си ме...

— Да. И съм готова пак да го направя.

Сейд вдигна глава, погледна я с присвити очи и сложи ръце на хълбоците си.

— Наистина имаш нужда от съпруг. От мъж със здрава ръка.

Лизет изненадано вдигна вежди.

— Не ми трябва какъв да е съпруг. Не искам някой надут пуяк от френския двор, нито красавец от Ню Орлиънс, даже да е изискан креолски джентълмен.

— Не говоря за такива мъже — изрече натъртено той и направи крачка към нея.

— Не държа непременно да е уважавана личност в града — продължи Лизет и направи крачка назад. — Предпочитам мъж, който да не се притеснява от клюките на креолското общество и да не побледнява от ужас, когато направя нещо наопаки.

— Значи имаш нужда от бивш затворник, особено след като наскоро беше така добра да ми обясниш, че в тази страна няма значение какво е миналото на мъжа, стига бъдещето да лежи в собствените му ръце.

Сърцето на Лизет биеше все по-силно и тя успя да каже само:

— Да, вярно е.

— Мисля, че идеята ти не е лоша. След като ти самата искаш да стоиш далеч от обществото...

— Аз... имам нужда от мъж, който да разбира от селско стопанство. Заедно с имотите на Моасан наследих и ипотеките му. Има една плантация, която е много занемарена и е необходим човек с обширни познания, който освен това да работи здраво.

— Да работи здраво, значи? Разбирам.

— Освен това ми трябва човек, който да умее да си служи с шпагата — продължи тя и отново вирна брадичка. — Искam най-добрия майстор по фехтовка, който да накара клюкарите да замлъкнат и да ги убеди, че не е особено умно да говорят зад гърба ми.

Сейд се ухили широко.

— В момента аз съм най-добрият града. Като ме видят, мъжете се разтреперват и се спъват в собствените си крака, само за да не ми се изпречат на пътя.

Лизет се разтрепери. Отстъпвайки, беше залепила гръб о стената. Изправи се гордо и заключи:

— Не искам непременно да е скромн.

— Вече го запомних. — Сейд улови предпазливо ранената ѝ ръка и докосна превръзката с устни, както някога тя бе докоснала белезите на ръцете му. — Аз също смятам, че двамата получихме достатъчно белези. Сигурна ли си, че моите няма да те притесняват?

— Те са част от теб, от момчето, което си бил, и от мъжа, който си станал. Те са знак за нещата, в които вярваш, за които се застъпваш с живота си. Според мен тези белези ти правят чест.

— Чест — повтори той, взе и другата ѝ ръка, вдигна двете над главата ѝ и притисна тялото си към нейното. — И какво още?

Погледите им се срещнаха и докато го гледаше умолително, тя видя в очите му ранимостта, която се криеше под силата му. Скрита от всички останали, но не и от нея.

— Любов — пошепна тя задъхано. — Искam да ме обичаш.

— Обичам те! От мига, в който те видях да лежиш на гроба като студен ангел. И ще те обичам цял живот, до последния си дъх — отговори той с несигурен глас. — Ти си наградата, за която съм се борил, единствената, която има значение за мен. По-голяма от всички

майсторски титли, по-златна от богатството, по-сладка от най-сладката победа. Аз съм твой, докато ме искаш — и ще бъда всичко, което поискаш: приятел, любовник, съпруг...

— Maitre — пошепна тя и му предложи устните си. — Ти си моят любим майстор на шпагата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.